

www.pearsoned.com

სვეტიცხოველი

სამეცნიერო საისტორიო ჟურნალი

Svetitskhoveli

Scientific Historical Journal

ISSN: 1987 - 6874

№1, 2010

უწმიდესი და უნეტარესი, სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქი ილია მეორე მის მაღალეოვლადუსამღვდელოესობასთან, მანგლისისა და წაღკის ეპარქიის მმართველთან, ჟურნალ "სვეტიცხოველის" მთავარ რედაქტორთან, მიტროპოლიტ ანანიასთან (ჯაფარიძე) ერთად.

პატრიარქმა თანადგომის დღედ 1 ივლისი დააწესა: უწმიდესისა და უნეტარესის, სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქის ილია II-ის ქადაგებიდან სულთმოფენობის დღესასწაულზე, ყოვლადწმიდა სამების საპატრიარქო ტაძარი, 2008 წლის ივლისი

"მოწყალების საქმე ბადაარჩენს სრულიად საქართველოს" (თანადგომის დღედ 1 ივლისი დაწესდა)

არიან ადამიანები, რომელთა ზრუნვაც მარტოოდენ საკუთარი თავით, ეგოისტური სურვილებით შემოიფარგლება; მაგრამ, საბედნიეროდ, ასევე არიან ადამიანები, რომლებიც სხვებისათვის ცხოვრობენ, საკუთარ თავს სხვებს უძღვნიან. ქართველი ადამიანი ბუნებით სწორედ ამით გამოირჩევა: თუკი იგი ხედავს სხვა ადამიანის გაჭირვებას, აუცილებლად მიდის და ეხმარება მას. პავლე მოციქული ამბობს: "ურთიერთ სიმძიმე იტვირთეთ და ესრედ აღასრულეთ სჯული იგი ქრისტესი".

როგორ შეიძლება, ვიტვირთოთ სხვისი სიმძიმე, რით შეიძლება შევეწიოთ სხვა ადამიანებს? ზოგიერთი ფიქრობს, რომ არ შეუძლია სხვისი დახმარება, რადგან თვითონაც ხელმოკლედ ცხოვრობს. ყველა ადამიანს შეუძლია დაეხმაროს სხვას, თუნდაც არაფერი ებადოს გასაცემი. ჩვენ უნდა ვიცოდეთ, რომ დახმარება მრავალი სახისა არსებობს: არსებობს სულიერი დახმარება, არსებობს სიტყვიერი დახმარება და, რაღა თქმა უნდა, მატერიალურიც.

***

დღეს ჩვენთან ბრძანდებიან საქართველოს საინჟინრო აკადემიისა და კომპანია "მედიტეკის" წარმომადგენლები, რომლებმაც შემოგვთავაზეს, დაწესდეს "თანადგომის დღე". თანადგომა ეს იგივე დახმარებაა. ჩვენ ვამაყობთ იმით, რომ ჩვენს მოსახლეობას გაჭირვებული ადამიანების თანადგომის სურვილი აქვს. თანადგომის დღედ 1 ივლისი დაწესდა. სწორედ ამან გადაგვატანინა ის პრობლემები, რომლებიც ბოლო 18 წლის მანძილზე გვქონდა.

ღმერთმა დალოცოს ისინი, რადგან ზრუნავენ გლახაკებზე და ფიქრობენ, თუ რით შეეწიონ მათ. მინდა ყველას გისურვოთ: ამაზე ფიქრი ყოფილიყოს თითოეული ჩვენგანის საზრუნავი.

***

უწმიდესისა და უნეტარესის, სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქის ილია II-ის ქადაგებიდან სულთმოფენობის დღესასწაულზე

ყოვლადწმიდა სამების საპატრიარქო ტაძარი
ივლისი 2008 წელი

**საქართველოს საპატრიარქოს,
 საქართველოს საინჟინრო აკადემიისა და
 საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის
 თეოლოგიის სასწავლო - საეკლესიო ცენტრის
 სამეცნიერო საისტორიო ჟურნალი**

**eZRvneba uwmidessa da unetaress,
 sruliad saqarTvelos kaTolikos-patriarqs ilia
 meores**

მთავარი რედაქტორი: მიტროპოლიტი ანანია ჯაფარიძე

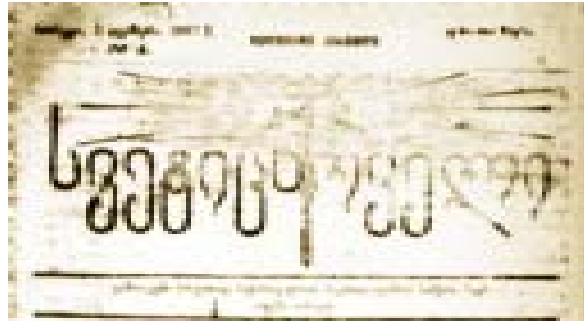
მთავარი რედაქტორის
 მოადგილეები: ვლადიმერ დოლიძე
 მამუკა მაცაბერიძე

სარედაქციო საბჭო: ზურაბ გასიტაშვილი
 ივანე გორგიძე
 ვახტანგ გურული
 შალვა ნატყეზია
 გივი დამბაშიძე
 არჩილ ფრანგიშვილი
 ტარიელ ფუტყარაძე
 გურამ ჯავახიძე

კომპიუტერული
 უზრუნველყოფა: ირმა ჯიშკარიანი
 ქეთევან მახაშვილი

ჟურნალის ვებ-გვერდი: <http://sveticxovelijournal.ge>

© სვეტიცხოველი
 სამეცნიერო სტატიები რეცენზირდება სარედაქციო საბჭოს მიერ.
 მასალის გადაბეჭდვა რედაქციის თანხმობის გარეშე დაუშვებელია.
 ISSN 1987-6874
 გამომცემლობა „ტექნიკური უნივერსიტეტი“, 2009.

ჟურნალ
„სვეტიცხოველი“,
1917 წლის
1 დეკემბრის,
ყდის ფრაგმენტი

სვეტიცხოველი მუდმივი მოცემულობაა საქართველოს სულიერი აღორძინების ფუნდამენტისათვის

XX საუკუნის დასაწყისში (1917 წელს) წმიდამღვდელმოწამე პატრიარქის კირიონ მეორის ხელდასმით მაშინდელმა „სრულიად საქართველოს საკათალიკოსოს საბჭომ“ დაიწყო ჟურნალ „სვეტიცხოველი“-ს გამოცემა, ეკლესიის ერთგულ შვილთა დარაზმვისათვის რათა დამოუკიდებელი საქართველოს სულიერი აღორძინებისა და ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი ცნობიერების აღდგენის მკვიდრი საფუძველი შექმნილიყო.

დღეს, XXI საუკუნეში, საქართველოს არანაკლები სირთულის ამოცანები აქვს გადასაწყვეტი და გამძაფრებული ბრძოლა ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი ცნობიერებისათვის კვლავ მოითხოვს იმ სულიერი ორიენტირების და გავლენების ახლებურ გააზრებას, რამაც საქართველო ათასწლეულების განმავლობაში გამოატარა ისტორიის გაავებულ ოკეანეში და წარმოდგენილი ჟურნალიც – საქართველოსათვის საკრალური სახელდებით – „სვეტიცხოველი“ ამგვარი მისიის შესრულებას პირდება მკითხველს.

უსაზღვროა პასუხისმგებლობა, რასაც ჟურნალის საკრალური სახელდება და წმიდამღვდელმოწამე პატრიარქის კირიონ მეორის საუკუნის წინანდელი, უკვდავი ღვაწლი გვაკისრებს და დღევანდელი ჟურნალ "სვეტიცხოველის" გამოცემა, ძველი, კირიონისეული "სვეტიცხოველის" აღდგენასაც გვინდა ნიშნავდეს, უფლის მეოხებით შევძლებთ აღნიშნულს.

მკითხველს ვთავაზობთ უფლის განმგებლობით და საქართველოს ეკლესიის საჭეთმპყრობელის 76-ე ბრძანებით საქართველოს საპატრიარქოსთან შექმნილი, საქართველოს რეალური ისტორიის დამდგენი მუდმივმოქმედი კომისიის დასკვნას და ორ გამოკვლევას საქართველოს წინაშე მდგომ ფუნდამენტურ პრობლემათაგან. აღნიშნული, გადაუჭარბებლად შეიძლება ითქვას, ფუძემდებლურია საქართველოს ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი და საეკლესიო მთლიანობისათვის.

უწმიდესისა და უნეტარესის, სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქის ილია მეორის ლოცვა-კურთხევით ჟურნალი „სვეტიცხოველი“ ცოცხლობს მკითხველისათვის.

ჟურნალ სვეტიცხოველის რედაქცია

ს ა რ კ ვ ე ვ ი :

უწმიდესი და უნეტარესი,

სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქი ილია II

პატრიარქმა თანადგომის დღედ 1 ივლისი დააწესა:
 უწმიდესისა და უნეტარესის, სრულიად საქართველოს
 კათოლიკოს-პატრიარქის ილია II-ის ქადაგებიდან
 სულთმოფენობის დღესასწაულზე, ყოვლადწმიდა
 სამების საპატრიარქო ტაძარი, 2008 წლის ივლისი 4

საქართველოს ეკლესიის სატეომაკრობელის 76-ე ბრძანებით
 საქართველოს საპატრიარქოსთან შექმნილი,
 საქართველოს რეალური ისტორიის დამდგენი მუდმივმოქმედი
 კომისიის უმნიშვნელოვანეს გამოკვლევათა მაცნე №1 11

უწმიდესისა და უნეტარესის, სრულიად საქართველოს
 კათოლიკოს-პატრიარქის ბრძანება საქართველოს საპატრიარქოსადმი 12

საქართველოს ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი
 და საეკლესიო მთლიანობის საწინააღმდეგოდ
 მიმართული ე.წ. „ქართიზაციის“ თეორიის შესახებ 13

მიტროპოლიტი ანანია ჯაფარიძე

ივანე ჯავახიშვილი

საქართველოს ეკლესიის ერთიანობის შესახებ 30

მიტროპოლიტი ანანია ჯაფარიძე

კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს საეპისკოპოები ლაზიკაში

შესავალი 37

თავი I

ბერძნულ-რომაული წყაროები კოლხეთისა და ლაზიკის შესახებ

1. სტრაბონი კოლხეთის შესახებ 40
2. პროკოფი კესარიელი ლაზიკის შესახებ 53

ომი სპარსელებთან	53
ომი გოთებთან	62
პროკოფი კესარიელის სიბრძნე	68
ლაზიკას კლდიანი სანაპირო აქვს	75
პროკოფის „აქეთა“	76
„ვიწროები ფაზისთან“	76
ლაზიკა	76
ბოასი – სათავე აქვს პერსარმენიაში. „ბოასი ანუ აკამფსისი“	77
მონოპოლია	77
3. პროკოფის წიგნი – „საიდუმლო ისტორია“ ლაზიკეს შესახებ	
(მიმოხილვა)	78
4. პროკოფის წიგნი – „შენობათა შესახებ“	
(მიმოხილვა)	79
კლისურები ლაზიკის შესახველში	79
ჭანები	79
ლაზი მეფეების სამეფო შესამოსელი	80
ლაზიკე	80
კლისურები	81
ჭაობი პროკოფის ცნობით	82
გზა პერსარმენიიდან ბიზანტიისაკენ.	82
5. აგათია სქოლასტიკოსი ლაზიკის შესახებ	83
ლაზეთის ძველი მოსახლეობა	88
მანძილები ლაზიკის პუნქტებს შორის	89
სახელწოდებათა დამთხვევები	89
ალანები მისიმიანთა ქვეყნის წინააღმდეგ	90
ბიზანტიელთა ომი მისიმიანთა წინააღმდეგ	91
მისიმიელთა ბავშვების უმოწყალო დახოცვა ბიზანტიელების მიერ	92
მისიმიელები ქრისტიანები იყვნენ	92
ჭანთა ტომის დამორჩილება	93
6. მენანდრე პროტექტორი	94
სვანების დამორჩილება ბიზანტიელების მიერ	94
დიდი სვანეთი – ისტორიაში დაკარგული ქვეყანა	95
სვანეთის პროსპარსული ორიენტაცია	98
დავა სვანეთის გამო	99
7. თეოფილაქტე სიმოკატა – სპარსელების ლაშქრობა სვანეთში	101

თავი II

ტბაბი და მდინარეები ისტორიულ კოლხეთში

მდინარე ფაზისი

შესავალი 105

მდ. ფასისი არიანეს მიხედვით 107

სტრაბონი მდინარე ფასისის შესახებ 110

აგათიას მიხედვით მდ. ფასისი მდ. ჭოროხია 111

სხვადასხვა ავტორთა ცნობები ფაზისის სათავეს შესახებ 115

მდ. ფასისის სათავე – არმენია 115

პროკოფი კესარიელი ფასისის შესახებ. 117

ჭოროხი კავკასორთან (პროკოფის კავკასია, საკავკასიეო, კავკასორი) 117

ფასისი 117

მდ. ფასისი სწრაფია 118

ფასისი და ბოასი 118

ფასისი - ჭოროხია ექვთიმე მთაწმინდელის თვალსაზრისით 119

ნაოსნობა ჭოროხზე გ. ყაზბეგის მიხედვით 119

სანაოსნო მდინარე ჭოროხი (ფაზისი) დ. ბაქრაძის მიხედვით. 121

სტრაბონის აღწერილ ფასისის 120 ხიდს მოგვაგონებს დ. ბაქრაძის აღწერილი ხიდები 124

ჭოროხი სანაოსნოა 124

ნაოსნობა, ნავთმშენებლობა და ნავმისადგომები

მდ. ჭოროხზე ვეიდენბაუმის მიხედვით 125

ნ. აღონცი: ბოასი – ჭოროხია 129

ფაზისი ს. ყაუხჩიშვილის მიხედვით 129

ფასისი პ. ინგოროყვას მიხედვით 130

ფუძე „ფას“ 131

მ. ბერძნიშვილი – „ფაზისი რიონია, ყვირილა ძირულასთან ერთად“ 132

ფასისის შენაკადი მდ. რეონი გ. გრიგოლიას მიხედვით 133

(პეტრა, სებასტოპოლისი, კუტაია) 133

ჭოროხის ხეობა ო. დიდმანიძის მიხედვით. 137

ჭოროხის ხეობა რ. მაღაყმაძის მიხედვით 144

ფაზისის ოქრო, იბერიის გზა, ხიდები, ნაოსნობა, სელი და კანაფი 144

ექსპედიცია ჭოროხზე 2009 წლის 27 ივლისს 148

ბორანი („პორომი“) მდ. რიონზე 150

პალიასტომის ტბის „ლეგენდა“ 151

ტბა ფაზისის შესართავთან. 154

პალიასტომის ტბა 154

მდ. თერმოდონტი და თემისკირა არიანეს მიხედვით. 155

ფაზისი, თემისკირა და თერმოდონტი სტრაბონის მიხედვით 156

თავი III.

გზები და ხიდები ისტორიულ კოლხეთში

მთავარი სავაჭრო არტერიები

1. „გზა კლარჯეთისა“	157
წმ. ანდრია პირველწოდებული ართვინ-არტაანის გზაზე (I ს.)	157
ქრისტეს სამსჭვალთა და ფერხთა ფიცრის გზა (IV ს.)	158
ვახტანგ გორგასლის გზა კლარჯეთისა (V ს.)	158
ქალაქი „არტანისა“ და ფარნავაზის კლარჯული გზა (ძვ. წ. III ს.)	159
კლარჯეთში მურვან ყრუს ლაშქრობის გზა (VIII ს.)	159
ბაგრატ IV-ის გზა სუფათ-კლარჯეთისა (XI ს.)	160
არტანუჯის საერთაშორისო გზა (X ს.)	160
ბაღვაშები მცხეთა-კლარჯეთის გზის (XII ს.) – თრიალეთის მონაკვეთზე	161
ხოსრო კლარჯეთის გზაზე (VI ს.)	162
ლაზიკაში მიმავალი სპარსელთა გზის მარშრუტი გ. გრიგოლიას მიხედვით.	164
სპარსეთის შაჰი კლარჯეთის გზაზე	168
კლარჯეთის გზა სკანდადან – სარაპანამდე	170
სკანდა-კანდრიდი კლარჯეთის გზაზე	171
პირველი საეპისკოპოსოები კლარჯეთ-მცხეთის გზის პირზე	172
ლაზიკა-იბერია-პერსარმენის მაკავშირებელი მოკლე გზა	173
ე. ვეიდენბაუმისა და გ. ყაზბეგის აღწერა – საერთაშორისო გზისა	173
2. გზა ქართლისა.	177
„გზა ქართლისა“. იმპერატორ ბასილი ბულგართმშუსვრელის გზა	177
ჰერაკლეს „ქართლის გზა“	177
3. იბერია - სპარსეთ-ბიზანტიის გზაზე	178
საეპისკოპოსოები ტრაპეზუნტ-თეოდოსიოპოლისის ანუ ტრაპიზონ-ერზრუმის გზაზე	178
ჰერაკლე კეისრის გზა (ი. მანანდიანის მარშრუტი)	179
ჰერაკლე კეისრის გზა (გ. გოილაძის მარშრუტი).	179
აღმოსავლეთ-დასავლეთის დამაკავშირებელი სავაჭრო გზა	179
4. ვანი-ქუთაისის შემოვლითი გზა.	180
5. ხიდები.	182
ლაზიკის ქვის ხიდები ვეიდენბაუმის მიხედვით	182

უწმიდესისა და უნეტარესის, სრულიად საქართველოს
კათოლიკოს-პატრიარქის ილია II 76-ე ბრძანებით
საქართველოს საპატრიარქოსთან შექმნილი,
საქართველოს რეალური ისტორიის დამდგენი
მუდმივმოქმედი კომისიის უმნიშვნელოვანეს
ბამოკვლევათა მაცნე

№1

საქართველოს საპატრიარქოსთან შექმნილი, საქართველოს
რეალური ისტორიის დამდგენი მუდმივმოქმედი კომისია
2009 წელი

სრულიად საქართველოს
კათოლიკოს-პატრიარქი

CATHOLICOS PATRIARCH
OF ALL GEORGIA

380005, თბილისი, მეფე ერეკლე II მოედ. №1
ტელ: 99 03 78, 98 95 41 ფაქსი: (995 32) 98 71 14

1 King Erekle II sq., Tbilisi 380005, Georgia.

Tel.: 99 03 78, 98 95 41 FAX: (995 32) 98 71 14

ბრძანება № 76

სრულიად საქართველოს საპატრიარქოსადმი

10 ივლისი, 2009 წელი

XIX - XX საუკუნეებში საქართველოს ეკლესიის ავტოკეფალიის გაუქმებისა და სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის გაუქმების პერიოდში მიზანმიმართულად ყალბდებოდა საქართველოს ისტორია და ენათმეცნიერების საფუძვლები. ამასთან დაკავშირებით ვბრძანებ:

- I. საქართველოს საპატრიარქოსთან შეიქმნას საქართველოს რეალური ისტორიის დამდგენი მუდმივმოქმედი კომისია მისი მაღალყოვლადუსამღვდელოესობის, მანგლისისა და წალკის მიტროპოლიტ ანანიას (ჯაფარიძის) ხელმძღვანელობით;
- II. საქართველოს საპატრიარქოსთან შეიქმნას ქართული ენათმეცნიერების პრობლემური საკითხების შემსწავლელი მუდმივმოქმედი კომისია პროფესორ მანანა ტაბიძის ხელმძღვანელობით.

სრულიად საქართველოს
კათოლიკოს-პატრიარქი

საქართველოს ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი და საეკლესიო მთლიანობის საწინააღმდეგოდ მიმართული ე.წ. „ქართიზაციის“ თეორიის შესახებ

**„XIX-XX საუკუნეებში საქართველოს ეკლესიის ავტოკეფალიის გაუქმებისა და სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის გაუქმების პერიოდში მიზანმიმართულად ყალბდებოდა საქართველოს ისტორია და ენათმეცნიერების საფუძვლები.“
სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქის 76-ე ბრძანებიდან სრულიად საქართველოს საპატრიარქოსადმი**

*"ეგრე მტრისა არ მეშინის,
რადგან ცხადად მაწყინარობს;
მოყვარესა მტერსა ვუფროთხი,
მემოყვრება, მოცინარობს"...*

რ უ ს თ ა ვ ე ლ 0

უწმიდესი და უნეტარესი, სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქი ილია II 2006 წლის საშობაო ეპისტოლეში ბრძანებს, რომ პეტერბურგის უნივერსიტეტში, XIX ს-ის ბოლოს შეიქმნა ანტიქართული ისტორიოგრაფიული თეორია, რომელსაც ამჟამად ეწოდება „ქართიზაციის თეორია“.

XIX-XX საუკუნეებში საქართველოს დაპყრობის ეპოქაში რუსეთმა იმპერიული დევიზის „გათიშე და იბატონე“-ს შესაბამისად შეაფერხა ქართველი ერის ინტეგრაცია-კონსოლიდაციის პროცესი. მან ამ საქმისათვის გამოიყენა არა მხოლოდ სამხედრო ძალა, არამედ სამეცნიერო წრეები. როგორც რუსეთის იმპერიაში ასევე საბჭოთა კავშირში ისტორიოგრაფია გამოიყენებოდა, როგორც მძლავრი იდეოლოგიური იარაღი მცირერიცხოვანი ერების დასაშლელად და დასამორჩილებლად. რუსეთმა აღნიშნული იარაღი განსაკუთრებულად გამ-

ოიყენა საქართველოში, რადგანაც მას აქ დახვდა ხალხი ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი ცნობიერებით და მაღალინტელექტუალური ელიტი. ქართველთა მხრიდან ამ წინააღმდეგობის გადასალახად რუსეთმა გამოიყენა სამეცნიერო და საუნივერსიტეტო წრეები, რის შესახებაც წერდა ჯერ კიდევ თვით წმიდა ილია მართალი პუბლიცისტურ წერილებში. ცარიზმის დაკვეთით პეტერბურგის უნივერსიტეტში ქართველი ერის მთლიანობის დანაწევრების მიზნით პროფესორმა ქ. პატკანოვმა და მისმა სამეცნიერო წრემ, (მათ შორის იყო ნიკო მარი) შექმნა ე.წ. „ქართიზაციის“ თეორია. ქეროფე პატკანოვის (ქეროფე პეტროსის ძე პატკანიანი) და ნიკო მარის მოსაზრებების, პატკანოვ-მარის „თეორიის“ საშიშროების შესახებ ჯერ კიდევ წმიდა ილია მართალი ბრძანებდა „ქვათა ღაღადში“¹ - "პროფესორი პატკანოვი, აწ გარდაცვალებული, მთელის თავისის მეცნიერე-

¹ «სომეხთა მეცნიერნი და ქვათა ღაღადი» ილია ჭავჭავაძის პუბლიცისტურ მემკვიდრეობას განეკუთვნება, რომელიც პირველად გაზეთ «ივერიაში» გამოქვეყნდა 1899 წელს და იმავე წელს გამოიცა ცალკე წიგნად, მოგვიანებით კი რუსულ ენაზეც დაისტამბა.

ჩატარებაც, მაგრამ ამ კუთხის შვილებმა და მთელმა ქართულმა საზოგადოებამ მათ საკადრისი პასუხი გასცა“.⁴

XIX-XX სს-ში, ქართველთა ფსიქიკაში განუწყვეტლივ ინერგებოდა თვალსაზრისი, რომ ქართველობას საერთო ისტორია არასდროს ჰქონია, მიმდინარეობდა საერთო ეროვნული თვითშემეცნების ნერვეა-შლა. წმიდა ილია მართალი წერდა: „არაფერი ისე არ აერთიანებს ერს, როგორც საერთო ისტორია“, საერთო სარწმუნოება. წმიდა ილია მართლის ეს თვალსაზრისი არის უშუალო გაგრძელება რუისურბნისის კრების მამების მტკიცებისა, რომ წმიდა ნინოს მიერ დაარსებული ეკლესია მოიცავდა სრულიად საქართველოს როგორც დასავლეთ, ისე აღმოსავლეთ მხარეს, რომ ანდრია პირველწოდებულმა იქადაგა სახარება „ყოველსა ქვეყანასა საქართველოსასა“ (დიდი სჯულისკანონი, 1975, გვ. 545), რომ ასევე წმიდა ნინომ „სარწმუნოებასა მიმართ მიიზიდა ყოველი სავსება ყოვლისა ქართველთა ნათესავისა“ (დიდი სჯულისკანონი, 1975, გვ. 546). მაშასადამე ქართველ ერს, როგორც ადასტურებენ „ქართლის ცხოვრება“ და „მოქცევაი ქართლისაი“, ჯერ კიდევ ქრისტეშობამდე აერთიანებდა საერთო სახელმწიფო დასავლეთ და აღმოსავლეთ საქართველოს მომცველი, საერთო ენა და საერთო ეკლესია წმიდა მოციქულებისა და წმიდა ნინოს შემდეგ. საეკლესიო, ასევე კულტურისა და სახელმწიფო ენა ძველი ქართული ენა იყო, რადგანაც მთელ ამ არეალზე ცხოვრობდა ერთი ენის მქონე მოსახლეობა, როგორც მემატინე წერს საქართველოში არა იზრახებოდა სხვა ენა თვინიერ ქართულისა. ამიტომაც წმიდა წერილის ზეპირი და წერილობითი თარგმნის ეპოქაში, II-IV სს-ში (1800-1600 წლის წინ) ძველქართულ ენაზე ითარგმნა წმიდა წერილი. საზოგადოდ, მოციქულთა ეპოქაში საეკლესიო წესების თანახ-

მად წმიდა წერილი უნდა თარგმნილიყო ყველა ენაზე. აღნიშნავდა კიდევ პავლე მოციქული ფილიპელთა მიმართ თავის ეპისტოლეში: – „სახელისა მიმართ იესო ქრისტესისა ყოველი მუხლი მოდრკეს და ყოველმან ენამან აღუაროს სადიდებელად ღვთისა“ (ფილიპელთა მიმართ, თავი II, მუხლი V). ამ საეკლესიო წესიდან გამომდინარე, რადგანაც სრულიად საქართველოში იმუამად ძველი ქართული ენა წარმოადგენდა როგორც დასავლეთ ისე აღმოსავლეთ საქართველოში, ყველასათვის გასაგებ საერთო ენას, ამიტომაც მხოლოდ ამ ენაზე ითარგმნა წმიდა წერილი. მიიჩნეოდა, რომ კუთხური მეტყველებანი წარმოადგენდა ძველი ქართული ენის დიალექტებს. მაშასადამე, მთელ ამ არეალზე ქართველ ერს აერთიანებდა საერთო ისტორია, საერთო სარწმუნოება, საერთო ენა.

XIX-XX სს-ში, როგორც აღინიშნა, განუწყვეტლივ მიმდინარეობდა ქართული შემეცნებიდან საერთო ენისა და საერთო ისტორიის ამოშლა. და ამუამად სამწუხაროდ ფაქტიურად დაინერგა თვალსაზრისი იმის შესახებ, რომ თითოეული კუთხის მოსახლეობას გააჩნდა საკუთარი წარმომავლობა და საკუთარი ისტორია. მაგალითად, ასე წარმოაჩინენ კოლხეთის, ჰერეთის და სხვა კუთხეების ისტორიას. ფაქტობრივად ამასვე იმეორებს რუსული პრესაც, რასაც სათანადო პასუხი უნდა გაეცეს.

XX საუკუნეში, ათეისტურ-ბოლშევიკური რეპრესიების შემდეგ, ისტორიოგრაფიაში ჭეშმარიტების ძიება წახალისებული არ ყოფილა, უფრო მეტიც, კულტივირებული იყო წყაროების გაყალბება ან მათი ინტერპრეტირება ისე, რომ შესაძლებელი ყოფილიყო მათი ჩაყენება მარქსისტული იდეოლოგიის სამსახურში. ქართიზაციის თეორია რომ საბჭოთა ეპოქაში გადაიქცა ქართული ისტორიოგრაფიის ოფიციალურ თეორიად, ჩანს ქართული საბჭოთა

⁴ უწმიდესი და უნეტარესი, სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქი, ილია II, საშობაო ეპისტოლე, 2006 წ.

ენციკლოპედიიდანაც, რომლის X ტომის სტატიაში „ქართველები“ ნათქვამია: „ქართის ტომმა“ შეძლო აღმოსავლეთ საქართველოში მცხოვრები „არაქართულ და არაქართველურ“ ტომებში შეღწევა-ინფილტრაცია და მათი ასიმილაციის შემდეგ IX-X სს-ში ჩამოყალიბდა „აღმოსავლურ-ქართული ეროვნება“ [4]. ამ სტატიის მიხედვით, ქართის ტომმა შეძლო „ჰერულ-ალბანური მოსახლეობის ქართიზაცია“ [4]. მაშასადამე, ოფიციალური თვალსაზრისით, ჰერები და ალბანელები ერთი ხალხია, ანდა ჰერულ-ალბანური მოსახლეობა ერთი ეთნოსია, რომელიც შემდგომ ქართიზებული იქნა და შეემატა „აღმოსავლურ-ქართულ ეროვნებას“. აქედანაც ჩანს, რომ ოფიციალური ისტორიოგრაფიის თვალსაზრისით იყო დრო როდესაც ჰერები ქართველები არ იყვნენ.

ამავე თეორიით, ქართული საბჭოთა ენციკლოპედიის მიხედვით, IX-X საუკუნეებში ჩამოყალიბებულა აღმოსავლურ-ქართული ეროვნება და მისი სახელი ყოფილა "ქართველები", ხოლო დასავლეთ საქართველოში ამავე თეორიით, თითქოსდა განსხვავებული ეთნოსი ცხოვრობდა.

იმავე ქართული საბჭოთა ენციკლოპედიის თანახმად, დასავლეთ საქართველოში თურმე ჩამოყალიბებულა სხვა დასავლურ-ქართული ეროვნება და ასეთი პროცესები განვითარებულა: დაიწყო დასავლეთ საქართველოს „ქართიზაცია“ ეკლესიის მეოხებით - „IX საუკუნიდან მთელ დასავლეთ საქართველოში ქართული ეკლესია გაბატონდა“, რის შემდეგაც ტერმინმა „ქართველი“ კულტურულ-პოლიტიკური მნიშვნელობა შეიძინა [4].

რუსი ინტერვენტების და სეპარატისტების მიერ გაჩაღებულ აფხაზეთისა და სამაჩაბლოს ომების დროს, ასევე ოკუპანტების მიერ აფხაზეთის მიტაცების წინ ე.წ. „იდეოლოგიურ ომში“ ქართველთა დამარცხება უნდა აიხსნას „ახალი ქართული ისტორიოგრაფიის“ სისუსტიტაც, რომელიც იქამდე ათეული წლების

მანძილზე აცხადებდა, რომ თავდაპირველად, უბედურეს ხანაშივე, კოლხეთის სამეფოს ეპოქაში, მთელი დასავლეთ საქართველოს ზღვისპირეთი დასახლებული იყო აფხაზურ-ადიღური ტომებით და შემდგომ დროს მათ ადგილზე ჩასახლდნენ ქართველური ტომები. არა მხოლოდ აფხაზეთში, სამაჩაბლოს კონფლიქტის დროს მხოლოდ ერთეული ისტორიკოსები იცავდნენ ეროვნულ ინტერესებს. სამწუხაროდ, ოფიციალურმა, "ქართიზაციის" თეორიით ხელფესშეკრულმა ისტორიოგრაფიამ, ვერ შეძლო სიმართლის წარმოჩენა, რადგანაც იქამდე მეცნიერულად ამტკიცებდა "ქართიზაციის" თეორიის შესაბამისად, რომ აღმოსავლეთ საქართველოს მთიანეთის მოსახლეობა, მათ შორის სამაჩაბლოში ისტორიულად მცხოვრები დეალები თითქოსდა ქართველები კი არ იყვნენ, არამედ – არაქართველები, რომელთა "ქართიზაცია – გაქართველება" მოხდა გარკვეულ ისტორიულ ეტაპზე. თითქოსდა, არა მარტო დეალები და სხვა მთიულები, გაქართველებული "ქართიზებული" ხალხი ყოფილან – ჰერ-კახები, ქვემო ქართლები, ტაო-კლარჯელები, დასავლეთ საქართველოს მოსახლეობა, თანაც თურმე მათი ასიმილაციის პროცესში საქართველოს ეკლესიას დიდი წვლილი მიუძღოდა. ქართულ საბჭოთა ენციკლოპედიის სტატიაში "ქართველები", როგორც ითქვა, ასეთი ტერმინოლოგიით არის აღწერილი ეს პროცესი. რუსული "პრავოსლავნაია ენციკლოპედიის" მიხედვით კი, თავდაპირველად დღევანდელი ინგილოები ალბანეთის საკათალიკოსოს იურისდიქციაში იყვნენ. საინტერესოა, რომ თბილისიდან ამჟამად დაბეჭდვით უნერგავენ საინგილოს მოსახლეობას თვალსაზრისს, რომ ისინი ეთნიკური ჰერები არიან. თუმცა აქამდე ინგილოებმა თავიანთი ჰერობის შესახებ არაფერი იცოდნენ და ისინი თავიანთ თავს აღმოსავლეთ კახეთის მოსახლეობად მიიჩნევდნენ. ამჟამად კი თვალსაზრისი, რომ ინგილოები ჰერები არიან, ძალზე გავრცელდა.

ამის პარალელურად, აზერბაიჯანელი ისტორიკოსები და მეცნიერები ამტკიცებენ, რომ ჰერები და ალბანელები ერთი ხალხი იყო და, ამასთანავე, ალბანელები აზერბაიჯანელი ხალხის წინაპრები იყვნენ, შესაბამისად, ჰერულ-ალბანური კულტურა აზერბაიჯანული კულტურის საკუთრებაა და შემდგომ ქართულმა ეკლესიამ ის მიისაკუთრა. მაშასადამე, ინგილოები თუ ჰერები არიან, ისინი ამის გამო აზერბაიჯანულ ტომად მოიაზრება. ყველაფერი ზემოთ აღნიშნული კი პატკანოვის სულისკვეთებით და ნიკო მარის „ნადვალთა“ გენერირებული: თანახმად დიდი ივანე ჯავახიშვილისა, ნ. მარი არა თუ აფხაზებს, არამედ მეგრელებს და სვანებსაც კი არაქართველებად თვლიდა. ივ. ჯავახიშვილი წერდა: „აკად. ნ. მარი მისაყვედურებს, რომ მეგრელებს, სვანებს და აფხაზებს მე ქართველებს ვუწოდებ და პონტოსა და ფრიგიის ერები თითქოს ქართველებადაც კი მიქცევია. აფხაზებს მე ქართველთა მონათესავედ ვთვლი, მაგრამ ქართველებს არ ვუწოდებ, რაც შეეხება მეგრელებს და სვანებს და დავუმატებ ჭანებსაც, მათ მართლაც ქართველ ტომებად ვთვლი“ [5].

დასავლეთ საქართველოს მოსახლეობის არაქართველებად "გადაქცევის" შემდგომ, ნ. მარმა აღმოსავლეთ საქართველოსაც "მიხედა", მისი "თეორიის" თანახმად, ფშავ-ხევსურები ჩაჩნური ტომები ყოფილან და შემდეგ გაქართველებულან. ამ "თეორიას" ზოგი ქართველი მკვლევარი რუსულად უკეთებს ტირაჟირებას, მაგალითად 1983 წელს ზ. ანჩაბაძის რედაქტორობით დაბეჭდილ წიგნში "Érőüöörđ űă âçàèì í nâÿçè í àđí âí â Āđōçèè è òâí òđ Ī đââèââèâçüÿ" ნ. მარის შესახებ ნათქვამია – Ā ñâí âí òđōââ «Ē èñōí đèè í àđâââèâçâí èÿ ÿò âđè÷âñèèò í àđí âí â», í í ì èð âò ñèââòp ù ââ: «Ī â ñèđí p , ÷òí ãđōçèí ñèèâ âí òđñ , â ÷è ñèâ èð òââñòđm è ì ø ââñ , ì í â ñâè ÷âñ ì đââñòââèçÿ òñÿ òâèèì è çâ ãđōçèí èçèđí ââí í ù ì è ì èâì âí âì è ÷â÷âí ñèí âñ í àđí ââ». ნ. მარს სხვა შრომებშიც აქვს ანალოგიური "მიგნებები": Ā òđōââ «Ī èâì âí í í è ññ òââ í àñâèâí èÿ Êââèâçâ» Í .

Ī àđđ í ññ âí âñ ââèèè ÷â÷âí í -èí ãòø ñèèâ ì èâì âí â, í òí âñÿ èð è âí ñòí ÷í í è ãđòí í â ÿò âđè÷âñèèò í àđí âí â Êââèâçâ, â êí òí đñp âòí äÿò ì ø ââñ , òââñòđm è òí ââ òðð èí ù èèè ââòâñ [6].

ნ. მარის თანახმად მთელი სამხრეთი საქართველო არა ქართველების, არამედ სომეხთა მიწა-წყლად მიიჩნევა, ხოლო იქაური ქართველობა – გაქართველებულ სომეხებად [7]. უთუოდ ესაა ერთ-ერთი მნიშვნელოვანი მიზეზი საქართველოს და ქართველი ერის მიმართ იმ ბიოლოგიური ზიზღისა რასაც სხვადასხვა ჯურის მომხვდურნი ავლენენ.

ნ. მარის მიმდევარ ქართველ ავტორთა აზრით, დასავლეთ საქართველოში იქამდე უკვე ჩამოყალიბებული იყო კოლხური ანუ მეგრულ-ჭანური ეთნოსი და შემდგომ დაიწყო მისი "ქართიზაცია" და ეს პროცესი ბრალდება ქართულ ეკლესიას, რომელიც, თითქოსდა, იჭრებოდა სხვა უცხო ეკლესიის, ამ შემთხვევაში, დასავლეთ საქართველოს კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს საეპისკოპოსოების იურისდიქციის საზღვრებში (კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს სტრუქტურების განთავსების ისტორიოგრაფია საქართველოს მიწა-წყალზე ცალკე განხილვის საგანს წამოადგენს და ამჯერად მხოლოდ პრობლემის აღნიშვნით შემოვიფარგლებით) და მათ მრევლს ითვისებდა. ცხადია, ესაა დადანაშაულება პროხელიტიზმში. პროხელიტიზმი კი დაგმობილია მოციქულთა დროიდანვე და სხვისი სამწყსოს მისაკუთრება ეკლესიისათვის სათაკილო ქმედებად ითვლებოდა ჯერ კიდევ I მსოფლიო კრებიდან. საქართველოს ეკლესიისათვის ამ სათაკილო ეპითეტით, თანამედროვე ავტორებს, ჩანს, ერის წინაშე ჩვენი ეკლესიის მნიშვნელობის „წარმოჩენა“ სურთ, მაგალითად, 2005 წელს, საერთაშორისო კონფერენციაზე, რომელიც საქართველოში ქრისტიანობის ოც საუკუნეს ეძღვნებოდა, საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის ისტორიის ინსტიტუტის სახელით წარდგენილი იქნა მოხსენება -

"ქართული ეკლესია და სახელმწიფო ტერიტორია შუა საუკუნეებში" [8], სადაც ნათქვამია: "ქართული ეკლესიის კულტურული დეოლოგიური პროზელიტიზმი წინასწარ ქმნიდა მკვიდრ ნიადაგს პოლიტიკური პროცესების წარმატებით განვითარებისათვის".

ქართული სახელმწიფოებრივი ცნობიერების დანგრევის მიზნით რუსულ სპეცსამსახურებში შექმნილი ე.წ. "ქართიზაციის" თეორიის – უახლესი ისტორიის ქართული სახელმწიფოებრიობის მთავარი საფრთხის იდეოლოგიური საფუძვლის დასამკვიდრებლად, XX ს-ის 20–30-იან წლებში, რუსულ-ბოლშევიკური სახელმწიფოს მიერ, ჩვენი ხალხის ძველი ისტორია "რეაქციულ თეორიად" გამოცხადდა, დაიწყო მის წინააღმდეგ "გადამწყვეტი ბრძოლა" უკვე „გამარქსისტებული“ მეცნიერების მხრიდან. აღნიშნულის ტრადიზმს აძლიერებს ის ფაქტი, რომ "ქართიზაციის" თეორია ბოლშევიკების ხელში გადაიქცა არა მხოლოდ ბერკეტად საქართველოს ძველი ისტორიის დასანგრევად, არამედ მის ჩასანაცვლებლადაც. ამჟამად "ქართიზაციის" თეორია ერთადერთ უტყუარ სამეცნიერო მიმართულებად აღიარებული. ის აბსოლუტურადაა გაბატონებული XX და XXI საუკუნის დასაწყისის ქართულ ისტორიოგრაფიასა და ფილოლოგიაში. "ქართიზაციის" თეორიის გაცნობის შემდეგ, უცხოელთ ექმნებათ შთაბეჭდილება ქართველთა "იმპერიალიზმის" შესახებ, რომ, თითქოს, მათ პატარა "ერები" ჰყავთ დაპყრობილი; ამგვარ შთაბეჭდილებას მხარს უმაგრებს ენათმეცნიერთა ნაწილის თეორიაც ქართველთა ე.წ. სამი-ოთხი ენის შესახებ, რომელთაგან ერთის - ქართულის - "აღზევებით" იხაგრება სხვა ქართველური "ენები"; ეს ყოველივე კი მავანთათვის საფუძველს ქმნის არაქართველბად გამოაცხადონ ქართველთა ერთი ნაწილი, შესაბამისად, არაქართულად მიიჩნიონ მათი მეტყველება [9]. მაგალითად ნათქვამია ქუთელია ამასთან დაკავშირებით წერს: "ინტერნეტის

ვებსაიტებზე მუსირებს თემა - მეგრელები და სვანები პატარა ერები ყოფილან და ქართველ "ოკუპანტებს დაუპყრიათ" და ახლა მათ ენებს განვითარების საშუალებას არ აძლევენ. არსებობს "დოქტრინა" - არ არსებობს ქართველი ერი, არსებობს ცალკეულ ტომთა კონგლომერატი" (ნ. ქუთელია, ქართული ენა, როგორც კულტურულ-ეროვნული და პოლიტიკური მთლიანობის საფუძველი; კრებულში: „ახლო აღმოსავლეთი და საქართველო“, IV, თბილისი, 2005, გვ. 273).

უთუოდ ეს უნდა იყოს ერთ-ერთი მთავარი მიზეზი იმისა, თუ რატომ უწოდებდა საქართველოს „მცირე იმპერიას“ ცნობილი რუსი მეცნიერი ა. სახაროვი.

აღსანიშნავია, რომ ჩვენი სახელმწიფოსა და ეკლესიის არაკეთილისმსურველებმა, განსაკუთრებით კი სეპარატისტმა იდეოლოგებმა, იმთავითვე აიტაცეს ჩვენი ისტორიოგრაფიის მიერ ლეგალიზებული "ქართიზაციის" თეორიის დასკვნები ჩვენი ეკლესიის პროზელიტიზმის შესახებ თავიანთ სასარგებლოდ. ისინი ვრცელ სამეცნიერო ნაშრომებში (მათ შორის, რუსული „პრავოსლავნაია ენციკლოპედია“-ს სტატიებში) ამტკიცებენ, რომ საქართველოს ესა თუ ის კუთხე ისტორიულად არაქართული რეგიონია და, შესაბამისად, ქართველებს ისტორიული უფლება არა აქვთ ამ კუთხეებზე.

შეუძლებელია, საქართველოს წმიდა ეკლესია პროზელიტური ყოფილიყო იმიტომ, რომ „პროზელიტური“ ისეთ ეკლესიას ეწოდება, რომელიც იჭრება სხვა ეკლესიის სამრევლოში მისი მისაკუთრების მიზნით. ასეთი ქმედება კი მსოფლიო საეკლესიო კანონებით მიუღებელი იყო და არის. მაგალითად, მოციქულთა 35-ე კანონი ბრძანებს: „ეპისკოპოსმა არ უნდა გაბედოს ხელდასხმა თავისი სამრევლოს გარეთ, ქალაქებსა და სოფლებში, რომლებიც არ ექვემდებარებიან მის ეკლესიას. ხოლო თუ იგი მხილებული იქნება უნდა განიკვეთოს ისიც და მის მიერ ხელდასხმულებიც“ („ღიღი სჯუ-

ლის კანონი“, 1974, მოციქულთა კანონები).

მოციქულთა ამ კანონს კიდევ უფრო ამტკიცებს 381 წელს კონსტანტინოპოლში მოწვეული II მსოფლიო კრების მე-2 კანონი: "ეკლესიათა კეთილად განგებისა და მშვიდობისათვის არც ერთ ეპისკოპოსს არა აქვს უფლება, გასცდეს თავისი ეკლესიის საზღვრებს და შეიჭრას სხვა ეკლესიის საზღვრებში, რათა არ მოახდინოს ეკლესიების აღრევა. კანონის თანახმად, აღექსანდრიის ეპისკოპოსი უნდა განაგებდეს მხოლოდ ეგვიპტის ეკლესიებს... პონტოელი ეპისკოპოსნი უნდა მართავდნენ მხოლოდ პონტოს ეკლესიებს, ხოლო თრაკიის ეპისკოპოსნი - მხოლოდ თრაკიის ეკლესიებს. ეპისკოპოსნი არ უნდა გავიდეს თავისი სამთავროს ეკლესიის ფარგლებიდან ხელდასხმისათვის" ("დიდი სჯულის კანონი", 1974, მოციქულთა კანონები).

III მსოფლიო კრების მამებმა კიდევ უფრო დაბეჯითებით დამოძღვრეს ეკლესიათა მეთაურები, არ დაემორჩილებინათ სხვისი სამწყსო - "ნურც ერთი ეპისკოპოსი ნუ მიიტაცებს სხვა ეპარქიას, რომელიც თავიდანვე და ძველთაგანვე არ ემორჩილებოდა მას და არ იყო მის წინამორბედ საყდრისმპყრობელთა გამგებლობის ქვეშ, ხოლო თუ ვინმე მიიტაცებს სხვის ეპარქიას იძულებით, განთავისუფლებული უნდა იყოს იგი, რათა არ დაირღვეს მამათა კანონები" (III მსოფლიო კრების მე-8 კანონი). იმავეს წერს და აღნიშნავს სხვა საეკლესიო კანონებიც. თუ ქართული ეკლესია პროზელიტური იყო და მას ძველთაგანვე არ ემორჩილებოდა დასავლეთ საქართველოს, აღმოსავლეთ საქართველოს ერთი ნაწილის, სამხრეთ საქართველოს სამწყსოები, ქართულმა ეკლესიამ კი მიითვისა ისინი, ამით დაურღვევია მსოფლიო საეკლესიო კანონები, კერძოდ, მოციქულთა 35-ე, II მსოფლიო კრების მე-2, III მსოფლიო კრების მე-8, კართაგენის 74-ე და სხვა კანონები, და განა კანონდამრღვევი ეკლესია შეიძლება ყოფილიყო მართალი და

მართლმადიდებლური, რომლითაც ამაყობდნენ საქართველოს ეკლესიის წმიდა მამები? ამის თაობაზე შესანიშნავად მიუთითებდა პროკოფი კესარიელი, "რომ ქართველები მართლმადიდებლობის წესებს ყველაზე უკეთ იცავდნენ". სომეხი იერარქები წერდნენ, რომ ქართველები ამაყობენ თავიანთი სარწმუნოებრივი სიწმიდით და თავიანთი საეკლესიო უპირატესობით.

საქართველოს ეკლესია კი თურმე, "ქართული საბჭოთა ენციკლოპედიის" თანახმად, არღვევდა უმთავრეს საეკლესიო კანონებს და სხვის იურისდიქციაში იჭრებოდა: - „დასავლეთ საქართველოში გაბატონდა ქართული ეკლესია და მდგდელმსახურებაც ქართულ ენაზე სრულდებოდა, რამაც დიდად შეუწყო ხელი დასავლეთ საქართველოში „ქართიზაციის“ პროცესს“ [10].

ქართული ეკლესიის "გაბატონებამდე" დასავლეთ საქართველოში, ჩვენი ისტორიკოსების მტკიცებით, თურმე არსებობდა ეგრისისა და აფხაზეთის ეკლესიები, რომლებიც იმყოფებოდნენ კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს იურისდიქციაში, ისინი შემდგომ გაერთიანებულან კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს იურისდიქციაშივე, მაგრამ IX ს-ში მცხეთის საკათალიკოსოს თითქოსდა "გაბატონების" შედეგად კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს დაუკარგავს მთელი დასავლეთ საქართველოს მომცველი ეს მნიშვნელოვანი სამიტროპოლიტოები და საეპისკოპოსოები. საბჭოთა ისტორიკოსი წერს: "ეს საეკლესიო გამოყოფა, როგორც ვთქვით, ერთბაშად არ მომხდარა. ჯერ ხორციელდება ეგრის-აფხაზეთის ეკლესიების გაერთიანება, როგორც კონსტანტინოპოლის სამწყსოში შემავალი ეპარქიისა, რომელსაც სათავეში აფხაზთა კათალიკოსი ედგა (VIII ს-ის ბოლო ან IX ს-ის დასაწყისი); შემდგომ IX ს-ის მანძილზე (საფიქრებელია, უფრო მის პირველ ნახევარშივე) დასავლეთ საქართველოს ეკლესია გამოყოფო კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს და მცხეთის ტახტს უერთდება, ხოლო

აფხაზთა კათალიკოსი სრულიად საქართველოს კათალიკოსს ექვემდებარება. კონსტანტინოპოლიდან გამოყოფის შემდეგ იწყება ბერძნული კათედრების მოშლა და მათ საპირისპიროდ ქართული საეპისკოპოსო ცენტრების დაარსება". ეს საეკლესიო რეფორმა, ნ. ბერძენიშვილის ვარაუდით, საბოლოოდ X ს-ში სრულდება [11].

თუ როგორი რეაქციული იყო ქართული ეკლესიის ეს "პროზელიტიზმი" ანუ კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს იურისდიქციაში შეჭრა – ამის შესახებ ჩვენი ოფიციალური ისტორიოგრაფია წერს: "ქართველები აქედან სდევნიან ბერძნულ ენას, ბერძნულ ვიწრო ეროვნულ კულტურას, შემოაქვთ და ავრცელებენ საკუთარ, ქართულ ენას, ქართულ ღვთისმსახურებას და ქართულ საეკლესიო-სამონასტრო წესებს. ქართულ კულტურას თან მოჰქონდა ქართული პოლიტიკური შეგნება და იდეალი, ასე რომ მცხეთა ჯერ ენობრივად (ეთნიკურ ელემენტებზე დაყრდნობით) შეიჭრა ლიხთ-იმერეთში, ხოლო შემდეგ, როგორც ჩანს, ეს საინტერესო ფორმულა წამოაყენა თავისი ორგანიზაციული გაბატონების დასაფუძნებლად - "ქართლია" იქ, სადაც მღვდელმსახურება ქართულ ენაზეა (მხოლოდ "კვირიელისონი" შეიძლება ბერძნულად). მირონის კურთხევა "ქართლს" განეწესება. მაშასადამე, ქართლს ნაკურთხი მირონი სავალდებულოა ყველა იმ ეკლესიისათვის, სადაც მღვდელმსახურება ქართულ ენაზეა. ცხადია, მცხეთის საკათალიკოსოს მხრივ ეს არის კანონიკური საფუძვლების დაცვით კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს წინააღმდეგ მიმართული ბრძოლა ლიხთ-იმერეთის ეკლესიაზე ორგანიზაციულად გაბატონების მიზნით" [12].

საბჭოთა კავშირის საზღვრების ჩაკეტილობის გამო ბერძნულ სამყაროში და, მათ შორის, კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოშიც XX საუკუნის ბოლოსაც არ იცნობდნენ იქამდე სრულიად ახალ საბჭოთა "საისტორიო

თეორიას" ქართული ეკლესიის პროზელიტიზმისა და "მისი კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს წინააღმდეგ მიმართული ბრძოლის შესახებ" (საბჭოთა ისტორიკოსების სიტყვებით). ცნობილი ბერძენი კანონისტის - მიტროპოლიტ მაქსიმეს 1966 წელს გამოცემული წიგნი "საქართველოს ეკლესია და მისი ავტოკეფალია" არ შეიცავს ცნობებს აღნიშნულთან დაკავშირებით. შეიძლება დაისვას კითხვა, რა პრობლემები შეექმნება საქართველოს ეკლესიას სამომავლოდ, თუ კონსტანტინოპოლის საპატრიარქო ან უცხოეთის რომელიმე ეკლესია ოფიციალურად აღიარებს აღნიშნულ თეორიას, ქართული ეკლესიის შეჭრის შესახებ იქამდე კონსტანტინოპოლის იურისდიქციაში მყოფ დასავლეთ საქართველოში, ეს თეორია ხომ არ შეუქმნით მათ მყარ სამართლებრივ საფუძველს, რათა ცნონ და აღიარონ სეპარატისტული ეკლესიები აფხაზეთსა და დასავლეთ საქართველოს სხვა კუთხეებში. მეორე მხრივ ეს თეორია იძლევა კარგ საშუალებას და მასზე დაყრდნობით უკვე აქვს ბენ ამ კუთხეთა სეპარატისტ მოაზროვნეებს, რათა დედაეკლესიად აღიარონ არა საქართველოს წმიდა ეკლესია, არამედ კონსტანტინოპოლის საპატრიარქო. აღნიშნული "საეკლესიო თეორია" ყველაზე უფრო მეტად გაიტანა და გაავრცელა მთელ მსოფლიოში რუსულმა "პრავოსლავნაია ენციკლოპედიაში".

არასოდეს, არც ერთ საუკუნეში, კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს არ გამოუთქვამს არავითარი თვალსაზრისი ან შენიშვნაც კი „დასავლეთ საქართველოს მის ეპარქიებში“ ქართული ეკლესიის შეჭრის შესახებ. ეს რომ ასე ყოფილიყო, ქართულ-ბერძნული ათასწლოვანი საეკლესიო ურთიერთობების დროს ამის შესახებ ერთხელ მაინც გამოითქმებოდა თუნდაც მცირე შენიშვნა. საქმე ის არის, რომ კონსტანტინოპოლის იურისდიქციაში მყოფი ფაზისის სამიტროპოლიტო და მისი ოთხი საეპისკოპოსო, რომლებიც თითქოსდა ქართული ეკლესი-

ის მიერ იყვნენ გაუქმებულნი, სინამდვილეში მდებარეობდნენ არა დასავლეთ საქართველოში, არამედ ქართველი ერის უძველეს ქვეყანაში, რომელსაც ტრაპიზონის ოლქი ეწოდა. იქამდე კი მას ერქვა "ქალდეა", "სოფელი მეგრელთა". იქ ტრაპიზონის ოლქში მდებარე ჭოროხის ანუ ფასისის მარცხენა სანაპიროზე მდებარეობდნენ ფასისის სამიტროპოლიტო და მისი საეპისკოპოსოები - როდოპოლისისა, საისინისა, პეტრონისა და ზიგანასი, როგორც ეს კარგად არის გარკვეული ნ. ადონცის მიერ. ეს სამიტროპოლიტო კონსტანტინოპოლის იურისდიქციაში იმყოფებოდა, ხოლო მის ჩრდილოეთით მოქცეული მიწა-წყალი ჭოროხიდან ვიდრე მდინარე ეგრისწყალამდე (ვახტანგ გორგასალის შემდგომ მდინარე კლისურამდე) - წმიდა ნინოს დროიდანვე ქართული ეკლესიის იურისდიქციაში იმყოფებოდა. ასე რომ, ჩვენი ძველი საეკლესიო მატრიარქების ცნობებით, დასავლეთ საქართველოში ძველთაგანვე საქართველოს ეკლესიის იურისდიქცია ვრცელდებოდა. სხვა საეკლესიო წყაროებთან ერთად ამის შესახებ ხაზგასმით მიუთითებდა "რუის-ურბნისის" საკანონმდებლო კრების ძეგლისწერა - "ანდრია პირველწოდებულმა სახარება იქადაგა ყოველსა ქვეყანასა საქართველოსასა", ხოლო წმიდა ნინომ ქრისტიანულ სარწმუნოებაზე მოაქცია "ყოველი სავსება ყოვლისა ქართველთა ნათესავისა".

რუის-ურბნისის საკანონმდებლო კრების მონაწილე წმიდა მამების თვალსაზრისით, დასავლეთ საქართველო მუდამ ისტორიული საქართველო იყო, რომლის მოსახლეობა, აღმოსავლეთ საქართველოსთან ერთად, მოაქცია წმიდა ნინომ. მაშასადამე, დასავლეთ საქართველოში საეკლესიო იურისდიქცია იმთავითვე მცხეთის ხელში იყო და არა კონსტანტინოპოლისა. დასავლეთ საქართველო ეკლესიურად როდესმე კონსტანტინოპოლის იურისდიქციაში რომ ყოფილიყო, ამის შესახებ უთუოდ შემორჩებოდა პირდაპირი ან ირი-

ბი ცნობები თვით ბერძნულ წყაროებშივე, ან რაიმე საყვედურნარევი მინიშნება მაინც იქნებოდა ბერძენი იერარქებისა, ასეთი კი არ არსებობს. მაგალითად, კონსტანტინოპოლის პატრიარქი ნიკოლოზ მისტიკოსი ძალზე თბილად და მეგობრულ წერილებს წერდა აფხაზთა მეფეს გიორგი II-ს, X საუკუნის შუა წლებში, როცა საბჭოთა ისტორიკოსების აზრით, მის სამეფოში "ბრძოლა იყო გაჩაღებული კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს წინააღმდეგ", ასე რომ ყოფილიყო, კონსტანტინოპოლის პატრიარქი ნიკოლოზ მისტიკოსი როგორმე მოახერხებდა პროტესტის გაცხადებას აფხაზთა მეფის - გიორგი მეორისადმი (922-957 წწ.), [პატრიარქ მისტიკოსის წერილები გიორგი II-სადმი; გეორგიკა, 1952 წ. IV, ნაკვეთი II]; ერთი სიტყვით, წყაროები არ ადასტურებენ საბჭოურ თვალსაზრისს.

აღმოსავლეთში, ზოგი ქართველი ისტორიკოსის თვალსაზრისით, თვით წმიდა ნინოს საქმიანობა თითქოსდა მიმართული იყო იქითკენ, რომ ჰერეთში მცხოვრები არაქართული მოსახლეობა (ალბანელები) გაექართველებინა. ჩვენი აზრით, ასეთი წარმოდგენა წმიდა ნინოსი ძალზე უცნაურია. ეს ქართველი მეცნიერი წერს: ბოდბე, სუჯეთისა და კამბეჩოვანის საზღვარზე, მეფე მირიანის დროს ახლად შემოერთებული ქვეყანა იყო, აქ "ალბანელებიც (ჰერები) ცხოვრობდნენ ... მათი საბოლოო ასიმილაცია დროის ამბავი იყო". "ჩანს, მირიან მეფის და წმიდა ნინოს ინტენსიური კულტურულ-საგანმანათლებლო საქმიანობა მიმართული იყო ჰერეთში ქართული ქრისტიანობის გავრცელებისაკენ... რომელიც წინააღმდეგობას აწყდებოდა არა მხოლოდ ალბანელთაგან, არამედ სომხებისგანაც" [13]. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, წმიდა ნინო "აქართველებდა" არა მარტო ჰერ-ალბანელებს, არამედ, სომხებსაც; ჩვენი მეცნიერის ამ მოსაზრების საპირისპიროდ, მოვსეს ხორენაცს მთელი მოსახლეობა "კლარჯეთიდან მასქუთებამდე" (ანუ კასპიის ზღვი-

სპირეთში მცხოვრებ ტომ მასქუთებამდე) - ეთნიკურ ქართველებად მიაჩნია (სადაც იქადაგა წმიდა ნინომ) და არა სომხებად, ანდა ალბანელებად (ჰერებად), როგორც წარმოადგინა საბჭოთა ისტორიოგრაფიამ. სომხური საისტორიო მწერლობის მამა, სომეხთა ჰეროდოტედ წოდებული, მოვსეს ხორენაცი წერს: "სანატრელი ნუნე წავიდა იქედან (ე.ი. მცხეთიდან), რათა თავისი ადვილგასაგები საუბრით ქართველთა ქვეყნის სხვა კუთხეებიც დაემოდღვრა. გავბედავ და ვიტყვი, რომ ნუნე მოციქული ქალი გახდა. მან იქადაგა სახარება კლარჯეთიდან დაწყებული ვიდრე ალანთა და კასპიის კარამდე, მასქუთთა საზღვრებამდე, როგორც ამას აგათანგელოზი გვაუწყებს" (მოვსეს ხორენაცი. "სომხეთის ისტორია"; 1984; გვ. 172).

წმიდა ნინოს სომხები, ანდა თუნდაც ალბანელები (ჩვენი მეცნიერის აზრით - იგივე ჰერები) რომ გაექართველებინა, როგორმე ხორენაცი მიუთითებდა ამის შესახებ, მაგრამ ის სულ სხვა რაიმეს გვაუწყებს, კერძოდ, საზღვრავს ქართველების ეთნიკურ განსახლებას - ესაა კლარჯეთი, ვიდრე ალანთა და კასპიის კარამდე (ე.ი. დარიალამდე) და ვიდრე მასქუთთა საზღვრამდე - ამ საზღვრებში ქართველები სახლობენ, მათ უქადაგა წმიდა ნინომ; ასე რომ, დარიალის კარამდე მცხოვრები დეალები გაქართველებული ვაინახები არ იყვნენ, როგორც წარმოუდგენია საბჭოური ეპოქის ისტორიოგრაფიას, არამედ - ქართველები, ასევე მასქუთების ქვეყნამდე, ანუ აღნიშნულ მტკვარ-არაქსის შესართავამდე მცხოვრები ჰერები მ. ხორენაცს ეთნიკურ ქართველებად მიაჩნია და არა ალბანელებად. მისგან განსხვავებით ქართველი მეცნიერი ფიქრობს, რომ წმიდა ნინოს "პროზელიტიზმის სიმბოლო" აღუმართავს ახლადშემოერთებულ ალბანურ ქალაქ ბოდისში (ე.ი. სადღაც უჯარმა - ბოდბეში) და წერს - "მგონია ასე უნდა გავიგოთ წმიდა ნინოს გადაწყვეტილება, რომ ჯვარი - ქრისტიანული პროზელიტიზმის სიმბოლო - დროებით

"აღიმართოს იგი უჯარმას ქალაქსა და დაბა ბოდისი არა წინ აღუდგეს ქალაქსა მას მეფეთასა, რამეთუ ერისა სიმრავლე არს მუნ" [დ. მუსხელიშვილი. საქართველო IV-VIII საუკუნეებში, 2003, გვ. 38.], ასე იქცა ჩვენი მეცნიერის სიტყვით, "ორი ფაქტობრივად ეთნიკურად ერთმანეთისაგან განსხვავებული ქვეყანა ერთ კულტურულ ერთეულად". აქედან ჩანს, რომ საბჭოთა ეპოქის ისტორიკოსების აზრით, წმიდა ნინო ქართლის გარდა, ალბანეთშიც მოღვაწეობდა და მან ალბანეთის ქვეყნის ერთი ნაწილი ქართულ ეკლესიას შემოუერთა. ბოდბის მიჩნევა არა ქართლის, არამედ ალბანეთის ქალაქად, ქართულ წყაროებს ეწინააღმდეგება; წმიდა ნინო, ქართველთა განმანათლებელია და არა ალბანელებისა. ჯვარი არ არის პროზელიტიზმის სიმბოლო, საქართველოს ეკლესიას ჯვარი პროზელიტური მიზნით არასოდეს გამოუყენებია, მით უმეტეს, არაქართული ტომების "ასიმილაცია-გაქართველების" მიზნით; ასეთი მოსაზრება უსაფუძვლოა, იგი არ ეყრდნობა წყაროებს.

ილია მართლის სიტყვით - „პატკანოვის შეგირდი“, "ქართიზაციის" ყალბი თეორიის ერთი ავტორი, ნ. მარი "მეცნიერულად ასაბუთებდა" ერთიანი ქართველი ერის არარსებობას. მან ქართველი ერის სხვადასხვა ეთნოგრაფიულ ჯგუფებს "იაფეტური" ხალხები დაარქვა, ხოლო ქართველურ და მის მონათესავე ენებს - "იაფეტური" და "თუბალ-კაინური". ნ. მარმა ყველაფერი გააკეთა იმისათვის, რათა "დაესაბუთებინა", რომ თითქოსდა მეგრელები არ იყვნენ ქართველები. ერთი წყაროს არასწორი კომენტარებით მან ქართველ მეცნიერებს მიაღებინა დოგმა თითქოსდა "ქართველის" ტომმა კულტურულ-ეკლესიური ზემოქმედების საშუალებით მეგრელი "ხალხი" "გააქართველა" IX-X საუკუნეებში. ივანე ჯავახიშვილმა პასუხი გასცა ამ ყალბ თეორიას და დაასაბუთა, რომ ქართული ენა არათუ IX-X საუკუნეებში იქცა დასავლეთ საქართველოში კულტმსახურების ენად, არამედ

თვით წარმართობის დროსაც კი დასავლეთ საქართველოში – სამეგრელოსა და სვანეთში, წარმართული კულტმსახურება ქართულ ენაზე აღესრულებოდა [14]. მიუხედავად პატკანოვმარის "ნაღვაწიდან" გენერირებული სიყაღბის მხილებისა ივანე ჯავახიშვილის მიერ, აღნიშნული "თეორია" დღესაც განაგრძობს დამანგრეველ მოქმედებას ქართული ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი ცნობიერებისა.

ე.წ. "ქართიზაციის" თეორიის გაცნობის შემდეგ თვით ქართველები ივიწყებენ ნაციონალურ ინტერესებს და კუთხურობის აპოლოგეტები ხდებიან. ამის ერთი კარგი მაგალითია 1994 წელს გამოცემული წიგნი "სვანურ-ქართული ლექსიკონი, ჩოლორული კილო". ამ წიგნის შესავალში წერია: "აღმოსავლეთ საქართველოში იბერების მოქმედებით განადგურდა სვანური მოსახლეობა" (ა. ლიპარტელიანი. სვანურ-ქართული ლექსიკონი, ჩოლორული კილო. 1994, გვ. X),⁵ სხვა მსგავსი ციტატები ამ წიგნიდან: "მირიანმა სასტიკად დასაჯა ეს ... ჰერი-წანარი-სვანები, ვინც უღეტას გადაურჩა, აყარა და დაასახლა ახლანდელი სვანეთის ტერიტორიაზე, რბევას გადარჩა ალბანეთის მოსახლვრე ტერიტორია" (იქვე, გვ. XI). აი, კიდევ ამონარიდები ამ წიგნიდან: "ჰერების კულტურულ-ეთნიკური შერწყმა ქართულ ტომებთან, ჰერების ასიმილირება დაიწყო ძვ.წ. II-I სს. მიჯნაზე" (საქ. ისტ. ნარკ. ტ. II, გვ. 402). "აღმოსავლეთ საქართველოს მთელ ტერიტორიაზე მის იბერიზაციამდე სვანური მოსახლეობა იყო" (ა. ლიპარტელიანი, "სვანურ-ქართული ლექსიკონი, ჩოლორული კილო". 1994, გვ. XIII). ეს ქართველი მეცნიერი თავის წიგნივე უთითებს მისი აზრების წყაროს - ესაა ნიკო მარი და იმომებს ნ. მარის რუსულენოვან წიგნებს - ნიკო მარი, "მოგზაურობა სვანეთში" (1911-1912 წწ.) და ნ. მარი, "ხე - მცენარეულობის იაფეტური სახელები" (1913 წ.).

ამგვარადვე, ფაზისის აკადემიის ერთი ქართველი წევრი წერს: „523 წელს კი სპარსეთმა ბოლო მოუღო იბერიის მმართველობას, იბერიის მეფე გურგენი თავისი მრავალრიცხოვანი ამალით ბიზანტიაში გადაიხვეწა, ხოლო სპარსეთის ვერაგული გეგმის თანახმად სახელმწიფოს მართვის სათავეში მოდიან ქართვები, მაგრამ სახელმწიფო სუვერენიტეტის გაწირვის ფასად და იმხანად ქართვების მმართველთა ქმედება ხელისუფლებაში მოსასვლელად არაკანონზომიერი და მოღალატური იყო“ [კ. ფიფია, ფაზისის აკადემიის ნამდვილი წევრი, „უნდა ითქვას სიმართლე“, ჟურნალი ცოტნიედილი, ტ. II, 2005-08 წწ.].

თუ ჩვენი ზოგი ისტორიკოსი ყველა ქართულ თემსა და ტომს საკუთარ წინაპარს გამოუძებნის - მაგალითად, ინგილოებსა და კახელებს - ჰერ-ალბანელებს, ფშავ-ხევსურებს - ვაინახებს, ქვემო ქართლებს - სომხებს, დასავლელ ქართველებს - ადიღე-ჩერქეზებს და ა.შ. თუ განაცხადებენ, რომ დასავლეთ საქართველოში სხვა ეთნოსი ჩამოყალიბდა, რომელიც შემდეგ "ქართიზებულ" იქნა – ერი და სახელმწიფო დაიყოფა. მით უმეტეს, რომ წყაროები, თუ მათ კარგად და სწორად წავიკითხავთ, მიკერძოების გარეშე, არ იძლევა ამის უფლებას, პირიქით, ჩვენი წყაროები: "მოქცევაი ქართლისაი" თუ "ქართლის ცხოვრება" დადადებენ, რომ ქრისტეს შობამდე შექმნილი ერთიანი საქართველოს - "ქართლის სამეფოს" მოსახლეობა იმთავითვე იყო ქართველი ხალხი და ამ სახელმწიფოს ჩრდილო-დასავლეთი საზღვარი მდ. ეგრისწყალზე გადიოდა აზონისა და ფარნავაზის დროს; თუ რას ნიშნავს წყაროს ეს მითითება, გვისხნის წმიდა ამბროსი ხელაია: "ჯერ კიდევ არაქრისტიანი ქართული ტომის მოდგმებმა შექმნეს პატარა სიერციო, მაგრამ ძლიერი ნებისყოფით სახელმწიფო, რომელიც ცნობილია ისტორიაში საქართვე-

5. თავისთავად, სადავოა ის ფაქტი, რომ ლექსიკონს თარგმნითის კვალიფიკაცია აქვს მინიჭებული და არა განმარტებითისა (რადგან სინამდვილეში სვანური ლექსიკა ქართული სალიტერატურო ენით განიმარტება და არა ითარგმნება, როგორც ეს იქნებოდა უცხო ენასთან მიმართებაში).

ლოს სახელით - ერთადერთი მატარებელი წინა აზიაში ქრისტიანული კულტურისა და ევროპული ჰუმანიზმისა". მაშასადამე, კათოლიკოს - პატრიარქ წმიდა ამბროსი ხელაიას და ზოგადად საქართველოს წმიდა ეკლესიის თვალსაზრისით, ჯერ კიდევ გაქრისტიანებამდე I-IV საუკუნეებამდე, ქართველთა მოდგმამ შექმნა დასავლეთ-აღმოსავლეთ საქართველოს მომცველი ერთიანი სახელმწიფო, მატარებელი ერთიანი ქართული კულტურისა.

რუსულ იმპერიას ჩვენი ისტორიოგრაფებისათვის თავისუფალი მუშაობის საშუალება რომ მიეცა, საჭირო არ იქნებოდა ჩვენი მოსაზრებების გამოთქმა და არც წმიდა ეკლესია განაჩენდა შემდეგს: "დაუშვებელია ისტორიის გაყალბება - მეგრელებისა და სვანების მწიგნობრობისა და ქრისტიანული კულტურის არმქონეობად გამოცხადება და ამ კუთხის შვილებისათვის XXI საუკუნეში ბიბლიის თარგმნა, რაც უპირველეს ყოვლისა მიზნად ისახავს ერის გათიშვას და ქვეყნის მთლიანობის დარღვევის მცდელობას" [15].

ამჟამად გარკვეული ქართული წრეები ისე წარმოდგენენ საქმეს, თითქოსდა რუსულ "პრავოსლავნაია ენციკლოპედიაში" მხოლოდ ტაო-კლარჯეთის ეთნიკური და კულტურული სახე იყოს დამახინჯებული. სინამდვილეში აქ საქართველოს ყოველი კუთხის და, საერთოდ, ქართველი ერის ისტორიაა გაყალბებული. როგორც თანდართული ლიტერატურის ჩამონათვალიდან ჩანს, სტატიების ავტორები ქართულ ოფიციალურ ისტორიოგრაფიას ეყრდნობოდნენ. "პრავოსლავნაია ენციკლოპედიაში" მიხედვით, აღმოსავლეთ საქართველო, კერძოდ კახეთის და მცხეთის აღმოსავლეთით მდებარე მხარეები, ისტორიული ალბანეთის მიწა-წყალადაა გამოცხადებული, ალბანელები კი აზერბაიჯანელი ერის წინაპრებად მიიჩნევა, ჰერები - ალბანელი ხალხის ერთ-ერთ ჯგუფადაა წარმოდგენილი. ბოდბე, გურჯაანი, საინგილო და მახლობელი მხარეები - ალ-

ბანელების ანუ აზერბაიჯანელების წინაპრების ისტორიულ საცხოვრისად მოიაზრება. საქმე ისაა, რომ ამ მოსაზრებას საფუძვლად უდევს ეკლესიის ისტორიის გაყალბება, წყაროებზე ზეწოლა და მისი მონაცემების თვითნებური ინტერპრეტირებით ყალბი დასკვნების მიღება, ჯერ თვით საქართველოს მეცნიერთა მიერ და შემდგომ მათი დამოწმებით უცხოელ ავტორთა მხრიდან. კერძოდ, "პრავოსლავნაია ენციკლოპედიაში" სტატია "ალბანეთის საკათალიკოსოს" რუკის მიხედვით, მცხეთის აღმოსავლეთით მდებარე მიწა-წყალი (ქვემო კახეთი) - ალბანეთის საკათალიკოსოს იურისდიქციაში შემავალ ტერიტორიად მიიჩნევა.

რუსულ "პრავოსლავნაია ენციკლოპედიაში" სტატიაში: "ალანიის სამიტროპოლიტო" აღმოსავლეთ საქართველოს მთიანეთი, კერძოდ ახალგორის, ყაზბეგის და მიმდებარე მიწა-წყალი წარმოდგენილია კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს იურისდიქციის ქვეშ მყოფ ალანიის სამიტროპოლიტოს იურისდიქციაში, მრავალი ქართული ეკლესია-მონასტერი და, რაც მთავარია, მიწა-წყალი ალანურ-კონსტანტინოპოლურადაა გამოცხადებული. (2008 წლის აგვისტოს შემდეგ ცხადი გახდა რისთვის დაიწერა რუსულ "პრავოსლავნაია ენციკლოპედიაში" ამდენი სიყალბე საქართველოს შესახებ).

დასავლეთ საქართველოში ამავე "პრავოსლავნაია ენციკლოპედიაში" სტატიის "აფხაზეთის საკათალიკოსო"-ს მიხედვით აღმოსავლეთ საქართველოს მოსახლეობა არაბების დროს გადასახლდა იქ და შეიტანა ქართული ენა და კულტურა". ეს თითქოსდა იმის შედეგად მოხდა, რომ იქამდე კონსტანტინოპოლის იურისდიქციაში მყოფ დასავლეთ საქართველოში შეიჭრა მცხეთა და იქ გაბატონდა. აფხაზი სეპარატისტებიც ამ თვალსაზრისს არიან ჩაჭიდებული; 2005 წელს გამოიცა "აფხაზეთის მართლმადიდებლური ეკლესიის მოკლე ნარკვევი" მღვდელ-მონაზონ დოროთე დბარის ავტორობით, სადაც დამოწმებულია რუსული "პრავო-

სლავნაია ენციკლოპედიის" აღნიშნული სტატია - ქართველების დასავლეთ საქართველოში გადასახლების შესახებ VIII-X სს-ში. ავტორი ეჭვმიუტანელ ფაქტად მიიჩნევს თვალსაზრისს, რომ დასავლეთ საქართველო კონსტანტინოპოლის იურისდიქციაში იმყოფებოდა და იქ ღვთისმსახურებისათვის ეკლესიებში არა მხოლოდ ბერძნული, არამედ აფხაზური ენაც გამოიყენებოდა, ხოლო შემდეგ თითქოსდა ეს "ეკლესია და აფხაზური სახელმწიფო ქართველმა აგრესორებმა ქართული ეკლესიის წინამძღოლობით დაიპყრეს და აფხაზური ეკლესია ჩაკლეს" [16].

მაშასადამე, ჩვენში ისტორიულად ორი თვალსაზრისი ჩამოყალიბდა დასავლეთ საქართველოს იურისდიქციის შესახებ. პირველის მიხედვით დასავლეთ საქართველო IV საუკუნიდანვე უწყვეტად საქართველოს ეკლესიის წიაღში იმყოფებოდა, მიუხედავად იმისა, რომ ეს ასახა რუის-ურბნისის კრებამ, ამჟამად ეს თვალსაზრისი უარყოფილია და საყოველთაოდ აღიარებული მეორე თვალსაზრისი, რომ IX-X სს-მდე დასავლეთ საქართველო ბერძნული ეკლესიის წიაღში იმყოფებოდა.

სამწუხაროდ, 2007 წელს, გამოცემული „პრაგოსლავნაია ენციკლოპედია“-ს მე-13 ტომში ერთადერთ ეჭვმიუტანელ ჭეშმარიტებადაა გამოცხადებული ზემოთ აღნიშნული მეორე თვალსაზრისი, რომ დასავლეთ საქართველო IX-X სს-ში ბერძნული ეკლესიის იურისდიქციაში იმყოფებოდა. შესაბამისად უარყოფილია ძველი ქართული საეკლესიო თვალსაზრისი. უკვე ნახსენები რუსული ენციკლოპედიის მე-13 ტომში სტატიის ავტორის სიტყვით – წმიდანინო მხოლოდ ქართლის, მხოლოდ აღმოსავლეთ საქართველოს განმანათლებლადაა წარმოდგენილი და ისეა მიწოდებული მკითხველისადმი, თითქოსდა ის ერთადერთი თვალსაზრისი იყოს, მაშინ როცა ივანე ჯავახიშვილის სიტყვით: „ქართველებს იმთავითვე წმიდანინო ერთიანი ქვეყნის, ერთიანი საქართველოს გან-

მანათლებლად მიუჩნევიათ და არა მისი ერთი რომელიმე ნაწილისა“. მართალია „პრაგოსლავნაია ენციკლოპედია“-ს მე-13 ტომის ავტორები მიუთითებენ დასავლეთ საქართველოს საეკლესიო იურისდიქციის წყაროთა სიმწირის შესახებ, მაგრამ ძალზე სამწუხაროა, რომ დუმან და ოდნავ მინიშნებასაც კი არ აკეთებენ იმის შესახებ, რომ ამ საკითხს თავისი განსაკუთრებული ყურადღება მიაქცია რუის-ურბნისის კრებამ და მიიღო შესაბამისი განსაზღვრება, როგორც ჩანს რუის-ურბნისის კრების ძეგლისწერა „პრაგოსლავნაია ენციკლოპედია“-ს ქართველ ავტორებს არ მიაჩნიათ წყაროდ დასავლეთ საქართველოს საეკლესიო იურისდიქციის კვლევის საქმეში.

ჩვენი თვითმიზანი არ არის „პრაგოსლავნაია ენციკლოპედია“-ში გამოთქმული თვალსაზრისის კრიტიკული განხილვა, ჩვენ ამ საკითხით საერთოდ არც დავინტერესდებოდით, ის რომ არ ეხებოდეს საქართველოს ეკლესიის და საერთოდ ქართველი ერის მთლიანობის საკითხს. საბედნიეროდ, ჩვენზე გაცილებით ადრე ივ. ჯავახიშვილი შეეხო სწორედ ამ თემას, გამოწვლილვით განიხილა და მოგვცა დიდებული დასკვნა. ნიშანდობლივია რომ „პრაგოსლავნაია ენციკლოპედია“-ს ავტორებმა არ გაითვალისწინეს ივ. ჯავახიშვილის ეს დასკვნა და შეფასება.

XV ს-ში საქართველოს დაშლა-დანაწევრების ჟამს ჩამოვიდა ანტიოქიის პატრიარქი მიხეილი, რომელმაც ივ. ჯავახიშვილის სიტყვით „შეთხზა თეორია საქართველოს ეკლესიის მთლიანობის დასარღვევად, ქართველი ერის საუკეთესო შვილთა საუკუნოვანი ბრძოლით მიღწეული მონაპოვრის, საქართველოს ეკლესიის თავისუფლების მოსასპობად, მისი მთლიანობის დასარღვევად“ [ივ. ჯავახიშვილი, თხზულებანი, ტ. III, 1982, გვ. 340].

მაინც რა თეორია შეთხზა უცხოელმა იერარქმა? ეს თეორია, რომელიც თითქოსდა ხელახლა გაცოცხლდა აღნიშნული ენციკლო-

პედიის ფურცლებზე, შემდეგში მდგომარეობს: ანდრია მოციქული არაა განმანათლებელი სრულიად საქართველოსი, ასევე წმიდა ნინო მხოლოდ აღმოსავლეთ ნაწილის განმანათლებელია. ივ. ჯავახიშვილი წერდა: „გიორგი მთაწმიდელი და განსაკუთრებით ეფრემ მცირე, რუს-ურბნისის 1103 წლის საეკლესიო კრების ყველა სულისჩამდგმელი და ნიკოლოზ კათალიკოსი ამტკიცებენ, რომ ანდრია მოციქულმა იქადაგა „ყოველსა ქვეყანასა საქართველოსასა“, ხოლო შემდგომ ქრისტიანობა კვლავ აღადგინა წმიდა ნინომ, რომლის სასწაულთმოქმედებამ და ქადაგებამ „მიიზიდა ყოველი სავსება ყოველთა ქართველთა ნათესავისა“, ნიკოლოზ კათალიკოსიც, წმიდა ნინოს საერთო მოციქულად და განმანათლებლად თვლიდა „ჩვენ ქართველთაისა“ („სასწაულნი სვეტიცხოვლისა“). ერთი სიტყვით ანდრია მოციქულიც და წმიდა ნინოც საერთო ქართული ეკლესიის დამაარსებლად და მთელი ერის განმანათლებლად იყვნენ ცნობილნი. „საქართველოს სხვადასხვა ნაწილების ცალკე მქადაგებლების გამოძებნის სურვილიც არ ჰქონიათ, რადგან ისინი მთლიანი და განუყოფელი საქართველოს განმტკიცებისა და აღორძინებისათვის იღწოდნენ. ანტიოქიელ-იერუსალიმელი პატრიარქი მიხეილი, სწორედ ამ ქართველ სახელოვან მეცნიერთა მიერ შექმნილსა და მთელი ქართველი ერისაგან შესისხლხორცებულ შემეცნებას სპობდა“ [ივ. ჯავახიშვილი, თხზულებანი, ტ. III, გვ. 340].

სამწუხაროა, რომ ძველ ქართულ სახელოვან მეცნიერთა (ივ. ჯავახიშვილის შეფასება) მიერ ბოძებულ შემეცნებას სპობს ზოგიერთი ახალი ქართველი მეცნიერი, თანაც ისეთი უმაღლესი საერთაშორისო საეკლესიო ორგანოდან როგორცაა „პრავოსლავნაია ენციკლოპედია“.

მაგალითად, ძველი ქართული წყაროების საწინააღმდეგოდ „პრავოსლავნაია ენციკლოპედია“-ს მე-13 ტომის ავტორები (გვ. 200) ნოტიციებზე – ბიზანტიურ კათედრათა ნუსხე-

ბზე დაყრდნობით მიიხნევენ, რომ დასავლეთ საქართველოში VI-IX სს-ში არსებული საეპისკოპოსოები კონსტანტინოპოლის იურისდიქციაში იმყოფებოდნენ. თითქოსდა „ეგრიისის სამეფოში I ნოტიციის მიხედვით არსებობდა ლაზიკის ეპარქია, რომლის ცენტრი იყო ფაზისის (ფოთის) სამიტროპოლიტო ოთხი საეპისკოპოსო კათედრით – როდოპოლისი (ვარციხე), საისინი (ცაიში), პეტრა (ციხისძირი), ზიგანა (ზიგანისი, გუდავა), და აბაზგიის ეპარქიის სებასტოპოლის (ცხუმის) ავტოკეფალური საეპისკოპოსო კათედრა (გვ. 200). თითქოსდა შემდგომ ისინი ქართულმა ეკლესიამ კონსტანტინოპოლს ჩამოაშორა. ვშიშობთ, რომ ეს არასწორი თეორია, გავრცელებული მთელ მსოფლიოში "პრავოსლავნაია ენციკლოპედიის" მიერ, დიდ საფრთხეს შეუქმნის სამომავლოდ საქართველოს ტერიტორიულ და საეკლესიო მთლიანობას.

რუსულ "პრავოსლავნაია ენციკლოპედიიაში", დასავლეთ საქართველოს მსგავსად, სამხრეთ საქართველოც არაქართულ ქვეყანადაა გამოცხადებული, სადაც, თითქოსდა, ქართული ეკლესიის გაბატონების შემდეგ მოხდა მკვიდრი "სომხების" გაქართველება. "სომხების" გაქართველების "თვალსაზრისი" იმდენადაა გავრცელებული, რომ მან უკვე ქართულ საეკლესიო გამოცემებშიც შეაღწია. მაგალითად, ცნობილი ავტორები წერენ: კათალიკოსმა კირიონ I ქვემო ქართლში "არაქართული მოსახლეობის გასაქართველებლად მარჯვედ გამოიყენა პოლიტიკური ვითარება" [17].

სომეხი ავტორები და არა მხოლოდ ისინი, ასეთ, სტატიებს საფუძვლად უდებენ თეორიას, რომ ქვემო ქართლი და საერთოდ სამხრეთ საქართველო სომხური ქვეყანა იყო, რომელიც ეკლესიის მიერ "გაქართველდა". ესაა ე.წ. "ქართიზაციის" თეორია, რომელიც ქართული საბჭოთა ოფიციალური ისტორიოგრაფიისათვის უეჭველ დოგმად იქცა და ეს უკანასკნელი მას ავითარებდა მთელი XX საუკუნის განმავლო-

ბაში, აღნიშნული ტენდენცია კი XXI საუკუნის დასაწყისის საქართველოში რუსული საოკუპაციო რეჟიმების დამყარებით წარმოჩინდა აფხაზეთსა და სამაჩაბლოში.

ერთი სიტყვით რუსულ "პრაგოსლავენაია ენციკლოპედიას" სხვადასხვა ტომში გამოქვეყნებული სტატიები ქართული თანამედროვე ისტორიოგრაფიის ნაკლსა და მარცხს წარმოადგენს. მოსალოდნელი იყო, რომ სამეცნიერო წრეები ამ საკითხის განსახილველად გამართავდნენ მსჯელობას და მოხდებოდა სამეცნიერო აზრის ურთიერთგაცვლა, მაგრამ არავინ დაინტერესებულა ამ პრობლემის განხილვით.

საქმე ისაა, რომ თანამედროვე ქართული ისტორიოგრაფიას, რომელიც ეყრდნობა "ქართიზაცია - გაქართველების" ყალბ თეორიას (რაც თითქოს ეკლესიის წინამძღოლობით ქართის ტომმა VIII-X სს-ში მოახდინა), არ შეუძლია ამჟამად საქართველოს ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი ინტერესების დაცვა. აღნიშნულის ნათელი დადასტურებაა უკანასკნელ ხანს (2008 წლის აგვისტო) მომხდარი, მორიგი რუსული აგრესია და ანექსია საქართველოს წინააღმდეგ – რაც მზადდებოდა დიდი ხნით ადრე და გარდა მილიტარისტულისა შედგებოდა ინტელექტუალური დივერსიის მდგენელისაგან, რომელიც ცხადია დაფუძნებულია "ქართიზაციის თეორიაზე";

ქართული ისტორიოგრაფია, საქართველოსათვის დამდგარი შედეგების გათვალისწინებით, აღნიშნული ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი და საეკლესიო მთლიანობის პრობლემის გადაჭრას შეძლებს, თუ ის გაიზიარებს ძველი ქართველი ისტორიკოსების თვალსაზრისს, რომ ქართველი ხალხი ჩამოყალიბდა არა VIII-X სს-ში ეკლესიის მეოხებით მეზობელი ტომების ქართიზაციის შედეგად, არამედ ისტორიაში გამოჩენის დროს ქართველი ხალხი წარმოადგენდა ეთნიკურად მთლიან, ერთ ხალხს, ერთი ენითა და კულტურით, რომლის საცხოვრისი მოიცავდა დასავლეთ, აღმოსავლეთ და სამხრეთ

საქართველოს, რომ იმთავითვე ქართველები იყვნენ არა მხოლოდ შიდა ქართლის მოსახლეობა, არამედ - ეგრისელები, სვანები, კახელები და სამხრეთ საქართველოს მოსახლეობა, რომ მათ ჰქონდათ ერთი ენა (სუსტად დიფერენცირებული ფუძექართული ენა), რომელსაც დაეყრდნო საღვთისმეტყველო ლიტურგიკული ენა (ქრისტიანობის გავრცელების შემდეგ), რომ მხოლოდ შემდგომ დაიწყო ამ ერთიანი ენის შიგნით დიალექტების წარმოქმნა. ასეთი ვითარება არ არის უპრეცედენტო (მაგალითად, ერთი სლავი ხალხი იქამდე ერთიანი ენის მქონე მხოლოდ გაქრისტიანების შემდეგ დაიყო სხვადასხვა დიდ ენობრივ ჯგუფებად).

ერთი ენისა, მმართველობისა და ერთი ეკლესიის არსებობის შესახებ მოგონებები დაუცავს ჩვენი ხალხის ისტორიულ მეხსიერებასაც კი. მაგალითად, ცნობილი საზოგადო მოღვაწე სერგეი მესხი ოსმალეთის საქართველოდან დაბრუნების შემდეგ გაოცებული იყო ლაზთა შორის შემორჩენილი ისტორიული მახსოვრობით, რომ მათ ოდესღაც თავდაპირველად, დანარჩენ სხვა ქართველებთან ერთად ჰქონიათ საერთო ენა, ერთიანი სახელმწიფო (მმართველობა) და ერთი სარწმუნოება. ის თავის წერილში „ოსმალეთის საქართველო“ წერდა: „იმათ ახსოვთ, რომ ჩვენი თანამომქმენი არიან, რომ ერთ დროს საზოგადო ისტორიული ცხოვრებით გვიცხოვრია ერთს ბედსა და უბედურების ქვეშ ვყოფილვართ, ერთი მეფეები გვყოლია, ერთი მმართველობა და ერთი ენა, სარწმუნოება გვექონია“.

კიდევ უფრო ადრე იმავეს წერდა წმიდა დიმიტრი ყიფიანი როცა რუსული ხელისუფლება შეეცადა სამეგრელოს სკოლებიდან და ეკლესიებიდან ქართული ენის განდევნას – „მოციქულთა დროიდან ქართული ენა იყო საეკლესიო და საკულტო ენა სამეგრელოში და იქ ეს ენა ყველას ესმის, ამჟამად კი ახალ კულტურას ნერგავენ. მეგრულ ენას ასწავლიან სხვა ანბანის საშუალებით“ [18].

ფაქტი ერთიანი ქართველი ხალხის ქრისტესშობამდე არსებობის შესახებ დაფიქსირებულია ძველ ქართულ წყაროებში, მაგალითად, როცა "მოქცევაი ქართლისაი" აღნიშნავს, რომ აზონი დაადგინეს მეფედ მთელი ისტორიული საქართველოსი, რომ მისი პირველი, ერთიანი "ქართლის სამეფოს", დასავლეთ საზღვარი გადიოდა მდინარე ეგრისწყალზე, ცხადია, იგულისხმება, რომ ეგრისწყალთან მდებარე ეგრისი ქართლია, ქართლის სამეფოს ნაწილია, და მისი მოსახლეობა ქართველი ერის ნაწილია, რადგანაც აზონის ეპოქაში, ქრისტესშობამდე IV-III საუკუნეებში, პირველი ერთიანი ქართული სახელმწიფოს საზღვრები "მოქცევაი ქართლისაი"-ის მიხედვით ასეთი იყო: "საზღვარი დაუდვა მას ჰერეთი და ეგრისწყალი და სომხეთი და მთა ცროლისა" [19]. ამავე თვალსაზრისს ატარებს "ქართლის ცხოვრება". ყველა მეფე, უკლებლივ, ფარნავაზიდან ვახტანგ გორგასალამდე, ფლობს დასავლეთ საქართველოს, დასავლეთ საქართველოს მოსახლეობა უეჭველად ქართული იყო (ჩვენი საეკლესიო წყაროების ცნობით) და ამ მოსახლეობას არ ესაჭიროება არავითარი "ქართიზაცია - გაქართველება". როგორც აღინიშნა, ამავე თვალსაზრისს გამოთქვამს რუის-ურბნისის კრების ძეგლისწერაც, სადაც ანდრია პირველწოდებული მთელი საქართველოს მომაქცევლად, ხოლო წმიდა ნინო მთელი ქართველი ერის გამაქრისტიანებლად იწოდება.

თუ ოფიციალური ისტორიოგრაფია არ გაიზიარებს ძველ ისტორიკოსთა თვალსაზრისს, ცხადია, ვერ შეძლებს რუსული ვერც "პრავოსლავნაია ენციკლოპედიის" და ვერც ე.წ. სეპარატისტთა (სინამდვილეში - მეზობელი იმპერიის მესვეურთა) მიზნების ჯეროვან შეფასებას და ქვეყნის დაცვას დეზინტეგრაციის და ტერიტორიული რღვევის, გარედან ინიცირებული, დესტრუქციული პროცესებისაგან.

დასკვნა

ქართველი ერის მთლიანობის დასარღვევად პატკანოვის მიერ შემუშავებული თეორია, მართალია, დაძლეული იქნა წმიდა ილია მართლის მიერ, მაგრამ საბჭოთა რეჟიმის დროს ის აღორძინდა ე.წ. „ქართიზაციის“ თეორიის სახით და XX ს-ის 30-იანი წლებიდან გადაიქცა ქართული საბჭოთა ისტორიოგრაფიის ერთადერთ მიმართულებად. ამ თეორიას იზიარებს და ეყრდნობა თითქმის ყველა ნაბეჭდი საისტორიო ნაშრომი. ამ სახით პატკანოვ-მარის საისტორიო თეორია, ამჟამად, უკვე დამკვიდრდა ერთადერთად და შეუცვლელად. ეს თეორია კი საშიშია ქართული სახელმწიფოებრიობისათვის, ძირს უთხრის ქართველი ერისა და ეკლესიის მთლიანობას. მას, ვითარცა ერთადერთ ჭეშმარიტ საისტორიო თეორიას ასწავლიან ყველა საერო სასწავლო დაწესებულებაში. ჩვენ იმედი გვქონდა, რომ სასულიერო სასწავლებლებში მაინც თავს აარიდებდნენ „ქართიზაციის“ თეორიას, მაგრამ სასწავლო პროგრამებიდან ჩანს, რომ მან სასულიერო სასწავლებლებშიც შეაღწია, რაც ძლიერ საშიშია საეკლესიო მთლიანობისათვის.

აღნიშნულიდან გამომდინარე, ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი და საეკლესიო მთლიანობისათვის გადაუდებელ აუცილებლობად მიგვაჩნია აღდგეს საღვთისმოსავო მადლით მოსილი ავტორიტეტი ძველი ქართული საისტორიო წყაროებისა და რუის-ურბნისის კრების მამების "ძეგლისწერისა", დიდი ილია მართლის (ჭავჭავაძის) და დიმიტრი ბაქრაძის სამეცნიერო მიმართულებისა ისტორიოგრაფიასა და ენათმეცნიერებაში.

**საქართველოს რეალური ისტორიის
დამდგენი
მუდმივმოქმედი კომისიის სახელით
მიტროპოლიტი ანანია ჯაფარიძე
ქრისტესშობიდან 2009 წელი**

ლიტერატურა

1. ილია ჭავჭავაძე. ქვათა დაღადი. გამოცემის რედაქტორი: თენგიზ სანიკიძე; გამომცემლები: დ. გვიჩიანი, მ. მხეიძე, ბ. კუდავა. თბილისი 1994 წ. <http://www.nplg.gov.ge/frames.php>
2. დიმიტრი ბაქრაძე. პროფესორი პატკანოვი და ქართული ისტორიის წყაროები. დროება; 1884., 1-5 მაისი; 94-98. // დიმიტრი ბაქრაძე. პროფესორი პატკანოვი და ქართული ისტორიის წყაროები. თხზულება დიმიტრი ბაქრაძისა - თბილისი: ზ. ჭიჭინაძის გამოც., 1884: ექვთ. ხელაძის სტ.; დაცულია: სპეზ; პალატა; საქ. მუზ.; გრიშაშვილი; არქივი; ქუთაისის საჯარო; ქუთაისის უნ-ტი; რუსეთის ეროვნული ბიბ-კა [სპზ]; რუსეთის მეცნ. აკად. ბიბ-კა [სპზ].
3. ს. ჯორბენაძე. ცხოვრება და ღვაწლი ივანე ჯავახიშვილისა, 1984 წ. გვ. 48.
4. ქართული საბჭოთა ენციკლოპედია. ტომი X, გვ. 458, 460. თბილისი 1986 წ.
5. ივ. ჯავახიშვილი. თხზ. ტ. I., გვ. 152.
6. მთავარეპისკოპოსი ანანია ჯაფარიძე. დედაეკლესია. გამომც. „განათლება“ 1996 წ., გვ. 191-193.
7. იქვე, გვ. 208-209.
8. დ. მუსხელიშვილი. ქართული ეკლესია და სახელმწიფო ტერიტორია შუა საუკუნეებში. საქართველოს საპატრიარქოს ქრისტიანული კვლევის საერთაშორისო ცენტრი, II საერთაშორისო სიმპოზიუმი, 24-26 ნოემბერი, 2005.
9. ტ. ფუტკარაძე. ქართველები. გამომცემლობა: "ქუთაისის სახელმწიფო უნივერსიტეტი", 2005, გვ. 42-77.
10. ქართული საბჭოთა ენციკლოპედია. „საქ. სსრ“, 1981 წ. გვ. 61.
11. საქართველოს ისტორიის ნარკვევები. ტ. II, გამომცემლობა "საბჭოთა საქართველო", თბილისი 1973, გვ. 427.
12. თ. პაპუაშვილი. ადრეფეოდალური ხანის ქართული ლიტერატურა და საისტორიო მწერლობა. საქართველოს ისტორიის ნარკვევები. ტ. II, თბილისი, 1973, გვ. 574-601.
13. დ. მუსხელიშვილი. საქართველო IV-VIII საუკუნეებში, 2003, გვ.38.
14. მთავარეპისკოპოსი ანანია ჯაფარიძე. საქართველოს სამოციქულო ეკლესიის ისტორია. გამომცემლობა "მერანი" 1998 წ., ტომი მეორე, გვ. 269-270.
15. საქართველოს სამოციქულო მართლმადიდებლური ეკლესიის წმიდა სინოდის სხდომის ოქმი, 23, 2005, საპატრიარქოს უწყებანი, 45, გვ. 7.
16. Èãðñ ïí àò Äì ðñ òâé (Äáãð). "Èðãðñéè ï ÷ãðè èñòñ ðèè Äáðãçñêîé Ì ðãâî ñëãâî ï é Öãðéãè", Í ï âñ é Àð ï í, 2005 ä
17. "საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქები", თბილისი 2000 წ., გვ. 28.
18. ა. ჯაფარიძე, საქართველოს საეკლესიო კრებები, 2003, ტ. III, გვ. 72.
19. "მოქცევაი ქართლისაი", ძეგლ. I, 1964 წ., გვ. 81.

მიტროპოლიტი ანანია ჯაფარიძე

ივანე ჯავახიშვილი საქართველოს ეკლესიის ერთიანობის შესახებ

წმიდა წერილში ნაბრძანებია – „დიდებუ-
ლი მრავალია, რჩეული კი ერთი“. საქართვე-
ლოს უთვალავ დიდებულ ერისკაცთა შორის
გამორჩეულია ივანე ჯავახიშვილი, რომელიც
იმთავითვე შეიყვარა ქართველმა ერმა.

ივანე ჯავახიშვილი მოღვაწეობდა
ურთულეს პერიოდში, რასაც ამჟამად უწოდებ-
ენ „ათეიზმის ეპოქას“ და რომელიც გამოირ-
ჩეოდა ნიჰილიზმით, ყოველივე წმიდისა და
ღირებულის უარყოფით. მიუხედავად აღნიშ-
ნულისა, ივ. ჯავახიშვილმა თავისი საოცარი
ნიჭიერება და გამორჩეულობა ცხადყო იმით,
რომ გადაიქცა ავტორიტეტად თვით ნიჰილ-
იზმით შეპყრობილი თაობებისთვისაც კი.

ივ. ჯავახიშვილის თვალწინ დაინგრა რუსე-
თის იმპერია, საქართველომ 1918-21 წლებში
თავისუფლება მოიპოვა, მაგრამ დროებით. შე-
საბამისი იყო ეკლესიის ბედიც. 1917 წელს
საქართველოს ეკლესიამ მართლა მოიპოვა ნან-
ატრი თავისუფლება რუსეთის ეკლესიის უღლ-
ისაგან, ოკუპაციის წლებში ეკლესიაც გაი-
ზიარებდა საქართველოს სახელმწიფოს ბედს
და ისიც დაკარგავდა თავისუფლებას, რომ არა
თავდადება გამორჩენილი მოღვაწეებისა. ივ. ჯა-
ვახიშვილი და მისი თანამოსაგრენი ყველაფერს
აკეთებდნენ საქართველოს ეკლესიის თავისუ-
ფლებისათვის.

ივ. ჯავახიშვილი ძალზე დიდ მნიშვნელო-
ბას ანიჭებდა საქართველოს ეკლესიის
მთლიანობასა და დამოუკიდებლობას. ამ
მოცემულობას ის აფასებდა განსაკუთრებუ-
ლი სიტყვებით, რაც უნდა დაიმახსოვრონ მო-

მავალმა თაობებმა. ივ. ჯავახიშვილის სიტყვე-
ბით ჩვენი ეკლესიის თავისუფლება და
მთლიანობა წარმოადგენდა „ქართველი ერის
საუკეთესო შვილთა და მთელი ხალხის მიერ
საუკუნეთა ბრძოლით მიღწეულ მონაპოვარს“. ამიტომაც იყო, რომ იგი უარყოფითად აფასებ-
და საქართველოს ეკლესიის ერთიანობის
წინააღმდეგ მიმართულ ქმედებებს. კერძოდ, მან
გამოწველილვით განიხილა იმ ანტიოქიელი და
იერუსალიმელი პატრიარქების ქმედებები, რომ-
ლებიც ქართველი სეპარატისტების მხარდაჭე-
რით აქუცმაცებდნენ და ანაწევრებდნენ
საქართველოს ეკლესიას.

ივ. ჯავახიშვილის სიდიადე ჩანს იქიდან-
აც, რომ მან ეკლესიის წიაღში ძველთაგანვე
დანერგილ თეორიას – წმიდა ნინოს დროიდან
ქართული ეკლესიის ერთიანობის შესახებ –
უპირობოდ დაუჭირა მხარი, უფრო მეტიც, ის
მის ერთგულ მცველად იქცა, ამ თეორიას მის-
ცა დიდი შეფასება, მიიჩნია მთელი ქართველი
ხალხისა და მის საუკეთესო შვილთა ნაღვაწად,
საუკუნეთა ბრძოლით მიღწეულ მონაპოვრად.

ამავე დროს, მისთვის კარგად იყო ცნობილი
სხვა თეორიებიც ამ სფეროში. მაგალითად, მისი
მოღვაწეობის პერიოდში ზოგიერთი მეცნიერი
აყალბებდა თეორიას, თითქოსდა, თავდაპირვე-
ლად დასავლეთი საქართველო იმყოფებოდა
კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს იურის-
დიქციის ქვეშ. ივ. ჯავახიშვილმა ეს ახალი
თეორია მიიღო როგორც ერთ-ერთი მიმდინარე
მუშა თეორია, რომელიც ემსგავსებოდა თეორ-
იას – დასავლეთ საქართველოს ანტიოქიის
იურისდიქციის ქვეშ ყოფნის შესახებ.

როგორც ითქვა, მისთვის ზოგადად, როგორც მეცნიერისათვის მისადები იყო მხოლოდ თეორია ქართული ეკლესიის თავდაპირველი ერთიანობის შესახებ, რადგანაც ის მიაჩნდა „მთელი ქართველი ერის მიერ შესისხლხორცებულ შემეცნებად“, რომლის მოსპობის უფლება, მისი აზრით, არავის ჰქონდა, არც მათ ვინც დასავლეთ საქართველოს კონსტანტინოპოლურ იურისდიქციას უჭერდა მხარს და არც ანტიოქიურის მომხრეთ.

ივ. ჯავახიშვილმა განიხილა საქართველოს ეკლესიის მთლიანობის წინააღმდეგ მიმართული ქმედებები, კერძოდ, ის წერს: "XV საუკუნის 70-იან წლებში საქართველოში ანტიოქიელ-იერუსალიმელი პატრიარქი მიხეილი ჩამოვიდა... რასაკვირველია, უმთავრესად შეწირულებისა და ფულის შესაგროვებლად იყო გარჯილი" (ივ. ჯავახიშვილი, ტ. III, გვ. 447). მას დაუწერია „მცნება სასჯულო“, სადაც აღნიშნული აქვს, რომ წინათ ქართლისა და აფხაზეთის კათალიკოსნი ანტიოქიის პატრიარქისაგან იყვნენ დამოკიდებული და მათგან ჰქონდათ მიღებული ხელდასხმა. ქართული ეკლესიის მერმინდელი თვითმწყობა და საეკლესიო თვითმმართველობა ანტიოქიელ-იერუსალიმელ პატრიარქს უკანონო მოვლენად ჰქონდა გამოცხადებული" (იქვე, გვ. 447).

ეს ყოველივე მას სჭირდებოდა, რათა თვითონ ეკურთხებინა დასავლეთ საქართველოს ეკლესიის ახალი მეთაური, ამით კი დასავლეთ საქართველოს ეკლესია ჩამოეშორებინა საქართველოს ერთიანი დედაეკლესიისაგან. თავის მხრივ, დასავლეთ საქართველოს საეკლესიო დამოუკიდებლობა სურდა იმ დროს იმერეთის მეფეს, ბაგრატს. ამიტომაც, ანტიოქიელის საეკლესიო თეორია გამოთქმული იყო ქართველი სეპარატისტების გულის მოგების მიზნით. „მან, რასაკვირველია, ბაგრატ მეფესთან შეთანხმებით და სათანადო ჯილდოს მიღების შემდეგ აფხაზეთის კათალიკოსად აკურთხა

იოვაკიმე, რომელიც საქართველოს ეკლესიის კათალიკოს-პატრიარქისაგან სრულიად დამოუკიდებლად გამოაცხადა. აღსანიშნავია, რომ ანტიოქიელ-იერუსალიმელმა პატრიარქმა აფხაზეთის „კათალიკოსი საყდარსა ზედა ანდრია მოციქულისა“ დასმულად აღიარა. ამავე დროს „სასჯულო მცნებაში“ ნათქვამია, რომ ნინო ქართველთა განმანათლებელმა მხოლოდ ქართლი მოაქცია, ანდრია მოციქულმა კი დასავლეთ საქართველო გააქრისტიანა. ამით ანტიოქიელ-იერუსალიმელ პატრიარქს მიხეილს საქართველოს საეკლესიო მთლიანობის მოშლა (რაც ბაგრატს, იმერეთის მეფეს იმ დროს პოლიტიკური მიზნით სწადდა) უნდოდა, რომ ეს ისტორიული საბუთებით დაემტკიცებინა.

რაკი აღმოსავლეთ და დასავლეთ საქართველოს ქრისტიანობის სხვადასხვა მქადაგებლები ჰყავდა, ამით მას უნდოდა დაესაბუთებინა, რომ აფხაზეთის კათალიკოსს დამოუკიდებლად არსებობისა და თვითმწყობის უფლება ჰქონდა. ის მცხეთის კათალიკოსისაგან არ უნდა ყოფილიყო ხელდასხმული" (ივ. ჯავახიშვილი, ტ. III, გვ. 447).

რა ხერხებით უნდა დაემტკიცებინა უცხოელ პატრიარქს ქართული ეკლესიის ანტიოქიაზე დამოკიდებულება უძველეს დროში?

უცხოელმა პატრიარქმა ისე წარმოადგინა საქმე, თითქოსდა საქართველოს სივრცეში თავდაპირველად ჩამოყალიბდა ორი სხვადასხვა ეკლესია – ქართლისა და აფხაზეთისა, რომ თითქოსდა ორივე ეკლესია თავდაპირველად იმყოფებოდა ანტიოქიის საპატრიარქოს იურისდიქციაში. შესაბამისად, მათზე უფლებამოსილება გააჩნდა ანტიოქიას, მაგრამ მან აღმოაჩინა, რომ დასავლეთ საქართველოზე თავის უფლებამოსილებას ახორციელებდა აღმოსავლეთ საქართველოს საეკლესიო ხელისუფალი. ეს მან მიიჩნია საეკლესიო კანონების დარღვევად. მართლაც, თავდაპირველად თუ სხვა ეკლესია იყო აფხაზეთის ეკლესია, რა უფლება

ჰქონდა ქართლის ეკლესიას აფხაზეთში? ანტიოქიელი პატრიარქის აზრით საეკლესიო სამართლებრივი საფუძველი ამისთვის არ არსებობდა, ხოლო ანტიოქიის ეკლესიას კი გააჩნდა ძველი სამართლებრივი უფლება აფხაზეთის საკათალიკოსოზე. მაშასადამე, ქართლის ეკლესიამ საეკლესიო წესების დარღვევით თავისი უფლებამოსილება გაავრცელა დასავლეთ საქართველოში. ეს იყო დადანაშაულება პროზელიტიზმში, ანუ ეს იყო ერთი ეკლესიის შეჭრა მეორე ეკლესიის იურისდიქციაში – დარღვევა III მსოფლიო კრების მე-8 კანონისა. ეს კანონი გმობდა ასეთ ქმედებას და ამასთანავე მოითხოვდა აღდგენას ძველი თავდაპირველი მდგომარეობისას. მართლაც, ანტიოქიის პატრიარქმა თავის აზრით აღასრულა ეს კანონი და გამოსცა სამართლებრივი დოკუმენტი „მცნებაი სასჯულოი“, რომელშიც განაცხადა, რომ აფხაზეთის ეკლესია ანტიოქიამ უკან დაიბრუნდა თავის საეკლესიო წიაღში და აღადგინა თავისი ძველი იურისდიქცია აფხაზეთზე, რის შემდეგაც მას უფლება ჰქონდა ეპატრონა ამ საეკლესიო ერთეულისათვის და დაენიშნა მისი სასულიერო მეთაური. ის მართლაც ასე მოიქცა და ცაიშელ-ბედიელი მიტროპოლიტი იოაკიმე დანიშნა აფხაზეთის კათალიკოსად.

ასეთი ქმედება ალაშფოთებს ივ. ჯავახიშვილს, მას მიაჩნია, რომ ანტიოქიელს არავითარი სამართლებრივი უფლება არ გააჩნდა აფხაზეთის საკათალიკოსოს მიმართ. თავისი მსჯელობის საყრდენად მიიჩნევს ქართული ეკლესიის წიაღში ძველთაგან არსებულ სამართლებრივ დოკუმენტს, გამოცემულს რუისურბნისის კრების მამების მიერ, რომ თავდაპირველად, ანუ I-IV სს-ში, ანდრია მოციქულისა და წმიდა ნინოს ეპოქაში, ჩამოყალიბდა არაორი სხვადასხვა ეკლესია, არამედ ერთი, სრულიად საქართველოს მომცველი ეკლესია, რომ ორივე განმანათლებელმა, როგორც ანდრია, ისე წმიდა ნინომ, მხოლოდ ერთი ეკლესია ჩამოაყალიბეს, რომ ისინი მოღვაწეობდნენ არა სხვადასხვა გეოგრაფიულ არეალზე, არამედ ერთ გეოპოლიტიკურ სივრცეში, რომ ანდრია მსახარება იქადაგა „ყოველსა ქვეყანასა საქართველოსასა“, ხოლო წმიდა ნინომ კი განანათლა „ყოველი სავსება ყოველთა ქართველთა ნათესავისა“. მაშასადამე, მათ ერთი ეკლესია ჩამოაყალიბეს და ამ ეკლესიამ ავტოკეფალია ძველთაგანვე მოიპოვა, რომ მხოლოდ შემდეგ ამ ერთიანი ეკლესიის წიაღში ჩამოყალიბდა ორი საეკლესიო ადმინისტრაციული ერთეული – ქართლისა და აფხაზეთის საკათალიკოსოები, რომ ისინი, მართალია, ადმინისტრაციულად თავისთავადი საეკლესიო ერთეულები იყვნენ, მაგრამ ქმნიდნენ ერთ ქართულ საეკლესიო მთლიანობას, რადგანაც გააჩნდათ საერთო საეკლესიო სამართალი, საერთო სჯულისკანონი, საერთო საეკლესიო ტრადიციები და ლიტურგიის საერთო ქართული ენა. ადმინისტრაციული თავისთავადობა აფხაზეთის საკათალიკოსოს მიუღია ქართლის საპატრიარქოსაგან, როდესაც IX ს-ში ქართველთა მეფე ბაგრატმა „განაჩინა კათალიკოსი აფხაზეთს“.

ანტიოქიის პატრიარქის ჩამოსვლის დროს კი, XV ს-ში, რეალურად ვითარება ასეთი იყო. როგორც ვთქვით, ანტიოქიელმა პატრიარქმა გაიხსენა III მსოფლიო კრების მე-8 კანონი, რომელიც კრძალავს ერთი ეკლესიის შეჭრას მეორე ეკლესიის იურისდიქციაში და მოითხოვს წინანდელი, ანუ თავდაპირველი მდგომარეობის აღდგენას. ანტიოქიელმა მცხეთა დადანაშაულა, რომ ის შეიჭრა დასავლეთ საქართველოს ეკლესიის იურისდიქციაში, ამიტომაც მან სცადა გაეუქმებინა მცხეთის ყოველგვარი უფლებამოსილება იქ და თვითონ აკურთხა აფხაზეთის ახალი კათალიკოსი.

ანტიოქიის პატრიარქის ჩამოსვლის დროს კი, XV ს-ში, რეალურად ვითარება ასეთი იყო. როგორც ვთქვით, ანტიოქიელმა პატრიარქმა გაიხსენა III მსოფლიო კრების მე-8 კანონი, რომელიც კრძალავს ერთი ეკლესიის შეჭრას მეორე ეკლესიის იურისდიქციაში და მოითხოვს წინანდელი, ანუ თავდაპირველი მდგომარეობის აღდგენას. ანტიოქიელმა მცხეთა დადანაშაულა, რომ ის შეიჭრა დასავლეთ საქართველოს ეკლესიის იურისდიქციაში, ამიტომაც მან სცადა გაეუქმებინა მცხეთის ყოველგვარი უფლებამოსილება იქ და თვითონ აკურთხა აფხაზეთის ახალი კათალიკოსი.

აღნიშნულიდან გამომდინარე, ჩვენთვის ისტორიულ მაგალითს უნდა წარმოადგენდეს ეს საქმე.

როგორც ცნობილია, ამჟამად ჩვენი ოფიციალური ისტორიოგრაფიის მიერ მიიხნევა, რომ თავდაპირველად დასავლეთ საქართველო IV-IX სს-ში 500 წლის მანძილზე, თითქოსდა, იმყოფებოდა კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს იურისდიქციაში. ეს თეორია ძალზე საშიშია სამომავლოდ, რადგანაც ისეთივე სამართლებრივ უფლებამოსილებას ანიჭებს კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს, როგორც თავისთავზე მიიწერა ანტიოქიელმა პატრიარქმა მიხეილმა. როგორც ითქვა, III მსოფლიო კრების მე-8, ასევე მოციქულთა 35-ე და II მსოფლიო კრების მე-2 კანონის ძალით, კანონდამრღვევი სხვის ეკლესიაში შეჭრილი მეორე ეკლესია ვალდებულია აღადგინოს თავდაპირველი მდგომარეობა და ამ კანონებიდან გამომდინარე, თუკი დასავლეთ საქართველოზე თავის უფლებამოსილებას თავდაპირველად ახორციელებდა კონსტანტინოპოლი, მასვე უნდა დაუბრუნდეს კიდევ ეს საეკლესიო ერთეული.

ყოველივე ზემოთ თქმულიდან გამომდინარე, ვფიქრობთ ივ. ჯავახიშვილი მხარს არ დაუჭერდა ჩვენს ისტორიოგრაფიაში ამჟამად გაბატონებულ თეორიას დასავლეთ საქართველოს კონსტანტინოპოლის იურისდიქციაში 500-წლოვანი ყოფნის შესახებ. პირიქით, ის ამ თეორიას მიიხნევდა „მთელი ქართველი ხალხის ბრძოლით მონაპოვრის“ უარყოფად და ის უთუოდ ამჟამადაც მხარს დაუჭერდა რუის-ურბნისის კრების სამართლებრივ აქტს, რომ დასავლეთ და აღმოსავლეთ საქართველოში I-IV სს-ში ჩამოყალიბდა ერთიანი ეკლესია, რომ თავდაპირველად წმიდა ანდრიასა და წმიდა ნინოს ღვაწლით დაფუძნებული ქართული ეკლესია თავიდანვე ერთიანი იყო, თუმცა მისთვის სხვა სამეცნიერო თეორიებიც აღნიშნულ საკითხზე ცნობილი იყო.

ივ. ჯავახიშვილი წერდა: „ვიორგი მთაწმიდელი და განსაკუთრებით ეფრემ მცირე, რუის-ურბნისის 1103 წლის საეკლესიო კრების

ყველა სულისჩამდგმელი და ნიკოლოზ კათალიკოსი ამტკიცებენ, რომ ანდრია მოციქულმა იქადაგა „ყოველსა ქვეყანასა საქართველოსასა“, ხოლო შემდგომ ქრისტიანობა კვლავ აღადგინა წმიდა ნინომ, რომლის სასწაულთმოქმედებამ და ქადაგებამ „მიიზიდა ყოველი საგვება ყოველთა ქართველთა ნათესავისა“, ნიკოლოზ კათალიკოსიც წმიდა ნინოს საერთო მოციქულად და განმანათლებლად თვლიდა „ჩვენ ქართველთაისა“ („სასწაულნი სვეტიცხოვლისა“). ერთი სიტყვით, ანდრია მოციქულიც და წმიდა ნინოც საერთო ქართული ეკლესიის დამაარსებლად და მთელი ერის განმანათლებლად იყვნენ ცნობილნი. საქართველოს სხვადასხვა ნაწილების ცალკე მქადაგებლების გამოძებნის სურვილიც არ ჰქონიათ, რადგან ისინი მთლიანი და განუყოფელი საქართველოს განმტკიცებისა და აღორძინებისათვის იღვწოდნენ. ანტიოქიელ-იერუსალიმელი პატრიარქი მიხეილი, სწორედ ამ ქართველ სახელოვან მეცნიერთა მიერ შექმნილსა და მთელი ქართველი ერისაგან შესისხლხორცებულ შემეცნებას სპობდა“ (ივ. ჯავახიშვილი, თხზ., ტ. III, გვ. 340).

სამწუხაროა, რომ ძველ ქართველ სახელოვან მეცნიერთა (ივ. ჯავახიშვილის შეფასება) მიერ ბოძებულ შემეცნებას სპობს ზოგიერთი ახალი ქართველი მეცნიერი, თანაც ისეთი უმაღლესი საერთაშორისო საეკლესიო ორგანოდან, როგორცაა „პრაგოსლავენია ენციკლოპედია“.

მაგალითად, ძველი ქართული წყაროების საწინააღმდეგოდ „პრაგოსლავენია ენციკლოპედია“-ს მე-13 ტომის ავტორები (გვ. 200) ნოტიციებზე – ბიზანტიურ კათედრათა ნუსხეებზე – დაყრდნობით მიიხნევენ, რომ დასავლეთ საქართველოში IX ს-მდე არსებული საეპისკოპოსოები კონსტანტინოპოლის იურისდიქციაში იმყოფებოდნენ. თითქოსდა, „ეგრისის სამეფოში, I ნოტიციის მიხედვით, არსებობდა ლაზიკის ეპარქია, რომლის ცენტრი იყო ფაზი-

სის (ფოთის) სამიტროპოლიტო ოთხი საეპისკოპოსო კათედრით – როდოპოლისი (ვარციხე), საისინი (ცაიში), პეტრა (ციხისძირი), ზიგანა (ზიგანისი, გუდავა) („პრაგოსლავნაია ენციკლოპედია“, ტ. XIII, გვ. 200, რუს. ენაზე). თითქოსდა, შემდგომ ისინი ქართულმა ეკლესიამ კონსტანტინოპოლს ჩამოაშორა. ვშიშობთ, რომ ეს არასწორი თეორია, გავრცელებული მთელ მსოფლიოში „პრაგოსლავნაია ენციკლოპედია“ მიერ, დიდ საფრთხეს შეუქმნის სამომავლოდ საქართველოს ტერიტორიულ და საეკლესიო მთლიანობას. სინამდვილეში ლაზიკის აღნიშნული საეპისკოპოსოები მდებარეობდნენ ტრაპეზუნტის ოლქში – ქალაქ ზიგანას რეგიონში, იქვე იყო როდოპოლისის კათედრაც. ამის შესახებ მიუთითებს არა მხოლოდ მსოფლიოში სახელგანთქმული მეცნიერი ნ. აღონცი, არამედ ამჟამად საბერძნეთში დაბეჭდილი ზოგიერთი საეკლესიო რუკაც. ქართული წყაროების დაბეჭდილებული მტკიცებით, მუდამ, ფარნავაზ მეფის დროიდანაც, დასავლეთ საქართველო ყოველთვის შედიოდა ქართლის სამეფოს საზღვრებში ვიდრე მდ. ეგრისწყალამდე და ვახტანგ გორგასალის შემდეგ ვიდრე მდ. კლისურამდე. ამიტომაც მიიჩნეოდა, რომ ამ სასაზღვრო მდინარეებიდან აღმოსავლეთით, დასავლეთ საქართველოში, კონსტანტინოპოლს არასოდეს, არანაირი საეკლესიო იურისდიქცია არ გააჩნდა, მხოლოდ ამ მდინარეების დასავლეთით მდებარე ტერიტორია შედიოდა ბიზანტიის იმპერიის შემადგენლობაში, VIII ს-მდე. ამიტომაც, როდესაც ჩვენ ვამტკიცებთ, რომ დასავლეთ საქართველოში კონსტანტინოპოლს არ გააჩნდა საეკლესიო იურისდიქცია, ცხადია, იგულისხმება ამ სასაზღვრო მდინარეების აღმოსავლეთით მდებარე დასავლეთ საქართველოს ტერიტორია. როგორც ცნობილია, მდ. ეგრისწყალამდე მიიჩნევა მდ. ღალიძგა (ოჩამჩირის რაიონში), ხოლო მდ. კლისურად – მდ. კელასური (სოხუმთან).

რუსულ „პრაგოსლავნაია ენციკლოპედიაში“, დასავლეთ საქართველოს მსგავსად, სამხრეთ საქართველოც არაქართულ ქვეყანადაა გამოცხადებული, სადაც, თითქოსდა, ქართული ეკლესიის გაბატონების შემდეგ მოხდა მკვიდრი „სომხების“ გაქართველება. „სომხების“ გაქართველების „თვალსაზრისი“ იმდენადაა გავრცელებული, რომ მან უკვე ქართულ საეკლესიო გამოცემებშიც შეაღწია. მაგალითად, ცნობილი ავტორი წერს: კირიონ I კათალიკოსმა, ქვემო ქართლში „არაქართული მოსახლეობის გასაქართველებლად მარჯვედ გამოიყენა პოლიტიკური ვითარება“ (საქართველოს კათალიკოს-პატრიარქები, თბ., 2000, გვ. 28)

სომეხი ავტორები, და არა მხოლოდ ისინი, ასეთ სტატიებს საფუძვლად უდებენ თეორიას, რომ ქვემო ქართლი და, საერთოდ, სამხრეთ საქართველო სომხური ქვეყანა იყო, რომელიც ეკლესიის მიერ „გაქართველდა“. ესაა ე.წ. „ქართიზაციის“ თეორია, რომელიც ოფიციალური ისტორიოგრაფიისათვის უეჭველ დოგმად იქცა.

ამ თეორიის მსგავსია ამჟამად გავრცელებული თვალსაზრისი, რომ მცხეთა-თბილისის სამხრეთ-აღმოსავლეთით მდებარე რეგიონები, ე.ი. ისტორიული კახეთი და ქვემო ქართლი, თითქოსდა, თავდაპირველად დასახლებული იყო ალბანელი ხალხით, რომელიც ქართული ეკლესიის მეშვეობით გაქართველდა. ეს თეორიაც უნდა ექვემდებარებოდეს გადახედვას, რადგანაც ძველი ქართული საეკლესიო ისტორიოგრაფიის თანახმად, ჰერეთ-ალბანეთი მოიცავდა სულ სხვა ტერიტორიას. კერძოდ, შემდეგდროინდელი რანისა და შაქის მიწა-წყალს, ამიტომაც უწოდებდნენ შემდგომ საუკუნეებში ჰერეთის დედოფალს შუშანიკს საეკლესიო წყაროებში რანის დედოფალს, ხოლო მეფეთა ტიტულატურაში იხსენებოდა რანთა მეფე, რომელიც გულისხმობდა ჰერეთის ყოფილი სამეფოს მფლობელობას. ალბანეთის კულტურულ მემკვიდრეობაზე ამჟამად პრეტენზიას აცხადე-

ბენ აზერბაიჯანელები, ამიტომაც თუკი ალბანეთი უშუალოდ ემიჯნებოდა მცხეთა-თბილისს – აღნიშნული თეორიით მათ გარკვეული ტერიტორიული პრეტენზიების წამოყენების პერსპექტივა უნდებათ მცხეთის აღმოსავლეთითა და თბილისის სამხრეთით მდებარე მიწა-წყალსა და მასზე მდებარე კულტურის ძეგლებზეც.

ყოველივე ზემოთ აღნიშნულიდან, ჩანს, რომ დიდი ივ. ჯავახიშვილი არ განიხილადა საისტორიო მეცნიერებას როგორც დოგმას, არამედ მიიჩნევდა, რომ ის უნდა განვითარებულიყო, რომ ერთხელ მიღებული თვალსაზრისი არ უნდა ჩათვლილიყო შეუცვლელ ჭეშმარიტებად, რომლის კორექტირება ანდა უარყოფა შეუ-

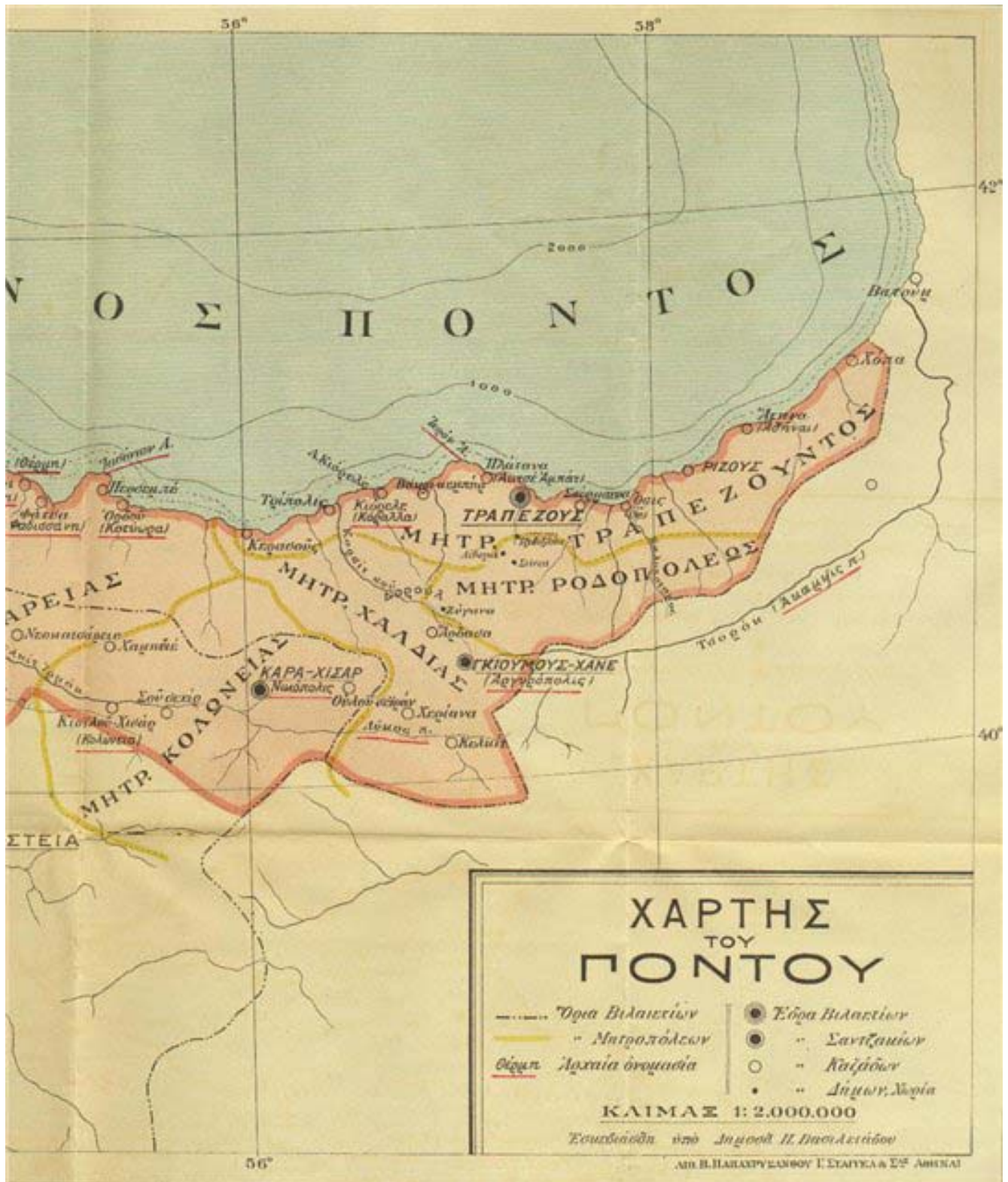
ძლებელი იქნებოდა. მის მიერ რუის-ურბნისის კრების სამართლებრივი აქტის მხარდაჭერა მიუთითებს იმის შესახებაც, რომ ისტორიული მეცნიერების განვითარებისათვის ზოგჯერ საჭირო არის ახალი იდეების ჩამოყალიბება, ანდა ძველი ეროვნული საისტორიო იდეების აღორძინება-განახლება ობიექტური ჭეშმარიტების დასამკვიდრებლად.

მართლაც, თუ არ განვითარდა ისტორიული მეცნიერება ის ჩამორჩება და ერთ ადგილას გაიყინება, ამით კი ვერ შეძლებს საკუთარი ფუნქციის სრულყოფილად აღსრულებას.

ივანე ჯავახიშვილი ჩვენთვის ყოველთვის თვალსაჩინო ეტალონი და მაგალითი არის მრავალმხრივი მოღვაწეობის ყოველი წახნავით.

ბიბლიოგრაფია

1. დიდი სჯულისკანონი, 1975 წ.
2. ივ. ჯავახიშვილი, თხზულებანი, ტ. III
3. „სასწაულნი სვეტიცხოვლისა“
4. „პრაგოსლაგნაია ენციკლოპედია“, ტ. XIII, რუს. ენაზე
5. საქართველოს კათალიკოს-პატრიარქები, 2000 წ.

სურათზე: ბერძნული რუკის ფრაგმენტი - როდოპოლისის კათედრა
ლოკალიზებულია ტრაპეზუნტთან, აქვეა ზიგანას, საისინისა და სხვა კათედრები

რედაქცია მკითხველს თავაზობს რამდენიმე თავს მიტროპოლიტ ანანია ჯაფარიძის ვრცელი ხელნაწერი ნაშრომიდან – „კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს საეპისკოპოსოები ლაზიკაში“ (ყველა უფლება დაცულია. ამ წიგნის არცერთი ნაწილი არანაირი ფორმით და საშუალებით (იქნება ეს ელექტრონული თუ მექანიკური), არ შეიძლება გამოყენებულ იქნას ნებართვის გარეშე).

მიტროპოლიტი ანანია ჯაფარიძე

**კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს
 საეპისკოპოსოები ლაზიკაში**

შესავალი

ჩვენს თანამედროვე ისტორიოგრაფიაში განმტკიცებულია თვალსაზრისი, რომ ქრისტიანობის გავრცელების ხანაში საქართველოში ჩამოყალიბდა ორი ერთმანეთისაგან დამოუკიდებელი საეკლესიო იურისდიქცია. ნ. ლომოური წერს – „როდესაც მოხდა ქრისტიანობის დამკვიდრება, საქართველო წარმოდგენილი იყო ორი პოლიტიკური ერთეულით: აღმოსავლეთ საქართველო (ე.ი. ქართლის ანუ იბერიის სამეფო) და დასავლეთ საქართველო (ე.ი. ვერისის ანუ ლაზიკის სამეფო). ამ ორ სახელმწიფოებრივ ერთეულში ქრისტიანობის გავრცელება და საბოლოო დამკვიდრება სხვადასხვა გზით და სხვადასხვა სიტუაციაში ხდებოდა“ (ნ. ლომოური, ქრისტიანობის სახელმწიფო რელიგიად გამოცხადება, საქ. ეპ. კალენდარი, 2001, გვ. 113).

ნ. ლომოურისა და სხვა ცნობილ მეცნიერთა ამ აღიარებული თვალსაზრისით, დასავლეთ საქართველო გააქრისტიანა არა წმიდა ნინომ, არამედ იქ ქრისტიანობა გაავრცელა ბი-

ზანტიამ და ამის გამო დაარსდა კიდევაც იქ კონსტანტინოპოლის იურისდიქციის ქვეშ ბერძნული საეპისკოპოსოები (ფასისის სამიტროპოლიტო, საისინის (ვაიშის), როდოპოლისის (ვარციხის), ზიგანევისა (გუდავის) და პეტრას (ციხისძირის) საეპისკოპოსოები).

დასავლეთ საქართველოში, ნ. ბერძენიშვილის აღიარებული თვალსაზრისით, კონსტანტინოპოლის იურისდიქციის ქვეშ არსებობდნენ ვერისისა და აფხაზეთის ეკლესიები, რომელნიც დაახლოებით VIII ს-სათვის გაერთიანდნენ და შემდგომ (IX-X სს-ში) გამოეყვნენ კონსტანტინოპოლს და შეუერთდნენ ქართულ ეკლესიას (საქართველოს ისტორიის ნარკვევები, II, 1973, გვ. 427).

აფხაზი საეკლესიო ისტორიკოსის დ. დბარის მტკიცებით IX-X სს-ში „აფხაზური ეკლესია და აფხაზური სახელმწიფო ქართველმა აგრესორებმა ქართული ეკლესიის წინამძღოლობით დაიპყრეს და აფხაზური ეკლესია ჩაკლეს“ (Èâðîííâð Æîðîâé (Æáâð). "Èðâðèèè èî÷âðè èñòîðèè Æáðàçñéíé Ìðââîñèââííé Õâðèâè", ííâùè Æðíí, 2005 á.).

ამ აფხაზი სეპარატისტის მოსაზრებას წინ უძღვის ჩვენი მეცნიერების მსგავსი თვალსაზრისი იმის შესახებ, რომ, თითქოსდა, საქართველოს ეკლესიამ ქართული ენა დასაველეთ საქართველოში გაავრცელა IX-X სს-ში, განდევნა იქიდან ბერძენი ეპისკოპოსები და იქ თვითონ „გაბატონდა“: „კონსტანტინოპოლიდან გამოყოფის შემდეგ იწყება ბერძენული კათედრების მოშლა და მათ საპირისპიროდ ქართული საეპისკოპოსო ცენტრების დაარსება“ (ნარკვ., II, გვ. 427). „დასაველეთ საქართველოში გაბატონდა ქართული ეკლესია და მღვდელმსახურებაც ქართულ ენაზე სრულდებოდა, რამაც ხელი შეუწყო დასაველეთ საქართველოს ქართიზაციის პროცესს“ (ქართული საბჭოთა ენციკლოპედია (ქსე), ტ. „საქსსრ“, 1981 წ., გვ. 61).

საეკლესიო კანონების დარღვევით, თურმე ქართული ეკლესია შეჭრილა სხვა ეკლესიის (კონსტანტინოპოლის) იურისდიქციაში (დასაველეთ საქართველოში), იქ გაუქმებია ბერძენული კათედრები და დაუარსებია საკუთარი, ამის საფუძველი ყოფილა „ქართული ეკლესიის კულტურულ-იდეოლოგიური პროზელიტიზმი“ (დ. მუსხელიშვილი, ქართული ეკლესია და სახელმწიფო ტერიტორია შუა საუკუნეებში. საქართველოს საპატრიარქოს ქრისტიანული ეკლესიის საერთაშორისო ცენტრი. II საერთაშორისო სიმპოზიუმი, 24-26 ნოემბერი. 2005, გვ. 33).

ჩვენი თანამედროვე გამოჩენილი ისტორიკოსების თვალსაზრისით, პროზელიტური ქართული ეკლესია ებრძოდა კონსტანტინოპოლს. ამის შესახებ თ. პაპუაშვილი წერს – „ეს არის კანონიკური საფუძვლების დაცვით კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს წინააღმდეგ მიმართული ბრძოლა ლიხთ-იმერეთის ეკლესიაზე ორგანიზაციულად გაბატონების მიზნით“ (საქ. ისტორიის ნარკვევები, ტ. II, 1973, გვ. 586).

მაშასადამე, ოფიციალური თვალსაზრისით, დასაველეთ საქართველო გაქრისტიანების შემდეგ თითქმის 500 წელი იმყოფებოდა კონსტანტი-

ნოპოლის იურისდიქციაში და შემდეგ „პროზელიტურმა ქართულმა ეკლესიამ“ გააუქმა იქაური ბერძენული საეპისკოპოსო კათედრები, რომელთა ნაცვლადაც საკუთარი დააფუძნა.

ეს მოსაზრებანი მთლიანად ეწინააღმდეგებიან რუის-ურბნისის კრების წმიდა მამებისა და სხვა ძველი ქართველი ისტორიკოსების მტკიცებებს ამ საკითხთან დაკავშირებით.

რუის-ურბნისის კრების ღვთივგანბრძნობილ მამათა თქმით, საქართველო ერთიანი ქვეყანა იყო, როგორც წმ. ანდრია პირველწოდებულის, ისე წმ. ნინოს დროს, ამიტომ წმ. ანდრია და წმ. ნინო არიან სრულიად საქართველოს და მთელი ქართველი ერის განმანათლებლები, ე.ი. დასაველეთ საქართველო გაქრისტიანდა არა კონსტანტინოპოლის, არამედ წმ. ანდრია-ასა და წმ. ნინოს მიერ, ამიტომაც ისინი წერდნენ: „პირველწოდებული ანდრია ჩვენდამდეცა მოიწია და იქადაგა საცხოვრებელი ქადაგება სახარებისა ყოველსა ქვეყანასა საქართველოსასა“ (დიდი სჯულისკანონი, 1975, გვ. 545), ხოლო წმ. ნინომ „სარწმუნოებასა მიმართ თვისისა მიიზიდა ყოველი სავსება ყოველისა ქართველთა ნათესავისა“ (იქვე, გვ. 546).

ყველა ძველი ქართული წყაროს ცნობით, წმ. ანდრიამ იქადაგა „ყოველსა ქვეყანასა საქართველოსასა“, ხოლო წმ. ნინომ მთელი ქართველი ერი (ყოველი სავსება) გააქრისტიანა. მაშასადამე, დასაველეთ საქართველო გაქრისტიანებისთანავე იყო ქართული (მცხეთის) ეკლესიის იურისდიქციაში.

ქართულ წყაროებში (“ქართლის ცხოვრება”, “მოქცევაი ქართლისაი” და სხვა) არ არის ოდნავი მინიშნებაც კი იმისა, რომ დასაველეთ საქართველო როდესმე იყო კონსტანტინოპოლის იურისდიქციის ქვეშ. ის

იმთავითვე, როგორც ითქვა, მცხეთის იურისდიქციაში შედიოდა.

მაშ რატომ განმტკიცდა თვალსაზრისი, რომ დასავლეთ საქართველო იყო კონსტანტინოპოლის იურისდიქციაში? ამის ერთ-ერთი მიზეზი არის წყაროთა მონაცემების არასწორი გააზრება. ჩვენი კვლევის უმთავრეს საგანს წარმოადგენს ლაზიკის სამეფოს ადგილმდებარეობის დადგენა, ანუ სად იყო ლაზიკა გეოგრაფიულად განლაგებული: მდ. რიონის აუზში თუ მდ. ჭოროხის ხეობაში. საშური საკვლევი ახევე, ბერძნული საეპისკოპოსოების განლაგებაც. იმთავითვე ეს საკითხი სადავო იყო, მაგალითად ნ. ადონცი და სხვა მეცნიერები ფიქრობენ, რომ ეს საეპისკოპოსოები განლაგებულნი იყვნენ ქართველთა უძველეს სამშობლოში, რომელსაც „ქალდეა“ (ტრაპეზუნტის ოლქი, იგივე ე.წ. „სოფელი მეგრელთა“) ერქვა, და არა დასავლეთ საქართველოში.

აღსანიშნავია ივ. ჯავახიშვილის დამოკიდებულება აღნიშნულ და მსგავს მოსაზრებებთან დაკავშირებით. მაგალითად, როგორც ვთქვით, ჩვენი თანამედროვე ისტორიკოსების აზრით წმ. ნინოს არ უქადაგია დასავლეთ საქართველოში, რაც მიუთითებდა იმის შესახებ, რომ იმთავითვე დასავლეთ საქართველო უცხო საეკლესიო იურისდიქციაში იყო. ერთ უცხოელ პატრიარქსაც (მიხეილს) წამოუყენებია მსგავსი თვალსაზრისი, რითაც სურდა საქართველოს ეკლესიის მთლიანობის დარღვევა და მასზე გაბატონება. ამ ქმედებას ასე აფასებს ივ. ჯავახიშვილი – „გიორგი მთაწმიდელი და განსაკუთრებით ეფრემ მცირე, რუის-ურბნისის 1103 წლის საეკლესიო კრების ყველა სულისჩამდგმელი და ნიკოლოზ კათალიკოსი ამტკიცებენ, რომ ანდრია მოციქულმა იქადაგა „ყოველსა ქვეყანასა საქართველოსასა“, ხოლო შემდგომ ქრისტიანობა კვლავ აღადგინა წმიდა ნინომ, რომლის

სასწაულთმოქმედებამ და ქადაგებამ „მიიზიდა ყოველი სავსება ყოველთა ქართველთა ნათესავისა“, ნიკოლოზ კათალიკოსიც, წმიდა ნინოს საერთო მოციქულად და განმანათლებლად სთვლიდა – „ჩვენ ქართველთაისა“. ერთი სიტყვით, ანდრია მოციქულიც და წმიდა ნინოც საერთო ქართული ეკლესიის დამაარსებლად და მთელი ერის განმანათლებლად იყვნენ ცნობილნი. საქართველოს სხვადასხვა ნაწილებს ცალკე მქადაგებლების გამოძებნის სურვილიც არ ჰქონიათ, რადგან ისინი მთლიანი და განუყოფელი საქართველოს განმტკიცებისა და აღორძინებისათვის იღწვოდნენ. **ანტიოქიელი იერუსალიმელი პატრიარქი მიხეილი, სწორედ ამ ქართველ სახელოვან მეცნიერთა მიერ შექმნილსა და მთელი ქართველი ერისაგან შესისხლხორცებულ შემეცნებას სპობდა**“ (ივ. ჯავახიშვილი, თხზ. ტ. III, გვ. 340).

სამწუხაროა, რომ ძველ ქართველ სახელოვან მეცნიერთა (ივ. ჯავახიშვილის შეფასება) შემეცნებას სპობს ზოგიერთი ახალი ქართველი მეცნიერი იმის მტკიცებით, რომ თითქოსდა რიონის აუზში მდებარეობდა ლაზიკა კონსტანტინოპოლის საეკლესიო იურისდიქციის ქვეშ მყოფი ბერძნული საეპისკოპოსოებით.

ქვემოთ ვაქვეყნებთ ერთ ნაწილს ჩვენი გამოკვლევისა „კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს საეპისკოპოსოები ლაზიკაში“, რომელშიც „ძველ ქართველ მეცნიერთა“ შესაბამისად ვამტკიცებთ, რომ პროკოფისეული ლაზიკა მოიცავდა ჭოროხის აუზს და „ბოლო კლარჯეთისა ზღვისპირს“, ხოლო ლაზიკის აღნიშნული საეპისკოპოსოები ტრაპეზუნტის მთიანეთში იყვნენ განლაგებულნი და არა დასავლეთ საქართველოში.

აქედან გამომდინარე, იმთავითვე, დასავლეთ საქართველო მცხეთის იურისდიქციაში იყო.

თავი I

ბერძნულ-რომაული წყაროები კოლხეთისა და ლაზიკის შესახებ

1. სტრაბონი კოლხეთის შესახებ

თ. ყაუხჩიშვილი წიგნში „სტრაბონის გეოგრაფია“ (1957წ.) წერს - სტრაბონის ცნობით „კოლხები მოხსენებულნი არიან არა იბერია - ალბანიის გაყოლებაზე, არამედ უფრო სამხრეთით - არმენიის გასწვრივ (სტრაბ. 11.5.28).

ამავე მოსაზრებას, რომ კოლხები ცხოვრობენ არმენიელების გასწვრივ და არა იბერიებისა, სტრაბონი სხვაგანაც იმეორებს. თ. ყაუხჩიშვილი წერს (გვ. 21) - „ყურადღებას იპყრობს ის გარემოება, რომ იბერიელები და ალბანელები კოლხებს ზემოთ მცხოვრებლებად არიან გამოცხადებული“ (სტრაბ. VI, 4,2).

მაშასადამე, სტრაბონის თვალსაზრისით კოლხეთი მდებარეობდა არა დასავლეთ საქართველოში, არამედ მის სამხრეთ-დასავლეთ მხარეს - ტრაპეზუნტიდან ჭოროხის მიმართულებით. მხოლოდ ამ შემთხვევაში აღმოჩნდებოდა კოლხეთი - არმენიის გასწვრივ, ხოლო მის „ზემოთ“ კი აღმოჩნდებოდა იბერია და ალბანია. ანუ კოლხეთი - იბერიის სამხრეთით (სამხრეთ-დასავლეთით) მდებარეობდა და მოიცავდა სტრაბონის ცნობით რეგიონებს ტრაპეზუნტისა და ჭოროხის ხეობისა, მართლაც, სტრაბონი იმიტომ იმეორებს თავის თხზულებაში დაბეჯითებით, რამდენჯერმე, მდინარე ფასისის არმენიაში ყოფნის შესახებ, რომ მას ფასისად მიაჩნია მდ. ჭოროხი. მხოლოდ ასეთი განლაგების შემთხვევაში აღმოჩნდება კოლხეთი იბერიის სამხრეთით, ხოლო იბერია კი მის „ზემოთ“.

თ. ყაუხჩიშვილი კვლავ უბრუნდება ამ საკითხს და წერს - „სტრაბონის მეორე რიგის ცნობებში კოლხიდა ისეა განსაზღვრული, რომ

ის აღმოსავლეთითაა კაპადოკიისაგან, ერთ ხაზზეა არმენიასთან და იბერია და ალბანია მასზე უფრო ჩრდილო-აღმოსავლეთით მდებარეობენ“ (თ. ყაუხჩიშვილი, სტრაბონის გეოგრაფია, 1957, გვ. 283).

აშკარაა, რომ სტრაბონის ამ ცნობების მიხედვით კოლხიდა მდებარეობდა არა „იბერიის გასწვრივ“ ე. ი. დასავლეთ საქართველოში, არამედ „არმენიის გასწვრივ“ ანუ ტრაპეზუნტ-ჭოროხის რეგიონში, ანუ ისტორიული საქართველოს სამხრეთ-დასავლეთ ნაწილში. რადგანაც კაპადოკიასთან კავშირშიც ახსენებს სტრაბონი კოლხეთს, ჩანს, მისი ერთი ნაწილი ტრაპეზუნტის ქვემოთაც მდებარეობდა.

მართლაც სტრაბონის ცნობით კოლხეთის „სანაპირო ვრცელდება პიტიუნტიდან ტრაპეზუნტამდე“ (იქვე, გვ. 283).

პიტიუნტის ადგილმდებარეობა დღემდე სადავოა, კერძოდ ნ. აღონცი და პ. ინგოროყვა პიტიუნტს (პიტეას) ათავსებდნენ რიხესთან ახლოს პუნქტ ოფთან. სხვა მოსაზრებებით კი აქ იგულისხმება აფხაზეთის ბიჭვინთა. ზემოთაღნიშნულიდან რომ კოლხიდა - არმენიის გასწვრივაა, უფრო სავარაუდოა, რომ სტრაბონის პიტიუნტი არის ოფ-რიხეს რეგიონში.

სტრაბონის არაპირდაპირი ცნობებიდანაც ჩანს, რომ კოლხიდის გვერდით, მის გასწვრივ, მის უშუალო მეზობლად მდებარეობდა არმენია და არა იბერია. მაგალითად, იაზონმა კოლხეთის შემდეგ ილაშქრა არმენიასა და მიდიაში. რატომ? იმიტომ, რომ კოლხების უშუალო, გასწვრივი მეზობლები იყვნენ არმენიელები და

მის შემდეგ - მიდიელები. ამიტომაც წერს სტრაბონი შემდეგს - „ძველი ხალხები შუა ზღვაში კი არ ცურავდნენ, არამედ ნაპირ-ნაპირ, როგორც იაზონი, რომელმაც დასტოვა ხომალდი, როდესაც კოლხებიდან მოდიოდა და არმენიასა და მიდიამდე ხმელეთით ილაშქრა“ (იქვე, გვ. 74).

სტრაბონის თვალსაზრისით, კავკასიაში იბერები გადმოსახლდნენ „დასავლეთის იბერიიდან“ ანუ ესპანეთიდან, და ისინი დასახლდნენ არა კოლხიდის გასწვრივ მდებარე ადგილებში, არამედ - კოლხიდის ზემოთ, არაქსთან და მის იქით. - „დასავლეთის იბერთა ნაწილი გადასახლდა პონტოსა და კოლხიდის ზემოთ მდებარე ადგილებში (იბერები, აპოლიდორეს მტკიცების თანახმად, არმენიას ესაზღვრებიან არაქსით, უფრო კი მტკვრით და მოსხური მთებით). ეგვიპტელთა ნაწილი ეთიოპიასა და კოლხებში გადასახლდა“ (თ. ყაუხჩიშვილი, სტრაბონის გეოგრაფია, 1957, გვ. 81). მაშასადამე, აქაც იბერები კოლხიდის ზემოთ ცხოვრობენ მდ. არაქსის მიმართულებით. მაშასადამე კოლხეთს სტრაბონი არ უწოდებს დასავლეთ საქართველოს, რადგანაც დასავლეთ საქართველოს „გასწვრივ“ არაა არმენია!

სტრაბონი სხვაგან წერს - „ამისოდან აღმოსავლეთისაკენ ჯერ შეგვხვდება კოლხიდა“ (სტრაბ. II, 1, 3), მაშასადამე, კოლხეთი - ქალაქ ამისოს აღმოსავლეთ მხარესაა. ქ. ამისო (ამჟამად იწოდება სამსუნად) ასე განიმარტება - „ამისო - ქალაქი პონტოში, ეხლანდელი სამსუნო“ (თ. ყაუხჩ. დასახ. ნაშრ. გვ. 270). მაშასადამე კოლხიდა სამსუნთანაა, ე.ი. ტრაპეზუნტის მხარეს და არა დასავლეთ საქართველოში.

როცა იბერიაზე საუბრობს, სტრაბონი ხშირად ასახელებს დასავლეთ საქართველოს ზღვისპირეთში მცხოვრებ ტომებს - აქვეელებს, ზიგებს, ჰენიოხებს და სხვებს (II, 5,31), მაგრამ კოლხიდის გვერდით (გასწვრივ) ყოველთვის არმენიას ასახელებს, მაგალითად, წერს - „პირკანიის ზღვასა და პონტოს შორის არის დიდი

ნაწილი არმენიისა, კოლხიდა და მთელი კაპადოკია ევქსინის პონტომდე და ტიბარენტო ტომებამდე“ (სტრაბ. II, 5, 31). აღნიშნულ ტომებს კი კოლხეთის ჩრდილოეთით საზღვრავს (ე.ი. ზიგებს, აქვეელებს, ჰენიოხებს და სხვებს).

სტრაბონმა, ცხადია, კარგად იცის რას წერს, მაგალითად, იქვე მიუთითებს გეოგრაფიული „პარალელების“ შესახებ - „ერასტოსთენეს მიხედვით ეს პარალელი გადის კარიაზე“ (II, 5, 39) ანდა „ცოტა ჩრდილოეთით არის პარალელი, რომელიც გადის ლისიმაქიაზე“ (II, 5, 40).

იბერების პარალელზე დასავლეთით ჰენიოხები, სვანები და სხვა ტომები ცხოვრობენ, ხოლო კოლხების აღმოსავლეთით კი - არმენიელები, მაშასადამე ქართული ტომები ცხოვრობდნენ კაპადოკიელებისა და არმენიელების გვერდით (კოლხეთში) და ასევე იბერების გვერდით (სვანები, ჰენიოხები და სხვები) დასავლეთ საქართველოში.

სტრაბონი კიდევ ერთხელ უბრუნდება საკითხს, რომ იბერები არა კოლხების გვერდით, არამედ მათ მაღლა ცხოვრობენ და წერს - „არმენიელები და კოლხიდის ზემოთ მცხოვრებნი, ალბანებიცა და იბერებიც, საჭიროებენ მხოლოდ მმართველთა ყოლას და კარგად მორჩილებენ მას“ (სტრაბ. VI, 4, 2). მაშასადამე, დაბეჯითებით შეიძლება ითქვას, რომ კოლხეთი ერქვა არა დასავლეთ საქართველოს (სტრაბონისთვის), არამედ იბერიის სამხრეთ-დასავლეთით მდებარე მიწა-წყალს. ის ამიტომ კოლხიდის ზემოთ იყო მოქცეული.

სხვა ადგილს კი სტრაბონი მიუთითებს, რომ კოლხეთი - ტრაპეზუნტთან მდებარეობს - ის წერს- „ტავრების მთიანეთში არის მთა ტრაპეზუნტი, თანამოსახელე იმ ქალაქისა, რომელიც მდებარეობს ტიბარანიასა და კოლხიდასთან“ (სტრაბ. VI, 4, 3).

დასავლეთ საქართველოს რიონის დელტის ზღვისპირეთში, როგორც ცნობილია არ არსებობს კუნძულები, და არც არასდროს ყოფი-

ლა, მაგრამ სტრაბონის ცნობით კოლხიდის სანაპიროს გასწვრივ მის დროს მდებარეობდა კუნძულები, ისინი კი იმით იყვნენ ცნობილნი, თითქოსდა აქ მოკლა მედეამ თავისი ძმა - „მთელი სანაპიროს გასწვრივ არის აფსირტიდის კუნძულები, რომლებთანაც მედეამ მოკლა თავისი ძმა აფსირტე, რომელიც დაედევნა მედეას“ (სტრაბ. VI, 5, 5).

სტრაბონის აზრით, იაზონმა ილაშქრა არმენიაში და წერს - „იაზონის ლაშქრობას მოწმობენ იაზონის ტაძრები, მაგალითად აბდერაში, იაზონის ტაძარი, პარმენიონის მიერ აგებული“ (სტრაბ. XI, თავი XIV, 12). იაზონის თანამგზავრების პატივსაცემადაც აუგიათ არმენიაში ტაძრები. სტრაბონის აზრით არმენიელები და მიდიელები არიან მედეასა და იაზონის მოლაშქრეთა შთამომავლები. საერთოდ სტრაბონი მიიჩნევს, რომ მედეა იყო არა ეგვიპტელთა შთამომავალი (ასეთად კი მას მიანდა კოლხები), არამედ თესალიელი, ისევე როგორც იაზონი იყო თესალიელი. თესალიელები კი სტრაბონს მიანია ელინებად, ამის შესახებ წერს - „ყოველივე ამის მიხედვით ამსგავსებენ მიდიელებსა და არმენიელებს, რომელთაც რაღაცა ნათესაობა აქვთ თესალიელებთან და მათთან ვინც იაზონისა და მედეას ჩამომავლები არიან“ (სტრაბონი XI, თავი XIV, 14).

არმენიაში, არაქსზე მცხოვრები იბერებიც კი სტრაბონს არმენიელებად მიანია, რადგანაც ისინი არმენიის პოლიტიკურ-კულტურული გავლენის სფეროში იყვნენ მოქცეულნი იმის გამო, რომ არმენიამ იბერიისაგან მიიტაცა მათი მიწა-წყალი.

არმენიაში იაზონმა, სტრაბონის ცნობით, არაქსის წყალს გაუჭრა ახალი კალაპოტი, რითაც მუდმივი დატბორვისაგან იხსნა ვრცელი დაბლობი (თ. ყაუხჩიშვილი, სტრაბონის გეოგრაფია, გვ. 194). ასევე, სტრაბონისათვის ჭოროხი - ფაზისი - არმენიის მდინარეა, არმენიის მდინარეა ლიკოსიც. ამიტომაც წერს - „ქვეყანაში (არმენიაში) ბევრი მდინარეა, განსაკუთრებით ცნო-

ბილია ფაზისი და ლიკოსი“ (თ. ყაუხჩიშვილი, სტრაბონის გეოგრაფია, 1957, გვ. 190).

საერთოდ, სტრაბონის თვალსაზრისით არმენიელები თესალიური წარმოშობის ხალხია, იაზონის ლაშქრობის შემდეგ ჩამოყალიბებული, ის წერს - „ძველი ისტორია ამ ხალხის ასეთია: არმენოსმა არმენიონიდან, თესალიის ქალაქიდან, რომელიც მდებარეობს ფერასა და ლარისას შორის, ილაშქრა იაზონთან ერთად არმენიაში... ვინც არმენოსთან ერთად იყვნენ, ზოგი დასახლდნენ აკილისენეში, რომელიც უწინ სოფენების გამგებლობაში იყო, ზოგიც სისპირიტისში კალაქენემდე და ადიაბენემდე არმენიის საზღვრებს გარეთ. ამბობენ, რომ ტანსაცმელი არმენიელებს თესალიური აქვთ... ხოლო თესალიელები გრძელ ტანსაცმელს ატარებენ, რადგან ელინთა შორის ყველაზე უფრო ჩრდილო და სუსხიან ადგილებში ცხოვრობენ“ (იქვე, გვ. 194).

ფაზისი არმენიის მდინარედ მიიჩნევა სტრაბონის მიერ (სტრაბ. XI, თავი XIV, 7). ამ ცნობიდან კი აშკარაა, რომ ფაზისი არაა სტრაბონისთვის დასავლეთ საქართველოს მდინარე. ასე რომ არ იყოს, მაშინ დასავლეთ საქართველო არმენიის ნაწილად ჩაითვლება, რაც ცხადი უზუსტობაა. ფაზისი ლიკოსთან ერთად არმენიის მდინარედ იმიტომ მიიჩნევა სტრაბონის მიერ, რომ ჭოროხი მოიაზრება ფაზისის ქვეშ. ამიტომაც კიდევ რამდენჯერმე ამბობს სტრაბონი, რომ „ფაზისის სათავე არმენიაშია“. (XI, II, 17). მას შემდეგ, რაც არმენიამ, სტრაბონისავე ცნობით, იბერიას წაართვა ვრცელი ოლქები, პარიადრეს კალთები, ხორძენე და გოგარენა, ცხადია, სამხრეთ და სამხრეთ-დასავლეთ საქართველოს მრავალი გეოგრაფიული პუნქტი და მდინარე სტრაბონის ეპოქაში აღმოჩნდა არმენიის ხელში. მათ შორის ჭოროხის სათავეც. ამიტომაც, როგორც ითქვა, წერს სტრაბონი, ფაზისი (ე.ი. ჭოროხი) არმენიაშია ანდა არმენიაში იღებს სათავეს (სტრაბ. XI, II, 17).

სტრაბონის სხვა ცნობებიც უფრო გასაგები ხდება იმ შემთხვევაში, თუ კოლხიდის მიწა-წყლად განვიხილავთ ტერიტორიას ტრაპეზუნტს და ჭოროსს შუა. მაგალითად, სტრაბონი წერს - „ტრაპეზუნტისა და ფარნაკიის ზემოთ ცხოვრობენ ტიბარანები, ქალდეები და სანები, რომელთაც უწინ უწოდებდნენ მაკრონებს, აქვეა მცირე არმენია, ამ ადგილების ახლოს ცხოვრობენ აპაიტები, უწინდელი კერკიტები. ამ ადგილებზე გადაჭიმულია სკილისე - კლდოვანი მთა, რომელიც უერთდება კოლხიდის ზემოთ მდებარე მოსხურ მთებს. სკიდესის მწვერვალები უჭირავთ ჰეპტაკომეტებს. პარიადრე სადენესა და თემისკირასთან მდებარე ადგილებიდან მცირე არმენიამდე ვრცელდება და ჰქმნის პონტოს აღმოსავლეთ ნაპირს. ყველა ამ მთებში მოსახლენი სრულად ველურები არიან, ხოლო აღმატებიან სხვებს ჰეპტაკომეტები... ძველები მათ მოსინიკებს უწოდებდნენ... ესლანდელი ქალდეები ძველად ხალიბებად იწოდებოდნენ. ამათ შორის მდებარეობს ფარნაკია... საერთოდ ამ ადგილებში სანაპირო მეტისმეტად ვიწროა, რადგანაც იქვე აღმართულია ლითონებით (აქ იგულისხმება პოლიმეტალური მადნები. რედ.) სავსე და ტყიანი მთები... უნდა ვიფიქროთ, რომ ამ ადამიანებს უწინ ერქვათ ალიბები ხალიბების ნაცვლად... ჰომეროსი ალიძონებს უწოდებს ხალიბებს. ზოგნი წერენ ალაძონებს, ზოგნი კი ამაძონებს... ამბობენ, რომ ამ მიდამოებში ზოგი ამაძონების თანამოსახელე ქალაქია, როგორც მაგალითად ეფესო, სმირნა, კვიმე და მირინა“ (სტრაბ. XII, თავი III, 18-21).

მაშასადამე, მოსხურ მთებში ანუ თანამედროვე ზიგანას მიმართულებით ტრაპეზუნტის სამხრეთით მთიანეთში ცხოვრობდნენ ქალდეები, ტიბარანები, სანები (მაკრონები), აპაიტები ანუ კერკიტები, მოსინიკები. ქალდეები ძველად ხალიბებად იწოდებოდნენ, ამ მთიანეთის წინ სანაპირო კი ვიწროა. აქედან ნათელია, რომ საუბარი არ შეეხება დასავლეთ საქართველოს.

მოსხური მთები არის არა იმერეთის მთები (როგორც ამჟამად მიიჩნევა), არამედ არზრუმ-ჭანეთ-სპერ-არსიანის მთიანეთი - პროფ. ნ. ხაზარაძის კვლევების შესაბამისად.

იმავეს წერს სტრაბონი სხვაგანაც - „ფარნაკიისა და ტრაპეზუნტის მახლობლად მდებარე ადგილებს ზემოთ არიან ტიბარანები და ქალდეები ვიდრე მცირე არმენიამდე. ეს კი საკმარისად მდიდარი ქვეყანაა. მას განაგებდნენ საკუთარი დინასტიები. ესენი ხან ემეგობრებიან დანარჩენ არმენიელებს, ხან დამოუკიდებლად მოქმედებენ“ (იქვე, 26-27). ამ არმენიელების „ქვეშევრდომები იყვნენ ქალდეები და ტიბარანები, ისე, რომ ტრაპეზუნტამდე ვრცელდება მათი ხელისუფლება“ (იქვე, 28).

მაშასადამე, ტრაპეზუნტისა და ფარნაკიის მახლობლად ცხოვრობენ ქართული ტომები ტიბარანები და ქალდეები, მათ მცირე არმენია ესაზღვრებათ, მაგრამ პოლიტიკურად არმენიელების ხელქვეითები არიან, რადგანაც არმენიელების ხელისუფლება ტრაპეზუნტამდე და ფარნაკიამდე ვრცელდება - სტრაბონის ცნობით (თ. ყაუხჩიშვილი, სტრაბონის გეოგრაფია, გვ. 212).

მითრიდატე ევპატორმა არმენიელებს ჩამოართვა ამ ადგილების ე.ი. კოლხიდის მმართველობა. „ის გახდა კოლხიდისა და ყველა ამათი ბატონი“ (იქვე, გვ. 212), „ყველა ესენი“ კი ქალდეები და სხვა ნახსენები ტომებია.

ქალაქი ფარნაკია - პონტოში მდებარეობდა, ტრაპეზუნტის მახლობლად. „კოლხიდა და ყველა ესენი“ მითრიდატესათვის დაუთმია ანტიპატროს სისიდეს ძეს. მას ლატიშევი მიიჩნევს მცირე არმენიის მეფედ (იქვე, გვ. 235). აღწერილია კოლხეთის ეს ადგილები და ქალაქები, რომელთაგან ზოგიერთი იყო „დიდი არმენიის საზღვარზე“ (იქვე, გვ. 212), მაგალითად ასეთია ქალაქი სინორია. ძირითადად ესაა პარიადრეს კალთები, დაღარული ციცაბო ხეობები - ვფიქრობ და ცხადია - ესაა პონტოს მთიანე-

თი და არა დასავლეთ საქართველო. აქ გამოიქცა პომპეუსისაგან დევნილი მითრიდიტე, აქვე დაიპყრო დასტირასთან აკილისენეს წყალუხვი მთა, ეფერატის მახლობლად რომელიც აკილისენეს მცირე არმენიისაგან ჰყოფდა, ბოლოს ის იძულებული გახდა დაეტოვებინა თავისი სადგომი აკილისენეში და გაქცეულიყო ზღვის მიმართულებით. ჯერ ის გადალახავდა არსიანის მიმდგომ მთებს, შესაბამისად ჩავიდოდა ჭოროხის ხეობაში ე.ი. კოლხეთში, იქედან დასავლეთ საქართველოს გზით გადასულა ბოსფორში. „პომპეუსმა ამ ადგილებთან მცირე არმენიაში ააშენა ქალაქი ნიკოპოლისი“ (თ. ყაუხჩიშვილი, სტრაბონის გეოგრაფია, 1957, გვ. 213). საერთოდ მთელი ეს თხრობა სტრაბონს აქვს თავში, რომელშიც მიმოიხილავეს „მცირე არმენიას“. მას, ესე იგი, მცირე არმენიას, სტრაბონის დროს განაგებდა არქელაე. „ტიბარენები და ქალდეები კოლხიდამდე, ფარნაკიამდე და ტრაპეზუნტამდე უპყრია პითოდოროსს“, ჭკვიან ქალს, პითოდორე ტრაეღის ასულს, პოლემონის მეუღლეყოფილს, რომლისგანაც მიიღო ტახტი. მისი შვილი დააყენეს დიდი არმენიის ბასილევსად. შემდეგ მითხოვდა მცირე არმენიის მმართველ არქელაეს და დაქვრივდა. მას უპყრია ასევე თემისკირასთან, პარიადრესთან მდებარე ადგილები, კაბეირა ამასიასთან, სადაც იღვა მითრიდატეს სასახლე. ასე, რომ არაფერია ნათქვამი დასავლეთ საქართველოს შესახებ. რით არის ყოველივე ეს სტრაბონის აღწერილობა, ჩვენთვის საინტერესო? საქმე ეხება დასავლეთ საქართველოში ქართული ეკლესიის იურისდიქციას, ასევე „ქართლის ცხოვრების“ ვითარცა საისტორიო წყაროს ავტორიტეტს.

ამჟამინდელი ისტორიოგრაფიის მიერ „ქართლის ცხოვრების“ ვითარცა საისტორიო წყაროს ავტორიტეტი დასავლეთ საქართველოს მიმართ მთლიანად დამცრობილ-უგულებელყოფილია. მიუხედავად იმისა, რომ „ქართლის ცხოვრება“ დაბეჯითებით მოგვითხრობს აზონ-

ფარნავაზის ხანიდან დასავლეთ საქართველოს ქართლის სამეფოს შემადგენლობაში უცხველი ყოფნის შესახებ, მაინც მტკიცედ მიიჩნევა, რომ ფარნავაზი იყო მხოლოდ აღმოსავლეთ საქართველოს მეფე. მით უფრო უგულებელყოფილია მისი შემდგომი მეფეების ძალაუფლება დასავლეთ საქართველოზე. შესაბამისად შეითხზა უსაფუძვლო, სრულიად ახალი ისტორია დასავლეთ საქართველოში კოლხეთის სახელმწიფოს არსებობის შესახებ. ამ ახალ ისტორიას აფუძნებენ ძირითადად სტრაბონისა და პროკოფი კესარიელის ცნობებზე. სინამდვილეში კი, თუ ამ წყაროებს ობიექტურად გავაანალიზებთ, წავიკითხავთ სწორედ იმას, რაც უწერიათ ამ ავტორებს (სტრაბონს, პროკოფის და სხვებს), კარგად დავინახავთ, რომ დასავლეთ საქართველო არის სულ სხვა ქვეყანა, ხოლო სტრაბონისა და პროკოფის კოლხეთ-ლაზიკა სულ სხვა ქვეყანა. ერთი მდებარეობდა იბერიის გასწვრივ დასავლეთით, მეორე კი - იბერიის სამხრეთ-დასავლეთით. კოლხეთის აღმოსავლეთით მდებარეობდა არმენია და არა იბერია. მხოლოდ ძალდატანებით იქნა მიღებული თვალსაზრისი, თითქოსდა სტრაბონის ფაზისი არის რიონი, მაშინ, როცა სტრაბონი ფასისის თითქმის ყოველი ხსენების დროს არმენიას ახსენებს, რადგანაც მისი სათავე (ე.ი. ჭოროხის და არა რიონის სათავე) არმენიის მიერ იყო დაპყრობილი სტრაბონის დროს.

არმენიის „ქვეყანაში ბევრი მდინარეა, განსაკუთრებით ცნობილია ფაზისი და ლიკოსი“ (სტრაბონის გეოგრაფია, იქვე, გვ. 190), „ფაზისი, დიდი მდინარე, რომელსაც სათავე არმენიიდან აქვს“ (იქვე, გვ. 123).

ფაზისის სათავე არმენიაშია - „სათავე არმენიიდან აქვს, რომელიც ღებულობს გლაუკოსსა და ჰიპოსს, მახლობელი მთებიდან გამომდინარეთ“ (იქვე, გვ. 123) - ესაა ერთი მთლიანი, უწყვეტი წინადადება სტრაბონისა, ანუ არმენიის მთებიდან გამოდის არა მარტო ფაზი-

სი, არამედ იქვე, მახლობლად, ანუ არმენიის მთების მახლობლად გამოედინება გლაგოსი და ჰიპოსი. ჩვენში გაერცელებული აზრით, გლაგოსი არის ყვირილა (იქვე, გვ. 275), ხოლო ჰიპოსი - ცხენისწყალი (იქვე, გვ. 301). თუ ეს ასეა, ანუ რადგან გლაგოსისა და ჰიპოსის სათავეები არმენიის მთების მახლობელადაა, მაშინ ცხენისწყლისა და ყვირილას სათავეებიც არმენიის მახლობელ მთებში უნდა ვეძიოთ. სინამდვილეში გლაგოსი და ჰიპოსი არიან ფაზისის ანუ ჭოროხის შენაკადები, რომელთა სათავეები არიან სპერ-არსიანის მთებში, რომელთა მახლობელი მიწა-წყალი მართლაც შედიოდა არმენიაში, რადგანაც იბერიისაგან იყო მიტაცებული.

„ფაზისზე აღმა ცურვა შეიძლება შორაპანამდე, ამ სიმაგრეს შეუძლია დაიტოს მთელი ქალაქის მოსახლეობა“ (თ. ყაუხჩიშვილი, სტრაბონის გეოგრაფია, 1957, გვ. 123). გ. გრიგოლიას კვლევით, შორაპანი ანუ სარაპანა არის სპარსული სიტყვა და ნიშნავს მნიშვნელოვან გზაზე მდებარე მგზავრებისათვის განკუთვნილ მოსასვენებელს, ეს შეიძლება იყოს რაიმე სიმაგრე, ქალაქი ან პუნქტი შესაბამისი დასასვენებელი ადგილებით და საწყობებით. ასეთი სარაპანები კი საერთაშორისო გზებზე მრავალი იყო. საერთოდ კი „სარაპანა“ თუ ის ქართულად გამოითქმოდა როგორც „შორაპანი“, არ უნდა ვეძიოთ მაინდამაინც ზესტაფონის შორაპანთან. ასეთი პუნქტი, როგორც ითქვა მრავალი შეიძლებოდა ყოფილიყო. ერთი ასეთი ყოფილა ჭოროხზე (სტრაბონის დროს), ხოლო პროკოფი კესარიელის დროს ასეთი „სარაპანა“ ყოფილა არსიანის მაღალ მთაში, სადაც გადიოდა შემდგომში არტანუჯ-არტაან-დვინის დამაკავშირებელი გზა.

შეიძლებოდა თუ არა „აღმა ცურვა“ ფოთიდან ზესტაფონის შორაპანამდე? ვფიქრობ ეს შეუძლებელი იყო, თუნდაც იმიტომ, რომ დიდი მანძილით არიან ბოლო წერტილები

ერთმანეთს დაშორებულნი. გარდა ამისა, შორაპანი ძვეს არა ყვირილას, არამედ ძირულას სანაპიროზე, სადაც მდინარე წყალმცირეა და ძალზე ნელა მიიკვლევს გზას ყვირილასაკენ. საერთოდ, ქუთაისამდე ყვირილა მდორეა და არ ჰგავს თავისი სიჩქარით იმ ძალზე სწრაფ ფაზისს, როგორც აღწერენ მას ძველი მწერლები. „სწრაფი და ხმაურა მიემართება კოლხიდაში, 120 ხილით გადაისვლება“ (XI, III, 4). რაც შეეხება ჭოროხს, აქ ძველთაგანვე იყო ნაოსნობა და მრავალმა მკვლევარმა, მათ შორის ე. ვეიდენბაუმი, გ. ყაზბეგმა, დ. ბაქრაძემ და სხვებმა აღწერეს ნაოსნობა ჭოროხზე. დ. ბაქრაძის ცნობით აქ აღმა-დაღმა 200 სატვირთო და სამგზავრო ნავი დაცურავდა ბათუმიდან ართვინამდე. მაშასადამე, ჩვენი აზრით, სტრაბონის „სარაპანა“ იყო ჭოროხისპირა რომელიმე პუნქტი, „სარაპანიდან საურმე გზით, ფეხით 4 დღეში მიისვლება მტკვრამდე“ (იქვე, გვ. 123). აქ იგულისხმება ართვინ-არტანუჯ-არტაანის საურმე გზა, რომელიც მოქმედი იყო ვახტანგ გორგასალის დროსაც, ამ გზით უსარგებლიათ წმ. მოციქულებს და მითრიდატე პონტოელსაც. ე. ი. ართვინიდან მტკვრამდე, ფეხით 4 დღის სავალი გზა ყოფილა.

ფაზისის შესართავთან ყოფილა ქალაქი „გარშემორტყმული მდინარით, ტბით და ზღვით“, ამჟამადაც, და ე. ვეიდენბაუმის აღწერითაც, ჭოროხის შესართავთან დიდი ტბებია და ჩანს აქ ყოფილა ქალაქი ფაზისი.

ჭოროხის შესართავთან, მის მარცხენა მხარეს, ამჟამადაც ერთი დიდი და რამდენიმე მომცრო ზომის ტბა არის. ალბათ აქ მდებარეობდა ძველი ქალაქი ფაზისი. შესაძლოა აქ იგულისხმებოდეს ამჟამინდელი გონიოს ახლოს მდებარე რომელიმე პუნქტი, ანდა, ის უშუალოდ შესართავთან მდებარეობდა. აღსანიშნავია, რომ გონიოს წინ, ადგილობრივი მოსახლეობის გადმოცემით, გაედინებოდა ჭოროხის ერთ-ერთი დიდი ტოტი, რომელიც შემდეგ გადა-

კეტეს. ამ ქალაქ ფაზისიდან ქ. ამისომდე და სინოპამდე ყოფილა სამი ან ორი დღის ზღვით სამგზავრო გზა. ასეა სტრაბონის ძველი გამოცემების მიხედვით, „უკანასკნელ გამოცემებში ეს წაკითხვა დამაჯერებლად შეცვლილია „8 ან 9 დღის სამგზავრო“ - წერს თ. ყაუხჩიშვილი (იქვე, გვ. 123). ჩვენი აზრით, ძველი წაკითხვა სწორია, რადგანაც ფაზისი ჭოროხია და არა რიონი, ამიტომაც ჭოროხიდან ამისომდე (სამსუნამდე) უფრო მოკლე გზაა. ჭოროხის შესართავი ისეთივეა, როგორსაც აღწერს სტრაბონი ფაზისის შესართავს - „სანაპირო რბილია“ ე.ი. ჭაობიანია. ხოლო ჭოროხიდან რიზეს მიმართულებით სანაპირო დაბალი და ქვიშიანია. სტრაბონი წერს: კოლხეთში „კარგი ნაყოფები იცის, გარდა თაფლისა (მეტწილად მწარეა) და მოიპოვება ნაფთსაშენი ყოველივე მასალა, რადგან იზრდება აქ მრავალი ტყე და მდინარეებითაც ჩამოიტანება, ამუშავებენ ბლომად სელს, კანაფს, ცვილსა და ფისს. ხოლო სელის დამუშავება განთქმულიც კი არის. ქვეყნის გარეთაც კი გააქვთ“ (თ. ყაუხჩიშვილი, სტრაბონის გეოგრაფია, 1957, გვ. 124).

მსგავსადვე, ჭოროხის ხეობაში ართვინამდე მშვენიერი ტყეებია. ასევე მკვლევართა ცნობით ჭოროხზე ართვინიდან ბათუმში დიდი რაოდენობით ჩაჰქონდათ ნაგებით დახერხილი ხის მასალა XIX საუკუნეშიც. აქ, ერგე-ლიგანის ხეობაში, ამუშავებდნენ XIX ს-შიც განთქმულ სელის ქსოვილებს, რომელიც ლიგანის გარეთაც იყიდებოდა.

„მოსხენებულ მდინარეებს ზემოთ მოსხების ქვეყანაში მდებარეობს ლეკოთეას სამლოცველო, ფრიქსეს მიერ აგებული და მისი სამისნო, სადაც ვერძს არ სწირავენ მსხვერპლად. ოდესღაც ის მდიდარი იყო, ხოლო ჩვენს დროს... გაძარცვული“ (იქვე, გვ. 124). ე.ი. ეს სამლოცველო მოსხების ქვეყანაშია, მოსხენებული მდინარეების ზემოთ, რომელიც მდინარეები ახსენა აქ სტრაბონმა? - ფაზისი, გლაგკოსი და ჰიპოსი.

თუ გლაგკოსი და ჰიპოსი არიან ყვირილა და ცხენისწყალი, მაშინ მათ სათავეებთან უნდა ვეძიოთ ჩვენ „მოსხების ქვეყანა“. მესხეთი ვითომ ცხენისწყლის მალა მდებარეობდა? ძალზე საეჭვოა, მაგრამ, თუ კი ჩვენ გლაგკოსად ვიგულისხმებთ „ლიგანისხევს“ ანუ იმერხევს, ჰიპოსად კი იქვე გამდინარე წყალს, მათ მალა, ანუ არსიანის ქედთან მართლაც მესხეთის ქვეყანა - კოლა-არტაანია, იქვე შავშეთი და სამცხეა, ქვემოთ კი ტაოა. აი, აქ იყო „მოსხების ქვეყანა“ პროფ. ნ. ხაზარაძის კვლევიტაც. აქ უნდა ვეძიოთ (და არა იმერეთში) ლეკოთეას ტაძარი. მსგავსი ტოპონიმი მართლაც ამჟამადაც არის ჯავახეთში, ესაა სოფელი „კოთელია“.

მოსხების ან მესხების ქვეყანა იყო ასევე ჭოროხთან ახლოს მდებარე კლარჯეთი ანუ არტანუჯის მხარე. ის, სტრაბონის დროს, კოლხების ხელში ყოფილა გადასული, არსიანის ქედამდე. მართლაც სტრაბონი წერს, რომ მოსხების ქვეყნის ერთი ნაწილი ეჭირათ კოლხებს. კერძოდ „მოსხების ქვეყანა, რომელშიც არის სამლოცველო, სამ ნაწილს შეიცავს: ერთი მისი ნაწილი აქვთ კოლხებს, მეორე იბერებს და მესამე არმენიელებს“ (იქვე, გვ. 125). სად შეიძლება იყოს „მოსხების ქვეყანა“, რომელიც სამ ნაწილადაა გაყოფილი კოლხებს, იბერებსა და არმენიელებს შორის? ცხადია, ესაა ისტორიული მესხეთი სამცხე-ჯავახეთიდან - ტაო-ბასიანამდე და არტანუჯ-კლარჯეთამდე. ამ თვალსაზრისს ემხრობა თ. ყაუხჩიშვილიც (იქვე, გვ. 258). არსიანის ქედამდე ანუ ჭოროხიდან არსიანამდე მესხეთის ერთი ნაწილი (კლარჯეთი) კოლხების ხელში იყო. მეორე ნაწილი - ე.ი. სამცხე-ჯავახეთი-კოლა-არტაანი - იბერიისა, ხოლო - კოლადან ვრცელი მიწები ტაო-თორთუმ-ბასიანის ჩათვლით სომხებს მიუსაკუთრებიათ. ამის გამო, მესხეთი სამ ნაწილად აღმოჩნდა გაყოფილი. მაშასადამე, საზღვარი კოლხიდასა და იბერიას შორის აქ, შემდგომდროინდელ შავშეთ-კლარჯეთში გადიოდა არსიანის ქედზე. აქ მახ-

ლობლად უნდა ყოფილიყო იბერიის ქალაქი ფრიქსოპოლისი - იდეესა. მართლაც, პ. ინგოროყვა ფიქრობდა, რომ ის ტაოსთან მდებარეობდა. ამ მიმართულებით ზღვისპირზეა დიოსკურია, რადგანაც სტრაბონი მოსხების ქვეყნის დაყოფის აღწერის დამთავრების შემდეგვე უბრუნდება მას. დიოსკურიასთან ჩაედინება მდინარე ქარესი. დიოსკურიაში სავაჭროდ ჩადიოდნენ სვანებიც, ყველა ტომზე აღმატებული სიმამაცით და ძალით (იქვე, გვ. 126). „ფლობენ ისინი ირგვლივ ყველაფერს, უპყრიათ კავკასიონის მწვერვალები, რომლებიც დიოსკურიის ზემოთ არის. ჰყავთ მათ ბასილევსი და საბჭო 300 მამაკაცისაგან შემდგარი, როგორც ამბობენ ჰეროდოტე და შქარს 200 000 კაცის რაოდენობით, მართლაც მთელი ხალხი მეომარია, მაგრამ არაორგანიზებული. ამასთანავე ამბობენ, რომ ზამთრის ნიაღვრებს ოქრო ჩამოაქვს, ხოლო ბარბაროსები აგროვებენ ოქროს დახვრეტილი ვარცვლებით და ბანჯგვლიანი ტყავებით. აქედან მომდინარეობს მითი ოქროს საწმისიან ვერძზე... თუ არ დებენ იბერებს მსგავს სახელს დასავლელებისას, რომელთაც აქვთ ოქროს საბადოები ორივე მხარეს“ (თ. ყაუხჩიშვილი, სტრაბონის გეოგრაფია, 1957, გვ. 126).

საუბარია სვანებზე, მაგრამ რა კავშირი აქვთ მათ იბერებთან? ამ კავშირის შესახებ სტრაბონი წერს გარკვევით და გასაგებად, მაგრამ გაუგებარია მისი ქართული თარგმანი, მაგალითად, მთარგმნელი წერს - „...თუ არ დებენ იბერებს მსგავს სახელს“ და ა.შ. რას ნიშნავს „დებენ“? შემდგომი ფრაზაც გაუგებარია, რადგანაც ქართული თარგმანი გაუგებარია, ამიტომაც გამოვიყენეთ სტრაბონის რუსულენოვანი გამოცემა, სადაც აღნიშნული ფრაზა სრულად გასაგებია - „Í âîí òí ðí â í âçú ââð ò èð ðâèæâ èââðèèòâì è - í âúí í êî âî ñ çâí ââí èì è - í ð çí êî ðú ò ðí ññú ñâé, í âòí äýù è òñý â í âí èð ñòðâí âð“ ე.ი. ზოგიერთები სვანებს ასევე, უწოდებენ იბერიელებ-

საც - დასავლეთის იბერთა სახელის მსგავსად, რადგანაც ორივე ქვეყანაში არის ოქროს მარცვლები, რომელიც მდინარეებს ჩამოაქვთ და მათ აგროვებენ, რამაც საფუძველი დაუდო ოქროს საწმისის მითს.

მაშასადამე, სვანების ქვეყნის სახელიც - იბერიაა, დასავლეთის იბერიის ქვეყნის სახელის მსგავსად, რადგანაც ორივეგან ოქროს მარცვლები ჩამოაქვთ მდინარეებს.

სტრაბონი პირდაპირ წერს: „ასევე სვანებს ზოგიერთები იბერებსაც უწოდებენ“, ეს მარტივი ფრაზა ჩვენში გაუგებრად ითარგმნა, ამიტომაც ძვირფასი ცნობა დასავლეთ და სამხრეთ საქართველოს შესახებ გამოუყენებელია დღემდე.

სვანები დიდი ტომია - 200 000 მეზობელი ჰყავთ. ესაა ყველა ბრძოლისუნარიანი მამაკაცი, რაც შესაძლოა იყო მთელი მოსახლეობის მესამედი ან მეოთხედი თუ ასე იყო, მაშინ სვანების საერთო რიცხვი ნახევარ მილიონზე მეტი ყოფილა. ასეთი მრავალრიცხოვანი ხალხი, ცხადია მცირე ტერიტორიაზე ვერ იცხოვრებდა. სად ცხოვრობდნენ სვანები? დიოსკურიის მაღლა მდებარე მთებიდან მოსხებისა და კოლხების მაღლა, ასევე ქვეყნის სიღრმეში - მთიელი ტომების მეზობლად. ჩანს ქაღდების, ტიბარელების, მესხების, კოლხების მაღლაც ცხოვრობდნენ სვანები. შემდეგდროინდელ შავშეთ-აჭარა-გურიის მთიანეთში მცხოვრებთაც, ჩანს იმ დროს, სვანების სახელით იცნობდნენ. მაშასადამე, სვანები გაგრძელებით ცხოვრობენ რიონის ხეობიდან ვიდრე დიოსკურიაამდე. ცხადია, ნახევარმილიონიანი ხალხი მცირე ტერიტორიაზე ვერ მოთავსდებოდა. ისინი ბუნებრივია დასავლეთ საქართველოშიც ცხოვრობდნენ. მათ ქვეყანაში ჩამოჰქონდათ მდინარეებს ოქროს მარცვლები დასავლეთის იბერების მსგავსად, ამიტომ მათაც იბერები უწოდესო, - წერდა სტრაბონი. ასეა, თუ ისე, იბერია დასავლეთ საქართველოსაც ეწოდებოდა, ხოლო იქ მცხოვრებ ისეთ დიდ ტომს, როგორიც იყვნენ სვანები, ზოგიერთი ძვე-

ლი ისტორიკოსი იბერების სახელითაც იცნობდა. სტრაბონის ეს ცნობა ეთანადება ჩვენს ეროვნულ წყაროს - „ქართლის ცხოვრებას“, რომლის ცნობითაც ეგრიისი, ანუ დასავლეთ საქართველო, ფარნავაზის შემდეგ მუდამ ქართლის სამეფოს ნაწილს შეადგენდა, ე.ი. მასაც ქართლი ანუ იბერია ეწოდებოდა აღმოსავლეთ საქართველოს მსგავსად.

კოლხეთზე სუბრისას, ცხადია სტრაბონი ახსენებს იაზონს და ფრიქსეს. კოლხეთიდან გადასულა იაზონი არმენიასა და მიდიაში (იქვე, გვ. 124). როგორც ითქვა, სტრაბონის დროს კოლხეთს პითოდორია მართავდა, „მეფობდა კოლხებზე, ტრაპეზუნტზე, ფარნაკიაზე და ზემოთ მცხოვრებ ბარბაროსებზე“ (იქვე, გვ. 125). ფარნაკია - პონტოს ქალაქი იყო, ტრაპეზუნტის მახლობლად (იქვე, გვ. 298) თემისკარასთან ახლოს, მის მაღლა ცხოვრობდნენ ტიბარენები, ქაღდები და სანები. მიიჩნევა, რომ ფარნაკია უფრო ქაღდების (ე.ი. ხალიბების) მიწაზე მდებარეობდა (თ. ყაუხჩიშვილი, სტრაბონის გეოგრაფია, 1957, გვ. 298).

მაშასადამე, დედოფალი მართავდა პონტოსა და ტრაპეზუნტის რეგიონის მიწას, მათ შორის კოლხეთს, რომელიც ფაზისამდე (ე.ი. ჭოროხამდე აღწევდა).

სტრაბონის ცნობით, მდ. ფაზისის შესართავთან, ზღვის პირზე მდებარეობდა ქალაქი ფაზისი, ამ ქალაქიდან ამისომდე და სინოპამდე იყო 2-3 დღის სავალი გემით. ასეა ყველაზე უახლეს რუსულ თარგმანშიც - „І ѣääâî èâ î ðñþ äà äî Àî èñà è Ñëí î î ù çâî èî äâð 2 èèè 3 äí ÿ è çà ðî äî, ÷ðî çâî èÿ í à ì î ðñèèèð äâðääââð ðî î î àÿ è â ÿçüüÿ ðâè äí èî ðèñðâÿ“.

აქ საინტერესოა ის, რომ ქ. ფაზისი რომ ყოფილიყო ქ. ფოთი, მაშინ გემით მგზავრობას, ცხადია, მეტი დრო დასჭირდებოდა, ამიტომაც ქართველმა მთარგმნელებმა გაზარდეს ეს რიცხვი.

სტრაბონის ცნობილი ფრაზა, რომ ქ. ფაზისის გარშემო აკრავს ზღვა, მდინარე და ტბა

შეესაბამება არა მხოლოდ ფოთს, არამედ ასევე ჭოროხის ზღვასთან შესართავის ადგილსაც. აქ, ე.ი. ჭოროხის ზღვასთან შესართავთან XIX საუკუნეშიც იყო (ე. ვეიდენბაუმის ცნობით) და ამჟამადაც არის (ადგილობრივი ტურისტული რუკების მიხედვით) საკმაო ზომის ტბა. ასე, რომ პალიასტომის გარდა სხვა ტბაც არსებობდა, ოღონდ ჭოროხის შესართავის დასავლეთ (მარცხენა) სანაპიროს მხარეს.

როგორც აღინიშნა, ტომთა საცხოვრისის მდებარეობა მეკეთრად შეიცვალა ბიზანტია-სპარსეთის ომის დროს და მის შემდეგ VI-VII საუკუნეებში. ეს ომი ჯერ ლაზიკისათვის, შემდეგ კი სვანეთის გამო მიმდინარეობდა. სვანები ომის გადამწყვეტ მომენტში სპარსელებს მიემხრნენ, რაც მათ არ აპატიო ამ ომში საბოლოოდ გამარჯვებულმა ბიზანტიამ, რაც გამოიხატა იმით, რომ სვანები იძულებულნი გახდნენ გადასახლებულიყვნენ უფრო ჩრდილოეთით, მიუახლოვდნენ მათ ამჟამინდელ საცხოვრისს.

დასავლეთ საქართველოში იბერიის ყოფნას სტრაბონიც ადასტურებს, ოღონდ არაპირდაპირ მაგალითად, ის წერს, რომ კავკასიის ერთ-ერთი ქედი მოემართება ჩრდილოეთიდან სამხრეთისაკენ, ჰკვეთს იბერიას და უერთდება მესხეთის მთებს. რომელია ის ქედი საქართველოში, რომელიც მიემართება ჩრდილოეთიდან სამხრეთისაკენ და უერთდება მესხეთის (მცირე კავკასიის) მთიანეთს. ესაა ერთადერთი ქედი ლიხისა ანუ - სურამისა. მაშასადამე, სტრაბონის ცნობით, სურამის ქედი შუაზე კვეთდა იბერიას, ე.ი. დასავლეთ საქართველო იბერიის ნაწილად მოიაზრებოდა მის მიერ.

სად იყო მოსხების მთები? როგორც ვთქვით, ტრაპეზუნტის მხარეს, ის წერს კიდევ „მდებარეობს კოლხიდა კავკასიონისა და მოსხების მთების ქვემოთ“ (სტრაბონი, წიგნი XI, თავი II, 1). მოსხების მთები კი არზრუმ-არსიანის მთიანეთია. სტრაბონისთვის არსიან-კარჩხალის მთიანეთიც – კავკასიონია.

სტრაბონი, როგორც ითქვა, წერს დიდი კავკასიონის ქედის შესახებ - „ზოგი ტოტი ამ მთისა მოემართება სამხრეთისაკენ, გარს ერტყმის შუა იბერიას და ერთვის არმენიის მთებს და მოსხებისად წოდებულთ, აგრეთვე სკიდისეს და პარიადრეს“ (სტრაბონი, XI, II, 15).

მოსხების მთები - პარიადრეს ნაწილი იყო - „მის ნაწილს უწოდებენ პარიადრეს, მისი მეორე ნაწილი არის მოსხების მთები, გარს ერტყმიან არმენიას იბერებამდე“ (სტრაბონი, XI, თავი XII, 4).

სხვაგან წერს - „ამ ტომებს გარს არტყია კავკასიონი და აღწევს არმენიელებამდე, უერთდება აგრეთვე მოსხებისა და კოლხების მთებს“ (XI, XIV, 1).

მაშასადამე, მოსხების მთები და არმენიის მთები ერთ რეგიონში მდებარეობდნენ, მათ უერთდებოდა შუა იბერიიდან გამომავალი ლიხის ქედი, რომელიც მართლაც არსიანის მთათა სისტემას უერთდება. როგორც ითქვა, სტრაბონი წერს - კავკასიის ქედის „ზოგი ტოტი მოემართება სამხრეთისაკენ, გარს ერტყმის შუა იბერიას და ერთვის არმენიის მთებს და მოსხებისად წოდებულთ“. უნდა კვლავ ითქვას, რომ მხოლოდ სურამის ქედი გამოდის დიდი კავკასიიდან ჩრდილოეთიდან სამხრეთისაკენ. მაშასადამე, სტრაბონთან ლაპარაკია სურამის ქედზე, რომელიც „შუა იბერიაში“ გადიოდა. კიდევ ერთხელ რომ ვთქვათ, სტრაბონი წერს - ეს ტოტები გარს ერტყმიან შუა იბერიას და უერთდებიან არმენიის და მოსხების მთებს. მაშასადამე, იმ ქვეყანას, რომელსაც ახლა ჰქვია „შიდა ქართლი“ სტრაბონი უწოდებს „შუა იბერიას“, მას გარშემო ერტყმიან ჩრდილოეთიდან სამხრეთისაკენ მიმართული მთები. ერთ-ერთი ასეთი კი, როგორც რამდენჯერმე ითქვა - სურამის ქედია, მეორე კი შეიძლება იყოს თიანეთ-საგურამოს ქედი, მომართული ჩრდილოეთიდან სამხრეთისაკენ, მაშასადამე „შიდა ქართლი“ სტრაბონის მიერ იწოდებოდა „შუა იბერიად“. ჰქონდა

თუ არა სტრაბონს რაიმე წყარო ამის სათქმელად? ამ კუთხით ძალზე საინტერესოა ის, რომ ამ ტერმინს იცნობს „ქართლის ცხოვრებად“. აქ მას ასეთი სახელი აქვს - „შუა ქართლი“.

კერძოდ „ქართლის ცხოვრებაში“ ნათქვამია - გაძლიერდა ალექსანდრე, მოვიდა „და პოვნა ციხე-ქალაქნი ესე ძლიერნი შუა-ქართლ (წუნდა, ხერთვისი... თუხარისი... ურბნისი, კასპი, უფლისციხე... სარკინე... რუსთავი და დედა-ციხე სამშვილდე და... ხუნანი) და კახეთისა ქალაქნი (ქ.ც. I, 1955, გვ. 18). აზონმა „დაიპყრა ქართლსა ზედა ეგრისიცა“ (ქ.ც. I, გვ. 19).

სტრაბონის „შუა იბერია“ ქართლის ცხოვრების „შუა ქართლი“ უნდა იყოს.

საერთოდ, სტრაბონი, დასავლეთ საქართველოს ზღვის სანაპიროს და კოლხიდის სანაპიროს ერთმანეთისაგან განარჩევს. ის ჩამოთვლის ტომებს ქალაქ ბატადან, რომელსაც ზოგი მეცნიერი თანამედროვე ნოვოროსისკთან ათავსებს (თ. ყაუხჩიშვილი, სტრაბონის გეოგრაფია, 1957, გვ. 274) შემდეგი თანმიმდევრობით - კერკეტები, აქეელები და ჰენიოხები, მითრიდატეს ომების აღმწერი მწერლები კი ასეთი თანმიმდევრობით - აქეელები, ზიგები, ჰენიოხები, კვლავ კერკეტები, მოსხები, კოლხები, შემდეგ ამათ ზემოთ - ფთვიროფაგები, სვანები და სხვა პატარა ტომები (იქვე, გვ. 120).

ამ ჩამონათვალიდან ჩანს, რომ კოლხები - ერთ-ერთი ტომია აღნიშნულთა შორის და ისინი ცხოვრობენ ყველა ტომის ქვემოთ, სამხრეთში. შესაბამისად, კოლხეთიც სამხრეთითაა, თუ კერძოდ სად - ამას მანძილებით ადგენს. სტრაბონი - მისი თვალსაზრისით მდინარე ფაზისიდან ბოსფორამდე არის 4000 სტადიონი (ბოსფორში მიმავალმა მითრიდატემ ფაზისიდან ეს გზა გაიარა). თუ ერთ სტადიონს ვივარაუდებთ 178 მეტრად, როგორც მიღებულია, მაშინ მდ. ფაზისიდან ბოსფორამდე არის 712 კმ. ამ მონაკვეთის თითქმის 482 კილომეტრიანი ზოლი ზღვი-

სპირეთში ეჭირათ ზემოჩამოთვლილ ქართულ ტომებს. კერძოდ „ბატადან კერკეტების სანაპირომდე, რომელზედაც არის ნავთსაყუდელები და სოფლები დაახლოებით 850 სტადიონია, შემდეგ აქველთა სანაპირო 500 სტადიონი, მერე ჰენიოხთა სანაპირო 1000 სტადიონი, ხოლო პიტუნტის (სანაპირო) დიოსკურიამდე 360“ (იქვე, გვ. 120). მაშასადამე ბატადან (ე.ი. მიახლოებით თანამედროვე ნოვოროსიისკიდან) კერკეტების ტომს ეჭირა სანაპიროს 151 კმ (850 სტადიონი), აქველებს ეჭირათ 89 კმ (500 სტადიონი), ჰენიოხებს ეჭირათ სანაპიროს 178 კმ (1000 სტ.), შემდეგ იყო დიდი პიტუნტი საიდანაც დიოსკურიამდე იყო 64 კმ (360 სტ.), სულ ამ ტომებს ეჭირათ სანაპიროს 482 კმ. რამდენი კილომეტრია საქართველოს შავი ზღვის პირეთი ანდა აფხაზეთის სანაპირო ზოლი? ქვემოთ სტრაბონი წერს, რომ ეს 64 კმ იყო კოლხებისა – დიოსკურიიდან პიტუნტამდე.

აღნიშნულ კილომეტრებს თუ გადავიყვანთ ჩვენს რეალურობაში, მაშინ გამოდის, რომ სტრაბონის „დიდი პიტუნტი“ არის არა აფხაზეთის ბიჭვინთა, არამედ რიზე-ოფთან მდებარე პიტუნსა-პიტუნტი. სწორედ აქ მიუთითებდნენ პიტუნტის მდებარეობას ნ. ადონცი და პ. ინგოროვცა. მაშასადამე, აღნიშნულ 482 კილომეტრი ბატა-ნოვოროსიისკიდან არის არა მანძილი აფხაზეთის ბიჭვინთამდე, არამედ რეზე-ოფის პიტუნტამდე. აქვე ყოფილა კოლხიდა, სტრაბონის ცნობით - კოლხების საცხოვრისი.

სტრაბონის ორივე წყაროს ცნობით (ერთია არტემიდორე, მეორე კი მითრიდატეს ამბების აღმწერნი) შავი ზღვის სანაპიროს დიდი მონაკვეთი ბატა-ნოვოროსიისკიდან თითქმის თანამედროვე ოჩამჩირემდე - 151 კმ - უჭირავს კერკეტების ტომს. კერკეტები ჩვენმა ისტორიკოსებმა ეტიმოლოგიურად დაუკავშირეს ჩერქეზებს (მაშინ, როცა ადიღე-ჩერქეზები შავი ზღვისპირეთსა და საერთოდ ჩრდილო კავკასიაში გამომჩნდნენ ძალზე გვიან, თემურ-ლენგის

ლაშქრობების შემდეგ, სადაც მან ვოლგისპირეთისა და სტეპების ტომები გადმოასახლა). „ჩერქეზ“ თურქულ სიტყვად მიიჩნევა. ეტიმოლოგიურად კერკეტი გაცილებით ახლოა სიტყვა „გერგეტთან“. გერგ ანუ გეორგ - ქართველთა ეთნიკური სახელია. ჩრდილო კავკასიაში „გეორგ“ ტომების ცხოვრების შესახებ სხვა ანტიკური ავტორებიც წერენ. კერკეტ - ერთ-ერთი რეგიონალური სახელი უნდა ყოფილიყო გეორგების ქართული ტომისა. მით უმეტეს, რომ კერკეტ-კერკიტები ქალდეა-ჭანეთანაც ცხოვრობდნენ.

კერკეტების შემდეგ 89 კილომეტრიანი ზოლი ეჭირათ აქველებს. ესაა დაახლოებით ოჩამჩირიდან ფოთამდე. სტრაბონის და სხვა ავტორების ცნობით აქველები არიან წარმოშობილნი თესილიელებისაგან, ისინი არგონავტების რაზმის წევრთა შთამომავალნი არიან - „ამბობენ, რომ იაზონის ლაშქრიდან ფთიელმა აქაველებმა დაასახლეს აქაური აქაია, ხოლო ლაკონელებმა - ჰენიოხები, რომლებსაც მართავდნენ რეკასი და ამფისტრატე დიოსკურების მეეტლეები. ჰენიოხებმა ამათგან მიიღეს სახელი“ (იქვე, გვ. 118).

აქველები და ჰენიოხები ქართველური ტომები ჩანან, რადგანაც პლინიუსის აზრით მსგავსადვე არგონავტებისაგან ჩამოყალიბდნენ იბერები, ალბანელები, ჩრდილო სომხები და მიდიელები - ერთი „თესალური წარმომავლობის ხალხები“ (იხ. ა. ჯაფარიძე, დედა ღვთისმშობელი შემწე ქართული ენისა, 2008, გვ. 5-30). რამდენად მართალია პლინიუსი ამ საკითხში - საკვლევი, მაგრამ აქველები და ჰენიოხები, არგონავტული წარმოშობის გამო თანამონათესავენი გამოდიან იბერებისა. მართალია, სტრაბონის თვალსაზრისით იბერები გადმოსახლდნენ დასავლეთის იბერიიდან (ესპანეთიდან), მაგრამ სხვა მწერლების ცნობებით ისე ჩანს, რომ იბერიელებისა და ალბანელების მმართველი დინასტიები (და ალბათ ხალხებიც) ჩამოყალი-

ბდნენ კოლხეთში არგონავტების ლაშქრობის შემდეგ. ასევე, სომეხი ხალხის წარმოშობას, როგორც აღინიშნა, არგონავტების წევრ არმენიოსთან აკავშირებდნენ (იქვე, გვ.5-30).

ნ. აღონციის თანახმად, სომხეთის მიწა-წყალი არმენიელების შემოსვლამდე ქართველთა ტომებით იყო დასახლებული. იქ დამკვიდრებისას არმენიელებმა ქართული მოსახლეობა შუაზე გაკვეთეს და ისტორიული სომხეთის ცენტრალურ ნაწილში დასახლდნენ. ამ მიზეზის გამო, ჩრდილო (და ასევე სამხრეთ) სომხეთის მოსახლეობა ეთნიკურად ქართული წარმოშობისა იყო. პლინიუსის ცნობითაც ჩანს რომ ჩრდილო სომხეთის მოსახლეობა სხვა, კერძოდ კი, თესალიური წარმოშობისა იყო.

სანაპიროს ყველაზე დიდი ნაწილი 178 კილომეტრი (1000 სტადიონი) ეჭირათ ჰენიოხებს (სავარაუდოდ ფოთიდან - რიზემდე) ჰენიოხების სახელს ეტლთან, ე.ი. ცხენოსნობასთან აკავშირებდნენ. აქ შეუძლებელია არ გავიხსენოთ, რომ ცხენს ძველ ქართულად ჰუნე ერქვა, თუ ეს დაკავშირება შესაძლებელია (ჰუნე - აქედან ჰენიოხი - „ცხენოსანი“ გამოდის).

სტრაბონის მეორე წყაროს თანახმად კი ბატადან - დიოსკურიამდე ე.ი. ჰენიოხების ტერიტორიაზე ცხოვრობდნენ „ჰენიოხები, კერკეტები, მოსხები, კოლხები. კოლხების საცხოვრისი უნდა განისაზღვროს დიოსკურიიდან - 360 სტადიონი სანაპიროთი (64 კმ). (ე.ი. დიოსკურიიდან პიტიუნტამდე).

რიზესთან ჭანების (ე.ი. კოლხების) ტომების ცხოვრების შესახებ მიუთითებდა პროკოფი კესარიელი, რომლის ცნობითაც რიზესთან ჭანებს ებრძოდნენ რომაელი ჯარები ჭანივე თეოდორეს მეთაურობით.

დიოსკურია როგორც ჩანს მდებარეობდა პიტიუნტსა ე.ი. ოფ-რიზესა და ტრაპეზუნტს შორის. შავი ზღვის აღმოსავლეთი რკალის მოხრილობა სტრაბონის ცნობით იწყებოდა ბატადან და მთავრდებოდა პიტიუნტთან და

დიოსკურიასთან. მართლაც, თუ რუკას დავხედავთ, ვნახავთ, რომ ეს რკალი მთავრდება სადღაც რიზესთან. სტრაბონი წერს - „ეს სანაპირო მიემართება აღმოსავლეთისაკენ და უყურებს სამხრეთს, ხოლო ბატადან ნელ-ნელა ბრუნდება, შემდეგ შემობრუნდება დასავლეთისაკენ და სრულდება პიტიუნტთან და დიოსკურიასთან“ (თ. ყაუხჩიშვილი, სტრაბონის გეოგრაფია, 1957, გვ. 121). ეს პიტიუნტი - ამ მხრივ რიზეს სანაპიროა, რადგანაც იქ შავი ზღვის აღმოსავლეთი ნაწილის სანაპიროს რკალი მთავრდება. სტრაბონი დიოსკურიას ტრაპეზუნტის რეგიონში ათავსებს, როცა განაგრძობს აღწერას შავი ზღვის სანაპირო მორკალულობისა - „დიოსკურიის შემდეგ დანარჩენი სანაპირო კოლხიდისა არის და მის მომდევნო ტრაპეზუნტთან ქმნის მნიშვნელოვან მოხრილობას, შემდეგ პირდაპირ მიემართება და ქმნის მარჯვენა გვერდს პონტოსას, რომელიც უყურებს ჩრდილოეთს“ (იქვე, გვ. 121).

მაშასადამე კოლხეთი იწყება დიოსკურიასთან, ტრაპეზუნტთან ახლოს, რომელიც პიტიუნტიდან, ოფ-რიზედან დაშორებულია 64 კმ-ით. ესაა სტრაბონის კოლხეთი და არა დასავლეთ საქართველო. აღსანიშნავია, რომ დასავლეთ საქართველოს შესახებ მისი პირველი წყარო - „არტემიდორე“ საერთოდ არ ახსენებს ტომების ჩამონათვალში კოლხებს, ხოლო მეორე წყარო - „მითრიდატეს ამბების აღმწერნი“ კოლხებს ასახელებს ტომების ჩამონათვალის ბოლოში, ჩამოთვლა კი იწყება ბატანო-ვოროსიისკიდან (ახლანდელი ნოვოროსიისკი) თითქმის ტრაპეზუნტამდე. ასე, რომ სტრაბონის კოლხეთი მდებარეობდა იბერიის სამხრეთ-დასავლეთით, ანუ იბერიის ქვემოთ, იბერია კი კოლხეთის „ზემოთ“.

მეორე მხრივ - მდ. ფაზისი კოლხეთის მდინარე, ანუ ჭოროხი კოლხეთში გაედინება, დიოსკურიაც - კოლხეთის ქალაქია. ეს ადგილი „კავკასიონის ქვემოთაა“. კავკასიონის ქვეშ,

ამ შემთხვევაში, სტრაბონი, ისე როგორც სხვა მრავალი ძველი ავტორი, გულისხმობს ე.წ. „მცირე კავკასიონს“, სადაც არის არსიან-კარჩხალის დიდი მთიანეთი. აქვეა ისტორიული პროვინცია „საკავკასიეო“ და ამჟამადაც კი კარჩხალის ფერდობზეა პუნქტი სახელწოდებით „კავკასორი“. სიტყვა-ტოპონიმი ანუ ადგილობრივი სახელი „კავკასია“ ჩვენ საქართველოში არსად გვხვდება. თუმცა ცხადია სტრაბონისათვისაც ძირითადი „კავკასია“ არის „დიდი კავკასიის ქედი“, ერასტოსთენეს თქმით ადგილობრივ მცხოვრებთა მიერ კასპიად წოდებული „ზოგი ტოტი ამ ქედისა მოემართება სამხრეთისაკენ, გარს ერტყმის შუა იბერიას და ერთვის არმენიის მთებს და, მოსხებისად წოდებულთ, აგრეთვე სკიდისეს და პარიადრეს. ყველა ესენი არიან ტავრის ნაწილები, რომელიც ჰქმნის არმენიის სამხრეთ ნაწილს“ (იქვე, გვ. 122). არმენიის ხსენებისას აქ კიდევ ერთხელ ახსენებს სტრაბონი დიოსკურიას – „დიოსკურია ამისთანა უბეში მდებარეობს და უჭირავს უკიდურესი აღმოსავლეთი პუნქტი მთელი ზღვისა“ (თ. ყაუხჩიშვილი, სტრაბონის გეოგრაფია, 1957, გვ. 122). თუ დიოსკურია სოხუშია, როგორც მიჩნეულია ამჟამად (იქვე, გვ. 276), მაშინ გამოდის რომ სოხუშია „უკიდურესი აღმოსავლეთი პუნქტი მთელი ზღვისა“, რაც ასე არ არის. დიოსკურია უფრო სამხრეთით უნდა ვეძიოთ.

დიოსკურიასთან ახსენებს სტრაბონი ფაზისს (იქვე, გვ. 122), რადგანაც მიიჩნევს, რომ ქვეყანა ფაზისიდან (ე.ი. ჭოროხიდან) თემისკირამდე - ზოგადად კოლხეთია. ასე გვესმის ჩვენ სტრაბონის ფრაზა, რომ აღნიშნული მთიანეთის ნაწილები ვრცელდებიან თემისკირამდე დაწყებული კოლხიდიდან (იქვე, გვ. 122). „დიოსკურია ამისთანა უბეში მდებარეობს“ - წერს ის, ე. ი. მის წინ შავი ზღვის უკიდურესი აღმოსავლეთი ნაწილი მდებარეობს, ხოლო უკან კი კავკასიის მთიანეთის თუ

არმენიის ტავრის მწვერვალებია აზიდული.

დიოსკურია 600 სტადიონით ანუ 106 კილომეტრითაა დაშორებული ფაზისს ანუ ჭოროხს, ხოლო როგორც ითქვა 360 სტადიონით (64 კმ-ით) პიტიუნტს. ე. ი. ტრაპეზუნტის მიმართულებით „კასპიის მთიდან 5 დღის სავალ მანძილზეა“. ჩვენში მიიჩნევა, რომ „კასპიის კარი“ ჩრდილო კავკასიაში გადასასვლელია, რუკებზე კი ის მდებარეობს არმენიისა და კასპის ზღვის შუა, აზერბაიჯანის სამხრეთით. ალბათ სადმე აქვე იყო „კასპიის მთა“.

სტრაბონის დიოსკურია და პიტიუნტი, რომ არ იყო აფხაზეთის სოხუში და ბიჭვინთა (პიტიუნდა), ჩანს თვით სტრაბონის მიერ მოცემული დაშორებით. სტრაბონის ეს ცნობა ამ მხრივ ძალზე ძვირფასია. კერძოდ, სტრაბონი, როგორც აღინიშნა, წერს – „ჰენიოხთა სანაპირო 1.000 სტადიონი, ხოლო პიტიუნტის სანაპირო დიოსკურიამდე 360“ (სტრაბონი, გვ. 120).

მაშასადამე, პიტიუნტიდან დიოსკურიამდე არის 360 სტადიონი. ამავე დროს, თვითონ სტრაბონის ცნობით დიოსკურია ფაზისს დაშორებულია 600 სტადიონით (იქვე, გვ. 276), ანუ თუ გადავიყვანთ კილომეტრებში, აღმოჩნდება, რომ დიოსკურიიდან ფაზისამდე იყო 106 კმ., ხოლო დიოსკურიიდან პიტიუნტამდე – 64 კმ. შესაბამისად, პიტიუნტიდან ფაზისამდე ყოფილა 42 კმ.

თუ დავუშვებთ, რომ სწორია იმჟამინდელი შეხედულება და დიოსკურია იყო სოხუში, პიტიუნტი – ბიჭვინთა, ფაზისი კი – რიონი, მაშინ სოხუმიდან (დიოსკურიიდან) ბიჭვინთამდე (პიტიუნტამდე) იყო 64 კმ; ბიჭვინთიდან რიონამდე 42 კმ., ხოლო სოხუმიდან რიონამდე 106 კმ; მაშასადამე, რიონთან ბიჭვინთა უფრო ახლოს ყოფილა, ვიდრე სოხუმი. ეს არასწორია.

მაშასადამე, კოლხეთი მდებარეობდა არა იბერიის დასავლეთით, არამედ მის სამხრეთ-დასავლეთით. შესაბამისად იბერია კოლხეთის მაღლა მდებარეობდა.

2. პროკოფი კესარიელი (Prokopios Kaesariensis) ლაზიკის შესახებ

პროკოფი კესარიელმა, რომელიც მოღვაწეობდა იუსტინიანეს დროს (VI ს-ის I ნახევარი) დაწერა სამი თხზულება: „პოლემიკა“, „შენობათა შესახებ“ და „ანეკდოტა“. ჩვენ ვიხილავთ სამივე ნაშრომიდან იმ თავებსა და ნაწილებს, სადაც პროკოფი ეხება ლაზიკას. მათ შორისაა „პოლემიკის“ I-II თავი – „ომი სპარსელებთან“, და V-VII თავი – „ომი გუთებთან“, ეს ბოლო ორი თავი ს. ყაუხჩიშვილმა თარგმნა და დაბეჭდა თავის ცნობილ და შესანიშნავ „გეორგიკების“ მეორე ტომში. ჯ. შოშიაშვილმა თარგმნა და გამოსცა პროკოფის წიგნი „შენობათა შესახებ“ (თბ., 2006), ხოლო ნ. ევრემიძემ „საიდუმლო ისტორია“ (თბ., 1989 წ.).

როგორც აღვნიშნეთ, ვიხილავთ სამივე ნაშრომს, კერძოდ პროკოფის შესაბამისი წიგნიდან გვერდების მიხედვით მოგვყავს ციტატები, რომელთაც ვურთავთ ჩვენს კომენტარებს.

„ომი სპარსელებთან“ De Bello Persico (BP)

პროკოფი თავის წიგნში „ომი სპარსელებთან“ წერს: სპარსელთა აზრით „კოლხიდას ახლა ლაზიკე ეწოდება, ძველთაგანვე სპარსელთა ქვეშევრდომი იყო, რომაელებს უსამართლოდ უჭირავთ“ (გეორგიკა, ტ. 2. 1965 გვ. 47). სპარსელებმა VI ს-ში დაიქვემდებარეს და დაეპატრონენ ისტორიულ საქართველოს, მის ერთ-ერთ ნაწილად მიიჩნევდნენ ისინი ლაზიკას, ამიტომაც გაღიზიანდნენ, როცა ლაზიკა რომაელებმა დაიჭირეს.

„იბერთა მარცხნივ, დასავლეთით მდებარეობს ლაზიკე“ – პროკოფის მიერ იბერიის ქვეშ მოიაზრება მესხეთიც (კოლა-არტაანით), რომლის დასავლეთით – მართლაც იყო ლაზიკე (გეორგიკა 2, 1965 გვ. 48).

„იბერთ მარჯვნივ, აღმოსავლეთით ცხვრობენ სპარსელთა ტომები“.

იბერთა მარჯვნივ მცხოვრები ალბანელები ნაკლებ სავარაუდოა, რომ – სპარსელებად მიეჩნიათ, ჩანს, პროკოფის მიერ იბერიად მოიაზრებოდა, ასევე მიწა-წყალი ვანის ტბის მიმართულებით, (ე.ი. ტაო ბასიანი) რომლის იქითაც იყო სპარსეთი – თავისი სპარსული ტომებით (იქვე, გვ. 48).

„იბერები ქრისტიანები არიან და ამ სარწმუნოების წესებს ყველა იმათზე უკეთ იცავენ, რომელთაც ჩვენ ვიცნობთ, ხოლო ძველთაგანვე სპარსელთა მეფის ქვეშევრდომნი გამხდარან“ (გეორგიკა 2, 1965 გვ. 48).

პროკოფი ერთ-ერთი პირველია იმ მრავალ ავტორთა შორის, რომელნიც ქართველთა უძველესი მართლმადიდებლობის შესახებ მიუთითებენ.

იბერია-პოლიტიკურად სპარსეთის ხელთაა, ამას ცნობს ბიზანტია.

იბერთა მეფე გურგენი „ლაზიკეში გაიქცა იბერთა ყველა დიდებულთურთ, თან წაიყვანა ცოლი, შვილები და ძმები, რომელთაგან უხუცესი იყო პერანი“ (გეორგიკა 2, 1965 გვ. 50).

გურგენის სამეფოში შედიოდა კოლა-არტაანი, რომლის დასავლეთი კლარჯეთ-ჭოროხის ხეობა იმჟამად ლაზიკედ იწოდებოდა.

მეფის შემდეგ მეორე პირს – ანუ „უხუცესს“ იბერთა სამეფო სახელში მოისვენებს სტრაბონი.

ივ. ჯავახიშვილის აზრით „I-II სს-ში მეფობის უფლების მემკვიდრეობის რიგი პირდაპირი კი არ არის, არამედ, ეს უფლება უფროსობით გადადის მთელი სამეფო საგვარეულოს ამა თუ იმ წევრზე“ (ქართული სამართლის ისტორია, I, 19, გვ. 180).

„იბერიის საზღვრებიდან რომ შედიხარ, იქვეა ლაზების მიწა-წყალზე ორი სიმაგრე...

იქ არ მოდის არც ხორბალი, არც ღვინო, არც სხვა რამ სიკეთე, სხვა ადგილებიდან რისიმე შემოზიდვა, ვიწრობების წყალობით, შეიძლება, მხოლოდ ისე, თუ კაცები თვითონ მოიტანენ“ (გეორგიკა 2, 1965 გვ. 51).

იბერიის ნაწილად მოიაზრებოდა კოლხარტაანი, საიდანაც კლარჯეთში ანუ ლაზიკაში შესვლისას ორი სიმაგრე – სარაპანა და სკანდა მდებარეობდა. კვლევას ჭოროხის ხეობაში ვიდრე არსიანის ქედამდე ლაზიკის განვრცობის შესახებ VI-ს-ში, ეძღვნება ჩვენი ნაშრომის დიდი ნაწილი.

შეუძლებელია სკანდასა და სარაპანას ქვემო იგულისხმებოდეს იმერეთის სკანდე და შორაპანი, ჯერ ერთი, შორაპანსა და სკანდეს ციხეებში ურმები თავისუფლად შედიან, თითქმის ვაკეზე არიან, ზღვის დონიდან 170 მეტრი. იქ მოდის ყოველგვარი მოსავალი, რასაც დათესავ, მეორეც პროკოფისთან კარგად ჩანს, რომ პროკოფის მიერ აღნიშნული ორი სიმაგრე ერთ გზაზე – იბერიიდან ლაზიკეში მიმავალ შესასვლელზეა, ხოლო რაც შეეხება იმერეთის სკანდესა და შორაპანს, მათ შორის მთელი ქვეყანა – ზემო იმერეთია გადაჭიმული. ერთი აკავშირებს ზესტაფონს – ხაშურთან, მეორე კი თერჯოლას – მუხურა-ხრეთის გავლით ჭიათურასთან. პროკოფის მიერ აღწერილი სკანდა - სარაპანას გეოგრაფიული მდებარეობა არ შეესაბამება იმერეთის სკანდესა და შორაპანის რეალურ გარემოს, ამიტომ ისინი სხვადასხვა რეგიონში უნდა ვეძიოთ. სკანდე და შორაპანი სხვა პუნქტებია, ხოლო სკანდა და სარაპანა კი სხვა.

არმენიის მოსაზღვრედ ცხოვრობენ ჭანები მთაგორიან ქვეყანაში, საიდანაც გამოედინება ფაზისი. ჭანები ადრე იწოდებოდნენ სანებად. მიწა მათ არაფერს აძლევს სარჩოდ. ისინი ცხოვრობენ მუდამ ნისლით და თოვლით დაფარულ მთიანეთში. რომაელთა მეფე მათ ფულს უგზავნიდა, რათა მათ არ გაეძარცვათ არმენიელები და რომაელები – „ვიდრე ზღვამდე

მათი მეზობლები“. VI ს-ის დასაწყისში ბიზანტიელმა სარდალმა სიტტამ დაამარცხა ისინი, ამის შემდეგ ჭანები გაქრისტიანდნენ (ე.ი. VI ს-ში) (გეორგიკა 2, 1965 გვ. 53).

მაშასადამე ფაზისი – ჭანების ქვეყნიდან გამოედინება.

აქედან ჩანს, რომ პროკოფისათვის ფაზისი არის არა რიონი, არამედ ჭოროხი, რადგანაც ფაზისი გამოედინება ჭანების მთაგორიანი ქვეყნიდან. ჭანები ცხოვრობენ ჭანიკაში და არა დასავლეთ საქართველოში (VI ს-ის I ნახევარში)

სპარსეთის მეფე კავადმა რომაელთა ქვეყნის წინააღმდეგ გააგზავნა ჯარი შემდგარი პერსარმენიელების. „და აგრეთვე სუ(ა)ნთაგან, რომელიც აღანთა მეზობლად ცხოვრობენ. მათთან იყვნენ პუნებიც, საბირებად წოდებულნი“ (გეორგიკა 2, 1965 გვ. 55).

(გვ. 56) „სვანები თავისთავადნი (ავტონომიურები) იყვნენ და არასოდეს კოლხების ძალაუფლებას არ ექვემდებარებოდნენ“ (მენანდრე, გეორგიკა, III, 1936, გვ. 215).

აქედან ჩანს, რომ კოლხები სხვაა, სვანები სხვა.

აღსანიშნავია, რომ რადგანაც დასავლეთ საქართველოს ხალხი (აღნიშნული სვანები) ემხრობოდნენ სპარსელებს, გასანიტრალეზად ბიზანტიამ მათ ტერიტორიაზე (ე.ი. დასავლეთ საქართველოში) შეიყვანა აღანთა მეომარი რაზმები, გადასცა მათ მნიშვნელოვანი ციხე-სიმაგრეები VI საუკუნეში. აღანთა მეომრები დასავლეთ საქართველოდან (კერძოდ აფხაზეთიდან) მხოლოდ ბიზანტიის დასუსტების შემდეგ ხაზართა შემწეობით გააძევეს VII ს. ბოლოს.

მდ. ბოასის სათავეს პროკოფი აჩვენებს ჭანებისა და პერსარმენიელების მეზობლად, ე.ი. ბოასი არაა იმერეთის ყვირილა.

იუსტინიანეს მეფობის მე-6 წელს სპარსეთსა და ბიზანტიას შორის დაიდო „უვადო ზავი“. სპარსელებმა რომაელებს დაუბრუნეს

ლაზიკის სიმაგრეები, რომლებიც რომაელებს ამ ომამდე ეჭირათ (გეორგიკა 2, 1965 გვ. 62).

„ხოსრო დიდი ჯარით შეიჭრა კოლხეთში“. ჩვენ ქვემოთ ვამტკიცებთ, რომ ის შეიჭრა არა სურამის უღელტეხილის გზით, არამედ პერსარმენია-მესხეთის გზით, არსიანის ქედის გადამკვეთი ე.წ. კლარჯეთის გზით (არტაან-ართვინ-ზღვისპირის გზა). ლაზიკასა და სპარსეთს შორის მესხეთ-პერსარმენია დევს (გეორგიკა 2, 1965 გვ. 63).

(გვ. 64) პროკოფის ნაწერებში სპარსეთ-ბიზანტიის ომის დროს ხშირად, და შეიძლება ითქვას მუდამ ერთად, იხსენიება „არმენია, ჭანეთი, ლაზიკა“. ცხადია ისინი ერთმანეთის მეზობელი ქვეყნებია. ესენია: პერსარმენია, მესხეთი, ტრაპიზონის მხარე.

„იოანე ციბემ (პატრიკოსმა) იმპერატორი იუსტინიანე დააჯერა ლაზების ქვეყანაში ზღვისპირა ქალაქი აეშენებინა სახელად პეტრა“. ის ნ. ადონცის სიტყვით პეტრა ლაზიკის ჩრდილოეთით (და არა „სამხრეთით“) მდებარეობდა. მონოპოლია (გეორგიკა 2, 1965 გვ. 74).

სტრატეგიოსმა ციბემ იუსტინიანეს გაამაგრებინა ციხე-ქალაქი პეტრა და შემოიღო ე.წ. „მონოპოლია“, რაც გულისხმობდა ძირითადად მარილითა და პირველადი საჭიროების საქონლით ვაჭრობის ცენტრალიზაციასა და სტრატეგიოს ციბეს ხელში თავმოყრას (იუსტინიანეს დროს მონოპოლია ბიზანტიის სხვა ადგილებშიც არსებობდა).

ეს ნამდვილად შეეძლო ციბეს, რადგანაც ციხე-სიმაგრე პეტრა არის ერთადერთი ჩამკეტი ვრცელი ოლქისა, რომელსაც ქმნის მდ. ჭოროხის სანაპიროებზე განლაგებული ქვეყანა. მდ. ჭოროხის აუზი ბუნებრივად გარშემორტყმულია ყოველი მხრით უზარმაზარი „ცამდე აზიდული“ (როგორც პროკოფი ამბობდა) მთებით (3000 მ. სიმაღლის), და ხეობის ბუნებრივი გასასვლელი გადის ციხე-სიმაგრე პეტრაზე – მდინარე ჭოროხი იყო არტერია მთელი ხეობისა.

მთელი დასავლეთ საქართველოს მონოპოლიის ხელში ჩაგდება არავითარ შემთხვევაში არ შეეძლო ბიზანტიელ სტრატეგიოსს, რადგან დასავლეთ საქართველოში ზღვა მთელ დასავლეთ სანაპიროს უვლის და მისი გაკონტროლება უკვე XX საუკუნეში საბჭოთა კავშირსაც კი უჭირდა. ხოლო ჭოროხის დიდი ხეობის გაკონტროლება ადვილი შესაძლებელია მის შესართავში მდებარე ციხე-სიმაგრით, რადგანაც ეს ხეობა კლდეების ბუნებრივი საზღვრითაა ჩაკეტილი. ამ ხეობას აკონტროლებდა ციბე.

ლაზები თავიანთ თავს კოლხებს უწოდებენ სპარსი ხოსრო მეფის წინაშე, თვითონაც ჰყავთ მეფე. მუდამ სპარსელების მოკავშირეები იყვნენ, რომაელებმა ჯარი ჩაუყენეს, მეფე დაუმცირეს. ითხოვენ სპარსელთა ჯარით დახმარებას რომაელთა წინააღმდეგ (გეორგიკა 2, 1965, გვ. 76).

მეფე ხოსრო ამბობს: „ლაზების ქვეყანა საკმაოდ ძნელგასასვლელია მსუბუქად ჩაცმული კაცისათვისაც კი, რადგან ის ზომამე მტად დაქანებულია და ხშირად უზარმაზარი ტყეების შემცველი დიდ მანძილზე“ (გეორგიკა 2, 1965, გვ. 81).

დასავლეთ საქართველო-ეგრისი არ არის „ძნელგასასვლელი დაქანებული“ ფერდობებიანი მთების ქვეყანა (სურამიდან შორაპნამდე იბერია იყო), ე.ი. ეგრისი ვაკეა. ლაზიკა კი „დაქანებულია“, ანუ მთიანეთის ფერდია, ამიტომ ჩვენ ქვემოთ ვამტკიცებთ, რომ ლაზიკა და დასავლეთ საქართველო სხვადასხვა ქვეყნები არიან.

„ხოსრომ და მიდთა ჯარმა იბერიის გაგლის შემდეგ ლაზიკის საზღვრებში მიაღწიეს, მათ დაიწყეს ხეების მოჭრა... ჰყრიდნენ მას ძნელსავალ ადგილებში... მიაღწიეს შუა კოლხეთს... მოვიდა გუბაზი ლაზთა მეფე, ეთაყვანა ხოსროს, ვითარცა ბატონს და თავისი თავი სამეფო ძალაუფლებითურთ და მთელი ლაზიკე გადასცა მას. პეტრა ზღვისპირა ქალაქია კოლხეთში...“ (გეორგიკა 2, 1965 გვ. 82, 83)

აქედან ჩანს, რომ ხოსრო პეტრაში ჩქარა მოვიდა მესხეთის (იბერიის) ე.წ. კლარჯეთის გზით, და არა დასავლეთ საქართველოს გრძელი გზის გავლით.

აქ „შუა კოლხეთის“ ქვეშ, იგულისხმება ალბათ ართვინის მხარე ხოფას მახლობლად.

„პეტრა ზღვისპირა ქალაქია კოლხეთში“, ის იუსტინიანემდეც არსებობდა, მაგრამ უმნიშვნელო იყო. იუსტინიანემ შემოზღუდა და გაამშვენა (გეორგიკა 2, 1965 გვ. 83).

პეტრა დგას კლდეზე (გეორგიკა 2, 1965 გვ. 85).

ხოსრომ პეტრა აიღო – (მეორე შემოჭრის დროს) (გვ. 87).

„ქრისტიანთა მღვდელმთავარსაც კათოლიკოსს უწოდებენ ელინთა ენით, რადგან ის ერთი განაგებს ყველა აქაურ სოფლებს“. აქაური სოფლების ქვეშ იგულისხმება მიწა-წყალი ჭოროხის მარცხენა სანაპიროსაკენ – ოფ-რიხეს რეგიონი (გვ. 88).

სახელი „ფისონი“ ერქვა ციხე-სიმაგრეს მარტიროპოლის რაიონში (გეორგიკა 2, 1965 გვ. 89).

შდრ. „ფსორის ციხე“ – კახეთში (გომბორზე).

რომის ელჩები ხოსროს თხოვენ რომაელებს დაუბრუნოს ლაზიკა (გვ. 91).

ხოსრომ გადაწყვიტა „ლაზიკიდან კოლხები ყველანი გამოესახლებინა“ (გვ. 92).

ხოსრომ გადაწყვიტა შავ ზღვაზე საზღვაო ფლოტის აგება, ამიტომაც მან გაგზავნა „ლაზიკაში აურაცხელი ხე-ტყე“. აქედანაც ჩანს, რომ ლაზიკეში არ იგულისხმება დასავლეთ საქართველო, რადგანაც დასავლეთ საქართველოში ხე-ტყის გაგზავნა საჭირო არ იყო, რადგანაც, იმჟამად მთელი დასავლეთ საქართველო ტყე და ჭაობში იყო, ამასთანავე, ეს შეუძლებელიც იყო უგზობობის გამო. ხე-ტყე შეაქვთ იმ ქვეყანაში, სადაც ძნელად მოიპოვება სახომალდე მასალა. ხოსრომ ლაზიკაში შეიტანა ხე-ტყე ალბათ ჭოროხის სამდინარო გზით, რადგანაც ჭოროხზე ნაგებით დახერხილი ხის მასალა ბათუმისაკენ XIX ს-შიც გადაჰქონდათ.

ხოფა-პეტრას რეგიონში ჩანს საჭირო იყო გარედან მასალის შეტანა ხომალდმშენებლობისათვის, სადაც ხოსრომ სახომალდე მასალად შეიტანა – „აუარებელი ხე-ტყე“ (გვ. 93).

„ლაზიკე“ არის კაპადოკიის, გალატიისა, ბითვინიის მეზობელი, პროკოფი კესარიელის სიტყვით „ლაზიკეს შემოერთება ხოსროს უნდოდა კაპადოკიის, გალატიისა და ბითვინიის დასამორჩილებლად (გვ. 95)“, ლაზიკე – დასავლეთ საქართველო რომ ყოფილიყო მისი ხელში ჩაგდებით ხოსრო კაპადოკიას ან გალაციას ვერ დაიმორჩილებდა, კაპადოკიასა და დასავლეთ საქართველოს შორის გადაჭიმული იყო დიდი ქვეყანა ქალდეა-ჭანეთი-ტრაპიზონის რეგიონი – ამ რეგიონშივე მდებარეობდა „ლაზიკე“ და ის არ იყო დასავლეთ საქართველოს ცენტრალური ნაწილი (გვ. 95).

ლაზები და ჭანები პროკოფის სიტყვით სხვადასხვა „ხალხია, რადგანაც ლაზები ქრისტიანები არიან ყველაზე მეტად, სპარსელების სარწმუნოებრივი შეხედულებები სრულიად ამათი საწინააღმდეგოა“ (გვ. 95)

პროკოფი აღნიშნავს რომ ჭანებმა, მთიელმა ხალხმა, ქრისტიანობა მიიღო VI ს-ში მის დროს, ხოლო მისი დროის ლაზები „ყველაზე უფრო მეტი (კარგი) ქრისტიანები არიან“, მაშასადამე ჭანები სხვა ხალხია, ხოლო ლაზები სხვა.

თუმცა ლაზებიც და ჭანებიც ერთი რეგიონის, ერთი მთიანეთის ხალხია. ოღონდ ლაზების წინ – ზღვაა.

„ლაზიკეში არსად არ არის მარილი, არც ხორბლეული მოდის, არც ღვინო, არც სხვა რამ სიკეთე, ყველაფერი შემოაქვთ მათთან ნაგებით რომაელთა სანაპიროებიდან“ (გეორგიკა 2, 1965 გვ. 96).

აქედან ჩანს, რომ „ლაზიკე“ – ზღვისპირა და მდინარე ფაზისისპირა ზოლია. „ლაზიკე“ რომ ყოფილიყო დასავლეთ საქართველო, ვთქვათ თანამედროვე თერჯოლის რაიონი, როგორ უნდა შეეტანათ იქ ღვინო, მარილი და ხორბალი ზღვით „ნაგებით“ რომაელთა სანაპიროე-

ბიდან? საჭირო იქნებოდა სახმელეთო ან სამდინარო გზები, გარდა ამისა იქ ღვინის შეტანა ვითომ საჭირო იქნებოდა? ცხადია, რომ არა, ამიტომ „ლაზიკე“ ზღვისპირზე და მდინარისპირზე განლაგებული ვიწრო ქვეყანა უნდა ყოფილიყო, რომელსაც გრძელი სანაპირო აქვს, და სადაც პროდუქტი შეაქვთ ნაგებით. ასეთია მაგალითად ჭოროხის ხეობა, სადაც პროდუქტის სანაპიროდან ლაზიკის სიღრმეში შესატანად გრძელი გზები არ ესაჭიროებათ – სამდინარო გზაც საკმარისია. ჭოროხის სამდინარო გზა აქ იყო უპირველესი სავაჭრო არტერია, რომელსაც ქვემოთ ვეხებით. ჩანს პროკოფის ლაზიკა ძირითადად ჭოროხის ხეობა და ერგელიგანიაა, რომელსაც ქვემოთ ვეხებით.

პროკოფი კვლავ იმეორებს: „იბერიის საზღვრებიდან რომ შედიხარ (ლაზიკეში), იქვეა ლაზების მიწა-წყალზე ორი სიმაგრე (სკანდა და სარაპანისი), იქ არ მოდის არც ხორბალი, არც ღვინო, არც სხვა სიკეთე“ (BP, I, 12) (გვ. 96).

ჩანს ეს ორი სიმაგრე მესხეთთან ახლოა, მესხეთის არსიანის მთების კალთებზე მდებარე. ისინი ე.წ. კლარჯეთის გზის ციხეები უნდა ყოფილიყო, (ამ საკითხს ქვემოთ ვეხებით). არტაანი – იბერიის ნაწილი იყო.

პროკოფი წერს ასევე: „ამას გარდა ლაზიკეში არსად არ არის მარილი, არც ხორბლეული მოდის, არც ღვინო, არც სხვა რამ სიკეთე“ (BP, II, 28).

აქედან ჩანს, რომ ლაზიკე არ არის დასავლეთ საქართველო, სადაც თუ საჭიროა ხორბლის და მარცვლეულის მოყვანა ადვილად შეიძლება (ქუთაისის, თერჯოლის, ზესტაფონის, ზუგდიდის და სხვა რეგიონებში), მით უმეტეს აქ ძველთაგანვეა გაშენებული ვაზი. ჩანს ლაზიკე არის მესხეთის მთიანი მხარე – ჭოროხის ხეობის მომდგამი მთიანეთი. ეს დასტურდება პროკოფის კიდევ ერთი ცნობით – სპარსთა მეფის კიდევ ერთი ლაშქრობის შემდეგ, ლაზეთში სპარსელთა 20 000 ცხენი დაიღუპა. მიზეზი იყო ის, რომ მათ არ ჰქონდათ ცხენის საკვები

ბალახი სამყოფად ლაზიკის კლდიანობის გამო: „როდესაც ლაზიკეში იყვნენ საკვები არც თუ საყოფად ჰქონდათ, და ამრიგად შიმშილით და დაავადებით შევიწროვებულნი, მთლად დავარდნენ“ (გვ. 194). ბალახი დასავლეთ საქართველოს ბარში ცხენებისათვის უამრავია, ე.ი. ლაზიკე არ არის დასავლეთ საქართველო.

პროკოფი კესარიელი დაბეჯითებით ამტკიცებს, რომ ლაზიკეში არ მოდის ღვინო და ხორბალი „და სხვა სიკეთე“. ს. ყაუხჩიშვილის თვალსაზრისით, პროკოფი ცდებოდა, მაგრამ რით უნდა ავსხნათ ცნობა იმის შესახებ, რომ ლაზიკეში ბალახი და ცხენების საკვები მცირეა? კარგად ჩანს, რომ ლაზიკე არის კლდოვანი ქვეყანა, სადაც ნამდვილად არ არის ასეთი „სიკეთეები“. ჩვენ ვიცით, რომ ასეთი იყო მესხეთის მთიანეთი, კერძოდ კლარჯეთი (მამათა ცხოვრებიდანაც ჩანს). თუმცა, პროკოფის სიტყვით, მთელ ლაზიკეში ერთადერთი რეგიონია მოხირისი, სადაც „ღვინოც კარგიც გადის და სხვა ნაყოფიც იქ კარგად ხარობენ, თუმცა ლაზიკის სხვა ადგილებზე არ შეიძლება იგივე ითქვას“ (გვ. 194).

მოხირისი – ერთადერთი ადგილია ლაზიკეში, სადაც ღვინო მოდის, დანარჩენი მოუსაგლიანია იმდენად, რომ ცხენების გამოკვებაც ჭირს. მოხირისი ერგელიგანის ნაყოფიერი რეგიონია და არა დასავლეთ საქართველო, რომლის ყველა მხარე ასევე ნაყოფიერია (გეორგიკა 2, 1965 გვ. 96).

პროკოფის სიტყვით, როგორც ითქვა, ლაზიკეში სხვა ხალხია, ხოლო ჭანები კი სხვა. „იუსტინიანე მეფემ ლაზების დასახმარებლად გააგზავნა სარდალი დაგისტე და 1000 ჭანი, ისინი კოლხეთში (კოლხიდაში) მივიდნენ და დაიბანაკეს“ (გვ.99). მაშასადამე, ასევე, სხვადასხვა ქვეყნებია ჭანეთი და ლაზეთი.

„მდინარე ბოასი გამოდის ჭანეთის საზღვრის მახლობლად არმენიელთა ადგილებში... თავში ის კარგა მანძილზე... თხელია... იმ

ადგილამდე, სადაც მარჯვნივ იბერთა საზღვრებია, ხოლო პირისპირ კავკასიის მთა თავდება... მის შემდეგ რაც ეს მდინარე მიადწევს იმ ადგილს, სადაც კავკასიისა და იბერიის საზღვრებია, აქ რადგან მას ბევრი წყალი ემატება, ის იზრდება ძალიან და ნაცვლად ბოასისა ამიერიდან ფაზისად წოდებული განაგრძობს მდინარებას, ნაოსნობისათვის გამოსადეგი... ზღვამდე და მის ორივე მხრით ლაზიკე არის, მაგრამ მარჯვნივ მთელი ის ქვეყანა დიდ მანძილზე, ვიდრე იბერიის საზღვრამდე დასახლებულია ადგილობრივი მცხოვრებლებით. ლაზთა სოფლები, ხომ ყველა მდებარეობს მდინარის აქეთა ნაპირას და ქალაქებიც მათ ძველთაგანვე აქ აუშენებიათ, მათ შორის არის არქეოპოლისი, ძალიან გამაგრებული, სევასტოპოლიც არის აქ და პიტუნტის სიმაგრეც, ხოლო სკანდა და სარაპანი – იბერიის საზღვრებისკენ“. ჭანეთიდან გამომავალი ბოასი, ცხადია, არის ჭოროხი, რომელიც ბოასად იწოდებოდა კარნხალის მთებამდე. პროკოფისათვის კარნხალთან მთავრდებოდა კავკასიის მთა (ე.ი. მცირე კავკასიონი), ამის ქვემოთ ჭოროხს უკვე ფაზისი ერქვა, აქვეა კავკასიისა და იბერიის საზღვრები. მართლაც, ართვინის მარჯვნივ, არტანუჯის იქით იწყებოდა არტაან-კოლას რეგიონი ანუ იბერია. ჭოროხის მარჯვენა სანაპირო „ადგილობრივი მცხოვრებლებით“-მესხებით იყო დასახლებული, ხოლო მარცხენა ანუ პროკოფისათვის „მდინარის აქეთა ნაპირი“ კი – ლაზებით. ეს ასეა ამჟამადაც კი - თანამედროვე მკვლევარის აღწერით, რომელიც ქვემოთაა მოყვანილი, ართვინთან ჭოროხის მარჯვენა სანაპირო ქართულად, ხოლო მარცხენა სანაპირო-ლაზურად მეტყველი მოსახლეობითაა დასახლებული. მაშასადამე ლაზების სოფლები და ქალაქები მდინარის „აქეთა ნაპირას“ ანუ ჭოროხის მარცხენა სანაპიროს მხარეს მდებარეობდა. მართლაც, პიტუნტი პ. იგოროყვას კვლევით იყო ქ. ოფი, იქვე იყო სევასტოპოლისიც. მის

საპირისპირო მხარეს, ჭოროხის მარჯვენა სანაპიროს მომცველ რეგიონში - „იბერიის საზღვრებისაკენ“ ანუ არტაანისაკენ მიმავალ გზაზე მაღალმთაში იდგა სკანდისა და სარაპანისის ციხესიმაგრეები (გეორგიკა 2, 1965 გვ. 100).

„ყველაზე შესანიშნავი ქალაქები კი მაინც არის როდოპოლისი და მოხირისი. მდინარის მარცხნივ, ერთი დღის მანძილზე მსუბუქად დატვირთული კაცისათვის ლაზიკის საზღვრებია. ამ მხარის მეზობლად რომაელები ცხოვრობენ, რომელთაც პონტოელები ეწოდებოთ“. სად გადიოდა საზღვარი ლაზიკასა და რომის იმპერიას შორის? პროკოფი ძალზე გასაგებად წერს, რომ საზღვარი ლაზიკისა იმპერიასთან გადიოდა მდინარე ფაზისის „მარცხნივ ერთი დღის მანძილზე“. რამდენი კილომეტრია ერთი დღის გზა? როგორც ცნობილია ესაა დაახლოებით 20-25 კმ. მაშასადამე საზღვარი გადიოდა მდ.ფაზისიდან 30-იოდე კმ-ში. საზღვარი საქართველოსა და ბიზანტიას შორის ხუფათთან გადიოდა, რომელიც მართლაც დაახლოებით ამ მანძილითაა დაშორებული ჭოროხს.

პროკოფის აღწერიდან შეიძლება შევიტყუოთ, რომ რომაელებს შავი ზღვის ნაპირებიდან გაუძევებიათ იბერიის სამეფო, წაურთმევიათ მისთვის სამხრეთის მხარე, კერძოდ არიანეს დროს ძიდრიტებით დასახლებული ტერიტორია (გვ. 25), შემდეგ იბერიის საზღვრები კვლავ შემცირდა, იბერიამ დაკარგა კლარჯეთი თავისი ზღვისპირით, რაც ეთანადება ქართულ წყაროებს. პროკოფის ფაზისი – ჭოროხია. პიტუნტი და სევასტოპოლისი – ტრაპეზუნტსა და პეტრას შუა მდებარეობდა.

„როდესაც ლაზები წინ მიუძღვებოდნენ ხოსროს, მათ გადავლეს მდ. ბოასი და ისე მივიდნენ პეტრაში, რომ ფაზისი მარჯვნივ ჰქონდათ თითქოს იმიტომ, რომ მათ წინასწარ განჭვრიტეს რათა მდინარე ფაზისის გადასასვლელად არც დრო და არც შრომა დასჭირვებოდათ, ხოლო

ნამდვილად იმიტომ, რომ არ სურდათ „სპარსელებისთვის ეჩვენებინათ თავიანთი საბინადრო ადგილები“. (გვ. 102).

„ლაზიკე ყველგან, მდინარე ფაზისის როგორც აქეთა, ისე იქეთა მხარეზე – გაუვალია. ქვეყნის ორსავე მხარეს უზარმაზარი კლდეებია, რომელნიც იქ დიდ მანძილზე ვიწრობებს ქმნიან. ასეთ გზებს რომაელები „კლისურებს“ უწოდებენ ელინური გამოთქმით“ (გვ.102).

როგორც ცნობილია, რიონის სანაპიროებზე არსადაა მსგავსი კლდეები, როგორც პროკოფი აღწერს, რაც შეეხება ჭოროხს, მისი სანაპირო მართლაც კლდოვანია. მაშასადამე პროკოფის „ფაზისი“ არაა რიონი, გარდა ამისა, როგორც აღწერიდან ნათლად ჩანს სპარსელთა მეფემ ხოსრომ გადალახა მდ. ბოასი (ეს ჭოროხის სახელი იყო ამ ადგილებში თანამედროვე ართვინის მადლა, ხოლო მის დაბლა ვიდრე ზღვამდე ჭოროხს უკვე ფაზისი ერქვა) და ქ. პეტრამდე გაჰყვა მდინარე ჭოროხის მარცხენა სანაპიროს, ისე რომ, როგორც პროკოფი წერს „ფაზისი (ე.ი. ჭოროხი) მარჯვნივ ჰქონდათ. ეს არის ჩვეულებრივი გზა, ანუ ხოსრო პეტრაში მივიდა არა სურამის ქედის გზით, არამედ სპარსეთიდან ქ. პეტრამდე ყველაზე მოკლე გზით – სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, მან გაიარა შემდეგდროინდელი კლარჯეთი და მდ. ჭოროხის მარცხენა სანაპიროს გზით მივიდა პეტრაში.

პროკოფი წერს მდ. ბოასის შესახებ – „თხელია და არავითარ სიძნელეს არ წარმოადგენს ფონში გასასვლელად ვიდრე იმ ადგილამდე სადაც მარჯვნივ იბერთა საზღვრები არის, ხოლო პირისპირ კავკასიის მთა თავდება“ (გეორგიკა 2, 1965 გვ. 106).

მართლაც, ჩვენთვის ცხადია, რომ აქ ლაპარაკია მდ. ჭოროხსა და მის შენაკადებზე, მდ. ჭოროხი მიემართება სამხრეთიდან ჩრდილოეთისაკენ, ერთ ადგილას, სადაც სხვა შენაკადებიც უერთდება მას, ეღობება მესხე-

თის მთები, ესაა კარჩხალის ქედი, რომელიც წარმოქმნილია აჭარა-შავშეთ-მესხეთის მთების ერთობლიობით სწორედ იქ, სადაც ეს მთაგრეხილი „თავდება“ (პროკოფის სიტყვით), მდინარე ჭოროხი თითქმის 90⁰-ით უხვევს მარცხნივ და წყალსავსე მიემართება ზღვისაკენ. ჩანს, ამ მესხეთის მთაგრეხილს პროკოფი მიიჩნევს „კავკასიის მთად“, რაც ბუნებრივია. საქმე ისაა, რომ ბერძენი და ლათინი ავტორები იმ ქვეყანას, რომელსაც რუსები „ზაკავკაზიას“ უწოდებენ, აღიქვამენ არა ჩრდილოეთიდან სამხრეთისაკენ, არამედ პირიქით – სამხრეთიდან-ჩრდილოეთისაკენ, ამიტომაც, თუ რუსისათვის „კავკასიის“ მთები – არის დიდი კავკასიონის მთაგრეხილი, ბერძენ-ლათინი ავტორებისათვის ის არზრუმ-კლარჯეთ-მესხეთის მთებით იწყება. ს. ყაუხჩიშვილი ამ საკითხს განიხილავს, ასე ვთქვათ, რუსული თვალთახედვით. მისთვის კავკასიონის მთა – დიდი კავკასიონია. ამიტომაც ის წერს: – „კავკასიისა და იბერიის საზღვრები ჭოროხის ხეობაში საძიებელი არ არის“ (გვ. 107), ჩვენი თვალთახედვით კი პირიქით -იბერიის ნაწილად მოიაზრებოდა შემდეგდროინდელი არტაანი, რომლის ერთი ბოლო კავკასიის ქედით, კერძოდ კი კარჩხალის ქედით თავდებოდა, და ასე ესაზღვრებოდა ლაზიკას – ანუ ქ. პეტრასკენ მიმავალ გზას. ჩანს სწორედ ასეთი თვალთახედვით აღწერს პროკოფი მეორეჯერ სპარსთა ჯარის გზას ქ. პეტრასაკენ. მართლაც ჭოროხის ხეობაში არსიანის ქედის ბოლოსაკენ იყო კიდევ ძველი ქართული საერისთავო, სახელწოდებით – „საკავკასიძეო.“

„ხოლო მერმეროემ, როდესაც მან მიდთა მთელი ჯარით განვლო იბერიის საზღვრები, წინ გასწია, ისე, რომ მდინარე ფაზისი მარჯვნივ ჰქონდა. იმან არ მოინდომა ლაზიკის სოფლებზე გაეარა სადმე, რათა იქ მას რაიმე დაბრკოლება არ შეხვედროდა. ის ეშურებოდა გადაერჩინა ქალაქი პეტრა“ (გვ.107).

თუკი სპარსთა ჯარმა გადმოიარა სურამის ქედი და შევიდა დასავლეთ საქართველოში,

რომელსაც ს. ყაუხჩიშვილის აზრით „ლაზიკა“ ეწოდებოდა, ქ. პეტრამდე ანუ ბათუმის სანაპირომდე მთელი დასავლეთ საქართველოს გადალახვას, როგორ შეძლებდა ისე, რომ „ლაზიკის სოფლებზე არ გაიარა“? ეს შეუძლებელი იყო, მაგრამ თუკი კლარჯეთის გაველით ჭოროხის მარცხენა დაუსახლებელ სანაპიროს გაუყვებოდა, ის პირდაპირ მოადგებოდა ქ. პეტრას. პროკოფი ხშირად წერს, რომ ჭოროხის ანუ ფაზისის მარცხენა უშუალო სანაპირო ნაკლებ დასახლებული იყო.

ს. ყაუხჩიშვილი პროკოფი კესარიელს შეცდომად უთვლის, როცა წერს მდ. ბოასს ანუ მდ. ფაზისს სათავეში „ადგილობრივი მცხოვრებნი უწოდებენ აკამფსისს“, ჩვენი აზრით, ბუნებრივია, რომ ადგილობრივ მცხოვრებლებს თავიანთ მდინარისთვის არა ბერძნული „ბოასი“, არამედ თავიანთი ენის შესაფერისი სახელი დაერქმიათ. რადგანაც პ. ინგოროყვას აზრით „ფს“ – თანხმოვანთ-კომპლექსით ქართველები წყალს აღნიშნავდნენ ბუნებრივია თავიანთი მდინარეებისათვის სუფსა, აკამფსისი და მსგავსნი ეწოდებინათ. ერთი სიტყვით „ბოასი“ ერქვა არა მდინარე რიონის შენაკად „ყვირილას“, არამედ ჭოროხის (ფაზისის) როგორც ერთერთ შენაკადს, ისე ამავე მდინარეს სათავეში. სხვათაშორის მდ. „ყვირილას წყალი“ გაედინება გურიაშიც, ის სუფსის თუ ნატანების შენაკადია. ასევე მდ. ყვირილა არის შავშეთშიც (გეორგიკა 2, 1965 გვ. 108).

ს. ყაუხჩიშვილი წერს, თითქოსდა პროკოფი კესარიელის აზრით ქალაქები არქეოპოლისი, პიტიუნტი, სკანდა, სარაპანი, როდოპოლისი და მოხირისი მდ. ფაზისის მარჯვნივ იმყოფებოდა. ჩვენი აზრით, პროკოფი გარკვევით წერს, რომ ფაზისის მარჯვნივ იმყოფებოდა ქალაქები მოხირისი და როდოპოლისი, ასევე სკანდასა და სარაპანის სიმაგრეები, ხოლო სებასტოპოლისი და პიტიუნტი მარცხნივ – „აქეთა ნაპირას“ (გვ. 101). კონსტანტინოპოლში მჯ-

დომი კაცისათვის „აქეთა სანაპირო“ შავი ზღვის სანაპიროა, მდ. ჭოროხის მარცხენა მხარე, რიზე-ოფი-პეტრას რეგიონია. პროკოფისათვის, როგორც ითქვა, ფაზისი ჭოროხია (ხოლო როსთან ომის აღწერისას), ხოლო ქალაქები პიტიუნტი (არა ბიჭვინთა, რომელიც აფხაზეთში იყო) და სებასტოპოლისი (ასეთი მრავალი ქალაქი იყო) – ჭოროხის მარცხნივ მდებარეობდნენ.

სკანდა და სარაპანის საფიქრებელია, რომ არცთუ დიდი მანძილით იყო დაშორებული ქ. პეტრას. ამას მიუთითებს პროკოფი კესარიელის შემდეგი მოსაზრება – რომაელი სარდალი ბესა, როცა ქ. პეტრა აიღო, მაშინვე, უნდა მისულიყო იბერიის საზღვართან და დაეცვა ეს ადგილები, რომ იბერიის (ანუ სკანდა-სარაპანის) გზით სპარსელები ქ. პეტრაში არ დაბრუნებულყვნენ. – პროკოფი წერს – „ის რომ მაშინვე, როდესაც გაიმარჯვა, და პეტრა აიღო, ლაზებისა და იბერების საზღვარზე რომ მისულიყო და დაეცვა იქაური ძნელსავალი ადგილები, სპარსელთა ჯარი, ჩემი აზრით, ლაზიკეში ვეღარ შემოვიდოდა“. იბერიის შორაპანი ძალზე შორსაა პეტრადან, ხოლო ართვინ-ართაანის გზაზე მდებარე სარაპანა კი ახლოა.

ხოლო, ქ. როდოპოლისი ნამდვილად სკანდა-სარაპანისთან ახლოს მდებარეობდა – „დაბლობში ერთი ქალაქი იყო, სახელად როდოპოლისი, რომელიც ყველაზე უწინარეს ხვდებოდა გზაზე იბერიიდან კოლხიდაში შემოსულთ“. ეს ქალაქი როდოპოლისი უნდა იყოს დღევანდელი ართვინი ან ახლო მდებარე ადგილი ჭოროხზე (გეორგიკა 2, 1965 გვ. 185).

ჩვენი აზრით, პროკოფი კესარიელის აღწერილობა დამაჯერებელი ხდება, თუ კი ჩვენ „ფაზისად“ ჩავთვლით მდ. ჭოროხს, ხოლო მდ. ბოასად – მდ. ჭოროხს სათავეში. მის შენაკად ლიგანის ხევის კი მივიჩნევთ მდ. „გლავკოსად“, რომელსაც ხშირად ახსენებენ ძველი ავტორები (გეორგიკა 2, 1965 გვ. 108).

ს. ყაუხჩიშვილი, რადგანაც მდ. ფასის მინინგს მდ. რიონად, მისთვის პროკოფის აღწერილობა ხშირად არ ეთანხმება რეალურ სურათს, ამიტომაც ს. ყაუხჩიშვილი პროკოფის აკრიტიკებს - „იბერიდან მომავალი ჯარი მდინარეზე გადაუსვლელად და მის მარცხენა ნაპირას სვლით პეტრაში ვერ მივიდოდა“ (გვ. 108).

ჩვენი აზრით, ეს შესაძლებელია იმ შემთხვევაში, თუკი ფასისად მივიჩნევთ ჭოროხს, კერძოდ, ჭოროხთან ახლოს მდებარე იბერიის ერთი კუთხიდან – არტაანიდან მომავალმა სპარსელთა ჯარმა ფეხით ან ცხენებით გადალახა მდინარის ფონი სადღაც ართვინის მალა, (რადგანაც აქ ბოასად სახელდებული ფასისი წყალმცირება) გადავიდა მდინარის მარცხენა სანაპიროზე, გაჰყვა მას (ე.ი. მდ. ჭოროხს) და პირდაპირ მიადგა ქ. პეტრას – ესაა სრულიად ბუნებრივი გზა, ხოლო ნამდვილად არაბუნებრივი და შეუძლებელი გზა იქნებოდა სპარსთა ჯარისათვის თუ ის სურამის ქედის გადალახვით გაივლიდა უგრცელეს ქვეყანა – დასავლეთ საქართველოს, გაივლიდა რიონის ჭაობებს და შემდეგ მივიდოდა მდ. ჭოროხთან ახლოს ქ. პეტრაში – აი, სწორედ ეს გზა იქნებოდა არაბუნებრივი. ასე რომ ქართული საბჭოთა ისტორიოგრაფია ამ საკითხს, ვფიქრობ, არასწორად აშუქებს.

რუსულ ჯარს XIX ს-ში ნამდვილად სურამის ქედის გავლით უხდებოდა მდ. ჭოროხამდე მისვლა, ხოლო სპარსულ ჯარს ეს გზა არ ესაჭიროებოდა, რადგანაც სპარსული ქვეყანა პერსარმენია – ლაზიკის (ე.ი. ჭოროხის ხეობის) გვერდით იყო, გზად პერსარმენიასა და ლაზიკას შორის იბერია (კერძოდ კოლა-არტაანის თემი) იყო მოქცეული, რომელიც გადაკვეთა ხოსროს ჯარმა და მდ. ჭოროხის მარცხენა სანაპიროს გზით მივიდა ქ. პეტრაში. ასე, რომ ხოსროს ჯარს ამ შემთხვევაში დასავლეთ საქართველო არ გაუვლია.

პროკოფი კესარიელის აღწერიდან ნათლად ჩანს, რომ მდ. ფაზისი ახლოა ქ. პეტრასთან,

კერძოდ თუ არა ძალადობა ტექსტზე, პროკოფის მონათხრობიდან ნათლად ჩანს, მაგალითად ასეთი რამ: რომაელთა ჯარის ერთი ნაწილი აკავებს მტერს ზღვასთან ახლოს ფაზისის კლდოვან „ვიწროებში“ (ასეთი კლდოვანი ვიწროები მხოლოდ მდ. ჭოროხის სანაპიროზეა და არა მდ. რიონისა), ბოლოს სიჭარბის გამო სპარსელები იმარჯვებენ, ამის გამო ბერძნებმა (რომაელებმა) მოხსნეს ქ. პეტრას ალყა და მდ. ფაზისისაკენ გასწიეს თავიანთი ჯარის ნაწილის დასახმარებლად, ეს რომ დაინახეს ქალაქში, იქამდე ალყაში მყოფმა სპარსელებმა კარები გახსნეს და უპატრონოდ მიტოვებულ (ე.ი. ფაზისისკენ უკანდახეულ) რომაელთა ბანაკს თავს დაესხნენ. თავის მხრივ, იქვე დაბანაკებულმა რომაელთა მომხრე ჭანებმა სპარსელებს შეუტყეს, უკუაქციეს და თვითონ დაარბიეს უპატრონოდ მიტოვებული რომაელთა ბანაკი, დაიტაცეს ქონება, ამის შემდეგ უკან დაბრუნდნენ თავიანთ სამშობლოში რიზესა და ტრაპიზონის გავლით. აქედან, გარდა იმისა, რომ ჩანს ფაზისის და პეტრას სიახლოვე (ე.ი. ფაზისი ჭოროხია), ჩანს ისიც, რომ ჭანები და ლაზები სხვადასხვა ხალხი იყო. ჭანების სამშობლო სამხრეთშია, ჭოროხთან შედარებით ახლო მდებარე რიზესა და ქ. ტრაპიზონის იქით (გეორგიკა 2, 1965 გვ. 110).

ფაზისი, რომ პეტრას სიახლოვესაა ეს სხვა ადგილიდანაც ჩანს, პროკოფი წერს თუ რას ფიქრობდა გუბაზი – ლაზთა წინამძღოლი: თუ მტერი შეძლებდა პეტრაში მისვლას, მაინც „ვერას გზით ვერ გადალახავდნენ ფაზისს, განსაკუთრებით იმიტომ, რომ ნავეები არ ჰქონდათ, ამ მდინარეს ხომ სიღრმე აქვს სხვებზე არანაკლები და სიგანითაც დიდ მანძილზეა გადაჭიმული, სისწრაფეც მას ისეთი აქვს, რომ ზღვაში ჩასული ის კარგა მანძილზე ცალკე მიმდინარეობს“ (გვ. 113).

რიონი ზღვის შესართავთან მდორეა და უფრო ჭაობიდან მდორედ გამოსულ დინებას

ემსგავსება, მისი სისწრაფე უმნიშვნელოა, ჭოროხი კი გაცილებით სწრაფია, ამიტომაც, სწორედ ჭოროხია პროკოფის მიერ აღწერილი „ფაზისი“, რომელიც ახლოსაა პეტრასთან. მხოლოდ ჭოროხი შედის ზღვაში ძლიერი დინებით და არ ერევა ზღვის წყალს – სინქარის გამო, ცალკე მიედინება ზღვაში. ამასთანავე, მტერს (სპარსელებს) მართლა შეეძლოთ მდინარის მარცხენა სანაპიროს (პეტრას) დაპყრობა, მაგრამ მარჯვენა სანაპიროს მხარე – კვლავ ლაზებს დარჩებოდა.

კიდევ ერთხელ უნდა დავუბრუნდეთ სპარსთა მიერ განვლილ გზას ლაზიკისაკენ. ქართული საბჭოთა ისტორიოგრაფიის თანახმად VI ს-ის დასაწყისში სპარსელთა ჯარი ლაზიკაში, კერძოდ კი ქ. პეტრაში მივიდა დასავლეთ საქართველოში შემავალი ხაშურ-ლიხის ქედის გზით და გაიარა ეს ვრცელი ქვეყანა. პროკოფის აღწერიდან კი ჩანს, რომ სპარსელთა ჯარი ლაზიკაში შევიდა პერსარმენიაკლარჯეთის გზით, კერძოდ გაყვა მდ. ჭოროხის მარცხენა სანაპიროს და პირდაპირ მიაღწა ქ. პეტრას – ესაა უმოკლესი გზა. პერსარმენის გზითვე გავიდა ეს ჯარი ერთ-ერთი ბოლო დამარცხების შემდეგ ლაზიკიდან, კერძოდ პროკოფი წერს – სპარსელთა სარდალმა სურსათის ნაკლებობის გამო გადაწყვიტა ჯარის მეტი წილი გაეყვანა ქ. პეტრადან, მართლაც მან ქ. პეტრაში დატოვა 5 000 კაცი, „თვითონ კი დანარჩენი ჯარით მივიდა პერსარმენიაში და დაისვენა დვინის მახლობელ სოფლებში“ (გვ. 115). ე.ი. ლაზიკაში მოლაშქრე სპარსთა ბანაკი დვინშია.

ლაზიკიდან პერსარმენიაში გადის პირდაპირი გზა. ლაზიკის ქვეშ იგულისხმება არა დასავლეთ საქართველო, არამედ ისტორიული ოლქი კლარჯეთი „ბოლო კლარჯეთისა ზღვის პირი“ – ამ ქვეყნის დერძული უმთავრესი მდინარეა ჭოროხი, რომლის მთავარი ციხეც იმ დროს პეტრა იყო, აქედან პერსარმენიამდე –

(დვინამდე) გადიოდა პირდაპირი გზა ჭოროხისა და მისი მომიჯნავე კლდოვანი მთების გავლით. ესაა ართვინ-არტანუჯ-არტაან-დვინის გზა. ასე, რომ დასასვენებლად პერსარმენიაში პეტრადან ჩასულ ჯარს ხაშურ-ლიხის ქედი და თბილისი არ გაუვლია და არც იყო ამის საჭიროება.

ამ ცნობით ამთავრებს პროკოფი კესარიელი თავის წიგნს სპარსელებთან ომს De Bello Persico.

„ომი ბოთებთან“ De Bello Gothico (BG)

პროკოფი კესარიელი თავის სხვა წიგნში De Bello Gothico-შიც ეხება ლაზიკას. წიგნში „სპარსელებთან ომი“ პროკოფი უფრო გამოწვლილვით და დამაჯერებლობით აღწერს ლაზიკას, ვიდრე სხვა წიგნებში, „გოთებთან ომში“ ცნობები ლაზეთის ქალაქების ადგილმდებარეობის შესახებ უფრო ნაკლები ინფორმაციის მქონეა. მიზეზი ამის ის უნდა ყოფილიყო, რომ წიგნი „სპარსელებთან ომი“ ბიზანტია-რომის ომის უშუალო მიზეზს – ლაზიკას აღწერს. სხვა წიგნებში ლაზიკა უკვე მეორეხარისხოვანია და ალბათ ამიტომაც ლაზეთის შესახებ თავის ცნობებს პროკოფი ვეღარ აქცევს ისეთ ყურადღებას, როგორც „სპარსელებთან ომში“ (გეორგიკა 2, 1965 გვ. 118).

წიგნიდან „გოთებთან ომი“ ვიგებთ შემდეგს: ქალაქ მოხირისთან (ლაზიკაში) ჩამოდის მდ. ჰიპოსი, ე.ი. ცხენისწყალი, უნდა აღვნიშნოთ, რომ საქართველოში რამდენიმე მდინარე ატარებს ამ სახელს, ერთია სამეგრელო-იმერეთში, მეორე კი აფხაზეთში. იყო ლიგან-შავშეთშიც. გ. ყაზბეგიც აღწერს ერთ-ერთ ასეთს ყვირილას შავშეთში (გვ. 119).

პროკოფის თქმით, ჭანები ზღვისპირეთს ძალზე არიან დაშორებულნი და არმენიელების გვერდით ცხოვრობენ, ისინი არ არიან კოლხები (გვ. 120).

მთელ ლაზიკეში, ერთადერთი მოხირისია მოსავლიანი რეგიონი, „ამ მხარეს ჩამოუღის ერთი მდინარე სახელად რეონი“ (გვ. 194).

მაშასადამე, ეს „რეონი“ მოხირისის ქვეყანაში შედის: „მის სანაპიროებთან კოლხებს აუგიათ ციხე, რომელიც შემდეგ ხანებში მათ მეტწილად მიწასთან გაუსწორებიათ, რადგან ის მეტად დაბალ ვაკეზე მდებარეობდა და მათი აზრით ადვილი მისასვლელი იყო, მაშინ ამ ციხეს კოტაიონს უწოდებდნენ ელინური ენით, ამჟამად კი მას ლაზები ქუთათისს ეძახიან, ბერძნული ენის უცოდინარობით მოსდით, რომ ამ სახელწოდების ნამდვილი სახე შერყვნეს. ასე აქვს ეს მოთხრობილი არიანეს“ (გვ. 125). ს. ყაუხჩიშვილის ცნობით „არიანეს ჩვენამდე მოღწეულ თხზულებებში ამის შესახებ არაფერი მოიპოვება“ (იქვე. გვ. 125). მაშასადამე, კოტაიონის ციხე მეტად დაბალ ვაკეზე იდგა, რაც შეეხება იმერეთის ქუთაისის ციხეს, ის ამჟამადაც დგას იმავე კლდეზე, სადაც აღმართულია ბაგრატის ტაძარი.

„კოტ“ ფუძით, როგორც გამოკვლეულია, მრავალი ქალაქი იწოდებოდა ბერძნულ სამყაროსა და მცირე აზიაში. ამიტომაც, შესაძლებელია, ამჟამინდელი ქუთაისის გარდა, ქუთათისი სხვა რომელიმე პუნქტსაც რქმეოდა. ლიგანერგესა და აჭარისწყლის ხეობაში, რომელიც „დაბალი ვაკეა“ (პროკოფის გამოთქმას თუ ვიხმართ), ამჟამად, იქ არის სოფელი „კვატი“, რაც იგივე „კოტ“ ფუძის მატარებელია. ასევე „რეონი“ შესაძლოა რიონის გარდა სხვა მდინარესაც ერქვა (ისევე როგორც ფაზისი ან ბოასი). ყოველ შემთხვევაში ს. ყაუხჩიშვილი არ ეთანხმება იმ აზრს, რომ „უქიმერიონი“ ერქვა ქუთაისის ე.წ. „არქიელის გორას“, სადაც ციხე იყო აღმართული. მისი აზრიდან გამომდინარე მოხირისი მდებარეობდა მდ. რიონის მარცხენა მხარეს, სადაც არის სოფელი „დაბლაგომი“. (იქვე. გვ. 210). „უქიმერიონი იყო ქუთათისის მახლობლად ერთი მეტად მაგარი ციხე“ (გვ. 196).

ჩვენი აზრით, სიტყვა უქიმერიონში გამოიყოფა ფუძის ნაწილი „მერი“. აჭარულ-შავშური დიალექტით, „მერე“ ეწოდება მდინარისპირა მოვაკებულ ადგილს, ანუ გაშლილ ვაკეს. უქიმერიონი, მართლაც, „გაშლილ ვაკეზე მდებარეობდა“ – პროკოფის ცნობით, ისევე როგორც, კოტაიონის ციხე იდგა „მეტად დაბალ ვაკეზე“ – ასეთ ადგილს ამჟამადაც კი „მერე“ ადგილი ჰქვია. უკი-მერი შესაძლოა აქედან იყოს წარმომდგარი.

პროკოფის მტკიცებით, კოლხები შეუძლებელია არ იყვნენ იგივე ლაზები, ვინაიდან მდინარე ფაზისზე მოსახლეობენ, ხოლო სახელი კოლხი, როგორც სხვა მრავალი ტომისა ამჟამად „ლაზთა სახელით შეიცვალა“ (გვ. 120).

აქედან ნათლად ჩანს, რომ უკვე ძველ სამყაროში არ იცოდნენ, თუ კონკრეტულად რომელი ტომი შავიზღვისპირეთისა იყო ძველი, ლეგენდარული კოლხების პირდაპირი ეთნიკური შთამომავალი. ასეთებად ზოგს ერთი, სხვებს კი სხვა ტომი მიაჩნდა. პროკოფიც ინტერესდება ამ საკითხით და რადგანაც ცნობილი იყო, რომ კოლხები ძველად მდ. ფაზისთან ცხოვრობდნენ, ხოლო მის დროს ამ მდინარეზე ლაზები მოსახლეობდნენ, ამიტომაც დაწერა – „კოლხები იგივე ლაზები არიან“. ასე, რომ ეს ცნობა ეჭვმიუტანელი არ იყო თვითონ პროკოფისთვისაც, თანაც სახელი „ლაზი“ ამ ტომს პროკოფის დროს შერქმევია, მათი ძველი სახელი „ლაზთა სახელით შეცვლილა“.

პროკოფი კესარიელი ახსენებს ლაზთა ეპისკოპოსებს: ტრაპეზუნტელებსა და ლაზებს შორის ცხოვრობს ერთი ტომი, ის არც რომაელებს და არც ლაზთა მეფეს ექვემდებარება, მაგრამ „ისინი ქრისტიანები არიან, ლაზთა ეპისკოპოსები უწესებენ მათ მღვდელმსახურებს“. (გვ. 125).

ვფიქრობთ, ლაზთა ეპისკოპოსების ქვეშ, შესაძლოა იგულისხმებოდეს ნოტიცებში მოხსენიებული პეტრას, ზიგანას, საისინის, ფასისი-

სა და როდოპოლისის ეპისკოპოსები. საეჭვოა, რომ პროკოფი კესარიელის დროს, ან მანამდე, ჭოროხის პეტრაში ეპისკოპოსი მჯდარიყო, პეტრა იყო დაუცველ მეციხოვნეთა (ხან სპარსელთა, ხან კი რომაელთა) ციხე-სიმაგრე. ვფიქრობთ, პეტრას კათედრა სხვაგანაა საძებნი. ზიგანას ეპისკოპოსი, ნადონცის კვლევით, იჯდა პუნქტ ზიგანაში, ტრაპიზონის მხარეს, მდებარეობდა მნიშვნელოვან გზაჯვარედინზე, პერსარმენისაკენ. იქვე – ტრაპეზუნტის მხარესაა საძებნი სხვა კათედრებიც. ქ. ფასისი უნდა ყოფილიყო არა მხოლოდ მდინარე ჭოროხთან, საჭიროა მისი ძიება ტრაპეზუნტთანაც, სადაც ნამდვილად იყო პუნქტი „ფადისსა“ (ამჟამად ფატსა). ჩვენი დაკვირვებით, შეცდომაა, საისინის – ცაიშად, როდოპოლისის – ვარციხედ, ზიგანას – გუდაყვად (ზიგინევად), ფასისის – ფოთად მოხსენიება (იხ. ქართიზაციის თეორიის კრიტიკა და ასევე საპატრიარქოს რეალური ისტორიის დამდგენი მუდმივმოქმედი კომისიის დასკვნა ე.წ. „ქართიზაციის თეორიის“ შესახებ).

პროკოფი ნათლად მიუთითებს თუ სად, რომელ ქვეყანაში ვრცელდებოდა აღნიშნულ „ლაზთა ეპისკოპოსების“ გავლენა – ეს იყო ზიგანას მხარე (ტრაპეზუნტთან) და ტრაპიზონისკენ მცხოვრები ერთი ტომი, რომელიც პერსარმენიელებს ესაზღვრებოდა, მათი ქვეყნის „მარჯვნივ აღმართული მეტად ციცაბო მთები... ამის გადაღმა ცხოვრობენ ე.წ. პერსარმენიელები და არმენიელები“. ესაა რიზე-ათინახოფას რეგიონი, ესაა ძიდრიტების (ძიდრიტები ან ზიდრიტები, ძველი ქართული ტომი, მცხოვრები შავი ზღვის სამხრეთ-აღმოსავლეთ სანაპიროზე მდ. ჭოროხის შესართავთან ახ.წ. II ს-ში. ივანე ჯავახიშვილი. ენციკლოპედიური ლექსიკონი, თსუ 2002, გვ. 734) ტომის ძველი საცხოვრისი.

მიუხედავად იმისა, რომ ძველი წყაროები ზოგჯერ დაბეჯითებით იძლევიან გეოგრაფი-

ულ მინიშნებებს, ჩვენი ზოგიერთი მკვლევარი, მაინც, ამ ცნობათა საწინააღმდეგო დასკვნებს აკეთებს. მაგალითად, სრულიად გასაგებად წერს თემისტიოსი, რომ ქ. ფასისის რიტორიკული სკოლა მდებარეობდა „მდ. თერმოდონტთან, მდ. თემისკურასთან, არმენიელებისა და კოლხების ქვეყანაში“, მაინც ჩვენში დამკვიდრებული აზრით, ფასისის ქვეშ, თითქოსდა, ქ. ფოთი მოიაზრება, მაშინ, როცა, ფოთს არაფერი აკავშირებს არც არმენიელების, არც პერსარმენიელების მხარესთან და მის სიახლოვეს არ გაედინება მდ. თერმოდონტი და არც მდ. თემისკურა. აღნიშნული ქალაქი „ფადისსა“ ახლოა ამ მდინარეებთან (ქ. „ფადისსა“ მდებარეობდა კოლხების ძველ სამშობლოში) (გვ. 125).

პროკოფი კესარიელი ახსენებს ორივე ამ მდინარეს ქ. ამისიასთან და ქ. ტრაპეზუნტთან ახლოს (გვ. 122).

პროკოფი წერს – „ამისის მახლობლად არის ეგრეთწოდებული თემისკურე და მდინარე თერმოდონტი, სადაც, როგორც ამბობენ, ამაზონთა ბანაკი იყო. ტრაპეზუნტელთა საზღვრები ვრცელდება სუსურმენემდე და ეგრეთწოდებულ რიზემდე, რომელიც ლაზიკაში მიმავალთათვის ორი დღის სავალი გზით არის დაშორებული ტრაპეზუნტამდე“ (გვ. 122).

ტრაპეზუნტის „მარჯვნივ აღმართულია ჭანეთის მთები, რომელთა გადაღმა რომაელთა ქვეშევრდომი არმენიელები ცხოვრობენ. ამ ჭანეთის ქვეყნიდან ჩამოდის მდინარე, სახელად ბოასი... ადგილობრივი მცხოვრებნი მას აკამფსისს უწოდებენ, იმის გამო – მისი დამორჩილება, ზღვასთან შეერთების ადგილას შეუძლებელი ხდება, ვინაიდან ისეთი სისწრაფით და სიმწვავეთ უერთდება და ისეთი დიდი ხმაურობით მიიწევს წინ“... (გვ. 123), ერთი სიტყვით ბოას-აკამფსისის აღწერისას სიტყვა-სიტყვითაა განმეორებული პროკოფის მიერვე აღწერილი ფასისი, ესაა ჭოროხი და არაა რიონი, რომელიც ზღვასთან შეერთების ადგილას არ ქმნის

მსგავს სურათს.

პროკოფის სიტყვით, ქ. რიზეს ახლოსაა პუნქტი „აფსარუ“ „აფსურტა“ - სადაც იასონ-მა და მედეამ მოკლეს აიეტის ვაჟი აფსურტე (გვ. 124), აქაა ლაზებისა და სანიგების ქვეყანა (გვ. 125). სხვა ადგილას პროკოფი ამ ქალაქს – „აფსარუნტს“ უწოდებს. თუ ქალაქი აფსაროსი რიზესთან იყო, მაშინ ქ. ფაზისი შესაძლოა ერთ-ერთი იყოს ან მის გვერდით, ჭოროხის მარცხენა სანაპიროზე მდებარე ქალაქს ჭოროხის შესართავთან. (გეორგიკა, II, 1965, გვ. 126).

პროკოფი კესარიელი და სხვა ძველი ავტორები შავი ზღვის აღმოსავლეთ სანაპიროს ერთ ნაწილს აღნიშნავენ საგანგებო ტერმინით – „ნახევარმთვარის მსგავსი ნაწილი“. აფსარუნტიდან პეტრამდე 20-25 კმ. მანძილი ყოფილა.

პროკოფი წერს: „ქ. აფსარუნტიდან პეტრამდე (ლაზთა საზღვრებამდე), სადაც ევქსინის პონტო თავდება, ერთი დღის სავალი გზა არის. პონტო რომ თავდება, აქ ქმნის ნახევარმთვარის მსგავს ნაპირს. ამ ნახევარმთვარის გადასავალი უდრის 550 სტადიონს (დაახლ. 100 კმ.), ხოლო მის უკან მდებარე ქვეყანა არის ლაზური და ასეც იწოდება. ამათ შემდეგ შიდა ხმელეთში მოდის სკვიმნია და სვანია. ეს ტომები ლაზთა ქვეშევრდომები არიან... ამ ქვეყნის გვერდით, სახელდობრ იბერიის გასწვრივ, ცხოვრობენ ძველთაგანვე იბერთა ქვეშევრდომი მესხები, რომელთაც მთებში აქვთ საბინადრო ადგილები. მესხეთის მთები არც მწირია და არც ნაყოფიერებას მოკლებული, არამედ სავსეა ყოველგვარი სიკეთით, რადგან მესხებიც მარჯვე მიწის მუშები არიან და იქ ვენახებიც არის. ამ ქვეყანაში მთები მეტად მაღალია, უზარმაზარი და საშინლად მიუვალი. და ისინი გაურცვლებულია ვიდრე კავკასიის მთებამდე. ამათ უკან აღმოსავლეთით არის იბერია, რომელიც პერსარმენიელებამდე აღწევს“. (გეორგიკა, II, 1965, გვ. 127). ჩვენი ხედვით, იმ ქვეყანას, რომელსაც ჩვენ ვუწოდებთ კოლას

და არტაანს – პროკოფი კესარიელი უწოდებს იბერიას, სადაც მესხები ცხოვრობენ, მის იქითა ქვეყანას კი – „პერსარმენიას“ (არმენიის სპარსულ ნაწილს), ლაზიკა ქართული წყაროების – „ბოლო კლარჯეთისა ზღვისპირია“ ერგულიგანთან ერთად, ხოლო სკვიმნია-სვანიას ჩანს უწოდებს იმ ქვეყანას, რომელსაც, ამჟამად, შავმეთ-ზემო აჭარა ეწოდება. აქაური მთები, მართლაც, მაღალი, უზარმაზარი და მიუვალია, მით უმეტეს, რომ ამ მთების ნაწილია კარჩხალ-არსიანის მთიანეთი, იმერეთის მთები კი – დაბალია. აქ, სამცხე-კოლა-არტაან-ტაოსკენ, მართლაც, კლარჯეთისაგან ანუ ლაზიკის გულისაგან განსხვავებით მიწა ნაყოფიერია, არის ბაღები და ვენახები. მისი მცხოვრებნი, ანუ მესხები იბერთა ქვეშევრდომები არიან. თუ ამ კუთხით განვიხილავთ საქართველოს ისტორიულ გეოგრაფიას, პროკოფი კესარიელის ცნობები ეჭვს ნაკლებად გამოიწვევს და მეტად სანდო ხდება. წიგნის ამ ნაწილში „პერსარმენიის“ სხენებისას პროკოფის კიდევ ერთხელ აგონდება მდ. ფაზისი და კიდევ იმეორებს – მესხების „უკან აღმოსავლეთით არის იბერია, რომელიც პერსარმენიელებამდე აღწევს. ამ მთებით რომელიც აქ არის, ჩამოდის მდინარე ფაზისი, რომლის სათავე კავკასიის მთებშია და პონტოს ერთვის ნახევარმთვარა ნაპირის შუაში“. (გვ. 127). „კავკასია“ აქ სპერის და არსიანის მთებია კარჩხალთან ერთად. აქ არტაან-კოლა იბერიის ნაწილი იყო, იმჟამად კი ის ტაოში პერსარმენიას ესაზღვრებოდა.

ლაზიკის უმთავრესი ნაწილი სწორედ ხრიოკი და კლდოვანი კლარჯეთია, რომლის მიწა-წყალიც ასე მოსწონდათ შემდეგდროინდელ ბერებს, უნაყოფობისა და შრომატევადობის გამო. პროკოფი კესარიელი და გიორგი მერჩულე ერთნაირად აღწერენ ლაზიკისა და კლარჯეთის მიწა-წყლის უნაყოფობას, ოღონდ ერთი მას „ლაზიკას“, მეორე „კლარჯეთს“ უწოდებს.

კიდევ ერთხელ უნდა ითქვას, რომ VI ს-ის დასაწყისში, სპარსეთმა შეარყია ქართლის სახელმწიფოებრიობა, თავისი ბატონობა გააგრძელა ტაოსა და მის მომიჯნავე მიწა-წყალზე. ეს ქართული ქვეყნები მან ეკლესიურად დაუქვემდებარა იმუჰამად პროსპარსული ორიენტაციის სომხურ ეკლესიას. ამის გამო აქ მცხოვრებ მოსახლეობას უცხოელებიც, ზოგჯერ, პერსარმენიელებად ან არმენიელებდ მოიხსენიებენ. ამ ქვეყნიდან გამოდიოდა მდ. ფასისი, სათავეში ბოასად, ქართველთა მიერ კი „აკამფსისად“ წოდებული (ჭოროხი). „აკამფსისი“ შეიძლება ეტიმოლოგიურად, ქართულ „ფსმა“- სთან – წყლის დენასთან იყოს დაკავშირებული, ამიტომ პროკოფის ეს ცნობა არ არის უგულებელსაყოფი – როგორც ითქვა, პ. ინგოროყვა „ფს“-ს აკავშირებს წყალთან.

პროკოფი კესარიელი წერს, რომ „ფასისი“ პონტოს ერთვის ნახევარმთვარა ნაპირის შუაში, მეორე ადგილას წერს, რომ ფასისი „ერთვის ევქსინის პონტოს იქ, სადაც ეს უკანასკნელი თავდება“ (გვ. 128), სად თავდება ევქსინის პონტო? ქ. პეტრასთან, „სადაც ევქსინის პონტო თავდება, აქ ქმნის ნახევარმთვარის მსგავს ნაპირს“ (გვ. 126), მდ. ჭოროხი შავ ზღვას ერთვის პეტრას მახლობლად, აქედან გამომდინარე, ფასისი არის მდ. ჭოროხი. – „ნახევარმთვარას იმ ერთ დასაწყისში, რომელიც აზიისა არის მდებარეობს ქალაქი პეტრა, ხოლო მის პირისპირ მეორე ნაპირას, ევროპის ნაწილში – აფსილების ქვეყანაა. აფსილები ლაზების ქვეშევრდომნი არიან და ისინი ძველთაგანვე ქრისტიანები არიან“ (გეორგიკა, II, 1965, გვ. 128).

ვინ არიან აფსილები და სად ცხოვრობენ ისინი?

პროკოფის ცნობით მდ. ფასისი ორად ჰყოფს ქვეყანას, მისი მარჯვენა სანაპიროდან იწყება ევროპა (მარცხენა აზია), აქ ცხოვრობენ აფსილები. აღსანიშნავია, რომ ამ ტომს არიანეც ამ მიდამოებში ახსენებს – ფაზისის მარ-

ჯვნივ. ეტიმოლოგიურად „აფსილი“ და „ფასისი“ შეიძლება ერთმანეთს ფუძეებით „ფ(ა)ს“, „ფას“ დაუკავშიროთ. ჩვენი აზრით, აფსილთა ქვეშ იგულისხმება სუფსის ხეობის და მომიჯნავე მიწა-წყლის, შესაძლოა რიონსა და ჭოროხს შუა მდებარე დაბლობის მდინარეებით გაჯერებული და ფართოდ გადაშლილი ვაკე ადგილების მცხოვრებნი. აქაა, თანამედროვე ეპოქაშიც ტოპონიმები „სუფსა“, „ბაში“ („ქვემო ბაში“, „შუა ბაში“, „ზემო ბაში“ ისინი რიონის გაშლილ ვაკეზე მდებარეობენ, თუმცა აბაშის რაიონი სამეგრელოშია, მეორე სამტრედიის რაიონში (შუა ბაში), ფოთის რაიონშია „ქვემო ბაში“ და ქუთაისის ოლქში „ზემო ბაში“).

როგორც ჩანს, ძველად „ბაში“ ერქვა გაშლილ ვაკეს (აღსანიშნავია, რომ XX ს-ის დასაწყისში ქართველები ი. გედევანიშვილის ცნობით „ბაშს“ უწოდებდნენ ე.წ. „ბრეზენტს“, ანუ გაშლილ გადასაფარებელს. გაშლილ სიბრტყეს). „ფაშ“ (ბაშ) წყალთანაც უნდა ყოფილიყო დაკავშირებული – (ფშა, ფსორი) ამ ფუძით აღნიშნული ქვეყნის (აფშილ-აფსილ) გარდა მეორე ქართული ქვეყანაც – ფშავიც იხსენიებოდა.

მაშასადამე, ჩვენი აზრით, „აფსილი“ ის ქართული ტომი იყო, რომელიც VII-VIII საუკუნეებამდე ცხოვრობდა ძირითადად სუფსის ან რიონის ხეობაში, გაშლილ ადგილას – ვიღრე მდ. ჭოროხამდე. აქ ჩვენ უნდა გვექონდეს დაკავშირება „ფშ“ „აფს“ ფუძესთან, რომელიც წინარექართულში როგორც ავღნიშნეთ წყალს (გაშლილ წყალს) აღნიშნავდა. მაშასადამე აფშილები – გაშლილი, წყლიანი ადგილის ტომი, დაბლობის მცხოვრები იყო, ხოლო მთიანი ადგილების მცხოვრებნი ჩანს „გრ“ ფუძით (გორა-მთა) აღნიშნებოდნენ (როგორც მაგალითად სლავეებში – „ტყის ხალხი“, „ჭაობის ხალხი“ და ა.შ.).

აფსილთა მეზობელი აბაზგები, პ. ინგოროყვას კვლევით იგივე მესხები იყვნენ „ბას-ხი“, „ბა-სხი“, „მე-სხი“ და მათი სატომო სახელები

ჩანს მსგავსი ფუძით იყვნენ ნაწარმოებნი. ესენი ყველანი ღაზთა ქვეშევრდომები არიან, ხოლო მათ შემდეგ „ხმელეთზე“, „შიდა ხმელეთში“ (გვ. 126) ე.ი. ჭაობის ირგვლივ მთებში (აქ გურიის მთებიც იგულისხმება) სკვიმნია და სვანიაა. როგორც ჩანს ბიზანტია-სპარსეთის ომებმა VI საუკუნესა და VII-ს დასაწყისში, ჰერაკლე კეისრის ღაშქრობებმა, VII ს. ბოლოსათვის ბიზანტიის დასუსტებამ არაბთა გამო, ასევე ამავე დროს ხაზართა მიერ დასვლეთ საქართველოდან აღან მეომართა გაძევებამ შექმნა პირობები ქართული ტომების ზედაფენის სამხრეთიდან ჩრდილოეთით წასანაცვლებლად, კერძოდ, უფრო ჩრდილოეთით გადაწეულან სვანები, აფსილები, აბაზგები და ჩანს სხვა ქართველური ტომები. სამხრეთიდან ჩრდილოეთისაკენ მათი მოძრაობა უფრო ადრე იყო დაწყებული. სამხრეთიდან მტრის მოწოდების გამო, ისინი თავს აფარებდნენ თავიანთ ძველ ისტორიულ სამშობლოს და მოძრაობდნენ სამხრეთიდან ჩრდილოეთისაკენ.

იქამდე, VI ს-ში, პროკოფი პოლიტიკური თვალსაზრისით ორად ჰყოფდა საქართველოს: სპარსულ-იბერიულად (მესხები) და რომაულ-ღაზურად (აფსილები, აბაზგები, სკვიმები, სვანები). პროკოფის, როგორც პოლიტიკური მოღვაწისათვის მნიშვნელოვანია საქართველოს რომაული (ღაზური) ნაწილი. ეს თვალსაზრისი აისახება კიდევ სპარსეთის სამეფო კარზე ბიზანტიელი ელჩების ვიზიტისას გამართული კამათის დროს.

აფსილები ძველი ქრისტიანები არიან, აბაზგები კი წარმართები პროკოფის დრომდე (VI ს-ის შუა ნახევრამდე) – „ეს ბარბაროსები ჩვენს დრომდისაც თავყანს სცემდნენ ჭალებსა და ტყეებს, ხეები ბარბაროსს, რაღაც გულუბრყვილობის გამო ღმერთებად წარმოედგინა“. (გვ. 133). როგორც ჩანს, აფსილების და აბაზგების ზედაფენები, ელიტური მხედრობა, VI ს. შემდეგ, ჩანს VII ს-ში, გადასახლდნენ შემდეგ

გდროინდელ აფხაზეთში, რადგანაც ისინი უკვე VIII საუკუნისათვის იქ ცხოვრობდნენ. პროკოფი ერთნაირად აღწერს ჭანებისა და აბაზგების წარმართობას. თუ გავითვალისწინებთ ჭანებისა და მესხების მეზობლობას სამხრეთ საქართველოში, მათი ეთნიკური სიახლოვეც არ მოგვეჩვენება უცხოვ. პ. ინგოროყვას აბაზგები, როგორც ითქვა მესხებად მიანდა. მესხების ცხოვრების შესახებ შემდეგდროინდელ აფხაზეთში მიგვითითებს სტრაბონიც, თუმცა კი ის საერთოდ არ ახსენებს სიტყვა „აბაზგს“ (ჩანს იმიტომ, რომ უკვე ნახსენები ჰქონდა მესხები, იგივე მნიშვნელობის ეთნოსახელი). აბაზგების ქართულენოვნებას მიგვითითებს სხვადასხვა ფაქტი: პირველი ის, რომ მათ თითქმის გაქრისტიანებისთანავე გააჩაღეს ქართულენოვანი ღვთისმსახურება ე.ი. გაქრისტიანდნენ VI ს-ში, ხოლო მათი ქართულენოვანი სამეფო უკვე VIII ს-ში ჩამოყალიბდა. აბაზგების ქართულენოვანებას მიგვითითებს აფხაზეთის ტოპონიმებიც რაც პ. ინგოროყვას ცნობით, ხეების თაყვანისცემასთან იყო დაკავშირებული. ეს ტოპონიმები ნამდვილად ადასტურებენ პროკოფი კესარიელის ცნობებს – „ბზიფი“ (ბზა), ბიჭვინთა (ფიჭვი), ცხუმი (რცხილა), გაგრა (კაკალი), სოჩა (სოჭი), წიბელი (წიფელი), ჭუბერი (წაბლი), და ა.შ. ამ ცნობიდან მართლაც ჩანს რომ მათ, ამ ქართულენოვან ტომს „ხეები ღმერთებად ჰქონდათ წარმოდგენილი“.

პროკოფის სიტყვით აბაზგებმა იუსტინიანეს დროს მიიღეს ქრისტიანობა. აბაზგების ქვეყანაში ღვთისმშობლის ტაძარიც ააშენა. გ. ჩუბინაშვილის აზრით აქ იგულისხმება ნოქალაქევის (და არა ბიჭვინთის) ძველი ეკლესია (გეორგიკა, II, 1965, გვ. 135).

აბაზგების შემდეგ აღანებამდე პროკოფის სიტყვით „ბრუქსების“ (ბრუხების, ბრუქების) ტომი ცხოვრობდა, მე ვფიქრობ, რომ ეტიმოლოგიურად ეს სიტყვა ახლოა „იბერთან“

ბრუგ, ბრიგ, იბერ, რგ, ასევე „რგ“ ქართველთა თვითოეულ ფუძესთან (გვ. 135).

პროკოფის „საგინების“ ტომი შავიზღვი-სპირეთში ეგულება ორ ადგილას (გვ. 136), ერთი ტრაპეზუნტის სიახლოვეს, მეორე კი აბაზგებისკენ. ორივე ადგილას ჩანს ყოფილა პუნქტები სებასტოპოლისი და პიტიუნტი, ამიტომაც აბაზგების, ბრუქსების, ალანებისა და ჰუნების (ე.ი. ჩრდილო კავკასიის მისასვლელების) აღწერისას კვლავ უბრუნდება ტრაპეზუნტს – საგინების ხსენების გამო, იქვე მდებარე სებასტოპოლისსა და პიტიუნტს და ასევე პეტრას – და წერს „ხოხრომ სპარსთა მეფემ, ლაზები რომ წარმოუძღვნენ მას პეტრასკენ, გადაწყვიტა იქ სპარსთა ჯარის გაგზავნა ამ სიმაგრეების ასაღებად“ (გვ. 137), ე.ი. სებასტოპოლისისა და პიტიუნტის ასაღებად. საეჭვოა ხოხრომ აფხაზეთში გამგზავრებულიყო მაშინ უმნიშვნელო სიმაგრეების სებასტოპოლისისა და პიტიუნტის ასაღებად. (გვ. 137). პეტრას სიახლოვეს ოფ-რიხესკენ მდებარეობდა მეორე პიტიუნტი.

გუთები იუსტინიანეს უგზავნიან ოთხ მოციქულს და ითხოვენ მათთვის ეპისკოპოსს, რადგანაც გაეგოთ, რომ იუსტინიანეს აბაზგებისათვის მოძღვარი გაეგზავნა. გუთებმა მეორეჯერაც VIII ს-ში გაგზავნეს მოციქული ეპისკოპოსის მოთხოვნით, ამჯერად აფხაზურ ანუ იბერიის ეკლესიაში მიიღო კურთხევა გუთების ეპისკოპოსმა იოანემ. ჩანს, გუთებისათვის აბაზგები იბერიელები იყვნენ (გეორგიკა, II, 1965, გვ. 138).

პროკოფი კისარიელის სიბრძნე

პროკოფი წერს – „ყველა ადამიანს მეტწილად სჩვევია, რომ, თუ კი მათ ერთხელ შეითვისეს რაიმე აზრი, ისინი აღარ ცდილობენ ჭეშმარიტება გამოიკვლიონ, არც რაიმე ახალ აზრს იღებენ, არამედ მათ ძველი აზრი მიანით საღად და პატივსაცემად, ხოლო თანამედ-

როვე აზრს სათაკილოდ და სასაცილოდაც კი თვლიან“ (გეორგიკა, II, 1965, გვ. 139) – წერს პროკოფი და მისი სიტყვებიდან გამომდინარე, ალბათ, ჩვენი ახალი აზრი, რომ ლაზიკა ერქვა არა რიონის ხეობას, არამედ ჭოროხისას, ნაკლებ პატივსაცემად გამოჩნდება, რადგანაც ამჟამად ყველა დარწმუნებულია, რომ ლაზიკა – დასავლეთ საქართველოა.

ლაზიკა კლდოვანი ქვეყანაა, სადაც ზღვისპირა მაღალი კლდეებია და არა დაბლობი – წერს პროკოფი (გვ. 142).

„ლაზიკეში კი მიწა ყოველგნით ზღვიდანაა წარმოჩენილი და მის დენას აფერხებს, ქმნის ზღვის სასრულს, აქ შემოქმედს ზღვისთვის საზღვარი დაუდგენია, რადგან აქ ზღვა თავის ნაპირებს ეხეთქება, ის ვერც წინ მიიწევს და ვერც უფრო მაღლა აწევას ახერხებს, არამედ უკან იხევს და კვლავ თავის ადგილს უბრუნდება, იცავს მიჩენილ საზღვარს“ (გვ. 142).

ე.ი. ლაზიკის სანაპირო არის კლდოვანი, ეს კლდეები ზღვის დონეზე მაღლაა, ამიტომაც ვერ ახერხებს ზღვა „მაღლა აწევას“, ცხადია და თვალნათელი, რომ ეს არის ბათუმ-ტრაპიზონის სანაპირო და არა რიონისა, სადაც რიონის ვაკე ზღვის დონეზეა, ზღვა მას წარსულში ტბორავდა და მუდმივ ჭაობს ქმნიდა, ის არ იყო კლდოვანი ზღუდე ზღვისათვის. ეს ვაკე რიონის შესართავიდან თითქმის ქუთაისამდე ვრცელდება.

მდ. ფაზისი ამ კლდოვანი სანაპიროს მქონე ლაზიკაში მიედინება: „ამჟამად მისდევს ზღვისგან გამოჭრილ ხმელეთის ნაკვეთს“. აღწერილისაგან განსხვავებით, რიონი მისდევს არა „ხმელეთის კლდოვან ნაკვეთს“, არამედ ის მიტორტმანობს ჭაობში და ზანტად აღწევს ზღვამდე დამყაყებული, ხოლო ჭოროხი „გამოჭრილ, გამოკვეთილ ხმელეთში“ ანუ ღრმა ხეობაში მიედინება, ზათქით და გრუხუნით უერთდება ზღვას – ეს იყო ფაზისი პროკოფის მრავალმხრივი აღწერით: თვითონ პროკოფი,

თითქოსდა, ჭკერეტდა, რომ მომავალში შესაძლოა რიონისთვის ეწოდებინათ ფაზისი, ამის ასარიდებლად და რათა სამომავლოდ მხოლოდ ჭოროხისათვის ეწოდებინათ ეს სახელი – ფაზისი იგი წერდა: – „სხვათა შორის საკითხი ეხება არა რაიმე მოჩვენებითს ან ბუნდოვან რასმეს, არამედ მდინარეს და ქვეყანას, რომლის შეცვლა და რამენაირად დაფარვა შეუძლებელია, მხედველობაც საკმაო საბუთად გამოდგება და არაფერი შეუშლის ხელს იმას, ვისაც ჭეშმარიტების გამოკვლევა აქვს განზრახული“ (გეორგიკა, II, 1965, გვ. 140).

ახლაც კი XXI ს-ში თვალნათლივ ჩანს, რომ რიონი ჭაობის მდინარეა, ხოლო ჭოროხი კი – მთის, როგორც იყო ფაზისი ყველა ძველი ავტორის ცნობით.

„აზიასა და ევროპას კოლხეთის ფაზისი ჰყოფს“ (გვ. 140).

„მარცხნივ აზიაა, მარჯვნივ ევროპა“ (გეორგიკა, II, 1965, გვ. 127).

„ლაზებს უნდოდათ ეჩვენებინათ სპარსელებისათვის თავიანთი სივაჟაკე... ძალიან უნდოდათ, რომ პირველნი სძგერებოდნენ მარტონი მტერს“ მესხების ცნობილი წინამბრძოლობა – „მარტოდ პირველი შებრძოლება“ – აღწერილი ქართულ წყაროთა მიერ. ლაზების ეს ქართული ხასიათი დაფიქსირებულია პროკოფის მიერ (გეორგიკა, II, 1965, გვ. 147).

ს. ყაუხჩიშვილს მოაქვს ადგილი ქართლის ცხოვრებიდან (გვ. 161).

იუსტინიანე „ბრძოდა კერძოთა ოვსეთისათა, საზღვარსა ავაზიასსა ნათესავსა ხასკუნთასა“. იუსტინიანე ოვსეთში (ე.ი. ალანიაში) აფხაზეთის საზღვართან ხასკუნთა ტომს ებრძოდა და თხოვა იბერიის მეფე ფარსმანს დახმარება. ფარსმანი შებრძოლებია ხასკუნებს და გაუმარჯვანია, მისი მთავრები შეპყრობილი გაუგზავნია იუსტინიანესთვის.

პროკოფიც აღწერს აბაზგების განდგომას და რომაელთა მიერ მათ დამორჩილებას.

ჩვენი აზრით იბერიელი ფარსმანი ვერ დაეხმარებოდა იუსტინიანეს ჯარს, იბერიას დასავლეთ საქართველოში რომ არ ჰქონოდა მიწა-წყალი და არ ყოფილიყო აბაზგის მეზობლად.

ხასკუნები უნდა იყვნენ „ბასკუნები“ – „ბასხები“, „აბასგები“, იგივე მესხები. ასომთავრულის ასოები „ხ“ და „ბ“ მსგავსია, ე.ი. შესაძლოა ძველ ტექსტში ეწერა „ბასკუნი“ და გადამწერმა ასოთა აღრევის გამო დაწერა „ხასკუნი“.

სხვა ხალხია აფსილები, სხვა კოლხები. „აფსილები კოლხებს გადაუდგნენ და ამბობდნენ კოლხებმა არ ისურვეს დახმარება აღმოეჩინათ მათთვის“ (გვ. 164).

აფსილები ლაზთა ქვეშევრდომებია – ისინი, ჩანს, VII-VIII სს-ში აბაზგებთან ერთად გადასახლდნენ უფრო ჩრდილოეთით, ცხუმისაკენ და მიიტანეს აფხაზეთში ქართულენოვანი სახელმწიფოებრიობა და ეკლესია (გვ. 162).

აფსილები და აფხაზები იყვნენ ქართულენოვანი ხალხი (გვ. 163). რატომ?

აბაზგებს ბერძნებთან აქვთ ურთიერთობა, ბერძნებისაგან იღებენ ქრისტიანობას და როგორ იქცა მათი სამეფო ქართულენოვნად, თუ ეს ენა არ იყო მათი დედა ენა?

აფსილები ეთნიკურად კოლხებისაგან (ლაზებისაგან) განსხვავდებიან, აფსილეთი არაა ლაზიკა, არამედ აფსილები არიან „ლაზების ქვეშევრდომები“ (გვ.165). აფსილეთი ლაზიკის ჩრდილოეთითაა, ზღვისპირზე, როგორც ითქვა, ჩანს, ესაა რიონსა და ჭოროხს შუა მოქცეული დაბლობი, რომლის ცენტრი სუფსის რაიონია. ლაზიკა – მთიანი მხარეა, აფსილეთი – დაბლობია. აფსილების იქით – აბასხების – აბასგების ქვეყანაა.

ზოგჯერ პროკოფი კესარიელი მდ. ფაზისს უყურებს საკუთარი თხზულების პერსონაჟის თვალთ. მაგალითად ასეთია სარდალი მერმეროე. როცა ის შეიტყობს რომ პეტრა რომაელებმა დაიკავეს, გადაწყვეტს ლაზიკის სხვა

ქალაქებისა და სიმაგრეების დაჭერას. პროკოფი წერს: „მან კარგად იცოდა, რომ მდინარე ფაზისის იქითა მხარეს ლაზებს, პეტრას გარდა, სხვა არც ერთი დასახლებული ადგილი არ მოეპოვებოდათ, ის გაბრუნდა და დაიჭირა იბერიიდან კოლხიდის ქვეყანაში გადასასვლელი ადგილები“ (გვ. 182). აქ იგულისხმება, რომ ფაზისი ანუ ჭოროხის მარცხენა (მერმეროესათვის „იქითა“) მხარეს ლაზებს პეტრას გარდა სხვა დასახლებები არ ჰქონდათ. რაც მართლაც ასე იყო - უფრო სამხრეთით მდებარე ოფ - პიტიუნტი უშუალოდ ბიზანტიელთა ხელში იყო. ჭოროხის მარცხენა სანაპირო გონიოდან ქ. ხოფამდე მთა-გორაა. გაშლილია და საქალაქო ცხოვრებისათვის ვარგისია მხოლოდ ჭოროხის მარჯვენა სანაპიროს ზღვისპირეთი (თანამედროვე ქობულეთ-ბათუმ-ერგე-ლიგანის ვაკე). აქ იყო კოლხების ქალაქები - არქეოპოლისი (იგივეა რაც „პორტუს ალტუს“ - „ძველი ქალაქი“, მდებარეობდა ბათუმთან ახლოს, და როდოპოლისი. მოხირისი (მუხურისი) - ერქვა ქალაქებით („ხურ“-ებით, ხულებით, ე.ი. სახლებით დასახლებულ ქვეყანას), ალბათ, ეს იყო ერგე-ლიგანი. თანამედროვე ხელვაჩაურის რაიონი.

პროკოფი პირდაპირ მიუთითებს, რომ სხვაა მდინარე ფაზისი და სხვაა მდ. რეონი, რომ ისინი ორი მდინარეა (ს. ყაუხჩიშვილი მათ ერთ მდინარედ მიიჩნევს). პროკოფი წერს: - მერმეროემ „სადაც ფაზისის გადალახვა შეიძლება ფონში, გადალახა ეს მდინარე ფეხით, გადალახა აგრეთვე მეორე მდინარეც, სახელად რეონი - არც ეს არის სანაოსნო და ფაზისის მარჯვენა მხარეს რომ აღმოჩნდა, წაიყვანა ჯარი ერთი ქალაქის - არქეოპოლისის წინააღმდეგ, რომელიც არის მთავარი და უდიდესი ქალაქი ლაზების ქვეყანაში“. ამჟამად, საყოველთაო თვალსაზრისით მდ. რეონის ქვეშ მოიაზრება მდ. რიონი. ჩემი აზრით, ის უნდა იყოს ჭოროხის რომელიმე შენაკადი, სადაც გაიარა კლარჯეთიდან არქეოპოლისისაკენ (ბათუმ-ჩაქე-ქობ-

ულეთის სანახებისკენ) მიმავალმა სპარსთა ჯარმა, რომელიც იქ ე.წ. „კლარჯეთის გზით“ შევიდა (გეორგიკა, II, 1965, გვ. 182).

სპარსთა ჯარმა გაიარა „იბერიიდან კოლხიდაში მიმავალი გზა“, ჩემი აზრით, აქ იგულისხმება, როგორც ითქვა, დვინი - არტაან - არტანუჯ - ართვინ-ჭოროხის ხეობის დამაკავშირებელი გზა, რომელიც გადადის არსიანის მთის მაღალ უღელტეხილზე. არტაანი - იბერიის ქვეყანა იყო, არტანუჯი - კლარჯეთი, ის იმჟამად ლაზიკის ნაწილი იყო. ჭოროხის (ფაზისის) ხეობაში იბერების ცხოვრების შესახებ წერს სხვა VI ს-ის ავტორიც (გვ. 182).

შეუძლებელია, რომ იბერიიდან კოლხიდაში მიმავალი გზა, რომელიც ყველგან დაქანებული ნაპრალებითა და ძნელსავალი ადგილებით იყო დასერილი და ისე დაფარული უღრანი ტყეებით, რომ მსუბუქად დატვირთულ კაცსაც გაუჭირდებოდა იქ გავლა - ისე გაესწორებინათ, რომ არა თუ მთელმა მათმა ცხენოსანმა ჯარმა გაიარა იქ დაუბრკოლებლად, არამედ სპილოებიც გაატარეს - წერს პროკოფი.

მაშასადამე, იბერიიდან კოლხიდაში მიმავალი გზა „გაასწორეს“. აქედან ჩანს, რომ გზა არის მოკლე და არა გრძელი. თუ კი კოლხიდა არის დასავლეთი საქართველო და იბერია კი აღმოსავლეთი, მათი შემაერთებელი გზის „გასწორება“ ნამდვილად არაა ადვილი, რადგანაც ეს გზა გრძელია, ხოლო არტაანიდან კლარჯეთში (იბერიიდან-კოლხიდაში) გამავალი გზა, მართალია ძალზე ძნელ, მაგრამ მხოლოდ ერთ უღელტეხილს გადის, რომლის გასწორებაც სიმოკლის გამო ალბათ შეიძლებოდა. აქ უნდა ყოფილიყო (და არა ლიხის ქედზე) „ლაზებისა და იბერების საზღვრები“ (გვ. 185), აქვე, ახლომახლო უნდა ყოფილიყო სკანდისა და სარაპანისის ციხეები (ე.ი. არსიანის ქედზე და არა ლიხის მთაზე).

თუ კი იბერიიდან ლაზიკაში შესასვლელი გზა აერთიანებდა არტაანსა და ართვინს,

შესაძლოა სწორედ ამ უკანასკნელს ერქვა – როდოპოლისი. პროკოფი კესარიელის თქმით, როდოპოლისი მდებარეობდა იბერია–ლაზიკის გზაზე, დაბლობში – „დაბლობში ერთი ქალაქი იყო, სახელად როდოპოლისი, რომელიც ყველაზე უწინარეს ხვდებოდა გზაზე იბერიიდან კოლხიდაში შემოსულთ“.

როდოპოლისი იყო ჭოროხზე (ფაზისზე) მდებარე ქალაქი, ზღვიდან დაშორებული დაახლოებით 50 კმ-ით. ასევეა ართვინი. 600 წლით ადრე, სტრაბონის დროს მას „სარაპანა“ ერქვა.

ართვინი კლარჯეთის ქალაქი იყო, მდებარეობდა მეტად მნიშვნელოვანი გზების შესაყარზე, ერთმანეთთან აკავშირებდა ერთი მხრივ არზრუმს, არტაანს, არტანუჯსა და მეორე მხრივ ბათუმ-პეტრას. იყო კოლხეთის ბრინჯაოს მეტად მნიშვნელოვანი „კერა“ (ქსე, II, გვ. 563) – აღმოჩენილია ძვ.წ. XII-XI სს მიჯნაზე მნიშვნელოვანი განძი, კოლხური ცულები, თოხები, ზოდები, ასეთივე აღმოჩნდა მთელ ჭოროხის ხეობაში.

ართვინი VIII-IX სს-ში იყო „ქართველთა საკურაპალატოს“ ქალაქი. ვ. კოტეტიშვილის ლექსიკონის თანახმად „არდ“ იგივეა, რაც „ვარდი“.

„არდ“ (ვარდკაჭკაჭა, ვარდი, იხ. ვ. კოტეტიშვილი, „კარაბადინი“, 1936, ლექსიკონი)

ართვინი – არდვინი – ვარდ-ვანი = ვარდოვანი ანუ როდოპოლისი.

იბერია-ლაზიკის გზაზე მდებარე ქალაქის „ართვინის“ სახელი შეიძლება ბერძნის ყურს ჩასმენოდა როგორც „ვარდაანი“ ანუ „ვარდიანი“, „ვარდების ქალაქი“ ანუ „როდოპოლისი“. ართვინი = არდვანი = ვარდვანი = როდოპოლისი

პროკოფი რამდენჯერმე ახსენებს არქეოპოლისს: სპარსთა სარდალმა მერმერომ შეიტყო „მოწინააღმდეგენი მდ. ფასისის შესართავთან დაბანაკებულანო, გაემართა მათ წინააღმდეგის უმჯობესად თვლიდა ჯერ ისინი გაენად-

გურებინა და ისე შემოერტყა ალყა არქეოპოლისისათვის, რათა ისინი ზურგში არ მოქცეოდნენ“ (გეორგიკა, II, 1965, გვ. 187).

მართლაც, მერმეროე გაემართა ფასისის შესართავისკენ, გზად მან გაუარა არქეოპოლისს. მის ციხეს იცავდნენ რომაელები. მათ დაემუქრა, რომ ჯერ მდინარე ფასისთან დაბანაკებულ თქვენიანებს დავამარცხებ და „მაღე მოგიბრუნდებით თქვენო“ (გვ. 187). აქედან ჩანს, რომ არქეოპოლისი ახლოა ზღვასთან ფასისის შესართავთან. ესაა ჭოროხოს მარჯვენა სანაპირო. როცა მერმეროე მიუახლოვდა ამ მდინარის პირზე დაბანაკებულ რომაელებს, მათ მიატოვეს ბანაკი და ნაგებით მდინარის მეორე ნაპირზე გადავიდნენ. არქეოპოლისი „ქუშ სერზეა, ჩამოუდის მდინარე“ – მართალია ნოქალაქევის აღწერაც მსგავსია, მაგრამ ასეთივეა ბათუმის და ჩაქვის სანახებიც, არქეოპოლისს ჰქონია ორმაგი კედელი. მართალია ასევეა ნოქალაქევის კედელი, მაგრამ ეს ქალაქი გამონაკლისი არ ყოფილა, იმდენად ხშირი ყოფილა ორკეცი (ერთმანეთის პარალელური ორი კედლის) აგება, რომ ქართულში მას სპეციალური ტერმინიცი ჰქონია: ს. ს. ორბელიანის სიტყვით „ასეთ ორ კედელს სოხანო ერქვა „ორკეცი კედელი ზღუდესთან, რომელთა საშუალებით კაცმან გაიაროს ფოლორცის მსგავსად“ (იქვე, გვ. 189). სავარაუდოდ არქეოპოლისი მდებარეობდა ქობულეთ-ბათუმის რეგიონში, სადაც აღმოჩენილია მნიშვნელოვანი არქეოლოგიური ნაშთები – სავარაუდოდ ტაბულა პევეტინგერიანას რუკაზე აღნიშნული სავაჭრო პუნქტი – „პორტუს ალტუს“ ანუ ს. ყაუხჩიშვილის სიტყვით „ძველი ქალაქი“ (ლათინურად), ბერძნულად „ძველი ქალაქი“ არის არქეოპოლისი (გვ. 22).

არქეოპოლისი ნოქალაქევი რომ არ არის იქედან ჩანს, რომ თურმე არქეოპოლისთან სპარსელებს ცხენის საკვების სიმცირის გამო ცხენები დაეხოცათ. აქ – „დაიდუპა სპარსელთა ცხენები არა ნაკლებ ოცი ათასისა... - მათ

შორი გზა გამოიარეს, რომლის განმავლობაშიც ძალიან დაიღალნენ, თანაც როდესაც ლაზიკეში იყვნენ, საკვები არც თუ ისე სამყოფად ჰქონდათ, და ამრიგად, შიმშილითა და დაავადებით შევიწროებულნი, მთლად დავარდნენ (გვ.194). თუ ლაზიკა დასავლეთ საქართველოს ბარია აქ ცხენის საკვები ძალზე ბევრია, ასევე ნოქალაქეშიც, მაგრამ ნაკლებია კლარჯეთ-ჭოროხის ხეობაში, სიდანაც მივიდოდა ჯარი არქეოპოლისთან, ამ საკითხს ქვემოთაც ვეხებით.

პროკოფი კესარიელი, გეორგიკა 2, 1965 (გვ. 194) სპარსელები დამარცხდნენ არქეოპოლისთან და დაიხიეს მოხირისისკენ. „მოხირისი ერთი დღის სავალ გზაზეა არქეოპოლისიდან და შეიცავს მრავალ მჭიდროდ დასახლებულ სოფელს“ (გვ. 194). ერთი დღის გზა, დაახლოებით, 20-25 კმ-ია.

თუ არქეოპოლისი იყო ბათუმთან (პორტუს ალტუს) აქედან მოხირისამდე ყოფილა 20-25 –მდე კმ. ანუ „ერთი დღის სავალი გზა“, რაც უდგება ასეთ თვალსაზრისს, რადგანაც ბათუმიც „ერთი დღის სავალზეა“ ერგე-ხელვაჩაურიდან ანუ, ჩვენი აზრით, მოხირისიდან, ხოლო ციხე-გოჯიდან ქუთაისამდე – მეტი მანძილია, პროკოფის ცნობით, არქეოპოლისსა და მოხირისს შორისი შეიცავს „მრავალ მჭიდროდ დასახლებულ სოფელს“ ანუ ბათუმსა და ლიგანს შუა მრავალი კარგი სოფელი ყოფილა VI ს-ში. ჩვენი ვარაუდით ეს ასე უნდა ყოფილიყო, რადგანაც ტერიტორია ბათუმსა და ლიგანს შორის შედარებით მაღლაა ზღვის დონიდან, მაგრამ არც ისე მაღლაა, რომ მოსავალი არ მოდიოდეს, სამაგიეროდ თავისი მთავორიანობის გამო დაცული „მაღარიისაგან“ ანუ ციებ-ცხელებისაგან, რაც მომხიბვლელს ხდიდა ამ მიწას დასახლებლად. XIX ს-შიც კი, რიონის ხეობა უვარგისად ითვლებოდა სამოსახლოდ. აქ იყო ჭაობები, რაც მოსახლეობას აფრთხობდა, თავისი ციებ-ცხელება-მაღარიით მუსრს ავლებდა, დ. ბაქრაძის ცნობით.

ტერიტორია ბათუმსა და ლიგანს შუა, ანუ არქეოპოლისსა და მოხირისს შორის „კოლხიდის მიწა-წყალზე საუკეთესო მხარეს წარმოადგენს, ღვინოც კარგი მოდის და სხვა ნაყოფიც იქ კარგად ხარობენ, თუმცა ლაზიკის სხვა ადგილებზე არ შეიძლება იგივე ითქვას“ (გვ. 194) ესაა ერგე-ხელვაჩაურის ქვეყანა.

პროკოფის ეს აღწერა, ჩემი აზრით, გვიხსნის თუ რომელ ქვეყანას უწოდებდა ის „ლაზიკას“ ანუ „კოლხიდას“. ესაა კლდოვანი ქვეყანა, რომელსაც ქართული წყაროები უწოდებენ: „კლარჯეთი, ბოლო კლარჯეთისა ზღვის-პირი“, შემდეგდროინდელ ერგე-ლიგანთან ერთად. მაშასადამე, კლარჯეთი, აჭარის ერგე და ზღვისპირი ოდესღაც ქმნიდა ერთ მთლიან რეგიონს, რომელსაც ქართველები ალბათ „კლარჯეთს“ ხოლო უცხოელები „ლაზიკას“ და „კოლხიდას“ უწოდებდნენ. მაშასადამე პროკოფის ლაზიკის საზღვრები ჩრდილოეთით თითქმის აღწევს მდ. სუფსა – მდ. რიონამდე, სამხრეთ-აღმოსავლეთით ამ ქვეყნის ბუნებრივი საზღვარია არსიანის გადაჭიმული უზარმაზარი, 3000 მეტრზე უფრო მაღალი მთავრეხილი, სამხრეთით კი მისი საზღვარი მდ. ჭოროხიდან ერთი დღის გზაზეა ანუ ხუფათთანაა. ამ ქვეყნის უმთავრესი მდინარეა ჭოროხი, ფაზისი რომ ჭოროხია, ეს იქედანაც ჩანს, რომ ყველა ძველი ავტორის აღწერის თანახმად მდ. ფასისის წყალი საკმაოდ სწრაფად, აჩქარებულად ჩაედინება ზღვაში, მდინარისა და ზღვის წყლები ერთმანეთს არ ერევა ფაზისის ჩქარი ნაკადის გამო. XIX-XX სს-ში საგანგებო არხების გაკეთებამდე მდ. რიონი ზღვის შესართავთან ძალზე ნელა მიედინებოდა, რადგანაც ის უვრცელეს თითქმის ზღვის დონეზე მდებარე ვაკეს „რიონის დაბლობს“ გაივლიდა, სადაც ქმნიდა უამრავ და დაუსრულებელ ჭაობებს. ამ ჭაობებში ინთქმებოდა და იკარგებოდა მდ. რიონი ისე, რომ ზღვის შესართავთან არავითარ სწრაფ ნაკადს არ ქმნიდა. სულ სხვა

იყო ჭოროხი, თუმცა XIX-XX სს-ში მისი მდინარეობა პირიქით, ხელოვნურად შეზღუდეს სხვადასხვა ჯებირ-კაშხალით და დამჭერი საშუალებებით, და მაინც, ახლაც სწრაფი ნაკადით ჩაედინება ზღვაში. მისი მდინარეობა ემთხვევა ძველი ავტორების აღნიშნულ მოსაზრებებს ფაზისთან დაკავშირებით, ამიტომაც უნდა ვიფიქროთ, რომ ფაზისი არის არამდ. რიონი, არამედ ჭოროხი.

ყველაზე უმთავრესი, რაც ადასტურებს, რომ პროკოფის „ლაზიკა“ კლარჯეთია, ის არის, რომ პროკოფის დაჟინებული მითითებით, ლაზიკაში არ მოდის ღვინო, გარდა ერთი რეგიონისა – მოხირისისა. მართლაც, თუ კი „ლაზიკა“ კლარჯეთია – კლარჯეთში ნამდვილად არ მოდის კარგი მოსავალი და მათ შორის ღვინო მაღალმთიანობის გამო, გარდა ლიგანის ზღვისპირისა, რომელიც ერგესთან ერთად ნაყოფიერი ადგილი იყო და ღვინოც მოდიოდა. ეს ნამდვილად ასეა იყო წარსულშიც და ასეა ამჟამადაც. კლარჯეთი – დაბალმოსავლიანია გარდა ერგე-ლიგანისა. ეს უკანასკნელი კი უხვმოსავლიანი ქვეყანაა. ასე, რომ პროკოფის აღწერა სამართლიანია და სამწუხაროა, რომ საბჭოთა პერიოდის ისტორიკოსები მის ამ ცნობას არასერიოზულად მიუღვნენ.

(მოხირისს) „ამ მხარეს ჩამოუდის ერთი მდინარე სახელად რეონი. მის სანაპიროებთან ძველადვე კოლხებს აუგიათ ციხე, რომელიც შემდეგ ხანებში მათ მეტწილად მიწასთან გაუსწორებიათ, რადგან ის მეტად დაბალვაკეზე მდებარეობდა და მათი აზრით ადვილად მისასვლელი იყო, მაშინ ამ ციხეს კოტაიონს უწოდებდნენ ელინური ენით, ამჟამად კი მას ლაზები ქუთათისს ეძახიან“ (გვ. 194).

უნდა ვიფიქროთ, რომ პროკოფის მდინარე რეონი არის მარადიდთან ჩამავალი მდ. ღრემში-ღელე ანუ ღრემის (ღრეონის) წყალი, და მასზეა ძველი „ქუთათისი“, „მეტად დაბალვაკეზე“. სოფელ მარადიდში (ჭოროხის პირას)

ახლაცაა უბანი სახელწოდებით – „ქუთურეთი“ (იხ. ქვემოთ). ქუთათისის ახლოს ვაკეზე ყოფილა „უქიმერიონის მაგარი ციხე“. უქიმერიონის ადგილი ვერ გაარკვია ს. ყაუხჩიშვილმა, შეიძლება გვეფიქრა რომ „უქიმერიონი“ სახელი დღეს უღერს ვითარცა „მერია“. ასეთი პუნქტი ნამდვილად არის ლიგანში და მის მახლობელ კუთხეებში. აჭარულ დიალექტში „მერე“ ნიშნავს მდინარისპირა ვაკეს (იხ. ქვემოთ).

თვითონ ს. ყაუხჩიშვილი მრავალჯერ აღნიშნავს, რომ „კოტაის“, „ქოთაის“ სახელის მქონე ქალაქები ყოფილა ფრიგიასა და ბერძნული სამყაროს სხვადასხვა ქვეყანაში. ამჟამად შესაძლებელია ვივარაუდოთ, რომ ლიგანშიც იყო ეს სახელი, „ბერძნული ტრადიციისათვის საკმაოდ ცნობილი“ (გეორგიკა, 2, გვ. 196).

ლაზებს „კოტაიონი“ სახელი შემდგომში „ქუთათისად“ უქცევიათ.

„ქუთათისი“ ძველი ანუ სალიტერატურო ქართულის ენობრივი ნორმების მიხედვითაა ნაწარმოები, მაგრამ პროკოფის დაჟინებული მითითებით სიტყვა „ქუთათისი“ ნაწარმოებია ლაზების ენობრივი ნორმების შესაბამისად, მაშასადამე ლაზების ენა იყო ქართული, ამის მიზეზი შეიძლება ისიც ყოფილიყო, რომ ქართულ-მეგრული ენობრივი დიფერენციაცია შედარებით ახალი დაწყებული იყო და VI საუკუნისათვის არ იყო დასრულებული.

„ქუთათისი“ ძველი ქართული ენის ნორმებითაა ნაწარმოები ისევე, როგორც „მოხირისი“, „მუხურისი“, რაც უნდა დაიშალოს ასე – „მუხურ-ის“, მო-მუ წინსართი - გაწარმოებულია, ხოლო „ხურ“ იგივეა რაც სახლი (სა-ხლ-ი), ხულა, ხუსულა, აქედან ხურო, ხუროთმოძღვარი, სა-ხურ-ავი, მ-სა-ხურ-ი, მო-სამსა-ხურ-ე ხურ-ხულ. ქუთათისი და მოხირისი – ქართული ენობრივი ნორმებითაა ნაწარმოები.

უქიმერიონის ციხე სპარსელებს აუღიათ, ამით მათ გაუკონტროლებიათ „კოლხიდის

საუკეთესო ნაწილი“ (გეორგიკა, II, 1965, გვ. 197).

კოლხიდის საუკეთესო ნაწილი იყო „მოხირისი“, ჩვენი აზრით, თანამედროვე აჭარა-ლიგანის მთისწინეთი, კოლხეთი კი, როგორც ითქვა, ერქვა არა თანამედროვე რიონის ვაკეს, არამედ ერგე, ლიგან - ჭოროხის ხეობას.

ლაზიკის ქვეშევრდომი სვანია და სკვიმნია უნდა ყოფილიყო, ტერიტორია ლანჩხუთ-ჩოხატაურის მთებიდან აჭარა-შავშეთამდე.

სკვიმნია და სვანია ყოფილა იბერიასა და მოხირისს შორის - პროკოფის სიტყვით (გვ. 202). ჩვენ ვსვამთ ასეთ კითხვას - თუ კი ლეჩხუმი არის სკვიმნია, ხოლო „სვანიას“ ქვეშ იგულისხმება თანამედროვე სვანეთი, როგორ უნდა ყოფილიყვნენ ისინი მოქცეულნი მოხირისსა და იბერიას შორის?

მოხირისად, ამჟამად, როგორც წესი, მიიჩნევა თანამედროვე ქუთაისის სანახები, მაშასადამე ქუთაისსა და იბერიას შორის ლეჩხუმი და სვანეთი ყოფილა განთავსებული, ასეთი გაგება შეუსაბამოა. მაგრამ თუ მოხირისი იყო ერგელიგანი, ხოლო ლაზიკის საზღვარი ოზურგეთთან გადიოდა, ლანჩხუთი (სკვიმნია) მაშინ ექცევა იბერიასა და ლაზიკას შორის. სკვიმნია-სვანიის ნაწილი ჩანს აჭარა-შავშეთიც იყო, ესეც იბერიას და ერგე მოხირისს შუაა.

პროკოფი წერს - „ასე ჩაიგდეს ხელში სპარსელებმა უქიმერიონის ციხე და მტკიცედ დაეპატრონნენ ლაზიკეს. მაგრამ მარტო ეს ლაზიკე კი არ ჩაიგდეს ხელთ სპარსელებმა, არამედ სკვიმნიაცა და სვანიაც და ამრიგად მოხირისიდან იბერიამდე მთელი მიწა-წყალი გამოეცალათ ხელიდან რომაელებს და ლაზთა მეფეს“. როგორც ითქვა, სკვიმნია და სვანია, შეიძლება შავშეთ-აჭარის მხარესაც ერქვა - გურიის მთიანეთთან ერთად (გვ. 202).

პროკოფის სიტყვით სპარსთა მთავარ-სარდალმა უქიმერიონის სიახლოვეს ააშენა ლაზთა ციხე, რომელსაც “სარაპანისს ეძახიან და რომელიც ზედ ლაზიკის საზღვრებთან

მდებარეობს“. ესაა მეორე სარაპანა. გ.გრიგოლიას სიტყვით (იხ.ქვემოთ) - სარაპანა ერქვა მნიშვნელოვანი გზის დასაცავად აგებულ ციხეს (სპარსულად), ამიტომაც იყო კოლხეთ - ლაზიკაში და საერთოდ საქართველოში მრავალი, სარაპანა (გეორგიკა, II, 1965, გვ. 204).

საქართველოს კუთხეებსა და ლაზიკეში მრავალი ერთნაირი ტოპონიმი და ჰიდრონიმი იყო. მაგალითად, ეგრისწყალი აფხაზეთში (ბედიასთან) და „ეგრეს-სუ ანუ ეგრისწყალი ტრაპიზონის მხარეს (ივ. ჯავახიშვილი, 1983, ტ. II, გვ. 123), კლისურა (ცხუმთან) და „კლასური“ (ტრაპიზონისაკენ) (იქვე, გვ. 23). „პიტია“ - „ტრაპიზონთან“, „პიტუნტი“ ცხუმთან, სებასტოპოლისი, ტრაპიზონის ოლქში და აბაზგიაში. „ზეგანა“ („ზეგანთა სოფელი“) XI ს-ში შიდა ქართლში (თ. უორდანია, ქრონიკები, II, გვ. 33) და „ზიგნა“ ქალღიაში (ტრაპიზონის მხარე), ასევე ზიგინევი (აფხაზეთში), ზეგანი სოფ. კლდეეთთან, ზესტაფონში. ქ. ფაზარი (იგივე ფაზისი), (ძველი ათინა ტრაპიზონთან) (გეორგიკა II, 1965, გვ. 102) და ფაზისი. „ბოასი“ ერქვა ჭოროხს ან მის შენაკადს პროკოფი კესარიელის მიხედვით, ასევე როგორც ზოგიერთი ფიქრობს მდ. ყვირილასაც. ფაზისი ერქვა ჭოროხსაც და ასევე რიონსაც. მაგალითად, პროკოფი კესარიელი ლაზიკას ასე აღწერს - „ლაზიკე ყოველგან, მდინარე ფაზისის როგორც აქეთა, ისე იქეთა მხარეზე გაუვალია. ქვეყნის ორსავე მხარეს უზარმაზარი კლდეებია რომლებიც იქ ვიწრობებს ქმნიან, ასეთ გზებს რომაელები „კლისურებს“ უწოდებენ“ (გეორგიკა II, 1965, გვ. 102). მდ. რიონთან დასავლეთ საქართველოს ბარში კლდეები არსადაა, ის არის ჭოროხის სანაპიროებზე, ისტორიულ ლაზიკეში. პროკოფი გარკვევით წერს - „მდ. ბოასი გამოდის ჭანეთის საზღვრის მახლობლად არმენიელთა ადგილებში, რომლებიც ფარანგიონის გარშემო ცხოვრობენ. თავში ის კარგა მანძილზე მარჯვნივ მიმდინარეობს. თხელია ... ვიდრე იმ ადგილამდე, სადაც

მარჯვნივ იბერთა საზღვრები არის, ხოლო პირისპირ კავკასიის მთა თავდება, მის შემდეგ რაც ეს მდინარე მიაღწევს იმ ადგილს, სადაც კავკასიისა და იბერიის საზღვრებია, აქ, რადგან მას ბევრი სხვა წყალიც ემატება, ის იზრდება ძალიან და ნაცვლად ბოასისა, ამიერიდან ფაზისად წოდებული, განაგრძობს მდინარებას ნაოსნობისათვის გამოსადეგი, ვიდრე ევქსინად წოდებულ ზღვამდე, სადაც მისი შესართავია და მის ორივე მხრით ლაზიკე არის“ (გეორგიკა, II, გვ. 100). ჭოროხის შესანიშნავი აღწერაა.

**ლაზიკას
 კლდიანი სანაპირო აქვს**

პროკოფი კესარიელი წერს: „ლაზიკაში კი მიწა ყოველგნით ზღვიდანაა წარმოჩენილი და მის დენას აფერხებს. ამრიგად, ის ერთადერთია, რაც ზღვის საზღვარს ქმნის და ცხადად მოწმობს, რომ შემოქმედს აქ ზღვისთვის საზღვარი დაუდია, რადგან აქ ზღვა თავის ნაპირებს ეხეთქება. ის ვერც წინ მიიწევს და ვერც უფრო მაღლა აწევას ახერხებს, თუმცა კი აქ ერთვის ურიცხვი მდინარეების ნაკადები. ზღვა აქ უკან იხევს და კვლავ თავის ადგილს უბრუნდება. ის იცავს მიჩენილ საზღვარს“ (პროკოფი კესარიელი, გეორგიკა, ტომი II, 1965, გვ. 142).

პროკოფის ამ ცნობიდან ჩანს, რომ ლაზიკაში ზღვის სანაპირო არის კლდოვანი და ამ კლდეებს ეხეთქება ზღვის ტალღები, ხოლო რიონის შესართავთან სანაპირო, როგორც ვიცით, არის ზღვის დონეზე გადაშლილი ვრცელი ვაკე და კლდოვანი არ არის. ამიტომაც, რიონის ვაკე ლაზიკის აღწერას არ ეთანადება. მაშასადამე, პროკოფისთვის ლაზიკა არის ტრაპიზონის რეგიონი აჭარა კლარჯეთთან ერთად, სადაც ნამდვილად არის მეტნაკლებად კლდეები ზღვის სანაპიროზე. ახალი თანამედროვე გზები, რომელსაც ავტობანი ეწოდება, მოითხოვს ფართო გზებს. სწორედ ამის გამო

დღევანდელ თურქეთის ტერიტორიაზე ზღვის სანაპიროზე უახლესი ტექნიკით არის გაჭრილი კლდეები, ასევე კლდოვანია კლარჯეთ-ტრაპიზონის ზღვისპირეთი პროკოფის სიტყვით.

პროკოფი ერთგან წერს, რომ მთაგორიანობის გამო ლაზიკაში არ მოდის ხორბლეული, ღვინო და სხვა რამ სიკეთე (იქვე, გვ. 96). ამის შემდგომაც იმეორებს პროკოფი: „იბერიის საზღვრებიდან რომ შედიხარ, იქვეა ლაზეთთან ორი სიმაგრე სარაპანისი და სკანდა, იქ არ მოდის არც ხორბალი, არც ღვინო და არც სხვა რამ სიკეთე, ხოლო სხვა ადგილებიდან რისიმე შემოზიდვა ვიწრობების გამო შეიძლება მხოლოდ ისე, თუ თვითონ კაცები მოიტანენ.“ ლაზიკის კლდეებისა და ვიწრო გასასვლელების შესახებ პროკოფი კესარიელი სხვაგანაც ლაპარაკობს. მაგალითად, მერმეოეს სპარსული ჯარი რომაელთა პეტრას მცველ რაზმს ვიწროებში დახვდა (გეორგიკა, II, 1965, გვ. 110).

პეტრას აღწერისას ვიწროების აღწერა გასაგებია, რადგანაც ეს ქალაქი კლდეზე იყო აგებული, მაგრამ როცა ფაზისისაკენ უკან დახეული ჯარი თავს შეველის, პროკოფის სიტყვებით რომ ვთქვათ, „იქაური მთების მწვერვალებით გაქცევით“. (იქვე, გვ. 110). ისმის ბუნებრივი კითხვა, სად არის რიონის დაბლობზე მთების მწვერვალები? ამ დაბლობზე ასეთი მთები არ არსებობს. აქედანაც ჩანს, რომ პროკოფი კესარიელი რიონს არ უწოდებდა ფაზისს, არამედ ის ფაზისად მიიჩნევდა ქალაქ პეტრასთან ახლოს გამავალ მდინარეს, რომლის ხეობაში მთების მწვერვალები იყო. ჩვენი აზრით, ასეთი მდინარე შესაძლებელია ყოფილიყო მდინარე ჭოროხი. რიონის სანაპიროზე კლდეები არსად გვხვდება (იგულისხმება რიონის დაბლობი ზღვის სანაპიროსთან ახლოს), ამიტომ აქედან ცხადია, ფაზისი არ არის რიონი. გარდა ამისა, აქ ლაპარაკია ზოგადად ლაზიკის ქვეყანაზე და პროკოფი პირდაპირ წერს, რომ ეს კლდეები მოიცავს მთელ ლაზი-

კას და აქ, ლაზიკის ქვეყანაში მდინარე ფაზის ორივე მხარეს უზარმაზარი კლდეები. როგორც ვიცით, რიონის დაბლობი არ ეთანადება ასეთ აღწერას, ამიტომაც კიდევ ერთხელ შეიძლება ითქვას, რომ ლაზიკა არ ერქვა რიონის დაბლობს, რიონის ხეობას.

პროკოფის „აქეთა“

„ლაზთა სოფლები ხომ აქ ყველა მდებარეობს მდინარის აქეთა ნაპირას (მხარეს) და ქალაქებიც ძველთაგანვე აქ აუშენებიათ. მათ შორის არის არქეოპოლისი, ძალიან გამაგრებული, სევასტოპოლიც არის აქ და პიტუნტის სიმაგრეც, ხოლო სკანდა და შორაპანი იბერიის საზღვრებისკენ. ყველაზე შესანიშნავი ქალაქები კი მაინც არის აქ როდოპოლისი და მოხირისი“ (გეორგიკა, II, გვ. 101). აღსანიშნავია, რომ ამჟამადაც ლიგანში ეთნიკური ლაზები ცხოვრობენ ჭოროხის მარცხენა სანაპიროზე, მესხები კი მარჯვენაზე.

თუ რა იგულისხმება „აქეთა მხარედ“ და „იქითა მხარედ“, დავას იწვევდა მეცნიერთა შორის, რადგანაც, თუ თანამედროვე გაგებით მივუდგებით ამ გამონათქვამს, ნიშნავს, რომ მდინარის მარცხენა სანაპიროზე იყო ყველა დიდი ქალაქი, მაშინ, როცა რეალურად მარჯვენა სანაპირო არანაკლებ იყო დასახლებული, ამიტომ ს. ყაუხჩიშვილი ფიქრობდა, რომ „ის ადამიანი, რომლისგანაც პროკოფის აუღია აღნიშნული ცნობა, იდგა მდინარის ჩრდილო მხარეს, მდინარის ჩრდილოეთ მხარეს არის დაბანაკებული“ (იქვე, გვ. 101. შენიშვნა 2).

„ვიწროები ფაზისთან“

პროკოფი კესარიელის თქმით მდ. ფაზისის სანაპიროების გარკვეულ მონაკვეთზე მდინარის როგორც მარჯვენა, ისე მარცხენა სანაპიროს ძალზე უახლოვდებოდა მათათა ქედები,

რის გამოც მდინარის სანაპიროზე იქმნებოდა ბუნებრივი „ვიწროები“, რაც ძალზე მოსახერხებელი იყო სტრატეგიული თვალსაზრისით. თუ ამ „ვიწროებს“ დაიცავდა ჯარისკაცების თუნდ მცირერიცხოვანი ჯგუფი, მათ შეეძლოთ მტრის უფრო მეტი რაოდენობის შეჩერება. ასეთი ბუნებრივი ანუ მთებისაგან (კლდეებისაგან) შექმნილი ვიწროები მდ. რიონის სანაპირო დაბლობში არ არის, მაგრამ მრავალი ასეთი „ვიწრობია“ მდ. ჭოროხის მთელ სიგრძეზე – ზღვის შესართავიდან ვიდრე ბორჩხამდე, ართვინამდე და კიდევ უფრო მაღლა.

მაგალითად, ასეთი „ვიწროები“, რომელსაც კარჩხალისა და ორჯოხის ქედების გამონახარდები ქმნიან თითქმის მდინარემდე ჩაღიან.

ისინი არიან ართვინის მაღლა, ასევე ართვინსა და ჭოროხ-ბერთას შესართავს შორის (ართვინსა და შაგაირას შუა), აქვე, მარცხენა მხრიდან მდინარესთან ახლოს ჩამოდის ორჯოხის ქედის ერთერთი გამონაყოფი ქედი, ამ პატარა ქედის მწვერვალი 1984 მ. სიმაღლის მთაა. ამ ორ ქედს შუა მიემართება ჭოროხისა ბუნებრივი ვიწროები. ამგვარი კი ჭოროხთან უამრავია.

ლაზიკა

ლაზიკას აქვს კლდოვანი სანაპირო – (გეორგიკა, II, 1965 გვ. 142). საზოგადოდ ლაზიკა არის მთაგორიანი, არ მოდის ღვინო – (იქვე, გვ. 96). მდ. ფაზისის სანაპიროზე არის ვიწროები. საზოგადოდ, ლაზიკა დაქანებულია, ძნელი გასაგლეღია მსუბუქად ჩაცმული კაცისთვის – (იქვე, გვ. 81).

მდ. ფაზისის ახლოს არიან მთიანი მწვერვალები – (იქვე, გვ. 110).

ფაზისთან ორივე მხარეს გაუვალი კლდეობია – (იქვე, გვ. 102).

მდ. ფაზისის სანაპიროზეა კლისურები. ფაზისი – მიემართება გამოკვეთილ ხმე-

ლეთში, წყალი სუფთაა, სწრაფად შედის ზღვაში (იქვე, გვ. 140).

3) ჭანების მთებიდან ჩამოდის მდინარე ბოასი“ (გეორგიკა, II, გვ. 122).

**ბოასი – სათავე აქვს
 პერსარმენიაში.
 ბოასი ანუ აკამფსისი**

მონოპოლია

1) „მდინარე ბოასი გამოდის სადღაც ჭანეთის მახლობლად არმენიელთა ადგილებში, რომლებიც ფარანგიონის გარშემო ცხოვრობენ... მას შემდეგ, რაც ეს მდინარე მიაღწევს იმ ადგილს, სადაც კავკასიისა და იბერიების საზღვრები... ნაცვლად ბოასისა, ამიერიდან ფაზისად წოდებული, განაგრძობს მდინარებას ნაოსნობისთვის გამოსადეგი... ზღვამდე... მის ორივე მხრივ ლაზიკა არის... მარჯვნივ... იბერიის საზღვრამდე დასახლებულია ადგილობრივი მცხოვრებლებით. ლაზთა სოფლები მდებარეობს მდინარის აქეთა ნაპირას (გეო, II, გვ. 101). მდინარის მარცხენა სანაპიროზე ლაზები ცხოვრობდნენ, მარჯვენაზე კი მესხები. აქედან გამომდინარე, თუ ფაზისი რიონია, მაშინ მის მარჯვენა სანაპიროზე მცხოვრები ეგრისელები ყოფილან მესხები, ხოლო მარცხენა სანაპიროზე მცხოვრები გურულები – ლაზები, რაც არასწორია, მაშასადამე რიონი ფაზისი არაა.

2) „მაშინ რომაელებმა დაიჭირეს პერსარმენიელთა ქვეყანაში... ფარანგიონი, სადაც სპარსელები ოქროს თხრიან... დაიმორჩილეს ჭანების ტომი... თოვლით დაფარული მთები, საიდანაც გამოდის მდ. ფაზისი“ (გეორგიკა, II, გვ. 52). ე.ი. ბოასი ანუ ფაზისი გამოდის ჭანების ადგილებში, პერსარმენიაში, ფარანგიონის მახლობლად. ამის შესახებ სამჯერ წერს პროკოფი კესარიელი.

სტრატეგიოსმა ციბემ იუსტინიანეს გაამაგრებინა ციხე-ქალაქი პეტრა (გეო. II, გვ.17) და შემოიღო ე.წ. „მონოპოლია“, რაც გულისხმობდა ძირითადად მარილითა და პირველადი საჭიროების საქონლით ვაჭრობის ცენტრალიზაციასა და სტრატეგიოს ციბეს ხელში თავმოყრას (იუსტინიანეს დროს მონოპოლია ბიზანტიის სხვა ადგილებშიც არსებობდა). ეს ნამდვილად შეექძლო ციბეს, რადგანაც ციხე-სიმაგრე პეტრა არის ერთადერთი ჩამკეტი ვრცელი ოლქისა, რომელსაც ქმნის მდ. ჭოროხის სანაპიროებზე განლაგებული ქვეყანა. მდ. ჭოროხის აუზი ბუნებრივად გარშემორტყმულია ყოველი მხრით უზარმაზარი „ცამდე აზიდული“ (როგორც პროკოფი ამბობდა) მთებით (3000 მ. სიმაღლის), და ხეობის ბუნებრივი გასასვლელი გადიოდა ციხე-სიმაგრე პეტრაზე – მდინარე იყო არტერია მთელი ხეობისა. მთელი დასავლეთ საქართველოს მონოპოლიის ხელში ჩაგდება არავითარ შემთხვევაში არ შეექძლო ბიზანტიელ სტრატეგიოსს, რადგან დასავლეთ საქართველოში ზღვა მთელ დასავლეთ სანაპიროს უვლის და მისი გაკონტროლება XX საუკუნეში საბჭოთა კავშირსაც კი უჭირდა. ხოლო ჭოროხის დიდი ხეობის გაკონტროლება ადვილი შესაძლებელია მის შესართავში მდებარე ციხე-სიმაგრით, რადგანაც ეს ხეობა კლდეების ბუნებრივი საზღვრითაა ჩაკეტილი. ამ ხეობას ანუ ლაზიკას აკონტროლებდა ციბე.

3. პროკოფის წიგნი – „საიდუმლო ისტორია“ ლაზიკეს შესახებ

(მიმოხილვა)

პროკოფი კესარიელის თხზულების „საიდუმლო ისტორიის“ მთარგმნელი ნ. ეფრემიძე თავის კომენტარებში წერს – „ლაზიკე – ძველი კოლხეთის (დასავლეთ საქართველოს) სახელწოდებაა IV საუკუნის შემდგომ, იგივე „ქართული ეგრისი“ (პროკოფი კესარიელი, საიდუმლო ისტორია, 1989, გვ. 118). ნ. ეფრემიძე უცვლელად იმეორებს XXს. ქართულ ისტორიოგრაფიაში საყოველთაოდ გაბატონებულ თვალსაზრისს, რომ ლაზიკა – დასავლეთ საქართველოა, კერძოდ კი, რიონის ვრცლად გადაჭიმული ველი – ვაკე, რომელიც დასავლეთ საქართველოს დიდი ნაწილია. ეს მსჯელობა საოცარია იმ მხრივ, რომ წარმოადგენს წყაროთა მტკიცებების უგულვებლყოფას. მაგალითად, ამავე წიგნში „საიდუმლო ისტორია“ (იხევე, როგორც ყველა სხვა თავის თხზულებაში), პროკოფი კესარიელი ხაზგასმით აღნიშნავს – „ლაზიკე, როგორც ითქვა, კლდოვანი და ძნელსავალი ქვეყანაა“ (პროკოფი კესარიელი, საიდუმლო ისტორია, 1989, გვ. 27).

პროკოფი კესარიელი ჩამოყალიბებულ აზრს, რომ ლაზიკე მთაგორიანი და კლდოვანი ქვეყანაა და ამ ოდრო-ჩოდროობის გამო უგზო და სავალად ძნელია, კიდევ ერთხელ იმეორებს ამ თხზულებაში – „ლაზიკაში თავდატეხილი ათასი უბედურებით გაწამებულმა სპარსელებმა ეს ამბავიც რომ შეიტყვეს, შეშინდნენ, სადმე მტრის

ჯარს არ გადაჰყოფდნენ, ცოლ-შვილისა და სამშობლოს უნახავად არ ამოწყვეტილიყვნენ ამ მთიან და გაუვალ ქვეყანაში“ (იქვე, გვ. 28).

მაშასადამე, ლაზიკე არის „მთიანი და გაუვალ ქვეყანა“. ამასთანავე, „კლდოვანი და ძნელსავალი ქვეყანა“, მთიანი - კლდოვანი - ძნელსავალი - გაუვალი – ამ სიტყვებს პროკოფი ლაზიკის შესახებ, როგორც აღინიშნა, ყველა თავის თხზულებაში წერს. არსად, არც ერთ თავის თხზულებაში თუ შენიშვნაშიც კი, არსად არა აქვს ნათქვამი, რომ ლაზიკა სადმე მთელი თვალსაწიერის მანძილზე არის უკიდვანო ვაკე (სინამდვილეში ასეა დასავლეთ საქართველო ფოთიდან წყალტუბომდე. მთელი რიონის აუზი თვალწინდელი ვაკეა და როგორ არის ის მთიან-კლდოვანი?).

როგორც ითქვა, პროკოფი კესარიელის ლაზიკე არის ის ქართული მიწა-წყალი, რომელსაც ეროვნულ საისტორიო წყაროებში ეწოდებოდა კლარჯეთი, ბოლო კლარჯეთისა, ერგე, ლიგანი, აჭარა, ჭანეთი და, საერთოდ, მთელი ჭოროხის ხეობა. თუ ვინმე შეადარებს ჭოროხის ხეობის (კლარჯეთ - შავშეთის) აღწერას ძველი ქართველი ისტორიკოსების მიერ აღწერილს (მაგ. გრიგოლ ხანძთელის „ცხოვრების“) და პროკოფის მიერ ლაზიკეს აღწერას, მიხვდება, რომ ისინი ერთსა და იმავე ქვეყანას აღწერდნენ – ეს იყო მთიან-კლდოვანი ქვეყანა.

4. პროკოვის წიგნი – „შენობათა შესახებ“

(მიმოხილვა)

პროკოვი კესარიელის ტრაქტატში „შენობათა შესახებ“ გვხვდება ათამდე ტოპონიმი, „ონ“ სუფიქსის და „არტ“ პრეფიქსების შესაბამისი – „ონ“ სუფიქსით ნაწარმოები სახელები – ჰორონონი, ხარტონი, სისილისსონი, სქამალინიქონი, ჯან-ზაკონი, ჭანჭაკონი, ბარხონი, ბურგუსნოსი – ჭანეთში, ლოსორიონის ციხე – ლაზეთში, აქ დასახელებული პუნქტების სახელწოდებანი ონ-სუფიქსიან სახელწოდებას წარმოადგენს. ონი კი ჭანური ზედსართავი სახელებისთვის დამახასიათებელ სუფიქსად ითვლება“ (პროკოვი კესარიელი, შენობათა შესახებ, 2006, გვ. 22).

„ონ“ სუფიქსით არა მხოლოდ ჭანეთ-ლაზეთში, უამრავ სხვა ქვეყანაში ასახელებს პროკოვი სახელებს, მაგალითად, მესოპოტამიასთან ახლოს არმენიაში – კიფარიძონი, არმენიის სხვა მხარეში – ბაიბერდონი, არეონი, გერმანუფოსატონი, კუკარიზონი, ლისიორმონი და სხვა. თუ „ონ“ ნამდვილად ჭანური (საერთო ქართველური) სუფიქსია, უნდა ვიფიქროთ, რომ აღნიშნულ სუფიქსიანი სახელები არმენიის იმ მხარეში მდებარეობდნენ, სადაც მკვიდრი მოსახლეობის – ჭანების არმენიზაცია მოხდა. ამ თვალსაზრისს თითქოსდა განამტკიცებს ის ფაქტი, რომ არმენიის მხარე ხორძენეში იყო სოფელი სახელით არტალესონი, „არტ“ პრეფიქსი კი დამახასიათებელი იყო ლაზიკის რეგიონისთვის, აქ იყო და არის – არდაშენი, ართვინი, არტანუჯი, არტაანი და სხვა. არტ (ქართ, გარდა) საერთო ქართველური ფუძე იყო (ქალღეა, ქართლი).

კლისურები ლაზიკის შესასვლელში

ბიზანტიელებისთვის ლაზიკის „შესასვლელი“ მდებარეობდა შავ ზღვასთან, ხოლო მისი „გასასვლელი“ სპარსეთის მხარისაკენ იყო მი-

მართული. პროკოვი კესარიელის ცნობით, კლისურები ანუ ერთმანეთთან მიჯრით მდებარე მთების ვიწრო ხეობები მდებარეობდა ლაზიკის შესასვლელში ანუ შავი ზღვის სიახლოვეს. ის წერს – იმპერატორმა იუსტინიანემ „ამ ქვეყანაში გაამაგრა ხეობებიც კი, რომლებსაც, ჩვეულებრივ, კლისურებს უწოდებენ, რათა ლაზიკის შესასვლელი მტრისთვის ჩაკეტილი ყოფილიყო“ (პროკოვი კესარიელი, შენობათა შესახებ, 2006, გვ. 107).

ეს არის მნიშვნელოვანი ცნობა, რადგანაც სხვა წყაროებში პროკოვი წერს, რომ ეს კლისურები ლაზიკაში მდ. ფაზისის სიახლოვეს იყო. მაშასადამე, ლაზიკის კლისურები ერთდროულად ზღვისა და მდინარის პირას მდებარეობდა. ასეთი მდინარე მხოლოდ ჭოროხია, რომელსაც ძველი ავტორები ზოგჯერ ფაზისს უწოდებდნენ და არა მდ. რიონი, რადგანაც მდ. რიონის პირას არასოდეს არსებულა მიჯრით მდებარე მთების ხეობები (კლისურები), რომელნიც ამავე დროს ზღვის სიახლოვესაც მდებარეობდნენ. მდ. რიონის ზღვისპირა ნაწილი ტაფობი ვრცლად გადაჭიმული ველია.

ბორჩხასა და მდ. აჭარისწყალს შუა ჭოროხის მარჯვენა შენაკადია მდინარე „კლისკურისუ“, რაც ეტიმოლოგიურად ახლოა „კლისურასთან“ და აქვეა მდინარემდე ჩატრილი ქედები, რომლებიც ახლოა ზღვასთანაც.

ჭანები

ჭანები იყვნენ არმენიელთა მეზობლები (პროკოვი კესარიელი, შენობათა შესახებ, 2006, გვ. 104), აღმერთებდნენ ჭალებს, ფრინველებს, ზოგიერთ ცხოველს, ცხოვრობდნენ „ცამდე აზიდულ უზარმაზარ მთებში და მიწას კი

არასოდეს ამუშავებდნენ“. ჭანეთში „უმეტესად ხრიოკი, სრულიად მწირი და უნაყოფო ადგილებია, აქ არც მიწის მოხვნაა შესაძლებელი, არც ნათესის მოშენება და არც თიბვა“ (იქვე, გვ. 105). მაშასადამე, ჭანეთში ცხოველთათვის საკვები ბალახი მცირეა. პროკოფი სხვა ნაშრომში აღწერს, რომ ლაზიკეში სპარსელებს 20 000-მდე ცხენი დაეხოცათ შიმშილით, ანუ უბალახობის გამო, მაშასადამე, ლაზიკეც ჭანეთის მსგავსი, უმოსავლო ქვეყანაა. ასეთი კი შეუძლებელია იყოს დასავლეთ საქართველო მთლიანად და განსაკუთრებით კი რიონისპირა ბარი, სუბტროპიკული ზონა, სადაც ბალახიც და ყოველგვარი ნაყოფიც უხვად მოდის. ჭანები იუსტინიანეს დროს გაქრისტიანდნენ და რომაელებთან ერთად ლაშქრობდნენ. ჭანეთი ყოველი მხრიდან კლდოვანია, ძნელადსავალი ქვეყანაა ცხენოსნისთვისაც კი. იუსტინიანემ მათ ეკლესია აუშენა სქამალიხონში; ციხეები ააშენა ჰორონონში, განაახლა სისილისონში. ჭანეთს ჩრდილოეთით ესაზღვრებოდა ქალაქი ტრაპეზუნტი. ჭანეთსა და ლაზიკეს შუა პროკოფი ასახელებს ტრაპეზუნტს და რიზეს.

ლაზი მეფეების სამეფო შესამოსელი

ლაზი მეფეების სუვერენობისა და ლაზეთის, ვითარცა ძლიერი სახელმწიფოს დამამტკიცებელ ერთ-ერთ ფაქტად, ზოგიერთი ქართველი ისტორიკოსის მიხედვით, ითვლება ის, რომ ბიზანტიის იმპერატორები ლაზეთის მეფეებს სამეფო შესამოსელს უზღავნიდნენ.

პროკოფი კესარიელის ცნობით კი პირიქით, მსგავსი შესამოსლები ეზღავნებოდათ იმპერიისადმი დაქვემდებარებულ ზოგიერთ მმართველებს, ე.წ. „სატრაპებს“. პროკოფი აღწერს ერთ ასეთ მაგალითს – იუსტინიანეს ეპოქაში „დიდ არმენიას“ მართავდა ხუთი სატრაპი. მათ „მხოლოდ ზოგიერთი სამეფო ნიშანი

ენიჭებოდათ რომაელი იმპერატორისგან. ღირსი კია ეს ნიშნები სიტყვით მოვიხსენიო, რადგან ადამიანის თვალი მათ ვერასოდეს იხილავს: ესენია: ქლამიდა, იქსოვებოდა ზღვის ცხოველის ბეწვისაგან... პორფირის ჩამოშვებული ნაწილი იქ, სადაც მეწამული ნაკეცებია, ოქროთია ნაკერი, ქლამიდას ჰკრავს ოქროს ბალთა, რომლის შუაში ჩასმული იყო რომელიღაცა პატიოსანი ქვა, აქედან ეშვებოდა სამი იაკინთის ქვა წვრილი ოქროს ძეწკვით. ქიტონი აბრეშუმისაა, ყოველი მხრიდან ოქრომკედით შემკული, რომელსაც პლუმებივს ეძახიან, ფეხსაცმელი მუხლამდე მეწამული ფერისა, რომელსაც მხოლოდ რომაელ იმპერატორებსა და სპარსელ მეფეებს შეუძლიათ ჩაიცვან“ (პროკოფი კესარიელი, შენობათა შესახებ, 2006, გვ. 98).

მაშასადამე, რომაელი იმპერატორებისა და სპარსეთის მეფეების მსგავსად არმენიის სატრაპები (ანუ ერისთავებიც) იცვამდნენ წითელ (მეწამულ) ფეხსაცმელს, მაგრამ ეს ფაქტი არ გამოდგება იმის სამტკიცებლად, რომ ისინი ძლიერი და სუვერენული სახელმწიფოს მმართველები იყვნენ. საფიქრებელია, რომ ლაზეთის მეფეებიც არმენიის აღნიშნული „სატრაპების“ მსგავსი მმართველები იყვნენ ანუ შეესატყვისებოდნენ ქართველ მთავარს ან ერისთავს. აღსანიშნავია, რომ აღნიშნული სატრაპების გარდა, ერთ-ერთ არმენიას საკუთარი მეფეც ჰყავდა, რომელთა გავლენის ქვეშ მყოფი.

ლაზიკე

იუსტინიანემ ლაზიკეში ააგო ციხე-სიმაგრე ლოსორიონი (შეიძლება შევადაროთ, რომ არმენიაში არსებობდა პუნქტი ლისიორმონი), გაამაგრა ლაზიკის შესასვლელში ხეობები (კლისურები), აღადგინა ლაზიკეს ძველი, ნანგრევებადქცეული ეკლესია (კლარჯეთში ეკლესიები IV-V სს-ში აიგო), ააშენა ქ. პეტრა. იქ ლაზებმა სპარსელთა ჯარი შეიყვანეს, ამი-

ტომაც ბიზანტიელებმა ეს ქალაქი „მიწასთან გაასწორეს, რათა ბარბაროსები კვლავ არ მოსულიყვნენ“ (პროკოფი კესარიელი, შენობათა შესახებ, 2006, გვ. 107).

„გადაღმა ხმელეთზე, მეოტის ტბის მიმართულებით არის ორი ციხე-სიმაგრე – სებასტოპოლისი და პიტიუნტი. ისინი „რომაელებმა დაანგრეს, როცა შეიტყვეს, რომ ხოსრო ჯარის გაგზავნას აპირებდა ამ ციხეების ასაღებად“ (იქვე, გვ. 107). იუსტინიანემ სებასტოპოლისი აღადგინა და აქცია ღირშესანიშნავ ქალაქად (იქვე, გვ. 107).

ძნელი სათქმელია, ეს საბასტოპოლისი და პიტიუნტი პეტრას ახლო, ჭოროხის მარცხენა მხარესაა, თუ აფხაზეთის ქალაქები იგულისხმება. რას ნიშნავს პროკოფის ნათქვამი: „გადაღმა, ხმელეთზე“.

„გადაღმა“ ალბათ ნიშნავს მდ. ფაზისის იქით, მაგრამ რას ნიშნავს „ხმელეთზე“. მაშ ზღვაზე ხომ არ ააგებდნენ ციხეებს. იქნებ, „ხმელეთზე“ ნიშნავს „არა ჭაობზე“, „ჭაობის იქით, ხმელეთზე“ – თუ ჭაობის იქითა მხარე იგულისხმება, ესაა რიონის ჭაობების იქით, ანუ ოჩამჩირის მიმართულებით. მაგრამ ცნობილი „პიტია“ თავისი საეპისკოპოსო ცენტრით იყო რიზესთან ახლოს, რაც რუკებზეცაა აღნიშნული.

კლისურები

პროკოფი კესარიელი თავის ნაშრომებში საკმაოდ ხშირად ხმარობს სიტყვას „კლისურა“, „კლისურები“. კლისურა, მისი განმარტებით, არის ვიწრო ბუნებრივი ხევი ორ (თითქმის პარალელურ) ქედს შორის მოქცეული. რომაელები (ბიზანტიელები) თუ ამ ქედთაშუა ხევზე გზა გადიოდა, მის გასაკონტროვებლად აგებდნენ (ამ ხევში) სიმაგრეს.

პროკოფის ცნობით კლისურა (კლისურები) ყოფილა არა მარტო ლაზიკაში, არამედ თრაკიაში (აე IV,11), არმენიაში (აე III, 3,2) და

საბერძნეთში (აე, IV,2,17). პროკოფის ცნობით, იმპერატორმა იუსტინიანემ ლაზიკეშიც „გაამაგრა ხეობებიც კი, რომლებსაც ჩვეულებრივ კლისურებს ეძახიან, რათა ლაზიკეს შესასვლელი მტრისთვის ჩაკეტილი ყოფილიყო“ (პროკოფი კესარიელი, შენობათა შესახებ, 2006, გვ. 107).

პროკოფი კესარიელი თვითონვე განმარტავს, თუ რას წარმოადგენს „კლისურა“ („კლისურები“) ის წერს:

„ამ მხარეში (ე.წ. „სოფანენეში“) რვა მილის მანძილზე აღმართულია ციცაბო მთები, ყოველი მხრიდან გაუვალი, ერთმანეთთან მჭიდროდ მიჯრილი, ქმნიან ორ ვიწრო ხეობას, რომელსაც კლისურებს უწოდებენ. პერსარმენიიდან სოფანენისაკენ მიმავალი შეუძლებელია არ მოხვდეს ამ ორ ხეობაში. აქაურები ერთ მათგანს ილირისონს, მეორეს კი – საფხაზს უწოდებენ. მტრებისათვის გზების გადაკეტვის თვალსაზრისით ეს ადგილები მეტად საყურადღებო იყო... იმპერატორმა ამ ხეობებში აღმართა ძლიერი სიმაგრეები და ჩააყენა სამხედრო ჯარი“ (პ. კესარიელი, შენობათა შესახებ, თარგმნა ჯულიეტა შოშიაშვილმა, 2006, გვ. 100).

ასე რომ, კლისური ეწოდება ორ ერთმანეთთან მიჯრით მდებარე მთათა შუა ხევს, ანუ კლისურის პირდაპირი ქართული თარგმანი ხევია. რომაელების ყურადღებას ეს ხევი ანუ კლისურა იპყრობდა, იმ შემთხვევაში, თუ იქ გადიოდა გზა. ამ გზაზე რომაელები ციხე-სიმაგრეებს აგებდნენ.

პროკოფი სხვა ნაშრომში წერს, რომ ლაზიკაში ასეთი კლისური მდებარეობდა პეტრასთან ანუ ზღვასთან ახლოს მდ. ფაზისის სანაპიროზე. ამ შემთხვევაში მდ. რიონი არაფრით არ შეიძლება იყოს ფაზისი, რადგანაც ზღვის სიახლოვეს მდ. რიონთან არავითარი მთის ხეხვები (კლისურები) არ არის, ესაა დაჭაობებული გაშლილი ბარი, ხოლო თუ კი ჭოროხი არის ფაზისი, ამ შემთხვევაში პროკოფის გაგება ადვილია, ჭოროხზე, ზღვის

სიახლოვეს არტანუჯ-გონიოს (პეტრას) გზაზე უამრავი მთის ხეობა ანუ პროკოფისეული კლისურაა. ასე რომ, ცხადია, ფაზისი ჭოროხია პროკოფისათვის და არა რიონი.

ჭაობი პროკოფის ცნობით

რიონის დაბლობის ჭაობი მოიცავს უვრცელეს რეგიონს და შეადგენს მთელი დასავლეთ საქართველოს დაბლობის მნიშვნელოვან ნაწილს. ჭაობი იწყება ზღვისპირეთიდან და გრძელდება თითქმის სამტრედიამდე, სივანეთის ძალზე დიდია და ვრცელადაა გადაჭიმული ურეკ-ქობულეთიდან ვიდრე ოჩამჩირემდე. ჭაობი ყოველთვის დაუსახლებელი იყო, თუ არ ვიგულისხმებთ ძალზე იშვიათ გამონაკლისებს. აღსანიშნავია, რომ როგორც ხმელთაშუა ზღვის, ისე შავი ზღვისპირეთი (უშუალოდ ზღვასთან მიმდებარე, ზღვისპირა მიწები) ქალაქებით და სოფლებით იყო და არის დასახლებული, ხოლო, როგორც ვთქვით, ურეკიდან – ოჩამჩირემდე ზღვისპირას ქალაქები და სოფლები ახლაც არ მდებარეობენ (ფოთის გარდა).

რომაელები ერიდებოდნენ ჭაობიან ადგილებში ქალაქებისა და სოფლების დაარსებას, საერთოდ ერიდებოდნენ ჭაობებს. ამის შესახებ გვამცნობს პროკოფი კესარიელი. მისი ცნობით, იმპერატორი იუსტინიანე, რომელმაც თავის იმპერიაში მრავალი ქალაქი, ციხე-სიმაგრე და ნაგებობა ააგო, მოერიდა ერთ-ერთ შესანიშნავ ადგილს მისი დაჭაობების გამო და იქ არაფერი არ ააგო. პროკოფი გვიხსნის ამის მიზეზს:

„იმის მიზეზი, თუ რატომ არაფერი ააშენა იმპერატორმა ბიზანიაში, შემდეგი რამ იყო: აქ, ვაკე ადგილზე გაშლილია ცხენოსნობისთვის ხელსაყრელი ველ-მინდვრები, ბევრია დაჭაობებული ადგილებიც. მტრისთვის ეს ტერიტორია ადვილად დასაპყრობია, აქაურებისთვის კი ავადმყოფობის საშიშ კერას წარმოადგენს, ამიტომ

მაც იმპერატორმა უყურადღებოდ დატოვა იგი, ქალაქი სულ სხვა მხარეს გააშენა და თავისი სახელიც უწოდა... დგას ციცაბო კლდეზე და შესანიშნავი კლიმატით გამოირჩევა“ (პროკოფი კესარიელი, შენობათა შესახებ, 2006, თარგმნა ჯ. შოშიაშვილმა, გვ. 104). (აე, III, V, 13-15).

მაშასადამე, რომაელები ქალაქ-სოფლებს აგებდნენ კლდოვან და კარგი კლიმატის მქონე ადგილზე, ერიდებოდნენ ჭაობებს, აუცილებლობის შემთხვევაში იქ, ალბათ, ციხე-სიმაგრეებს თუ ააგებდნენ.

ბზა პერსარმენიელან ბიზანტიისაკენ

იმპერატორმა იუსტინიანემ ჭანეთში რომაელთა და პერსარმენიელთა საზღვრების გასაყარზე ააგო მტკიცე ციხე-სიმაგრეები. მათი დანიშნულება იყო დაეცვა გზები. პროკოფი წერს – „ეს ქვეყანა სამი გზაჯვარედინით არის დანაწილებული. აქედან იწყებენ გაყრას რომაელთა, პერსარმენიელთა და თვით ჭანთა საზღვრები. აქ იუსტინიანემ ააგო ძალიან მტკიცე ციხე-სიმაგრე ჰორონონი და ამით დაადგა თავი ზავის საქმეს. პირველად აქედან გახდა შესაძლებელი რომაელთათვის ჭანეთში შესვლა“ (პროკოფი კესარიელი, შენობათა შესახებ, 2006, გვ. 106).

ციხე-სიმაგრის დანიშნულება ძირითადად იყო გზის დაცვა ანუ ძლიერი ციხე-სიმაგრე მნიშვნელოვანი გზის დაცვის საქმეს ემსახურებოდა. შესაბამისად, სკანდა და სარაპანა – პერსარმენიიდან რომის მიწებისკენ (ბიზანტიისკენ) მიმავალ გზაზე აგებულ იყო – რათა მტრისთვის გზა გადაეკეტათ.

პროკოფი წერს – სომხეთში, მარტიროპოლისთან (სოფანენეში) ერთმანეთთან მჭიდროდ მიჯრილი მთების ხეობებში (ე.წ. კლისურებში) გამავალი გზების შესახებ, რომელნიც „მტრებისთვის გზის გადაკეტვის

თვალსაზრისით მეტად საყურადღებო იყვნენ“ (პროკოფი კესრიელი, შენობათა შესახებ, 2006, გვ. 100), სადაც იუსტინიანემ „აღმართა ძლიერი სიმაგრეები“ (იქვე, გვ. 100).

აქედან გამომდინარე, ჩვენთვის საინტერესო სკანდას ციხე-სიმაგრე, სადავო ბიზანტიასა და სპარსეთს შორის, მნიშვნელოვან გზაზე მდებარეობდა. ასეთი გზა, თუ კი იყო სურამის ქედის თანამედროვე შორაპანში შემავალი გზა, უშუალოდ ამ გზისპირზე უნდა ყოფილიყო აღმართული სკანდის ციხეც. მაგრამ სულ სხვა რეგონში მდებარეობს თანამედროვე სოფელ სკანდეს ციხე. საჭიროების შემთხვევაში ბიზანტიელები პერსარმენიასთან დამაკავშირებელ გზაზევე ააგებდნენ ციხე-სიმაგრეს, როგორც იქცეოდნენ სხვა ქვეყნებშიც, მაგალითად, თეოდოპოლისის მახლობლად ხორზანეს

მხარეში გამავალ გზაზე: „სპარსელთა მეფისათვის აქედან აღვილი იყო შეჭრილიყო რომაელთა ქვეყანაში, ვიდრე იმპერატორმა იუსტინიანემ გზა არ ჩაკეტა. ამ კუთხის შუაგულში იყო სოფელი არტალესონი. იგი ციხე-სიმაგრედ იქცა“ (იქვე, გვ. 101).

მაშასადამე, სკანდის ციხე მხოლოდ იმ შემთხვევაში შეასრულებდა თავის ფუნქციას, თუკი ის „გზის ჩამკეტი“ სიმაგრე იქნებოდა, ანუ ის უშუალოდ გზაზე უნდა მდგარიყო.

იმერეთის სკანდა კი სურამ-შორაპანის გზაზე არ დგას, ანუ არ დგას და არასოდეს მდგარა დასავლეთ-აღმოსავლეთ საქართველოს შემერთებელ გზაზე, ხოლო კლარჯეთის კანდრიდი, რომელსაც ჩვენ პროკოფისეულ სკანდად მივიჩნევთ, ნამდვილად ასეთ საერთაშორისო გზაზე იდგა.

5. აგათია სქოლასტიკოსი ლაზიკის შესახებ

აგათია სქოლასტიკოსთან, ისევე როგორც სხვა VI-VII საუკუნეების ბერძენ ავტორთან, **ლაზიკა** და არმენია ერთ კონტექსტში, ერთად მოიხსენიება ხოლმე. მაგალითად, მთავარსარდალი იუსტინე ფაზისთან სპარსელების დამარცხების შემდეგ იღებს „კოლხიდისა და არმენიის მოქმედი ჯარის მთავარსარდალობას“. უფრო სწორად, მას ოფიციალურად ეწოდა „არმენიის ჯარის მთავარსარდალი“. 557 წლისათვის (გეორგიკა, ტ. III, გვ. 30) ისმის კითხვა, რატომ ევალებოდა არმენიის მთავარსარდალს ეწარმოებინა ომი კოლხეთში. პასუხი ის არის, რომ კოლხეთი და არმენია, კერძოდ კი მცირე არმენია იყვნენ ერთმანეთის მეზობლები, მდებარეობდნენ ერთ რეგიონში. აგათიას კოლხეთი მდებარეობდა ჭოროხის ხეობაში, ხოლო მდ. ჭოროხის აღმოსავლეთ მთიანეთს უკვე არმენიას უწოდებდნენ. ამიტომაც, როგორც აღინიშნა არა მარტო აგათია სქოლასტიკოსთან, არამედ სხვა ავტორებთანაც, კოლხეთი და არმენია ერთად მოიხსენიებიან.

აგათია სქოლასტიკოსი ლაზიკას, მის ხალხს და მის მეფეს უწოდებს კეთილმორწმუნე ქრისტიანებს, კერძოდ, ისინი არიან „რომაელთა ქვეშევრდომი კეთილმზრახველი და ერთმორწმუნე“ (გეორგიკა III, გვ. 29). როგორც ხშირად აღინიშნა, ბიზანტიელებს არ სურდათ, რომ სპარსელებს ხელში ჩაეგდოთ ის საერთა-

შორისო გზა, რომელიც ლაზიკის გავლით პერსარემენიას, ანუ სპარსულ არმენიას აერთებდა შავ ზღვასთან. კერძოდ, რადგანაც პერსარემენია ძირითადად სპარსელების ხელში იყო (იგულისხმება ქალაქ დვინისა და სხვა მიმდებარე ქალაქების სანახები), აქედან ისინი იმ გზით, რომელიც აერთებდა დვინს არტაანთან და შემდეგდროინდელ არტანუჯთან, ჩადიოდნენ ჭოროხის ხეობაში შემდეგდროინდელ ქალაქ ართვინში და ჭოროხისპირა გზით სწრაფად მიდიოდნენ ზღვისპირა ციხე-სიმაგრე „პეტრაში“, ანუ გადიოდნენ შავ ზღვაზე. ეს კი ძალზე აფრთხობდათ ბიზანტიელებს, ამიტომაც წერს აგათია: „თუ სპარსელები ომში გაიმარჯვებდნენ და მთელ ქვეყანას (ლაზიკას) აიღებდნენ, აღარაფერი დააბრკოლებდათ მათ უშიშრად შემოეცურათ ევქსინის პონტოთი და ძალიან დრმად გაეკვლიათ გზა რომაელთა სამეფოში“ (გეორგიკა, III, 1936, გვ. 29).

აქედან ჩანს, დასავლეთ საქართველო რომ ყოფილიყო ლაზიკა, მაშინ ძველი ავტორები მას და არმენიას ერთად არ მოიხსენიებდნენ, რადგანაც არმენია და დასავლეთ საქართველო ერთმანეთისაგან ძალზე დაშორებული რეგიონები არიან და მათ შორის იმუამად სხვა მრავალი ტომი ცხოვრობდა და მრავალი ქვეყანა იყო. ხოლო ლაზიკა და მცირე, ანუ რომაული არმენია ნამდვილად იყვნენ ერთმანეთის მეზობლები, ერთ სახელმწიფოში, ბიზანტიაში, შემავალი, ერთი მმართველობის, მათ შორის სტრატეგიული მმართველობის ქვეშ.

ქართულ ისტორიოგრაფიაში გავრცელებულია თვალსაზრისი, თითქოსდა სპარსელები დასავლეთ საქართველოში გადადიოდნენ იბერიის გავლით თანამედროვე სურამის უღელტეხილებით და თითქოსდა ამ გზის გავლის შემდგომ ეწეოდნენ ე.წ. ლაზიკისათვის ომს – დასავლეთ საქართველოში. რიონის დაბლობში, რომელიც ძველ დროს მეტისმეტად იყო

დაჭაობებული, გავრცელებული იყო მაღარია, ციებ-ცხელება, დაავადებანი. ჭაობიანი ადგილები კი საომარი მოქმედებებისათვის უვარგისი იყო. ჭაობებში გავლა უჭირდათ შეიარაღებულ რაზმებს, მითუმეტეს წარმოუდგენელი იყო ასეთ ჭაობებში სპილოებით ომი. სპილოებს კი ლაზიკის ომის დროს იყენებდნენ როგორც ხოსროს უშუალო ხელმძღვანელობის, ასევე მის მხედართმთავარ ნახორაგანის დროს. აგათია სქოლასტიკოსის სიტყვით ჭაობში, ჭაობიან ადგილებში და ისეთ ტყეებში, სადაც ტყეს გააჩნია საკუთარი ქვეტყე, გავლა უჭირდათ არა თუ სპილოებსა და ცხენოსან რაზმს, არამედ უბრალო შეიარაღებულ რაზმსაც კი. კერძოდ, აგათია სქოლასტიკოსი ერთ უმნიშვნელო ჭაობზე წერს: „დაბლობები მეტისმეტად ჭაობიანი და შლამიანია და მათ გარს აკრავს იმდენად ხშირი ბუჩქნარები და ტყეები, რომ არათუ შეიარაღებულ რაზმებს, არამედ კაცსაც კი – ისიც მსუბუქად ჩაცმულს, გაუჭირდება იქ გავლა“ (გეორგიკა, III, გვ. 31).

პროკოფი კესარიელი და მთელი რიგი სხვა ავტორები, გამოწველივით აღწერენ ე.წ. ლაზიკისათვის ომებს. ისინი ხშირად ახსენებენ კლდეებს, საგანგებო მუშების მიერ კლდეების მონგრევას, ხრამების ამოვსებას, აღწერენ მდინარისპირა და ზღვისპირა ომებს, მაგრამ არსად არ აღწერენ ომებს ჭაობში ანდა რომელიმე სამხედრო რაზმის მიერ ჭაობის გავლას. მთელი დასავლეთ საქართველოს უდიდესი ნაწილი კი ჭაობიანი დაბლობი იყო, და თუკი ქალაქი ფაზისი არის ქალაქი ფოთი, ქალაქ ფაზისისათვის ომის დროს რატომ არ ახსენებენ ჭაობს, ფოთი ხომ მთლიანად ჭაობებში იყო ჩაფლული და მისი შემოგარენი მეტ მანძილზე.

ბიზანტიელები, ისევე როგორც სპარსელები, ასწორებდნენ, საგანგებოდ ამზადებდნენ გზებს ჯარის სავლელად. კერძოდ კი, ხეებითა

და ქვევით ყორავდნენ არასაიმედო ადგილებს და დაუღალავად მუშაობდნენ. აგათია წერს კიდევაც: „რომაელებს არავითარი შრომა არ დაუზოგავთ და თუ სადმე არასაიმედო და ადვილად მისადგომი ადგილი უპოვიათ, მაშინვე ხეებითა და ქვევით ამოუყორავთ და დაუღალავადაც უშრომიათ ამ მხრივ (იქვე, გვ. 31). ხოლო რაც შეეხება სპარსელებს, მათ ჯართან ერთად მრავალათასიანი საგანგებო მუშების რაზმებიც ჰყავდათ, რომლებიც გზას ამზადებდნენ. კერძოდ კი, აგათიას სიტყვით, ისინი ლაზიკაში ამტვრევდნენ კლდეებს და კაფავდნენ ტყეებს. აგათია წერს – სპარსელთა მეთაურს ფაზისის ომისას: „იმედი ჰქონდა, რომ მუშების საშუალებით გაჭრიდა და გაწმენდა ტყეს და კლდეებსაც მოამტვრევდა და მოცილებდა ხელის შემშლელ ნაწილებს“ (გეორგიკა, III, გვ. 32). რადგანაც აგათია კლდეებს ახსენებს, ჩანს, რომ კლარჯეთზე ლაპარაკობს და არა ჭაობზე, რადგანაც ფოთის ირგვლივ ჭაობებში, ვფიქრობ, კლდეები არ უნდა იყოს. სპარსეთის შაჰიც აღნიშნავდა, რომ ლაზიკაში ჯარის მომარაგება ჭირდა და „ისიც დიდი გაჭირვებით, მებარგული კაცებისა და საკიდარი ცხოველების საშუალებით ხდებოდა“, იმიტომ, რომ როგორც ხშირად აღინიშნება, ლაზიკა კლდოვანი ქვეყანა იყო და არა ჭაობიანი. აგათია წერდა, რომ ქ. ფაზისის ირგვლივ იყო დახეთქილი ადგილები, ანუ ნაპრალებიანი ადგილები და არ ახსენებს ჭაობს. მაგალითად, ის წერს: „სპარსელი მუშები კარგა ხანია თხრილის ამოსავსებად მუშაობდნენ და მათ უკვე მთლიანად შეესწორებინათ ჩამონგრეული და დახეთქილი ადგილები. ისე რომ, ალყის შემოსარტყმელად გაგზავნილი ჯარი ამ ადგილს ადვილად გაივლიდა (იქვე, გვ. 106). ფაზისის ირგვლივ, აგათიას თქმით, 2000 სპარსი მუშა მუშაობდა (იქვე, გვ. 122). მათი საქმიანობის აღწერის დროს არსად სიტყვა ჭაობი არ იხსენიება.

არმენია და ლაზიკა, როგორც აღინიშნა, ხშირად ერთად იხსენიება. ასევე, არცთუ იშვიათად ერთად იხსენიება ჩრდილო შავიზღვი-სპირეთი და იბერია. მაგალითად, პროკოფი კესარიელის სიტყვით, იმპერატორმა იუსტინიანემ „ბოსფორში გაგზავნა დიდძალი ფულთი პრობე პატრიკოსი, რათა ჰუნების ჯარი ფულის საშუალებით დაეყოლიებინა და იბერთა დასახმარებლად გაეგზავნა“ თუ ვერწმუნებით ქართულ წყაროებს, რომ იბერიის, ანუ ქართლის სამეფოს პოლიტიკური საზღვარი გადიოდა მდ. კლისურაზე თანამედროვე ცხუმთან, მაშინ იბერია და ბოსფორია ნამდვილად მეზობლები გამოდიან და მათ შორის არცთუ ისე შორი მანძილია.

აგათიას სიტყვით, ლაზთა მეფე გუბაზი ბიზანტიელმა სტრატეგოსებმა ხობისწყალთან მოკლეს. თუ ფაზისი არის მდინარე ჭოროხი, მაშინ აგათიას აღნიშნული ხობისწყალი იქნება მის სამხრეთით, დაახლოებით 30 კმ მანძილზე გამდინარე ხოფის წყალი.

ლაზიკაში ყოფილა რამდენიმე ცნობილი ტაძარი. კერძოდ, ონოგურისთან წმ. სტეფანეს სახელობისა. აგათიას დროს ამ ადგილს კიდევ ეწოდებოდა წმ. სტეფანე. ონოგურისი კი უკვე გადავიწყებული ძველი სახელი ყოფილა. თვითონ ონოგურისი კი ერთი ნაწილი ყოფილა არქეოპოლისისა. მეორე, კიდევ უფრო სახელგანთქმული ტაძარი ლაზიკაში, მდებარეობდა ქალაქ ფაზისის, ანუ ჭოროხის ზღვასთან შესართავის სამხრეთით. გაცხარებულ საომარ მოქმედების წინ იქ სალოცავად წასულა ბიზანტიელი მხედართმთავარი, რომელსაც შემდეგ სასტიკად დაუმარცხებია სპარსელთა ჯარი. აქ ქალაქ ფაზისთან ახლოს, როგორც აღწერილობიდან ჩანს, იყო ასევე პეტრას ციხე-სიმაგრე. ჭოროხის შესართავთან სამხრეთით იყო აფსაროსი, სადაც განისვენებდა მოციქული მატათა, ის ცნობილი სალოცავი უნდა ყოფილიყო.

აგათია წერს, რომ იქ, სადაც ფასის უერთდება მდინარე დოკონისი, მდებარეობდა პუნქტი ნესოსი. თუ ფასისი ჭოროხია, დოკონისი მისი ერთი შენაკადი უნდა იყოს, რადგანაც, აგათიას სიტყვით, ქალაქი ფასისი აღნიშნულ პუნქტ ნესოსს სულ დაახლოებით 20-25 კმ-ით იყო დაშორებული. ქ. ფასისი „ნესოსს სულ მცირე 6 ფარსანგით არის დაშორებული დასავლეთით“ (იქვე, გვ. 37). იქვე განმარტავს, რომ ფარსანგი არის დაახლოებით 21 სტადიონი, ერთი სტადიონი კი არის დაახლოებით 178 მეტრი. „6 ფარსანგით“ ანუ ზღვისპირა ქალაქიდან ნესოსამდე დაშორება ყოფილა 22428 მეტრი, რადგანაც აგათია წერს: „სულ დიდი 6 ფარსანგი“, ჩვენ შეიძლება ვივარაუდოთ, რომ ეს დაშორება იყო 20-22 კმ. ახლა ვნახოთ, რომელი მდინარე უერთდება მდინარე ჭოროხს ზღვიდან 20-22 კმ-ში. პირველი ასეთი მდინარე არის აჭარისწყალი და შემდგომ, სულ რამდენიმე კმ-ის იქით, მაჭახლისწყალი. ასე რომ, დოკონისი ან აჭარისწყალია ან მაჭახლისწყალი. ჩვენ რუკებზე საგანგებოდ ვეძებთ ხომ არ იყო აღნიშნული მდინარეების ხეობებში რაიმე პუნქტი დოკონისის სახელწოდებით და, მართლაც, ჩვენდა გასაოცრად აღმოჩნდა, რომ ქართულ ტოპონიმიკას შემოუნახავს თითქმის 1500 წლის წინანდელი სახელი და ქართული ენციკლოპედიის ტომში, რომელსაც „საქართველოს სსრ“ ეწოდება, თანდართულ აჭარის რუკაზე აღმოჩნდა მდ. აჭარისწყლის სათავეში მდებარე სოფელი დიოკნისი. დოკონისი და დიოკნისი ეტიმოლოგიურად იდენტურნი არიან და ამ სოფელმა დიოკნისმა შემოინახა აჭარისწყლის ძველი სახელი ანდა პირიქით, მდინარე აჭარისწყალს ძველად მის მიხედვით ერქვა დოკონისი, ანუ დიოკნისის წყალი.

მდინარე აჭარისწყალსა და ქალაქ ბორჩხას შუა ჭოროხის ნაპირებზე გადაშლილია უხვმოსავლიანი და ბარაქიანი მიწა-წყალი,

რომელსაც ბოლო საუკუნეებში ერგე-ლიგანი ანუ ლიგანი ეწოდებოდა. პროკოფიც აღწერს, რომ ლაზიკა კლდოვანი ქვეყანა იყო და ერთადერთი მოხირისის ტერიტორია იყო უხვმოსავლიანი. კლარჯეთიც ასეთივეა. ეს არის კლდოვანი ქვეყანა, სადაც მხოლოდ ერგე-ლიგანის ველი არის კარგმოსავლიანი. ამიტომაც უნდა ვიფიქროთ, რომ ისტორიულ მოხირისს ერგე-ლიგანი დაერქვა და ის მდებარეობდა თანამედროვე ხელვაჩაურის რაიონში. აღნიშნულ ვაკეზე, ანუ თანამედროვე ლიგანსა და ძველ მოხირისში, მდებარეობდა ქალაქი კუტაია. როგორც აღინიშნა, ასეთი „კუტ“ ფუძით მდინარე აჭარისწყლის ხეობაში (და ალბათ სხვა ხეობებშიც) ამჟამადაც კი არსებობენ სოფლები. მაგ. აჭარისწყლის ხეობაშია სოფლები კვატია და კვაშტია. შესაძლოა, კუტაია მდებარეობდა იქ, სადაც ამჟამად მდებარეობს ბორჩხასთან ახლოს პუნქტი არლიკი, ანდა სოფ. მარადიდი.

ყოველივე აღნიშნული შესაძლოა უსაფუძვლოდაც კი მოგვჩვენებოდა, რომ ქალაქებისა და მდინარეების აღნიშნული მდებარეობანი ურთიერთდაშორებებით, მანძილებით, მიმართულებებით, ადგილმდებარეობებით და სხვა ნიშნებით თითქმის ზუსტად რომ არ ემთხვეოდეს პროკოფი კესარიელისა და სხვა ავტორების მონათხრობს. ჩვენ აღარ გავიმეორებთ სკანდას და სარაპანას ციხეებთან დაკავშირებულ, შეიძლება ითქვას, ჩვენს ისტორიოგრაფიაში გაბატონებულ ლაფსუსებს. მაგალითად, ძველი ავტორების ცნობით, სკანდასა და სარაპანას კლდოვან მთაგორიან ადგილზე მდებარე ციხე-სიმაგრეების ირგვლივ არ მოდიოდა არავითარი მოსავალი (არც ხორბალი, არც ღვინო, სურსათიც კი მეციხოვნეებს ცხენებითაც ვერ აჰქონდათ ქვეყნის კლდიანობის გამო და მას ზურგით ეზიდებოდნენ) და, ამავე დროს კი, ჩვენს თანამედროვე ზოგიერთ მეცნიერს ეჭვმიუტანელ

ფაქტად მიაჩნია, რომ აღნიშნული სკანდა და სარაპანა არის თანამედროვე ზღვის დონიდან 100-170 მეტრ სიმაღლეზე სუბტროპიკულ ზონაში მდებარე პუნქტები სკანდე და შორაპანი, რომელთა ირგვლივ ვენახების პლანტაციებია გადაშლილი. რადგანაც აქვე ახლოს ზესტაფონის რაიონის სოფელში ვარ გაზრდილი, შემოდგომა ვთქვა, რომ აქაურ მოსახლეებს ათეულობით ფუთი ღვინო ჰქონდათ დაყენებული ქვევრებში.

აღსანიშნავია, რომ სარაპანს სპარსეთის შაჰი ხოსრო უწოდებს „სარაპას“ (გეორგიკა, გვ. 222), ხოლო ამავე „სარაპას“ უწოდებს მას ბერძენი ავტორი მენანდრე. ამიტომაც შეგვეძლო გვეფიქრა, რომ ეს ტოპონიმი დაცულია ჭოროხის ხეობაში და ერთ-ერთ პუნქტს ეწოდება კიდევაც სარფი. ვფიქრობ, სარაპანასთან ეტიმოლოგიურად სარფი უფრო ახლოა, მაგრამ სარფისაგან განსხვავებით, ძველი სარაპანა მდებარეობდა არა ზღვისპირას, არამედ მალღამოებში იბერიასთან, ვფიქრობ თანამედროვე არტაანთან ახლოს, სადღაც არტაან-არტანუჯის გზაზე. თანაც სარაპანა უნდა ყოფილიყო არა ერთი, არამედ ერთმანეთთან ახლოს მდებარე რამდენიმე ციხე-სიმაგრე. ამიტომაც მოიხსენიებენ მას ზოგჯერ მრავლობით რიცხვში – სარაპანები. ერთ-ერთი ასეთი სარაპანი შესაძლოა მდინარე ჭოროხზე მდებარე ართვინიც იყო სტრაბონის დროს.

ლაზიკის ომების განხილვის დროს თანამედროვე ავტორები ბერძნული წყაროების „იბერიალ“ მოიაზრებენ მხოლოდ თანამედროვე აღმოსავლეთ საქართველოს, სურამის ქედის გადმოღმა ნაწილს, მაგრამ არ უნდა იქნას დავიწყებული, რომ იბერიის დიდი ნაწილი თანამედროვე სამხრეთ საქართველოში მდებარეობდა, ვრცლად იყო სამხრეთით გადაშლილი, ვიდრე არაქსამდე.

საზღვარი იბერიასა და არმენიას შორის გადიოდა მტკვრის სათავესთან. სტრაბონი წერ-

და, რომ მტკვრის სათავესთანვე იწყებოდა იბერია. ამიტომაც კოლას დიდი ნაწილი და არტაანი იბერიაში შედიოდა. მაგალითად, როცა აგათია წერს, რომ „სპარსი სარდალი ნახორაგანი უკვე იბერიაში იყო მოსული“ (იქვე, გვ. 54), გულსიმობს, რომ ნახორაგანი კოლა-არტაანის პროვინციაში იყო მისული და ემზადებოდა, რათა თავისი ჯარით დაშვებულიყო მდინარე ჭოროხის ხეობაში, საიდანაც უმოკლესი გზით მივიდოდა პეტრას გვერდით მდგარ ქალაქ ფასისთან.

ბიზანტიელთა მიერ დაპყრობილ ლაზებს თავიანთი მეფე ჰყავდათ, რომელიც იმპერატორს მუდამ თავის ერთგულებას უმტკიცებდა. მათ ბიზანტიიდან უგზავნიდნენ სამეფო ნიშნებს – გრძელ მოსასხამსა და ქამარს. მიუხედავად ყველაფრისა, როგორც ცნობილია, ლაზთა მეფე გუბაზი ბერძენთა მხედართმთავრებმა მოკლეს. სასამართლო პროცესზე, რომელიც სპარსელთა შიშის გამო გამართეს ბიზანტიელებმა, მკვლელები ბრალს სდებდნენ გუბაზს, რომ ის “ბედავდა საიდუმლო კავშირის გაბმას იბერებთან და სვანებთან, ისე იქცეოდა, ისე წარმოიდგინა თავი, თითქოს მართლა მეფე ყოფილიყო და მის ხელთ ყოფილიყოს თავისი ნებისაებრ ემართა, უარი თქვა ჩვენთან ერთად ელაშქრა ციხის წინააღმდეგ და არც კი მოვიდა ჩვენთან: ამაყად და უხეშად მოგვიგო უარი ვიდრე ეს დაქირავებულ ქვეშევრდომს შეეფერებოდა“, – წერს აგათია სქოლასტიკოსი (გეორგიკა, III, გვ. 149).

მაშასადამე, დამპყრობელი ბერძნების აზრით, ლაზიკის მეფე მხოლოდ გარეგნული ნიშნებით იწოდება ასე, სინამდვილეში კი იყო დაქირავებული ქვეშევრდომი, რომლის სამეფო შესაძლოა ზოგჯერ ირონიულად მოიხსენებენ ხოლმე. მაგალითად, ამბობდნენ: „მეფის სახელწოდება აბზინდისა და ქლამიდის და, საერთოდ, გარეგნულ სამკაულებს არ განეკუთვნება“ (იქვე, გვ. 142). ერთი სიტყვით, დასცინოდნენ

იმ სამეფო ნიშნებს, რომელთაც კონსტანტინოპოლიდან უგზავნიდნენ ლაზ მეფეებს. გუბაზ მეფეს ყველაზე დიდ დანაშაულად ჩაეთვალია ის, რომ „შიკრიკებს აფრენდა ხოლმე, რომ ცნობები მიეტანათ იბერიაში და სვანთა ტომისთვის, კავკასიის გადაღმა მცხოვრებ გადამთიელებზე“ (იქვე, გვ. 147). აქ „კავკასიად“ იგულისხმება გურია-აჭარასა და კარჩხალ-არსიანის მთიანეთი, სადაც ცხოვრობენ სვანები და იბერები. გუბაზის მკვლელები დასაჯეს, მაგრამ შემდგომ მალევე ლაზთა მეფობის ინსტიტუტიც გააუქმეს. ლაზეთის სამეფო კარის წევრებს ბიზანტიურ ტიტულებს აძლევდნენ. მაგალითად, ვინმე ფარსანტ კოლხს ლაზთა მეფის კარის რაზმების უფროსს მინიჭებული ჰქონდა მაგისტრის ტიტული. აგათია წერს, რომ ის „მაგისტროსი იყო თანამდებობით. ამ ბარბაროსებშიც ასე ეწოდება ამ თანამდებობას“ (იქვე, გვ. 156).

ჩვენი თვალსაზრისით, აქ საინტერესოა ის, რომ კურაპალატისა და მაგისტროსის ტიტულები იბერიის სამეფო კარზე მიიტანეს სწორედ იმ მეფეებმა, რომლებიც წარმოშობით კლარჯეთიდან იყვნენ, კერძოდ, პირველი ასეთი იყო ვახტანგ გორგასლის სიმე გუარამ კურაპალატი, რომელიც შემდგომ იბერიის მეფე გახდა. იბერიის შემდგომი მეფეები დავით აღმაშენებელამდე თითქმის უწყვეტად ატარებდნენ ბიზანტიურ ტიტულებს. საფიქრებელია, რომ ისინი, კერძოდ კი გუარამ კურაპალატი ან მისი წინაპრები, ნათესაურ ან თანამდებობრივ კავშირში იმყოფებოდნენ ლაზთა მეფეებთან.

ლაზთა მეფეები ოფიციალურად ატარებდნენ ბასილევსის ტიტულს. მას და მის მოხელეებსაც ჰქონდათ ბიზანტიური მაღალი სამოხელეო ტიტულები, მაშასადამე, მათ შთამომავლებს გააჩნდათ დიდი სამეფო ლეგიტიმური უფლებები. ვახტანგის ძის, მირდატის ოჯახში სიმედ, კერძოდ კი დის ქმრად, წესით მაღალი სამეფო ლეგიტიმური უფლებების

მქონე პირი უნდა შეეყვანათ და, რადგანაც ბაგრატიონები თავიანთ კერძო მამულად კლარჯეთს თვლიდნენ (რომელსაც ისინი თავს აფარებდნენ ყოველი დიდი სახელმწიფო კატასტროფის დროს), უნდა ვიფიქროთ, რომ ბაგრატიონები იყვნენ ლაზიკის, ანუ კლარჯეთის მეფეების ლეგიტიმური მემკვიდრეები VI საუკუნიდან. მართლაც, შემდგომ IX-X საუკუნეებში ბაგრატიონთა საგვარეულოში წარმოიქმნა განშტოება, რომელთაც კლარჯი და არტანუჯელი ხელმწიფეები ეწოდებოდათ. ცხადია, მათი ლეგიტიმაცია ცარიელ ადგილზე არ მოხდებოდა.

ლაზეთის ძველი მოსახლეობა

აგათია სქოლასტიკოსის მონათხრობიდან ჩანს, რომ მის დროს მცხოვრები ლაზიკის მოსახლეობა ეთნიკურად განსხვავდებოდა ლაზიკის ძველი მოსახლეობისაგან, კერძოდ, მისი თვალსაზრისით, მისი დროის ლაზიკის მოსახლეობა გამოირჩევა „ხასიათის სიღამაზითა და სიცქვიტით“ იმ დროს, როდესაც „წინანდელ მცხოვრებლებს ამ მხარისას სრულიად არ სცოდნიათ ზღვის დადებითი თვისებები, წარმოიდგინეთ არც კი გაეგონათ ხომალდის სახელი მანამდე, სანამ მათთან არგოს ნავი მივიდოდა, ეხლანდელი მცხოვრებლები დაცურავენ კიდევ და ვაჭრობაშიც ნახულობდნენ დიდ სარგებელს (გეორგიკა, III, გვ. 51). აქედან ჩანს, რომ ლაზიკაში, აგათიას სიტყვით, ძველ დროს ცხოვრობდა „წინანდელი“ მოსახლეობა, რომელიც „ეხლანდელისაგან“ სხვადასხვა ნიშნით განსხვავდება. აქ შეიძლება გავიხსენოთ, რომ ჰეროდოტეს სიტყვით, მის ეპოქაში, ანუ აგათია სქოლასტიკოსამდე თითქმის 1000 წლით ადრე მცხოვრები მოსახლეობა იყო შავგვრემანი და ხუჭუჭთმიანი, ეგვიპტელების მსგავსად. შემდგომ კი სხვა ბერძენი ავტორების, მაგალითად, სტრა-

ბონის დაბეჭდითი მტკიცებით, კავკასიის მოსახლეობა შეცვლილა ძირითადად ბალკანეთ-თესალიიდან შემოსული მოსახლეობით. ბერძნულ მწერლობაში დარჩა ნაკვალევი იმისა, რომ არა მარტო კოლხეთის, არამედ შავი ზღვისპირეთის რეგიონების უძველესი მოსახლეობა თითქოსდა შავგვრემანი იყო. მაგალითად, ზაქარიას სახელით ცნობილი ავტორი შავი ზღვისპირეთის კავკასიის აღწერის დროს სხვა ტომებს შორის ასახელებს სამ შავგვრემან ტომსაც. წერს: „შემდეგ აღმოსავლეთით, ჩრდილოეთის ძირში კიდევ სამი შავი ტომი ცხოვრობს“ (გეორგიკა, III, გვ. 20).

მანძილები ლაზიკის პუნქტებს შორის

აგათია სქოლასტიკოსს მოჰყავს ორიოდ ცნობა, თუ რა მანძილებით იყო დაშორებული ერთმანეთს ლაზიკის პუნქტები. კერძოდ, ის წერს: „ნესოსი სულ დიდი 5 ფარსანგით არის დაშორებული ტელეფისს“ (გეორგიკა, III, გვ. 36). იქვე განმარტავს, ფარსანგი არის სიგრძის ერთეული – ბერძნების აზრით, ერთ ფარსანგში შედიოდა 30 სტადიონი, ხოლო იბერებისა და სპარსელების აზრით – 21 სტადიონი. თვითონ აგათიას აზრით, ნესოსი ტელეფისის ციხეს დაშორებული იყო 150 სტადიონით. მაშასადამე, მისი აზრით, ერთი ფარსანგი მოითვლიდა 30 სტადიონს, რადგანაც ერთი სტადიონის სიგრძე არის დაახლოებით 178 მეტრი, ნესოსი ტელეფისს დაშორებული ყოფილა 26700 მეტრით, ანუ 26,7 კმ-ით. რადგანაც წერს, რომ სულ დიდი, მაშასადამე, ამაზე უფრო ნაკლები მანძილით იყო დაშორებული.

გვაქვს ასევე მეორე ცნობაც, რომ ფასისიდან ნესოსი ექვსიოდე ფარსანგით იყო დაშორებული და წერს: „ნესოსი სულ დიდი 6 ფარსანგით არის დაშორებული დასავლეთით“ (გეორგიკა,

III, გვ. 97). აგათია სქოლასტიკოსის ერთ-ერთ ხელნაწერში ნაცვლად 6 ფარსანგისა დაწერილი ყოფილა 5 ფარსანგი (იქვე, გვ. 97, შენიშვნა). მკვლევართა შორის სადავოა ასევე ფარსანგის სიგრძე. ფარსანგის სიგრძე აქ ლაზურ-იბერიული საზომით არის მოცემული თუ ბერძნულით. ერთ ფარსანგში 30 სტადიონი ვიგულისხმობთ თუ 21. მაშასადამე, თუ ნესოსი ფაზისს დაშორებული იყო 6 ფარსანგით, ლაზური საზომით მათ შორის მანძილი იქნებოდა 22428 მ., ხოლო ბერძნულით – 32040 მ.

თუ ნესოსი ქალაქ ფაზისს დაშორებული იყო 5 ფარსანგით, მაშინ ლაზური საზომით მათ შორის მანძილი იქნებოდა 18690 მ, ხოლო ბერძნულით – 26700 მ.

მაშასადამე, მაქსიმუმში ნესოსსა და ფასისს შორის აღმოჩნდა 32,4კმ, და მინიმუმში 18,69კმ. ერთი სიტყვით, საშუალო მანძილი მათ შორის იყო 25,545კმ, ანუ დაახლოებით 25-26კმ. რადგანაც ქალაქი ფასისი ზღვის პირას იყო, ხოლო ნესოსიდან ფასისამდე გზა შესაძლოა იყო გარკვეულწილად მიხვეულ-მოხვეული, შეიძლება ვივარაუდოთ, რომ შავი ზღვიდან ნესოსამდე მანძილი იყო 20-25კმ. „ნესოსი“, ჩვენი აზრით, მდებარეობდა ჭოროხ-აჭარისწყლის (ე.ი. ფასის-დოკონისის) შერთვის ადგილას.

სახელწოდებათა დამთხვევები

ბერძენ ავტორთა მიერ გადმოცემული კოლხეთის პუნქტების სახელწოდებები, ბუნებრივია, მეორედობდა სხვა ქართულ კუთხეებში, მაგალითად, ლაზიკაში იყო პუნქტი ტელეფისი. ზოგიერთი მკვლევარი მას აიგივებდა თერჯოლის რაიონის სოფელ ტელეფასთან, მაგრამ, ვფიქრობ, ტელეფისი ეტიმოლოგიურად არანაკლებ ახლოს არის თბილისის ძველ სახელთან ტფილისი. ტელეფისისა და ტფილისის გაიგივება, ცხადია, არ შეიძლება. აქედან ჩანს,

რომ სახელთა მსგავსებამ მკვლევარი შეიძლება შეცდომაში შეიყვანოს. მაგალითად, ბერძნული წყაროების ონოგურისი თითქმის იდენტურია ქართულ სამყაროში ცნობილ სახელთან ანაგური, რომელიც კოლხეთის გარეთ სულ სხვა რეგიონშია. აქედანაც ჩანს, რომ სახიფათო იყო დაკავშირება ქართული შორაპანისა და ბერძნული სარაპანასი, მით უმეტეს, რომ ისინი სულ სხვა რეგიონებში მდებარეობდნენ. სარაპანა მაღალ მთებში, კლდეთა შორის, ხოლო შორაპანი დაბლობში, ზღვის დონიდან სულ რაღაც 100-170 მეტრზე.

აგათიას ცნობით, იბერიაში არსებობდა ქალაქი მესხითა და მიიჩნეოდნენ, რომ ეს არის ქალაქი მცხეთა. თვით წყაროდან კი ჩანს, რომ აქ იგულისხმება იბერიის ის ქალაქი, რომელიც სპარსეთსა (პერსარემნიასა) და ლაზიკას შორის მდებარეობდა, რადგანაც, ჩვენი აზრით, ლაზიკა ეს არის ჭოროხის ხეობა, მასსა და პერსარემნიას შორის მოქცეული იყო იბერიის პროვინციები არტაანი და კოლას დიდი ნაწილი. ვფიქრობ, სწორედ აქ, არტაანში ან კოლაში მდებარეობდა იბერიის ქალაქი მესხითა. მაგრამ ყოველივე ეს არ ნიშნავს, რომ ის ძველი ტოპონიმები, და ჰიდრონიმები, რომელთაც ბერძენი ავტორები ახსენებენ, ამჟამად საბოლოოდ დაკარგულია. მაგალითად, როგორც ავლნიშნეთ, მდინარე დოკონისის ძიების დროს აღმოჩნდა, რომ ეს სახელი დოკონისის დიოკონისის ფორმით შემორჩენილია მდინარე აჭარისწყლის სათავეში.

ალანები მისიმიანთა ქვეყნის წინააღმდეგ

მისიმიანთა ქვეყანა უშუალოდ ესაზღვრებოდა ლაზეთისა და ასევე აფსილეთის ქვეყანას.

აფსილეთი ლაზეთის ჩრდილოეთით მდებარეობდა, ხოლო მისიმიელები ცხოვრობდნენ

აფსილთა ტომის ჩრდილო-აღმოსავლეთით: „ისინი ამ აფსილთა ტომზე უფრო ჩრდილოეთით ცხოვრობენ, ოდნავ აღმოსავლეთისაკენ“ (გეორგიკა, III, გვ. 83).

აგათიას სიტყვით, მისიმიელები აფსილეთისაგან განსხვავებულ ენაზე ლაპარაკობდნენ. ლაზეთისა და მისიმიანთა ქვეყანას შორის საზღვარზე აღმართული იყო ციხე ბუქლოოსი. მონათხრობიდან ჩანს დამპყრობელთა მოქმედება მკვიდრი მოსახლეობის წინააღმდეგ. მაგალითად, მონღოლებმა საქართველოში ჯერ შემოიყვანეს ოსი მოლაშქრეები და შემდგომ კი მათ გადასცეს ქართლის ყველაზე მნიშვნელოვანი ციხეები და მხარს უჭერდნენ ადგილობრივი მოსახლეობის წინააღმდეგ ომში. უფრო ადრე მსგავსადვე იქცეოდნენ ბიზანტიელებიც, კერძოდ, მათ სურდათ მისიმიანთა ქვეყნის თავისთავადობის გაუქმება და მისი დაპყრობა. ამის განსახორციელებლად ბიზანტიელებს დასავლეთ საქართველოში შემოუყვანიათ საბირებთან ერთად ალანი მოლაშქრეები და მათთვის ციხეები და, ირგვლივ მიწა-წყალიც გადაუციათ. ამიტომაც მისიმიელები არ ენდობოდნენ ბიზანტიელებს და ალანებთან დაკავშირებით მათ შორის დაუნდობელი ომი დაწყებულა. კერძოდ, ბიზანტიელი სტრატეგოსი სოტერიქე მივიდა მისიმიელთა ქვეყანაში: „მას მეფისაგან ფული ჰქონდა წამოღებული, რომელიც მეზობელ, მოკავშირე ბაროსთათვის უნდა დაერიგებინა. ასე იყო იმთავითვე დაწესებული და ყოველწლიურად ურიგდებოდა ფული (გეორგიკა, III, გვ. 85). როცა სოტერიქე მივიდა მისიმიელთა ქვეყანაში, მისიმიელებმა ისტორიის წარსული მაგალითების მიხედვით განსაჯეს, ანდა სხვა არხებით შეიტყვეს, რომ სოტერიქეს ბიზანტიიდან წადებულ იმ დიდძალი ფულით სურდა მოესყიდა ალანები, რათა მათ მისიმიელებისათვის წაერთმიათ ბუქლოოსის ციხე-სიმაგრე და დაეჭირათ

ის. აგათია ყოველმხრივ მაღალს ამ ვერაგულ ზრახვას, თუმცა იქვე ამჟღავნებს და წერს: „როდესაც სოტერაქე მათ ქვეყანაში მივიდა, იმათ რატომღაც იფიქრეს, თითქოს ერთი მათი ციხე ზედ ლაზეთის საზღვრებზე აღმართული, რომელსაც ბუქლოოსი ერქვა, ალანებისათვის სურდა გადაეცა სოტერიქეს“ (გეო, III, გვ. 86). შემდგომი მონათხრობიდანაც ჩანს, რომ ბიზანტიელები და ალანები მოკავშირეები არიან. ბიზანტიელები უხდიან ალანებს თანხას და ამავე დროს იყენებენ მათ (ალანებს) ქართულ ტომებთან ომის დროს (იქვე, გვ. 87).

ბიზანტიელთა ომი მისიმიანთა წინააღმდეგ

მისიმიანთა ქვეყანა, როგორც ითქვა, ლაზიკას ესაზღვრებოდა ჩრდილო-აღმოსავლეთის მხრიდან. სპარსელების წინააღმდეგ ლაზიკაში გაჩაღებული ომის დროს ბიზანტიელებს გადაუწყვეტიათ თავის ხელში აეღოთ ლაზიკის მეზობელი ეს ძალზე მნიშვნელოვანი პლაცდარმი. რადგანაც მისიმიელებს თავისთავადობის დათმობა ეძნელებოდათ, ბიზანტიელებს გადაუწყვეტიათ მისიმიანთა წინააღმდეგ გამოეყენებინათ თავიანთი მომხრე ტომი ალანებისა. სტრატეგოს სოტერიქეს კონსტანტინოპლიდან გამოატანეს დიდძალი თანხა, რათა მათ მოესყიდათ ალანები, რათა მათ წაერთმიათ მისიმიელებისათვის ლაზეთის საზღვარზე მდებარე ბუქლოოსის ციხე. შემდგომ ბიზანტიელებს გადაწყვეტილი ჰქონიათ გამაგრებულიყვნენ ამ ციხე-სიმაგრეში და შემდეგ, ალანების დახმარებით, აქედან მოესყიდათ კავკასიის სხვა ტომები (გეორგიკა, III, გვ. 87). თუ ასე მოხდებოდა, მისიმიელები კარგავდნენ არა მარტო დამოუკიდებლობას, არამედ თავისუფლებას და მთელ ქონებასაც. ამიტომაც მათ მიუგზავნეს სტრატეგოსს თავიანთი ელჩები,

რომელთაც სთხოვეს სტრატეგოსს, არ გამოეყენებინა ალანები მათ წინააღმდეგ და განუცხადეს: „უსამართლობის მოყენება განგზრახავს ჩვენთვის, სტრატეგოსო, არც სხვას უნდა მისცე ნება ჩვენი ქონება წავგართვას, არც თვითონ მოინდომო ამის ჩადენა“ (გეორგიკა, III, გვ. 87). სოტერიქემ ელჩები ჯოხებით აცემინა, შეურაცხყოფილმა მისიმიელებმა დაღამებისთანავე მოკლეს სოტერიქე და მისი შვილები. აგათია წერს, რომ მისიმიელების აზრით, რომაელები მათ სამაგიეროს გადაუხდიდნენ უსასტიკესად და მისიმიელები ამბობდნენ: „ჩვენი ბედი უკვე გადაწყვეტილია. რომაელები მოვლენ, ჩვენ მათ ვერ გაგუმკლავდებითო“. ამიტომ ისინი აშკარად გადაუდგნენ რომაელებს, სპარსელების მხარეზე გადავიდნენ და ელჩები გაუგზავნეს თხოვნით: „მიგვიღეთ, დაგვეხმარეთ, როგორც თქვენს ქვეშევრდომებსო“ (იქვე, გვ. 90). მისიმიელმა დიდებულებმა ამცნეს იბერიისაში შესულ სპარსელ მხედართმთავარს ნახორაგანს, რომ სოტერიქე ჩვენთან მოვიდა არა თითქოსდა მოკავშირეობისათვის ფულის დასარიგებლად, არამედ მთელი ჩვენი მოდემის ასაწიოკებლად და გასანადგურებლადო, ან სრულიად უნდა მოვსპობილიყავით, ანდა დაგვეწრო და ქვეყნიდან უნდა გაგვეყარაო: „რომაელები მალე თავს დაგვეხმარნ და გაგვინადგურებენ ყველაფერს: იღუპება ტომი არა მცირედი და არა უმნიშვნელო, არამედ ისეთი, რომელსაც შეუძლია უდიდესი სარგებლობა მოუტანოს სპარსეთის სახელმწიფოს; ჩვენი ქვეყანა მდებარეობს კოლხეთის ზემოთ, ის თქვენ გამოგადგებათ მტრის წინააღმდეგ სასიმაგრო საფარად“ (გეორგიკა, III, გვ. 155). მალე ბიზანტიელებმა მისიმიელთა წინააღმდეგ გააგზავნეს 4 ათასამდე ჯარისკაცი, რამდენიმე სტრატეგოსი, ასევე უფრო ადრე დაპყრობილი ჭანი მეზობლებისაგან შექმნილი ჯარი, რომელსაც თეოდორე მეთაურობდა (იქვე,

გვ. 156). აქ იყვნენ აგრეთვე ვარაზ არმენიელი, ფარსანტ კოლხი თავიანთი თანამოლაშქრეებით. 555 წლის ზაფხულში ჯარი მივიდა აფსილიელთა ქვეყანაში. მათი მსვლელობა შეაჩერა ცნობამ, რომ მისიმიელთა დასახმარებლად წამოსული იყო სპარსული ჯარი. სპარსელებს შეელოდნენ მათი დაქირავებული საბირი ჰუნები. სპარსელები მალე უკან დაბრუნდნენ, რადგან ზაფხული გავიდა, ზამთარში კი ისინი არ იბრძოდნენ. რომაელებმა განაგრძეს წინსვლა მისიმიელთა ქვეყანაში, აიღეს ციხე, რომელიც მდებარეობდა მისიმიელთა და აფსილთა ქვეყნის საზღვარზე, შემდგომ აიღეს კლდეებზე მდებარე ციხე-სიმაგრე ძახარე. გამარჯვებული ბიზანტიელები უმოწყალოდ ხოცავდნენ მისიმიელებს, მათ შორის ქალებსაც. აგათია წერს: განრისხებულმა რომაელებმა ესენიც არ შეიბრაღეს და უმოწყალოდ გაჟლეტილებმა იმათაც ზღვეს მამაკაცთა მიერ ჩადენილი ბოროტმოქმედებისათვის. გადაწვეს მისიმიელთა ბზით დახურული ხის სახლები, ისეთი ცეცხლის ალი ავარდნილა მათ ქვეყანაში, რომ ის აფსილთა ქვეყანაშიც კი დაუნახავთ.

მისიმიელთა ბავშვების უმოწყალო დახოცვა ბიზანტიელების მიერ

აგათია წერს, რომ მისიმიელთა ქვეყნის დაპყრობის შემდეგ არამარტო დახოცეს მკვიდრი მოსახლეობა, არამედ ცეცხლს მისცეს მათი სახლ-კარი. „ამ ცეცხლის დროს უფრო მრავლად დაიხოცნენ ბარბაროსები: ზოგიერთები სახლებში იყვნენ დარჩენილნი და იქ დაიწვნენ, ან ნანგრევებში მოჰყვნენ: ზოგიერთებს კიდევ, რომლებიც გარეთ გამოვარდნენ, მახვილები საგან ჰქონდათ გამზადებული სიკვდილი. მრავალი ბავშვი, რომლებიც მწარე ტირილით უხმობდნენ დედებს, დატყვევებული იქნა. ამათგან ზოგიერთები კლდეზე დაუშვეს

შეუბრალებლად და ასე იქმნენ დაგლეჯილნი, ხოლო ზოგიერთები, თითქოს თამაშის მიზნით, ჰაერში იქნენ ასროლილნი და როდესაც შემდეგ სიმძიმისაგან უკან დაეშვნენ, აშვერილი შუბები დაახვედრეს და ზედ ააგეს ჰაერშივე (გეორგიკა, III, გვ. 171).

მისიმიელები ქრისტიანები იყვნენ

მისიმიელთა წინააღმდეგ მხოლოდ ერთი შებრძოლების დროს ბიზანტიელებს 20 ათასი მშვიდობიანი მოსახლეობა ამოუხოცავთ. თავიანთი ისტორიკოსის აგათიას აზრით, დიდძალი ნადავლით ბიზანტიელთა გამარჯვებული ჯარი უკანვე დაბრუნებული კოლხიდაში. აგათია ამ ჯარის მეთაურზე წერს: „დაბრუნდა კოლხიდაში თავისი სახელმოსხვეჭილი და მამაცი ჯარით“ (გეო, II, 194). ამ ჯარის სიმამაცე კი იმაში მდგომარეობდა, რომ მათ ერთმორწმუნე ქრისტიანი მოსახლეობა შეუბრალებლად დაუხოცავთ. იქამდე დამარცხებულ მისიმიელებს მოციქულები მიუგზავნიან და უთხოვნიან ბიზანტიელთა ჯარის მეთაურისათვის „საბოლოოდ ნუ გაგვანადგურებ, ძირფესვიანად ნუ აღმოფხვრი ჩვენს მოდგმასო, ძველთაგანვე ხომ რომაელთა ქვეშევრდომნი ვართ და ერთმორწმუნენი... ვაჰკაცები დაგვეღუპა არანაკლებ 5 ათასისა, ქალები უფრო მეტი, ბავშვები კიდევ უფრო მეტი, ისე რომ, ლამის მთელი ჩვენი მოდგმა აღივავოსო“ (იქვე, გვ. 174). ანდა არ შევბაღლოთ „მართლმორწმუნეობა და წმინდა საიდუმლოთა უმწიკვლოობა“ (იქვე, გვ. 76), ანდა „უზენაესის შესახებაც თქვენნაირად (ე.ი. ბერძნულად) მოაზროვნენი“ (იქვე, გვ. 130). აქედან ჩანს, რომ მისიმიელები VI საუკუნის შუა წლებში უკვე კარგა ხნის ქრისტიანები იყვნენ. მსგავსი ბარბაროსული ქმედებებით ბიზანტიელები ქრისტიანობას ვერ გაავრცელებდნენ იქ და ჩანს, ამის სურვილი არც კი ჰქონ-

დათ. ლაზები – დიდი ხნის ქრისტიანები იყვნენ და ამიტომ ლაზები ამბობდნენ: „მთელი სპარსეთი შევიერთოთ და სულები კი წავიწყმიდოთ?“ – (იქვე, გვ. 77) – ესაა პერიფრაზა სახარებიდან. მისიმიელები ლაზთა ზემოთ ცხოვრობდნენ, ჩანს, ახლანდელ აჭარა-გურიის მთიანეთში.

ჭანთა ტომის დამორჩილება

მიუხედავად იმისა, რომ ჭანები ბიზანტიელების მოკავშირეები იყვნენ, ბიზანტიელებს სურდათ მათი საბოლოოდ დამორჩილება. როგორც ჩანს, დამორჩილების ის ხარისხი, რომელსაც იუსტინიანემ მიაღწია, ჭანეთში საკმარისი არ აღმოჩნდა 556 წლისათვის. ჭანები, აგათიას სიტყვით, ცხოვრობდნენ ქალაქ ტრაპეზუნტის ქვემოთ (გეორგიკა, III, 181). მათი რაზმები თარეშობდნენ პონტოს გასწვრივ მდებარე სოფლებში. ძარცვავდნენ მგზავრებს, თავს ესხმოდნენ არმენიას. ჭანების ქვეყნის ჩრდილოდასავლეთ მხარეს მდებარეობდა ტრაპიზონის ქვეყანა, აღმოსავლეთით კი არმენია. მათ წინააღმდეგ გაიგზავნა ბიზანტიელთა ჯარი ჭანივე თეოდორეს მეთაურობით. რადგანაც მან თურმე ზედმიწევნით იცოდა თავისი ქვეყანა. აგათია წერს: „ის დაიძრა კოლხიდიდან დიდძალი ჯარით ფაზისის გადაღმა, მოუარა დასავლეთით ჭანების საზღვრებს და უცბად შევიდა მტრის მაშინდელი მიწა-წყლის შუაგულში. მან დაიბანაკა ქალაქ თეოდორიადისა და ე.წ. რიხეს გარშემო“ (გეორგიკა, III, 182). აქედან ჩანს, რომ ფაზისი გაედინებოდა ქალაქ რიხესა და ტრაპი-

ზონის ახლოს, ამიტომაც რიხეში რომ შესულიყო, თეოდორემ გარს შემოუარა მდ. ფაზისს, ანუ ის პირდაპირი გზით კი არ წავიდა, ქალაქ რიხესაკენ, არამედ შემოუარა ჭოროხს, ანუ გაყვა ჭოროხის ხეობას „და, როცა დაუპირისპირდა ქალაქ რიხეს, წავიდა დასავლეთის მიმართულებით და უშუალოდ მიაღმა ქალაქს. ამიტომაც წერს აგათია – ფაზისის გადაღმა მოუარა დასავლეთით და მიაღმა ქალაქ რიხეს. აქედანაც ჩანს, რომ მდინარე ფაზისი ნამდვილად ჭოროხია. ბიზანტიელებმა მოკლეს 2000 კაცი, შემდგომ კი დახარკეს ჭანები და ყველანი აღწერეს. ჩანს, ისინი თავიანთი ქვეყნიდანაც გააძევეს (იქვე, გვ. 185). ზღვის სანაპიროდან ისინი მთებში არეკეს. ყოველ შემთხვევაში, ამ ომის წინ ჭანების ქვეყნის შუაგული ყოფილა სადღაც ქალაქ რიხესთან. აგათია წერს: „რომ თეოდორე თავის ჯარით შევიდა“ მტრის მაშინდელი მიწა-წყლის შუაგულში: რიხეს გარშემო“ (გეორგიკა, III, გვ. 82). აქედანაც ჩანს, რომ „მაშინ ოდესღაც ჭანების ქვეყნის შუაგულად რიხე ითვლებოდა, ხოლო შემდეგ ისინი იძულებული გამხდარან ბიზანტიელებისთვის დაეთმოთ ეს შესანიშნავი ზღვისპირა ადგილები, საიდანაც გადასახლებულან თავიანთი ქვეყნის იმ მთიან ადგილებში, რომლებიც ტრაპიზონის სამხრეთ-აღმოსავლეთით მდებარეობდა. ამასთანავე, ეწერებოდნენ ბიზანტიურ ჯარში და საფიქრებელია, რომ მათ ახლა უკვე ვითარცა ბიზანტიელთა ნების აღმსრულებლებს, ასახლებდნენ მათივე მონათესავე, სხვა ქართული, ჯერ კიდევ დაუმორჩილებელი ტომების მიწა-წყალზეც.

6. მენანდრი პროტექტორი

სვანების დამორჩილება ბიზანტიელების მიერ

VI საუკუნეში მსოფლიოს მპყრობელი ორი იმპერია ისეთ დიდ მნიშვნელობას ანიჭებდა სვანეთსა და მის მოსახლეობას, რომ შეუძლებელია სვანეთი ყოფილიყო პატარა ქვეყანა, მოქცეული იმ ფარგლებში, რომელთაც დღეს ლენტეხისა და მესტიის რაიონები ეწოდება. პირიქით, სვანეთი უნდა ყოფილიყო დასავლეთ საქართველოს ბარის მომცველი, გავლენიანი ქვეყანა. ჩვენი ფიქრით, რადგანაც ქართველი მემკვიდრე დასავლეთ საქართველოს აღწერის დროს თითქოსდა ერთმანეთთან აიგივებს ეგრისსა და სვანეთს („ეგრისი, რომელ არს სვანეთი“). შეიძლებოდა გვეფიქრა, რომ ის ქვეყანა, რომელსაც ქართული წყაროები ეგრისს უწოდებდნენ, უცხოელებისათვის იწოდებოდა სვანეთად.

მართლაცდა, ერთგვარ გაუგებრობას ბადებს ის საკითხი, რომ არცერთი ბერძენი და რომაელი მწერალი, დასავლეთ საქართველოს აღწერისას არ ახსენებს სიტყვას გურიას ან ეგრისს. მაშინ, როცა ქართული წყაროებით ეგრისი თითქმის მთელ დასავლეთ საქართველოს მოიცავდა არგვეთთან ერთად, ჯერ კიდევ ქრისტეშობამდე. უცხოურ წყაროებში არც სიტყვა არგვეთი იხსენიება, მაგრამ დიდი ყურადღება ექცევა სვანეთს, სვანეთის ქვეყანას, მის სახელმწიფოებრივ და პოლიტიკურ მიმართულებას. თანამედროვე ისტორიოგრაფიაში გავრცელებულია თვალსაზრისი, რომ დასავლეთ საქართველოს რომაულ ხანაში ეწოდებოდა კოლხეთი და ლაზიკა, რომ ლაზიკა იგივე ეგრისია და რომ ფაზისი ეწოდებოდა მდინარე რიონს, ჩვენი გამოკვლევით კი, პროკოფი კესარიელის და აგათია სქოლასტიკოსის ფაზისი ეს არის მდინარე ჭოროხი, რომ

მათ დროს კოლხეთი, ანუ ლაზიკა ეწოდებოდა არა დასავლეთ საქართველოს, არამედ იმ ქვეყანას, რომელსაც წყაროებში ეწოდებოდა „კლარჯეთი, ბოლო კლარჯეთისა ზღვისპირი“, ანუ შემდეგდროინდელი გონიოს, ბათუმის, ბორჩხას, ართვინის, არტანუჯის მომცველ მიწა-წყალს, ისტორიული კოლა-არტაანიდან ჭოროხის გაყოლებით შავ ზღვამდე. მაშასადამე, დასავლეთ საქართველო არ იყო ლაზიკა. უფრო ძველი, ისტორიული ლაზიკა პოლიტიკურად ადრიდანვე გაყოფილა ორ ნაწილად. ერთი ნაწილი (ტრაპეზუნტის მხარე) ბერძნებს დაუპყროიათ. ბერძნული ლაზიკა მოიცავდა ტრაპიზონის სამხრეთით მდებარე ქვეყანას, ის შეიყვანეს ბიზანტიურ პროვინცია I არმენიაში, ხოლო ქართული ლაზიკა მდებარეობდა მის უშუალოდ მეზობლად და მოიცავდა ჭოროხის ხეობის აღნიშნულ მონაკვეთს.

თუ დასავლეთ საქართველო არ იყო ლაზიკა, უნდა გაირკვეს ბერძნული წყაროების მიმართება მის მიმართ. თუ რას უწოდებდნენ ბერძნული წყაროები ამ მხარეს და რომელი ტომებით იყო დასახლებული ის. ჩვენი თვალსაზრისით (რომელსაც ქვემოთ განვიხილავთ), გამომდინარე იქიდან, რომ ქართული წყაროებისათვის ეგრისი და სვანეთი თითქმის იდენტური ცნებებია, ბერძნული და სხვა წყაროების სვანეთი შესაძლოა იყოს დასავლეთ საქართველოს მნიშვნელოვანი ნაწილი. ამის გამო ედავებოდნენ ერთმანეთს ბიზანტია და სპარსეთი.

მაშასადამე, ბერძნულ-რომაული წყაროების „სვანეთი“ არის დასავლეთ საქართველო მთლიანად.

562 წელს ხანგრძლივი ომის შემდგომ, ბიზანტიასა და სპარსეთს შორის დაიდო ზავი. მათ ყველა საკითხში მიაღწიეს შეთანხმებას სვანეთის საკითხის გარდა.

იმ სისასტიკის გამო, რომლებსაც ბიზანტიელი ჯარისკაცები იხენდნენ მისიმიანეთსა და სხვა ქართულ კუთხეებში, სვანებს გადაუწყვეტიათ დაახლოებით 552-556 წლებში მიმხრობოდნენ სპარსელებს. ამავე ხანებში ბიზანტიელებმა სპარსელები გააძევეს ლაზიკიდან. საზავო მოლაპარაკებების დროს სპარსელები აღიარებდნენ თავიანთ მარცხს, რომ ლაზიკა ბიზანტიელების ტერიტორიად გადაიქცა, მაგრამ არ თმობდნენ სვანეთს. ისინი აცხადებდნენ „ისინი მოგვეკედლნენ ჩვენ თავისი არჩევით და თავისი ნებით“. ბიზანტიელებს კი ჰქონდათ თავისი მოსაზრება. კერძოდ, ისინი თვლიდნენ, რომ სვანეთი იყო ლაზების ხელდებული ქვეყანა, დამორჩილებული ლაზების მიერ, ამიტომაც, თუ ლაზიკა ეკუთვნის ბიზანტიელებს, მისი ხელდებული ქვეყანა – სვანეთიც ბიზანტიელებს უნდა დარჩენოდათ. სპარსელები კი ამტკიცებდნენ, რომ ეს არ იყო სიმართლე, რომ „სვანები თავისთავადნი იყვნენ და არასდროს კოლხების ძალაუფლებას არ ექვემდებარებოდნენ“ (გეორგიკა, III, 215). სპარსელები პასუხობდნენ, რომ ლაზიკისადმი დაქვემდებარებულ ტომებში შეიძლებოდა ეგულისხმათ არა მხოლოდ სვანები, არამედ იბერებიც. იბერიას, ლაზიკასა და სვანეთს შორის უმჭიდროესი კავშირი იყო და ერთ მთლიანობად განიხილებოდა. ამიტომაც ამბობდნენ სპარსელები, ჩვენ რომ სვანები გადმოცეთ, ვითარცა ლაზიკისადმი დაქვემდებარებული ტომი, მაშინ თქვენ „საშუალება მოგეცემათ იბერიის შესახებაც იღავოთ“ (გეორგიკა, III, გვ. 215).

**დიდი სვანეთი – ისტორიაში
 დაკარგული ქვეყანა**

ს. ყაუხჩიშვილი მენანდრე პროტიქტორის შესახებ მსჯელობის დროს, როგორც ითქვა, სრულიად სამართლიანად წერს, რომ ბიზანტია და სპარსეთი ხანგრძლივად ედავებოდნენ

ერთმანეთს სვანეთის გამო, რადგანაც სვანეთს ეჭირა გეოგრაფიულად „მოხერხებული მდებარეობა“. როგორც ცნობილია, 562 წელს საზავო მოლაპარაკებების დროს ბიზანტია და სპარსეთი ერთმანეთთან მორიგდნენ, მაგრამ ვერ შეუთანხმდნენ ერთმანეთს სვანეთის გამო. მიანდით, და ერთი მხრივ ამბობდნენ, რომ მართალია სვანეთი ღირსშესანიშნავი არ იყო და უმნიშვნელო ქვეყანაა და არ არის დავის ღირსიო, მაგრამ მეორე მხრივ, სვანეთს ერთმანეთს არ უთმობდნენ მასზე გამავალი გზების მნიშვნელობის გამო (გეორგიკა, III, გვ. 205). სვანეთი რომ დასავლეთ საქართველოს დიდ ნაწილს, მათ შორის ბარსაც მოიცავდა, კარგად ჩანს ბერძენი ისტორიკოსის სიტყვებიდან, რომ სვანეთი „თავისი მოხერხებული მდებარეობით მეტად სასარგებლო იყო რომაელთა ხელისუფლებისათვის, რათა ამ გზით მოზღვავებულ სპარსელებს კოლხეთის საზღვრები არ აეოხრებინათ“. (გეორგიკა, გვ. 229). თუ სვანეთის მდებარეობა თანამედროვე მესტიისა და ლენტეხის რაიონების მდებარეობას ემთხვეოდა, როგორ უნდა შესულიყვნენ იქიდან კოლხეთში იბერიაში დაბანაკებული სპარსელები? ამჟამინდელი თვალსაზრისით კოლხეთი იყო დასავლეთი საქართველო, ხოლო სვანეთი მოიცავდა სვანეთის ამჟამინდელ ტერიტორიას, თუ ასე იყო, მაშინ აღმოსავლეთ საქართველოდან კოლხეთის გვერდის აქცევით სვანეთში შესვლა სპარსული ჯარისა შეუძლებელია. მაგრამ თუკი კოლხეთი მდებარეობდა ჭოროხის ხეობაში, ხოლო სვანეთი მოიცავდა თანამედროვე გურიისა და იმერეთის მიმდებარე რეგიონების მიწა-წყალს, მაშინ აღმოსავლეთ საქართველოდან სვანეთზე, ანუ იმერეთ-გურიაზე გამავალი გზა ნამდვილად მიადგებოდა ისტორიულ კოლხეთს, ანუ ერგე-ლიგან-ბათუმ-ჩაქვის რეგიონს. სვანეთის ამ გზის გამო ბიზანტიელთა მიერ დაპყრობილი კოლხეთი ე.ი. ჭოროხის ხეობა ერგე-ლიგანი ნამდვილად მუდმივი სა-

შიშროების ქვეშ იმყოფებოდა სპარსთა მხრიდან. ამიტომაც ბიზანტიელები ცდილობდნენ თავიანთი ხელდებული ღაზიკა დაეცვათ ჩრდილოეთის მხრიდან. ქართული წყაროების მიხედვით გურია, არგვეთი, ეგრისი ერთობლიობაში იწოდებოდნენ ეგრისად, მაგრამ, როგორც აღინიშნა, ქართველი მემატინანე იქვე წერს: „ეგრისი, რომელ არს სვანეთი“ ანუ ქვეყანა, რომელსაც ქართული წყაროები ეგრისს უწოდებდნენ, უცხოელების მიერ შესაძლოა სვანეთად ყოფილიყო წოდებული. აქ, ანუ დასავლეთ საქართველოში გადიოდა არა მხოლოდ აღმოსავლეთ საქართველოს ჭოროხთან დამაკავშირებელი გზა, არამედ გზები, რომლებითაც ჩრდილო კავკასიელი ტომები უკავშირდებოდნენ ბიზანტიას, ანუ ჩრდილო კავკასია-ბიზანტიის დამაკავშირებელი გზა. სპარსეთის შაჰი ხოსრო საზავო მოლაპარაკების დროს, როგორც ს. ყაუხჩიშვილი მიუთითებს, აღნიშნავდა კიდევ, რომ სვანეთის ქვეყანაზე გადიოდა სკვითებიდან სამხრეთში შემომავალი გზა – „ეს ერთი იმ ტომთაგანია, რომელიც კავკასიის გარშემო ცხოვრობს, ჰყავს მთავარი და ამ ქვეყანაზე სკვითები გადიან“ (გეორგიკა, III, გვ. 221). კავკასია თანამედროვე გაგებით ეწოდება ე.წ. დიდი კავკასიის მთიანეთს, მაგრამ სპარსელებისა და ბერძნებისათვის კავკასია პირველ რიგში უნდა ყოფილიყო მცირე კავკასია, ანუ თანამედროვე არსიანის, კარჩხალისა და მესხეთის ქედები და მიმდებარე მთაგრეხილები. მაგალითად, კავკასიაში ცხოვრობს კოლების ტომი სტეფანე ბიზანტიელის გეოგრაფიული ლექსიკონის ცნობით (გეორგიკა, III, გვ. 281). ჩვენ კი ვიცით, რომ ისტორიული პროვინცია კოლა არტაანთან მდებარეობდა. კავკასიიდან ჩამოდის მდინარე ფაზისი – ჭოროხი და დოკონისი – აჭარისწყალი (იქვე, გვ. 37). მის გარშემო და მწვერვალებზე ცხოვრობენ სვანები (იქვე, გვ. 205-221-222). კავკასიიდან ჩამომავალი ფაზისი, თუნდაც, რომ იყოს მდ. რიონი, ხოლო მის გარშემო და

მწვერვალებზე მცხოვრებნი კი სვანებად იწოდებოდნენ, მათ ქვეშ მაინც დასავლეთ საქართველოს მოსახლეობა უნდა ვიგულისხმოთ. როგორც ჩანს, ხოსრო სვანებს უწოდებდა დასავლეთ საქართველოს მოსახლეობას, მხოლოდ განსაკუთრებულ შემთხვევაში მათ ყოფდნენ ცალკეულ ტომებად, უწოდებდნენ მისიმიანებს, აბაზგებს, აფსილებს და სხვას.

მართალია აგათია წერს, რომ აფსილიელებსა და მისიმიელებს სხვადასხვა ენები ჰქონდათ, მაგრამ საფიქრებელია, რომ ფუძე ქართული ენის დიფერენციაცია-დაშლის ხარისხი ამ 1500 წლის წინ გაცილებით ნაკლები იყო, ვიდრე შემდგომ. ამ ტომთა წევრებს, 1500 წლის წინ, ალბათ, უფრო ესმოდათ ერთმანეთისა იმჟამად ფუძე ენის ნაკლები დიფერენციაციის გამო, ვიდრე, ვთქვათ, 1000 წლის შემდეგ, ანუ ეს ტომები V-VI საუკუნეებში უფრო გაუგებდნენ ერთმანეთს, ვიდრე XV-XVI საუკუნეებში.

ს. ყაუხჩიშვილის სიტყვით, სვანეთზე გადიოდა ე.წ. აბრეშუმის გზის ერთი ბილიკი. ბერძენ ავტორს, იოანე ეპიფანიელს მოეპოვება ცნობები ამ მარშრუტის შესახებ, კერძოდ, ამ გზაზე მდგომი უკან დაბრუნებული ბიზანტიელი ელჩები ჯერ მისულან ალანიის ქვეყანაში, აქ ბიზანტიისაკენ მიმავალი გზა ორად იყოფოდა. ერთი სვანეთის მახლობლად მისიმიანთა ქვეყანაში შედიოდა, მეორე კი ე.წ. დარინის გზით შედიოდა აფსილიაში, შედიოდა როგორც ტორიონში, შემდეგ მიდიოდა შავ ზღვამდე, საიდანაც ნავებით მდინარე ფაზისამდე ეშვებოდნენ, შემდეგ კი ტრაპეზუნტში.

საფიქრელია, რომ აფსილია მდებარეობდა მდ. რიონის მომიჯნავედ მის სამხრეთით და მოიცავდა თანამედროვე გურიის ზღვისპირა რეგიონს, კონკრეტულად კი, მდინარე სუფსის ხეობას. სუფსელების სახელი უნდა ყოფილიყო სუფსარი და აქედან აფსილი. მათ ჩრდილო-აღმოსავლეთით, ბერძნული წყაროებით, ცხოვრობდნენ მისიმიელები თანამედროვე გურიისა და აჭარის მთიანეთში.

რიონის ხეობის ვაკე ნაწილში, თანამედროვე აბაშასა და სამტრედიის რეგიონში, სადაც ამ გაშლილ ველზე მრავალი სოფელი ატარებს სახელწოდებას ბაში (ზემო ბაში, ქვემო ბაში, გაღმა ბაში, საჯავახოსთან ქუთაისის და სამტრედიის მახლობლად და რაიონული ცენტრი აბაშა, იქვე ძველი აბაშა), საფიქრებელია, რომ დასახლებული იყო ხალხით, რომელთაც ამ სახელის – ბაშის-მიხედვით აბაშგები, ანუ აბაზგები ეწოდა.

როგორც აღინიშნა VI საუკუნის მეორე ნახევარში და ასევე, VII საუკუნის პირველ ნახევარში ჰერაკლე კეისრის გამანადგურებელი ლაშქრობის დროს, ყველა ეს ქართულენოვანი ტომები სამხრეთიდან ჩრდილოეთით იქნა გადაადგილებული ან გადასახლებული.

თანამედროვე აფხაზეთს, ანუ ტერიტორიას მდინარე ეგრისწყლის ჩრდილო-დასავლეთით, ჩანს, აგათია სქოლასტიკოსისა და მენანდრეს ეპოქაში აღანია ერქვა. ალბათ იმ მიზეზის გამო, რომ ის დაპყრობილი ჰქონდათ ბიზანტიელთა მოკავშირე აღანებს. სპარსელთა მიერაც ჩრდილო კავკასიური ტომები ბიზანტიელთა მოკავშირეებად განიხილებოდნენ. ქართული წყაროებით, ტერიტორია მდინარე ეგრისწყლამდე პოლიტიკურ იბერიად, ანუ ქართლად განიხილებოდა, ეგრისწყლის იქით მდებარე ქვეყანა ბიზანტიურ სახელმწიფოში შემავალ მიწა-წყლად ითვლებოდა ვიდრე არჩილ მეფემდე, ანუ VIII საუკუნის დასაწყისამდე და ჩანს, VI ს-ში აღანების (მომთაბარე ტომის) მიერ იყო ხელდებული.

ამ მდინარე ეგრისწყლის იქით ბიზანტიელებს აღანები გაუბატონებიათ VI საუკუნის მეორე ნახევარში. ისინი ცდილობდნენ ასევე აღანებისთვის გადაეცათ უფრო აღმოსავლეთით მცხოვრები მისიმიანებისა და სვანების ზოგიერთი ციხე-სიმაგრე. მაგრამ მას შემდგომ, რაც სპარსელებმა გადაწყვიტეს ფულით მოესყიდათ აღანური ტომები, ურთიერ-

თობა ბიზანტიელებსა და აღანებს შორის გაუჭკდა. როგორც ცნობილია, VII ს-ის ბოლოსა და VIII ს-ის დასაწყისში აღანები ხაზარებმა გააძევეს და კლისურას იქითა ტერიტორია აბაშგების ქართულენოვანი ტომის ხელში მოექცა VIII ს-დან.

საბოლოოდ, ბიზანტიელთა მიერ სვანების ტომის სასტიკი დასჯის შემდეგ სვანებიც და სხვა აღნიშნული ტომის ზედა ფენა, მმართველი იერარქია, ჩანს, იძულებულნი გახადეს წაწეულიყვნენ ჩრდილოეთით, უფრო მეტად კი იქამდე ბიზანტიურ მიწა-წყალზე მდინარე ეგრისწყალ-კლისურას იქით. როგორც ითქვა, ბარის, ანუ მდ. რიონისპირზე მცხოვრებ ეგრისელებს სახელ „ბაშის“ მიხედვით ჩანს აბაშგები, აბასკები, აბასგები ერქვათ.

VIII საუკუნეში გაჩნდა ქართული ტერმინი აფხაზეთი, ხოლო ცხუმის ქვეყანას აფშილეთი ეწოდა. მოსახლენი იყვნენ ქართულენოვანი ტომები, რაც იქიდან ჩანს, რომ VIII საუკუნიდანვე ქართული ენა მათი საეკლესიო, კულტურის, ლიტერატურის, სამართლისა და სახელმწიფო ენა იყო. თავიანთ ბუნებრივ სამკვიდრებლად მიაჩნდათ მთელი დასავლეთ საქართველო. ეს იყო ის ტომები, რომელთაც ადრე, როგორც აღნიშნეთ, უცხოელები სვანებს უწოდებდნენ, ხოლო ქართული წყაროები ეგრისელებს. ფუძე ქართული ენის ნაკლები დიფერენციაციის გამო ქართული ენა იქამდე მიაჩნდათ თავიანთ მშობლიურ ენად, ამიტომაც ეს ენა მათ სახელმწიფო და საეკლესიო ენად იქცა. ისინი უნდა ყოფილიყვნენ იმ კერკეტებისა და მესხების შთამომავლები, რომელთა შესახებაც აფხაზეთის ტერიტორიაზე, მიუთითებდა სტრაბონი. VIII ს-ის შემდეგ, ჩანს აბაშგების ერისთავები იქცნენ მათ მმართველებად. ხალხსაც აბასგები დაერქვა.

ეთნიკური სვანებივე უნდა ყოფილიყვნენ აფხაზთა მეფეები. ერთადერთი მეფის გვარი, რომლის საგვარეულო სახელმაც ჩვენამდე

მოაღწია, სვანური წარმომავლობისა იყო – აფხაზთა მეფე იოანე შავლიანი და მისი დინასტია. ამის ანარეკლი უნდა იყოს, რომ გაერთიანებული საქართველოს მეფეების ტახტზე აყვანისა და ხმლის შემორტყმის უფლება სვანებს ჰქონდათ მინიჭებული.

მენანდრესა და აგათიას ეპოქაში სვანეთი უნდა რქმეოდა, როგორც აღინიშნა, დასავლეთ საქართველოს დიდ ნაწილს.

სვანეთის პროსპარსული ორიენტაცია

562 წელს დაწყებული ხანგრძლივი მოლაპარაკება სპარსეთსა და ბიზანტიას შორის გაგრძელდა ორი იმპერატორის, იუსტინიანესა და იუსტინეს დროს.

ბიზანტიელები ძალზე ცდილობდნენ მიემხროთ და გადმოებირებინათ სვანები. მენანდრე პროტექტორი წერს: როდესაც იმპერატორი იუსტინე მიხვდა, „რომ სვანები არ მოემხრნენ რომაელებს, რასაკვირველია გაჯავრდა და იოანეს ბრალი დასდეს ცუდი ელჩობისთვის... თვითმპყრობელმა შეიზიზღა იოანე და სახელმწიფო საქმეებისთვის გამოუსადეგარად მიიჩნია. ხოლო თვითონ ფიქრობდა, თუ როგორ გამოესწორებინა შეცდომები“. იოანე იყო ბიზანტიელთა ელჩი სპარსეთში და დავალებული ჰქონდა სვანეთის საკითხის მოგვარება.

სპარსეთის შაჰი და სპარსი ელჩები მუდამ უცხადებდნენ ბიზანტიელებს შემდეგს: თვითონ თავიანთი ნებით აირჩიეს სვანებმა, რომ მიმხრობოდნენ სპარსელებს, რომ მათ არ სურდათ ბიზანტიელებთან ურთიერთობა. მენანდრე წერს, რომ სპარსელებს „გამამართლებელ საბუთად ჰქონდათ – თვითონ სვანები შეუძლებლად თვლიან რომაელების ქვეშევრდომობას თუმცა კი ძალიან ცდილობენ მათ გადაბირებას“ (იქვე, გვ. 230).

როგორც ითქვა, ბიზანტიის იმპერატორი ძალზე გააჯავრა სვანების პროსპარსულმა ორი-

ენტაციამ, იმდენად, რომ თავისი უპირველესი სახელმწიფო მოხელეც კი არ დაინდო სვანეთის საქმის მოუგვარებლობის გამო. თუ რას ნიშნავდა იმპერატორებისა და შაჰების გაჯავრება მტრული ტომების მიმართ, იქვე აქვს აღწერილი მენანდრეს და სხვა ავტორებს. მაგალითად, შემდეგი იმპერატორის ტიბერი კეისრის დროს, 576 წელს, ბიზანტიური ჯარი შეჭრილა ალბანიაში და უკან გამობრუნებულა ისე, რომ არ აუყრია მკვიდრი მოსახლეობა და არ გადაუსახლება სხვაგან. ეს „შეცდომა“ მალევე გამოუსწორებიათ და კვლავ შეჭრილან ალბანიაში და იქაური მკვიდრი საბირების ტომი და ალბანელები აუყრიათ საკუთარი მიწა-წყლიდან და გადაუსახლებიათ ბიზანტიის იმპერიის სიღრმეში, რათა ისინი სპარსელებს აღარ მიმხრობოდნენ, მენანდრე წერს ამ ბიზანტიური არმიის შესახებ: „კვლავ შეიტრნენ ალბანიაში და აიძულეს საბირები და ალბანელები მთლიანად გადმოსახლებულიყვნენ მდინარე მტკვრის აქეთა მხარეს, რათა ამიერიდან რომაელთა მიწა-წყალზე ეცხოვრათ“ (გეორგიკა, III, 238). მეორე მაგალითიც შეეხება პერსარმენიელთა და იბერიელთა გადასახლება, როცა შემდგომ 576-577 წლებში ბიზანტიელთა და სპარსელთა შორის უკვე სადავო იყო არა სვანეთი, არამედ იბერია და პერსარმენია, საკითხი შეეხო უკვე იმას, რომ თავიანთი მიწა-წყალი მიეტოვებინათ იბერიელებს და პერსარმენიელებს. მენანდრე წერს – „ზავს განამტკიცებდა მხოლოდ იმ პირობით, თუ მსურველ პერსარმენიელებსა და იბერებს ნება ექნებოდათ დაეტოვებინათ თავიანთი მიწა-წყალი და წასულიყვნენ რომაელთა ქვეყანაში... სპარსელთა მეფეს სასიამოვნოდ მიაჩნდა ეს... ნებას აძლევდა, რომ იქაური მცხოვრებლები წასულიყვნენ სადაც უნდოდათ“ (იქვე, გვ. 246). ეს იბერები პერსარმენიელთა გვერდით ცხოვრობდნენ, ანუ იქ, სადაც შემდეგ ბასიანი, ტაო და ერზრუმის ქვეყანა იყო.

აქედან ჩანს, რომ დამარცხებული და დამორჩილებული უცხო ტომების მიმართ ბიზანტიელები და სპარსი მმართველები უღმობელნი იყვნენ, მითუმეტეს, თუ იმპერატორი გაჯავრებული იყო ამ ტომის მიმართ. როგორც ავლინიშნეთ, მენანდრე აღწერს ერთ-ერთ შედეგს იმპერატორის გაჯავრებისა – „კეისარი უკმაყოფილო და გაჯავრებულია, რომ ისინი (ბიზანტიელი ჯარისკაცები) ალბანიაში შეიჭრნენ და არ აჰყარეს ყველანი საბირები და ალბანელები“ (იქვე, გვ. 238).

იმპერატორის გაჯავრებით შეშინებული ჯარი ხელმეორედ შეიჭრა ალბანიაში და, როგორც ითქვა, იქაური მცხოვრებნი ბიზანტიელთა ხელდებულ ქვეყანაში გადაასახლა.

ყოველივე ეს ზემოთაღწერილი მოვიყვანეთ იმის დასამტკიცებლად, თუ რა შედეგი უნდა მოჰყოლოდა იმპერატორ იუსტინეს გაჯავრებას სვანების მიმართ. ზემოთმოყვანილი მაგალითებიდან ჩანს, რომ თუ ბიზანტიელები შეიჭრებოდნენ სვანეთში, ისინი მკვიდრ დამარცხებულ მოსახლეობას გადაასახლებდნენ ბიზანტიელთა უშუალო ხელდებულ ქვეყანაში, რათა მათ სპარსელთა მომხრეობა ვერ გაებდათ.

ქართული წყაროებით, როგორც აღინიშნა, ბიზანტიელთა საკუთარ, ბიზანტიელთა სახელმწიფოში უშუალოდ შემავალ ტერიტორიად მიიჩნეოდა მდინარე კლისურას, ეგრისწყლის იქით მდებარე მიწა-წყალი, რომელსაც შემდგომ აფხაზეთი ეწოდა. სწორედ აქ უნდა გადაესახლებინათ დასავლეთ საქართველოს დაბლობებში მცხოვრები სვანური ტომები: აფსილები, აბაშგები (აბაზგები) და საკუთრივ სვანები. ასევე მისიმიელებსაც შეეხებოდა გადასახლება. მათ უნდა დაეჭირათ დასავლეთ საქართველოს კავკასიონის მაღალი მთიანეთი. მითუმეტეს, რომ VI საუკუნის ბოლოსათვის სპარსეთმა დაკარგა გავლენა არამარტო დასავლეთ საქართველოზე, არამედ აღმოსავლეთ საქართველოს დიდ ნაწილზეც, და ამის გამო ბიზან-

ტიელებს შეეძლოთ სრულებით თავისუფლად ემოქმედათ დასავლეთ საქართველოში ყოველგვარი შიშის გარეშე.

კიდევ უფრო დაუნდობელი ყოფილა იმპერატორი ჰერაკლე კეისარი საქართველოში. 620-იან წლებში ის ლაზიკისა და იბერიის გზით შეიჭრა სპარსეთში. გამარჯვების შემდეგ დაუნდობლად მოექცა ქართულ მოსახლეობას. მემატინის სიტყვით, მორწმუნეები და ურწმუნოები შეურეკავთ ეკლესიებში და განურჩევლად დაუხოცავთ. „სისხლი მდინარეთანი“ დიოდა ეკლესიებიდანო, მასვე საქართველოდან გაუტანია საეკლესიო, უდიდესი მნიშვნელობის უდიდესი სიწმინდეები.

ღაზა სვანეთის ბამო

ლაზიკის ანუ ერგე-ლიგან-კლარჯეთის ზღვისპირა ქალაქ ფაზისთან დამარცხების შემდეგ სპარსელთა შაჰი მიმხვდარა, რომ ის ვერ შეძლებდა ლაზიკაში ჯარის შენახვას, მის მმართველს სურსათითა და საბრძოლო საჭურველით. ზღვისპირა პორტები ბიზანტიელთა ხელში იყო, საიდანაც უხვად ამარაგებდნენ თავიანთ ნაწილებს, ხოლო სპარსელებს კლდიან და მთიან ქვეყანაში (კლარჯეთში) უფრო ხშირად მებარგული კაცების ზურგით უხდებოდათ სურსათ-სანოვავის გადაზიდვა. ეს მათთვის ქმნიდა უიმედო მდგომარეობას, რასაც დაემატა ის, რომ ლაზიკის მოსახლეობამ გადაწყვიტა ბიზანტიელებს მიმხრობოდა, სპარსელებმა საზავო მოლაპარაკებისას მთელი ლაზიკა ბიზანტიელებს დაუთმეს. როგორც ითქვა, მათ შორის მხოლოდ სვანეთის საკითხი დარჩა სადავო. „სვანეთს“ ისინი დასავლეთ საქართველოს უწოდებდნენ.

სვანეთის საკითხის გადასაჭრელად სპარსელებმა ელჩად დანიშნეს სახელმწიფოში უდიდესი პატივის მქონე მეფის საწოლ-თუხუცესი, რომელსაც ზიქეს უწოდებდნენ.

ასეთივე დიდი პატივი ჰქონდა ბიზანტიელთა ელჩსაც, რომელიც ამტკიცებდა, რომ სვანები არ იყვნენ დამოუკიდებლები, მათ რომაელები მბრძანებლობდნენ და იმყოფებოდნენ ლაზების ანუ კოლხების გავლენის ქვეშ, კერძოდ, დადგენილი იყო წესი, რომ სვანებს პური მიეღოთ ლაზთა მეფისაგან. თავის მხრივ ლაზებს სვანები უგზავნიდნენ ტყავებს და სხვა პროდუქტს, რომ „სვანეთის სარდალი ემორჩილებოდა ლაზს და მასთან იყო ის აღრიცხული“ სახარკო სიაში და ლაზი კიდევაც იღებდა მისგან ფუტკრების ნაყოფს და ტყავებს და სხვა რამესაც, ხოლო, როდესაც სვანების მთავარი გარდაიცვლებოდა, ლაზეთის მეთაური ახელისუფლებდა მას... ეს იყო ძალაში ჩვენი მეფის თეოდოსის დროიდან, ვიდრე თქვენი მეფის პეროზისა და ჩვენი მეფის ლეონის დრომდე, შემდეგ პეტრემ გამოიღო ერთი წიგნაკი, სადაც ერთი მეორეზე ცალ-ცალკე ნახვენები იყვნენ ლაზთა მეფეები, რომლებსაც გაუხელისუფლებიათ სვანთა სარდლები“ (გეორგიკა, III, 1936, გვ. 224).

ამ საბუთის გაცნობის შემდეგ სპარსთა მეფემ განაცხადა, რომ წარმოდგენილი საბუთები არ იყო ნდობის ღირსი და შედგენილი იყო ბიზანტიის სახელმწიფოს სასარგებლოდ. მიანიშნა, რომ სპარსელებსაც ჰქონდათ საბუთები, ოღონდ საწინააღმდეგოს დამამტკიცებელი, განაცხადა, რომ ბიზანტიელები ვერ ამტკიცებდნენ სვანეთის მათდამი კუთვნილებას. ამიტომაც სპარსეთის მეფემ წამოაყენა ახალი თვალსაზრისი. გაეთვალისწინებინათ თვით სვანთა სურვილი. „თუ მათ სურთ რომაელთა ძალაუფლების ქვეშ ყოფნა, – განაცხადა შაჰმა, – მე არავითარ შემთხვევაში წინააღმდეგი არ ვიქნები“ (იქვე, გვ. 226).

ბიზანტიელთა ელჩი პეტრე წინააღმდეგი იყო შეკითხვა დაესვათ სვანებისათვის თუ რომელი სახელმწიფოს ძალაუფლების ქვეშ ყოფნა სურდათ მათ, რადგანაც სვანები კატე-

გორიულად უარს ამბობდნენ ეცნოთ ბიზანტიელთა ძალაუფლება სვანეთში და ემხრობოდნენ სპარსელებს. საფიქრებელია იმიტომ, რომ იმუამად საქართველოს უდიდესი (აღმოსავლეთი) ნაწილი სპარსელთა ძალაუფლების ქვეშ იმყოფებოდა და, ჩანს, სვანებს ეროვნული მთლიანობისათვის ერთიანი ძალაუფლების ქვეშ ყოფნა ერჩიათ.

ბიზანტიელებმა თავიანთი ელჩის წარუმატებლობის შემდგომ სხვა ახალი ელჩი გააგზავნეს სვანეთის საკითხის მოსაგვარებლად, რადგანაც სპარსული მხარე შეუცვლელად ამტკიცებდა ერთსა და იმავეს – „თვითონ სვანები შეუძლებლად თვლიან რომაელების ქვეშევრდომობას“. ახალმა ელჩმა იოანემ გაბედა და იმპერატორთან შეუთანხმებლად გააგზავნა სვანეთში კაცები, რათა მათ ეკითხათ სვანებისათვის, სურდათ თუ არა მათ რომაელების ქვეშევრდომობა. სვანებმა ბიზანტიელთა ამ შუამავლებს მტკიცედ განუცხადეს, რომ ისინი არ ცნობდნენ რომაელთა ხელისუფლებას. სვანების ამ პასუხმა, როგორც აღნიშნული იყო საზავო მოლაპარაკების დროს, კიდევ უფრო განამტკიცა სპარსელთა პოზიციები. იოანეს ელჩობა ჩაიშალა და მას გაჯავრებულმა იმპერატორმა ბრალი დასდო, „რომ სახელმწიფოს სასარგებლოდ არ იმოქმედა“ (გეორგიკა, III, გვ. 230).

შემდგომ, როგორც ითქვა, მენანდრე პროტექტორი აღწერს, თუ სვანეთის საკითხის მოუგვარებლობით როგორ უკიდურესად იყო გაღიზიანებული ბიზანტიის იმპერატორი, თუ როგორ უდიერად და უკადრისად ექცეოდა კონსტანტინოპოლში სვანეთის საკითხის გამო ჩამოსულ ელჩს (იქვე, გვ. 233). ერთი სიტყვით, სვანეთის საკითხი აღნიშნულ წლებში ვერ გადაწყვედა. შემდგომ მალევე სპარსელებმა აღმოსავლეთ საქართველოზეც დაკარგეს თავიანთი გავლენა, საფიქრებელია, რომ ამით ხელგახსნილმა ბიზანტიელებმა ისარგებლეს მოვლენით, შეი-

ჭრენ დასავლეთ საქართველოში, სპარსთა მომხრეობისთვის სასტიკად დასაჯეს იქაური ტომების ხელმძღვანელები, აყარეს თავიანთი საცხოვრებელი ადგილიდან და გადაასახლეს სპარსეთ-ბიზანტიის საზღვრიდან უფრო მოშორებით, თანამედროვე სვანეთსა და აფხაზეთში.

ისიც უნდა აღინიშნოს, რომ, რადგანაც სვანები და ყველა სხვა ადგილობრივი ტომი ქრისტიანი იყო, მათი ძირითადი და საუკუნო მომხრე ბიზანტიელები იყვნენ, ხოლო სპარსელები კი მტრები, ამიტომაც მალევე, როცა სამხრეთ კავკასიაში დიდი აჯანყება მოხდა სპარსელთა წინააღმდეგ, ისინიც სპარსელთა წინააღმდეგ ამხედრდნენ.

ისტორიკოს თეოფანე ბიზანტიელის სიტყვით, 571 წლის აჯანყების დროს „არმენიელები

ჩამოშორდნენ სპარსელებს და რომაელებს მიემხრნენ, დატოვეს ქალაქი დვინი, სადაც ცხოვრობდნენ, რომაელთა მიწა-წყალზე გადავიდნენ... სპარსელებს მაშინვე გადაუდგნენ იბერიელებიც და მიემხრნენ რომაელებს (572 წელი)... არმენიელების მხარეზე იბრძოდნენ კოლხები, აბაზგები და ალანთა მეფე საროე“ (იქვე, გვ. 258).

აღნიშნული აბაზგები უნდა იყოს ის ეგრისულ-სვანური ტომი აბაშგები, რომლებიც იქამდე (560 წლამდე) რიონის სანაპიროზე აბაშეთში (აბაშა, აბაშები) ცხოვრობდნენ. ისინი აყრის შემდგომ თავიანთი ქვეყნის სხვა კუთხეში, უფრო დასავლეთით, თანამედროვე აფხაზეთში გადაუსახლებიათ და იმის შემდგომ რომაელთა მოკავშირეები გამხდარან.

7. თეოფილაქტე სიმოკატა – სპარსელების ლაშქრობა სვანეთში

იმის შემდგომ, რაც ბიზანტიელებმა თავიანთი ძალაუფლება აღიდგინეს დასავლეთ საქართველოში და სვანები თავიანთ ბუნებრივ, ანუ სარწმუნოებრივ მოკავშირის ბიზანტიელების მხარეზე მტკიცედ დადგნენ, სპარსელებმა გადაწყვიტეს ელაშქრათ სვანეთში.

VII საუკუნის ისტორიკოსი თეოფილაქტე **სიმოკატა** მიიჩნევს, რომ სვანეთის ირგვლივ მიმდინარე ამბები იყო ბიზანტიის ისტორიის დიდი ნაკვეთი, მისი მონათხრობიდან ჩანს, თუ რა პირველხარისხოვან მნიშვნელობას ანიჭებდნენ ბიზანტიაში სვანეთის საკითხის მოგვარებას. ის წერს: „ისტორიის მინდვრის ყვავილებში ჩავუქსოვით ისიც, რაც რომაელებმა სვანეთის გარშემო მოიმოქმედეს. მხატვრებიც ხომ მნიშვნელოვანსა და დიდ ნაკვეთებს რომ შემოხაზავენ, მანამდე არ უშვებენ ხელს ყალბს, სანამ

მთელის უმცირეს ნაკვეთებსაც კი არ გადაიდებენ სურათებზე“ (გეორგიკა, IV, ნაკვეთი I, გვ. 21).

თეოფილაქტე წერს, რომ დაახლოებით 589-590 წელს სპარსეთის მეფეს ჰორმისდას სვანეთის წინააღმდეგ გაუგზავნია თავისი სარდალი ბარამი. ამ დროს სპარსეთი გაძლიერებული ყოფილა იმდენად, რომ ჰუნებიც კი დაუხარკიათ.

ამის შემდგომ სპარსელებს მოუცლიათ და მათ მეფეს „სვანეთის წინააღმდეგ აღუმართავს მახვილი“ (იქვე, გვ. 30). სპარსელ სარდალს ბარამს სვანეთში ხელთ უგდია დიდძალი ნადავლი, გაუგზავნია ის სპარსეთში, თვითონ კი არაქსზე დაბანაკებულა. ომი ჰქონია კოლხეთში. „ბარამმა ომი კოლხიდის წინააღმდეგ გადაიტანა“ (იქვე, გვ. 22). როგორც ვთქვით, ამის შემდგომ მან შეუტია სვანეთს, ხელში ჩაუგდია სიმდიდრე და ის გაუგზავნია ბაბილონიაში

(ანუ სპარსეთში) – „სახელგანთქმული ბარამი სვანებს მიმართავს და ხელთ იგდებს რადიდძალ ნადავლს, გზაენის მას ბაბილონიაში და დაიბანაკებს მდინარე არაქსზე, რომელსაც ბარბაროსები ერასს უწოდებენ“ (გეორგიკა, IV, გვ. 123). როგორ მოხვდა ბარამი სვანეთიდან არაქსზე ასე სწრაფად?

აქედანაც ჩანს, რომ სვანეთს უცხოელები უწოდებდნენ მთელ დასავლეთ საქართველოს ხოლო კოლხეთი ეწოდებოდა ჭოროხის ხეობას, ისტორიულ კლარჯეთს.

სვანეთში, ანუ დასავლეთ საქართველოში, გამარჯვებულ სპარსელ სარდალს გაუვლია ჭოროხის ხეობა, ანუ კოლხეთი და შემდგომადროინდელი არტაან-არტანუჯის გზით სწრაფად გადასულა იქვე მახლობლად გამდინარე არაქსის ხეობაში.

ეს რომ ნამდვილად ასე იყო, ჩანს იმავე თეოფილაქტე სიმოკატას მონათხრობიდან, როცა სვანეთში სპარსი სარდლის ბარამის ლაშქრობისა და მისი კოლხეთის გზით არაქსის ხეობაში გადასვლის შესახებ შეიტყო, ბიზანტიის იმპერატორმა უკან დაადევნა ბიზანტიელი სტრატეგოსი რომანოზი. ის, ჩანს აღნიშნული არტანუჯ-არტაანის გზით, ანუ კოლხეთის გავლით გადასულა არაქსის ხეობის იმ ნაკვეთში, სადაც ალბანელები ცხოვრობდნენ.

თეოფილაქტე აგრძელებს: „ხოლო ავტოკრატორმა ე.ი. (მაურიკემ) რომ გაიგო ეს ამბები, რომანოზი დანიშნა ომის ხელმძღვანელად. ეს სტრატეგოსი კოლხიდაში რომ მივიდა, რომელსაც მდაბიურმა ენამ ლაზიკე დაარქვა და შეუთანხმდა იქაურ მმართველებს, დაიძრა იქიდან და დაბანაკდა თვით ალბანიის წინააღმდეგ“ (იქვე, გვ. 23). მართლაც, ეს ორი ჯარი ერთმანეთს შეხვდა ალბანიის დაბლობში, არაქსის პირას (გეორგიკა IV, 126).

ზემოთ აღწერილიდან ჩანს, რომ სვანეთი იყო დასავლეთ საქართველო. აქ გამარჯვებული სპარსელი სარდალი დასავლეთ საქართველოს გზითვე შევიდა ჭოროხის ხეობაში, გადა-

ლახა არსიანის ქედი და მიადგა არაქსის ნაპირს. მას უკან დაედევნა კოლხეთის, ანუ ჭოროხისვე გზით რომაელი სარდალი, შეებრძოლა არაქსის ნაპირას, ალბანის დაბლობზე და დაამარცხა სპარსი სარდალი. ასე მოგვითხრობს თეოფილაქტე სიმოკატა.

კოლხიდა, ანუ ლაზიკა რომ ყოფილიყო მთელი დასავლეთი საქართველო, ხოლო სვანეთი მის ამჟამინდელ ფარგლებში მყოფი ჩრდილო-დასავლეთის ერთი ნაწილი, ბუნებრივია, ასეთი ადგილმდებარეობის შემთხვევაში სვანეთთან არაქსის ხეობისა და ალბანიის დაკავშირება შეუძლებელი იქნებოდა. რა საერთო შეიძლება ჰქონდეს მესტიისა და ლენტეხის რაიონებს მდინარე არაქსთან და ისტორიულ ალბანეთთან? ამ საკითხის გარკვევას ცდილობდა ს. ყაუხჩიშვილი. მან წამოაყენა მრავალი თეორია და ფიქრობდა, რომ შესაძლოა თეოფანეს ქრონოგრაფის გადამწერს, შეცდომა მოუვიდა და დედანში ეწერა არა სვანეთი და ალბანეთი, არამედ სხვა სახელები (გეორგიკა, IV, I, 34, შენიშვნა). მაგრამ იმავე ამბავს აღწერს სხვა VIII საუკუნის ბიზანტიელი მწერალი თეოფანე უამთააღმწერელი. ის წერს, სპარსელთა მეფე ჰორმისდამ სარდლად ბარამი დანიშნა და დიდძალი ჯარით სვანეთის წინააღმდეგ გაგზავნა. ბარამი მოულოდნელად დაეცა სვანეთს... ბარამმა ამ ომში დიდი სახელი მოიხვეჭა. ის მდინარე არაქსზე დაბანაკდა. მაურიკემ რომ ეს გაიგო, რომანოზი დანიშნა სტრატეგოსად და სვანეთში გაგზავნა ჯარით. რომანოზი მივიდა ლაზეთში და მდინარე ფაზისზე ალბანიის წინააღმდეგ დაბანაკდა“ (გეორგიკა, IV, I, 88).

მართლაც, თუ ლაზიკად ვიგულისხმებთ მთელ დასავლეთ საქართველოს, მდინარე ფაზისად კი - მდინარე რიონს, აქ მისული სარდალი რომანოზი როგორ უნდა „დაბანაკებულიყო ალბანიის წინააღმდეგ“? ეს შეუძლებელია. მდინარე რიონსა და ალბანიას შორის სხვა უამრავი ქვეყანა არის გადაჭიმული, მაგრამ თუ მდინარე ფაზისი ჭოროხია, ჭოროხ-

თან ალბანია გაცილებით ახლოა გეოგრაფიულადაც და არაქსის ხეობაც ახლოა არსიანის ქედთან.

ჩვენი თვალსაზრისით, როგორც ზემოთ ითქვა, 560-იან წლებში, იქამდე სპარსელთა მომხრე სვანები, არა მხოლოდ დასაჯეს ბიზანტიელებმა, არამედ მათ ისევე, როგორც სხვა კავკასიურ ტომებს, გადასცეს ძალზე დიდი თანხა. მაგალითად, იქამდე მისიმიანთა ტომისა და სხვა კავკასიური ტომის მოსასყიდად მისიმიანეთში ბიზანტიელებს შეუტანიათ სტრატეგოს სოტერიქეს ხელით 28800 ხალასი ოქროს ნომიზმა (გეორგიკა, III, გვ. 174). ჩანს, სვანეთის საკითხის საბოლოოდ გადასაჭრელად ბიზანტიელებმა გამოიყენეს არა მხოლოდ სამხედრო ძალა, არამედ ოქროც – სვანები განუდგნენ სპარსელებს. მათ დასასჯელად სვანეთში შეჭრილა, როგორც აღვნიშნეთ, სპარსი სარდალი, ხელთ უგდია ალბათ აღნიშნული სიმდიდრე და, რადგანაც სვანეთში არ დაედგომებოდა, უკანვე დაბრუნებულა. სვანეთში სპარსელების შეჭრის ცნობის გაგებისთანავე ბიზანტიის იმპერატორს სვანეთში სპარსელთა წინააღმდეგ გაუგზავნია თავისი სარდალი. ამ უკანასკნელს კი შეუტყვია, რომ ჭოროხის, ანუ კოლხეთის გზით არაქსის ხეობაში იყო გადასული სპარსული ჯარი და, შესაბამისად, ლაზიკაში, ანუ ჭოროხის ხეობაში შესული არმია უკან გაედევნა სპარსელებს და არსიანის გადალახვის შემდეგ არაქსის ხეობასთან ალბანიის დაბლობზე დაბანაკდა მტრის პირისპირ.

ამ ამბის ახსნა, კიდევ ერთხელ ვიტყვით, მხოლოდ იმ შემთხვევაში შეიძლება, თუ სვანეთად დასავლეთ საქართველოს ჩავთვლით, ხოლო ლაზიკად – ჭოროხის ხეობას.

ნამდვილად სვანეთზე რომ არის საუბარი იქიდანაც ჩანს, რომ საქმე შეეხებოდა სპარსელ სარდალ ბარამს, ქართულ წყაროებში ბარამ ჩუბინად ცნობილს, რომელიც არაქსის პირას აღნიშნული ომის შემდგომ აუჯანყდა სპარსეთის შაჰს და ჩამოაგდო ტახტიდან, რასაც შემდგომ

უდიდესი ძვრები მოჰყვა სპარსეთ-ბიზანტიის ურთიერთობებში. როგორც ვთქვით, სვანეთის ექსპედიციიდან უკან დაბრუნებული ბარამი დაბანაკდა არაქსის ხეობაში, მას წამოეწია ბიზანტიელი სარდალი და სასტიკად დაამარცხა, ანუ საბოლოო სურათი ასე დაიხატა. სპარსული ჯარი დამარცხდა სვანური ექსპედიციის გამო, ეს ამბავი ასევე უცნობებიათ სპარსეთის მეფისათვის. ბარამს მთელ ჯარში გაუვრცელებია ცრუ ცნობა, „ითიქოს მეფე ჯავრობდა სპარსელთა ჯარზე და ყველას სიკვდილით ემუქრებოდა იმ დამარცხებათა გამო, რომლებიც შეემთხვათ მათ სვანეთში“ (გეორგიკა, IV, 1, 33).

სიკვდილის შიშით შეძრწუნებული სპარსული ჯარი ბარამის მეთაურობით აუჯანყდა სპარსელთა მეფეს და ჩამოაგდეს ის ტახტიდან. „ასე წაერთვა ხოსროს სამეფო ძალაუფლება“ – წერს თეოფილაქტე (იქვე, გვ. 35). ანუ წარუმატებელ სვანურ ექსპედიციას შეეწირა სპარსეთის სამეფო დინასტია. ამიტომაც სვანეთში აღნიშნული ლაშქრობა-ექსპედიცია დიდი და გამორჩეული მოვლენა იყო. ამ მოვლენის შემდგომ სრულებით სხვაგვარად წარიმართა სპარსეთ-ბიზანტიის ურთიერთობები, ამიტომაც შეუძლებელია ამ მოვლენათა ეპიცენტრის – სვანეთის სახელი შეშლოდათ ან ავტორ ისტორიკოსებს ან მათი შრომების გადამწერებს.

მართალია ქართული ტომები განფენილნი იყვნენ და ცხოვრობდნენ არა მხოლოდ დასავლეთ საქართველოში, არამედ ვრცლად უფრო სამხრეთითაც და მათ საკუთარი კერძობითი სახელებით იხსენიებენ, მაგრამ ზოგადად ისინი მაინც ერთი სახელით – იბერებად იხსენიებოდნენ და მათ აღნიშნულ მიწა-წყალსაც ძირითადად იბერია ეწოდებოდა. მაგალითად, VIII საუკუნის ავტორი ეპიფანე კონსტანტინოპოლელი, რომელიც კრიტიკულად მიმოიხილავდა თავის წყაროებს და ფეხითც მოიარა ის ადგილები, სადაც ანდრია მოციქული მოღვაწეობდა, წერს, რომ დასავლეთ საქართველოში, დიდ სებასტოპოლისში, აფსარის ციხესთან ჰისოს

ნავსადგურთან და მდინარე ფაზისთან მოსახლეობდნენ იბერიელები, სუსები, ფუსტელები და ალანები (გეორგიკა, IV, I, 57). მისი აზრით, ტრაპეზუნტი არის ლაზიკის ქალაქი, ხოლო ტრაპეზუნტის ზემოთ მდებარე ქვეყანა კი უკვე იბერიაა.

წმიდა ანდრია მოციქული „ამისოდან წამოსვლის შემდეგ მივიდა ტრაპეზუნტში, ლაზიკის ქალაქში, იქიდან ის წავიდა იბერიაში, მას შემდეგ, რაც მან ზღვის პირას მცხოვრებნი მრავალნი განანათლა, ის ჩავიდა იერუსალიმში“ (იქვე, გვ. 58).

ეპიფანე კონსტანტინოპოლელი, თავისი წმიდა ანდრიას ცხოვრების სხვა ადგილასაც, ერთად ახსენებს იბერიასა და ფაზისს, ისინი ერთ რეგიონში არიან. „მოიარეს ქალაქები, იქადაგეს და სასწაულები მოახდინეს და ჩავიდნენ იბერიაში, ბოლო რამდენიმე დღის შემდეგ სუსანიაში“ (იქვე, გვ. 58). სუსანია (ს. ყაუხჩიშვილის მიხედვით კი სუანია) იმყოფება, ქართული წყაროების მიხედვით, აჭარის მთიანეთსა და ოძრხე-სამცხეში, სადაც ანდრიამ იქადაგა ტრაპიზონიდან მდინარე ჭოროხის გადმოკვეთის შემდეგ.

ქართული წყაროები აქვე აღნიშნავენ პუნქტ სოსანიგეთის არსებობას. თუ ასეთი მოსაზრება მისაღებია, ისტორიული სვანეთის ერთი ნაწილი, ჩანს, მოიცავდა ჭოროხის შესართავის ჩრდილო-აღმოსავლეთით მდებარე მთიან მხარეებსაც. ბერძნული წყაროებიც თითქოსდა ამის შესახებ მიუთითებს.

ამის გამო – „კეისარი მზად იყო დაეთმო სპარსელებისთვის პერსარმენია და იბერია, ვინაიდან კარგად იცოდა, რომ სპარსელები არავითარ შემთხვევაში არ დათმობდნენ ამ ქვეყანას... ზავს განამტკიცებდა მხოლოდ იმ პირობით, თუ მსურველ პერსარმენიელებს და იბერებს ნება ექნებოდათ დაეტოვებინათ თა-

ვიანთი მიწა-წყალი და წასულიყვნენ რომაელთა ქვეყანაში“ (გეორგიკა, III, გვ. 245).

სპარსელებმა სრული თანხმობა განაცხადეს ასეთ პირობაზე, მათ რჩებოდათ იბერიის მიწა-წყალი, შაჰი კი „ნებას აძლევდა, რომ იქაური მცხოვრებნი წასულიყვნენ სადაც უნდოდათ“ (იქვე, გვ. 246).

მაგრამ სინამდვილეში ხალხის გარეშე მიწა-წყალი მისთვის მომგებიანი არ იქნებოდა, მას იმედი ჰქონდა, რომ იბერიელები სამშობლოს სიყვარულის გამო არ მიატოვებდნენ თავიანთ ქვეყანას და სპარსელთა ხელისუფლებას მხოლოდ ზედა ფენა გაეცლებოდა – „იმან იცოდა, რომ გარდა მცირეოდენი მმართველი პირებისა, რომელნიც აჯანყებას მეთაურობდნენ, არც ერთი პერსარმენიელი და იბერი არ წავიდოდა უცხო ქვეყანაში სამშობლოს სიყვარულის გამო, რომელიც ადამიანებში ბუნებით არის ჩანერგილი და გამჟღარო“ (გეორგიკა, III, გვ. 246).

მსგავსადვე უნდა ვიფიქროთ, რომ სვანების აჯანყების დამარცხების შემდეგ ბიზანტიელებმა თავიანთ უშუალო ხელდებულ ტერიტორიაზე მდ. ეგრისწყლის იქით (შემდეგდროინდელ აფხაზეთში) გადაასახლეს აბაშეების (აბაზგების), აფსილებისა და სვანეთის არა მთელი მოსახლეობა დასავლეთ საქართველოს ბარიდან, არამედ მისი აჯანყებული ზედა ფენა, ხოლო მოსახლეობის უდიდესი ნაწილი ადგილზე დარჩა. ამ აბაშ-აბაზგების მმართველი აფხაზეთში უკვე „ბერძენთა ერისთავად“ იქცა. მეფეების მირისა და არჩილის აფხაზეთში შესვლის დროს არ ჩანან ეგრისისა და სვანეთის ერისთავები – იმათი მემკვიდრე უნდა ყოფილიყო „აფხაზთა ერისთავი ლეონი“ – ქართული კულტურისა და ქართული სახელმწიფოებრიობის ამაღლორძინებელი დინასტიის მეთაური, რომელიც სავსებით მიიღო დასავლეთ საქართველოს ხალხმა თანამეტომეობის გამო.

თავი II

ტბები და მდინარეები ისტორიულ კოლხეთში

მდინარე ფაზისი

შესავალი

XX ს-ის ოფიციალური ისტორიოგრაფიის თვალსაზრისით ქართული ეკლესია იყო „პროზელიტური ეკლესია“, რომელმაც თითქოსდა IX-X სს-ში დასავლეთ საქართველოდან გააძევა ძველთაგანვე კონსტანტინოპოლის იურისდიქციაში მყოფი ბერძნული საეპისკოპოსოები და გააუქმა ფაზისის (ფოთის) სამიტროპოლიტოში შემავალი როდოპოლისის (ვარციხის), ზიგანას („ზიგინევი – გუდაყვას“), საისინის (ცაიშის), პეტრას (ციხისძირის) ბერძნული კათედრები. ასევე, თითქოსდა შეცვალა იქამდე დასავლეთ საქართველოში დამკვიდრებული ბერძნულენოვანი წირვა-ლოცვა ქართულით. მათი თვალსაზრისით, მეცნიერულად დადგინდნენ ფაქტად მიიჩნევა, რომ ბერძნული წყაროებით ლაზიკა არის დასავლეთ საქართველო.

ამ გაბატონებულ თვალსაზრისს ჩვენც ვიზიარებდით, მაგრამ იმის გამო, რომ ძველი ქართველი მემკვიდრეებისათვის სრულიად უცნობია ბერძნული საეპისკოპოსოების არსებობა დასავლეთ საქართველოში, გადავწყვიტეთ გამოგვეკვლია სად მდებარეობდა სინამდვილეში ლაზიკა. საჭირო იყო გარკვევა იმისა ეთანადება თუ არაპროკოფი კესარიელისეული გეოგრაფიული აღწერილობა ლაზიკისა თანამედროვე დასავლეთ საქართველოს. ასევე საჭიროა კვლევა იმისა, პროკოფი კესარიელის მიერ აღწერილი მდ. ფაზისი არის თუ არა მდ. რიონი.

პროკოფის ცნობით ლაზიკის უმთავრესი მდინარეა ფაზისი, ლაზიკა მის სანაპიროებზეა განფენილი. ფაზისი იმდენად ჩქარა შეედინება

ზღვაში, რომ კარგა ხანს ზღვას არ ერევა და დამოუკიდებელი ჩქარი ნაკადის სახით ყალიბდება. ზღვაში მცურავ ნაგებს ამ ნაკადის გადაცურვა უჭირთ. მაშასადამე, ფაზისი მთის მდინარეა, რიონი კი დაბლობის, ბარის მდინარეა. რიონი მთლიანად განსხვავდება ამ აღწერისაგან.

რიონის შესართავთან ფოთი-სამტრედიის ძალზე ვრცელი ვაკე თითქმის ზღვის ნულოვან დონეზე მდებარეობს, უფრო მეტი, ზოგიერთი ნაკვეთები ზღვის დონეზე დაბლადაა განლაგებული, ამიტომაც მდ. რიონი არა მხოლოდ ქმნიდა უზარმაზარ ჭაობებს ამ ვრცელ ვაკეზე, არამედ იკარგებოდა კიდევ ამ ჭაობებში. მისი დელტა განფენილი იყო ჭაობებში და ის ძნელად უერთდებოდა ზღვას, ამიტომაც საბჭოთა იმპერიის დიდი სამეცნიერო ძალები შეეჭიდა სამუშაოს, რათა შეექმნათ კალაპოტი მდ. რიონისათვის. მართლაც ეს თითქმის საუკუნოვანი შრომის შემდეგ გახდა შესაძლებელი

მიუხედავად ასეთი უზარმაზარი სამუშაოებისა, მდ. რიონის სიჩქარე, მართალია ოდნავ გაიზარდა, მაგრამ ამჟამადაც, თვითმხილველ დამკვირვებელთა თქმით, რიონი ძნელად უერთდება ზღვას: კერძოდ ხან რიონი შედის ზღვაში დიდი გაჭირვებით, რადგანაც ზღვის დონეზეა მისი დელტა, ხან კი პირიქით, ზღვა შედის რიონის კალაპოტში, ანუ შედინების ამ ადგილას არის ზღვისა და მდ. რიონის მიქცევა-მოქცევა. საფიქრებელია, რომ ასევე იყო პროკოფი კესარიელის დროსაც. რიონი ზღვის შერთვის ადგილას არის ჭაობის მდინარე და

ის არ შეიძლება იყოს ფაზისის ის უგემრიელესი სასმელი წყალი, რომელსაც, პროკოფის თქმით, მეზღვაურები იღებდნენ და ინახავდნენ, რადგანაც არ უგემურდებოდა და არ ფუჭდებოდა. რიონის წყალი იმთავითვე სასმელად უვარგისი უნდა ყოფილიყო, რადგანაც ყოველთვის იყო ჭაობის მდინარის წყალი. მაგრამ სულ სხვაა ჭოროხი – ესაა ნამდვილად ზღვაში შემდინარე მთის წყალუხვი მდინარე.

შუა საუკუნეებში საეჭვოა მდ. რიონი ყოფილიყო დიდი სავაჭრო და სააღებმიცემო არტერია უფრო მეტად იმის გამო, რომ მისი დაბლობის უზარმაზარი ჭაობები იყო მაღარი-ის კერა. ძველად გავრცელებული ციებ-ცხელება აავადებდა ადამიანებს, მაღარია არ აძლევდა ადამიანებს საშუალებას ეცხოვრათ და ეღვაწათ მდ. რიონის ქვეყანაში ანუ ზღვიდან თანამედროვე სამტრედიაში და თითქმის ქუთაისამდე. მაღარიას ყველა ერიდებოდა.

ეს ციებ-ცხელება აიძულებდა ადამიანებს მიეტოვებინათ რიონისპირა დაბლობის (ანუ თანამედროვე რიონის ვაკის) ტერიტორია და მთისწინეთისა და მთა-გორაკებისათვის შეეფარებინათ თავი. გარდა ამისა, აღნიშული დაჭაობების გამო რიონისპირა ვაკე ფოთიდან სამტრედიაში დაფარული იყო ჭაობის ტყეებით, ბუჩქნარებითა და ეკალბარდებით. მიწა კი წყლით იყო გაჯერებული, აქ ადამიანებს არ ეცხოვრებოდათ. შესაბამისად არც ეკონომიკა და აღებ-მიცემობა იყო განვითარებული, არ იყო გზები და შესაბამისად, არც რიონზე იქნებოდა გადებული 120 ხიდი (ამ საკითხზე ქვემოთ შევჩერდებით).

მეორე მხრივ, ფოთიდან თითქმის ქუთაისამდე ტექნოლოგიურად შეუძლებელია რიონზე 120 ხიდის გადება. ამჟამადაც, XXI ს-ში, თანამედროვე ტექნოლოგიების პირობებში მდ. რიონზე სულ რამდენიმე ხიდია გადებული (იგულისხმება ქ. ქუთაისიდან ფოთამდე). საქმე ისაა, რომ მდ. რიონის კალაპოტი ძალზე

განიერია, დატოტვილია, მას არასდროს ჰქონდა ერთი კალაპოტი, ამასთანავე ხშირად იცვლიდა თავის კალაპოტს, მისი სანაპიროები ხიდის ბურჯებისათვის არ შეიცავს მყარ გრუნტს, ამიტომაც საჭიროა ხიდის ბურჯების ასაგებად მნიშვნელოვანი საინჟინრო სამუშაოების ჩატარება. ძველ დროს ხიდის ბურჯებს აყრდნობდნენ კლდოვან ქანებს ანდა მყარ გრუნტს, რომელსაც გარკვეულწილად აძლიერებდნენ, ამიტომაც ხიდების აგებისათვის შესაბამისი გრუნტის სანაპიროს მოძებნა იყო საჭირო.

რიონის ვაკე-დაბლობის ჭაობები, განსაკუთრებით კი სანაპიროები, არც ახლა და მითუმეტეს 2000-1500 წლის წინ ამის საშუალებას არ იძლეოდა. ჭაობის ღია („პალია“) ანუ წყლით გაჯერებული მიწა – განიერ მდინარისათვის საჭირო გრძელი ხიდის მძიმე ბურჯებს ვერ დაიტყერდა. ამისათვის ძველ დროს, როგორც ითქვა, კლდოვან სანაპიროებს იყენებდნენ - კლდეებზე ძველი ტექნოლოგიების შესაბამისად იდგმებოდა ხიდის ბურჯები. მდ. რიონის დაბლობზე კი კლდეები არ არის.

იყო თუ არა მდ. ფაზისზე ასე ან მეტი ხიდი? უნდა ვიგულისხმოთ, რომ იყო, მაგრამ არა მდ. რიონზე, არამედ მდ. ჭოროხსა და მის შენაკადებზე. პროკოფი ხშირად წერს – „მდ. ფაზისის ორივე სანაპირო არის კლდოვანი, აქ არის ვიწრო კლდოვანი გასასვლელები“ ე.წ. კლისურები, სწორედ ამ მდინარისპირა კლდეებზე ანუ ხევის სანაპიროებზე იდგმებოდა ხიდის ბურჯები, რომელზეც ძველი ტექნოლოგიების შესაბამისად დგამდნენ თაღოვან ხიდებს. მართლაც მდ. ჭოროხის ხეობაში, მდინარის შენაკადებზე, დღემდე მოღწეული ათეულლობით უძველესი თაღოვანი ხიდი, გადებული ღრმა მდინარეებზე, მაგრამ რიონის ბარში ქუთაისიდან ფოთამდე არც ერთი ასეთი ძველი თაღოვანი ხიდი არც რიონზე და არც მის შენაკადებზე არაა და ეს ბუნებრივიცაა, ასეთი ხიდების გადება რიონის ბარში შეუძლებელია,

ჭოროხის ხეობაში ეს შესაძლებელია და აგებდნენ კიდევ. აი, აქ ე.ი. მდ. ჭოროხსა და მის შენაკადებზე, ამ არეალში უნდა ყოფილიყო სტრაბონის მიერ აღწერილი 120 ხიდი გადებული.

მდ. რიონის ერთი სანაპიროდან მეორეზე გადადიოდნენ არა ხიდებით, არამედ ბორნებით – გაჭიმული იყო ბაგირები, რომელზეც ტივები ან ნაგები იყო გამობმული, რომლებიც ერთ სანაპიროს აერთებდნენ მეორესთან – ეს იყო ბუნებრივი წესი გეოგრაფიული გარემოდან გამომდინარე. ერთი სიტყვით, ქუთაისიდან ფოთამდე რიონი არის ზღვის დონეზე მდებარე უვრცელეს ვაკეზე (ე.წ. რიონის დაბლობზე) გამდინარე ბარის წყალი, ხოლო ფაზისი მთის მდინარეა.

წმ. ექვთიმე მთაწმიდელი და ზოგადად ქართული საეკლესიო ისტორიოგრაფია მდ. ფაზისად მიიჩნევდა ჭოროხს და არა რიონს. ბერძენ-რომაელი ავტორების ცნობებით ზღვასთან შერთვის სიახლოვეს ძალზე სწრაფი ფაზისი მიედინებოდა კლდეთა შორის, ამიტომ მისი კალაპოტი უცვლელი იყო. მას სათავე არმენიაში ან ჭანეთში ჰქონდა, მიემართებოდა სამხრეთიდან ჩრდილოეთისაკენ. აქ ერთ ადგილას წინ ხვდებოდა კავკასიის დიდი მთა, რის

გამოც მკვეთრად იცვლიდა მიმართულებას და უხვევდა დასავლეთისაკენ. ამ ადგილების ახლოს ფაზისის მარჯვნივ იყო იბერია და მის მაღალ მთებზე მესხები ცხოვრობდნენ.

ასეთივეა ჭოროხი, ის მიედინება ჩრდილოეთისაკენ, სადაც ართვინთან ხვდება კარჩხალის დიდი მთა, რის გამოც იცვლის მიმართულებას და მკვეთრად უხვევს დასავლეთისაკენ, ამით ემსგავსება ფაზისის აღწერას, კარჩხალის მთათა სისტემას, ჩანს „კავკასიის დიდ მთას“ უწოდებდნენ ძველი ავტორები, აღსანიშნავია, რომ აქვე იყო ძველი საერისთავო საკავკასიძეო, (ამჟამადაც არის ადგილი „კავკასორი“), იქვე იყო არტაანის ოლქი, შემავალი იბერიაში ანუ იქვე „იყო იბერია“, სადაც მესხები ცხოვრობდნენ, ასე, რომ ფაზისის აღწერა იდენტურად ემთხვევა ჭოროხისას.

ჩვენში ამჟამად მიიჩნევენ, რომ ფაზისი რაჭაში ფაზის მთიდან გამომავალი რიონია. ამავე დროს მიიჩნევა, რომ ფაზისის ზემო დინება ძირულაა ყვირილასთან ერთად. თუ, ვთქვათ, ფაზისის სათავე ჭანეთი ან არმენიაა, და ფაზისი რიონია, მაშინ რაჭა ან ლიხის ქედი არმენია-ჭანეთში ყოფილა, რაც ასე არაა. ამ და სხვა მრავალი ნიშნით ფაზისი ჭოროხია.

მდ. ფაზისი არიანუს მიხედვით:

„ჩემთვის ცნობილ მდინარეებს შორის ფაზისის წყალი უმსუბუქესია და ფერიც მეტად განსხვავებული. მის სიმსუბუქეს შეიტყობს კაცი წონის გასინჯვით და კიდევ იმით, რომ როდესაც ზღვას ერთვის, ზღვის წყალს ზედ მოექცევა, არ შეერევა, როგორც ჰომეროსი ამბობს... ზემოთ მიმდინარეობს როგორც ზეთი. და როდესაც ზღვაში ზემოდან ამოხაპავენ წყალს, ის მტკნარია, ხოლო თუ ვინმე სიღრმეში ჩაუშვებს ჭურჭელს - მარილიანი. ...ფაზის-

ის წყალს ტყვიის თუ კალის ფერი გადაკრავს, მაგრამ, რომ გაახერებ ძალიან წმინდა ხდება, ამიტომ ჩვეულებაა ასეთი, რომ ფაზისში შემსვლელებმა არ უნდა შეიტანონ იქ სხვა წყალი, და შევლენ თუ არა მის კალაპოტში, ბრძანება იცემა, რომ ხომალდზე არსებული ძველი წყალი სულ გადაიღვაროს. ამბობენ, ვინც ამას არ შეასრულებს, ბედნიერი მგზავრობა არ ექნება. ფაზისის წყალი არ შმორდება და ათ წელზე მეტ ხანს გაუფუჭებელი რჩება, უფრო

მეტადაც ტკბება“ (ფლავიუს არიანე, მოგზაურობა შავი ზღვის გარშემო, 1961, გვ. 38).

ფასისის წყლისაგან კარდინალურად განსხვავებულია მდ. რიონის წყალი. ცნობილ მდინარეთა შორის რიონის წყალი ერთ-ერთი ყველაზე მძიმეა, რადგანაც „რიონი მსოფლიოში გამოირჩევა, როგორც ნაშალი მასალის (სილა, შლამის და სხვა) დიდი რაოდენობის მატარებელი და ზღვაში შემტანი მდინარე. მეცნიერების მიერ არაერთგზის დადგენილია, რომ ყოველწლიურად მდინარე რიონს ზღვაში შეაქვს 8-12 მილიონი ტონა ნაშალი მასალა, რისი დიდი ნაწილი ზღვის სანაპიროს შორის ახლო ილექება და იწვევს ხმელეთის მატებას ზღვის ხარჯზე“ (ს. ზაქარაია, ლიტერატურული წყაროების მიმოხილვა... კრებული „ცოტნეიდელი“ II, 2008, გვ. 70).

იმავეს წერს მეორე მეცნიერი ს. გვასალია - „სპეციალისტთა აზრით რიონში 3-ჯერ მეტი ლამია, ვიდრე ნილოსში. რიონს ზღვაში ყოველწლიურად, საშუალოდ, 10-12 მილიონი ტონა სილა შეაქვს, ზოგჯერ მეტი, ნაკლები კი იშვიათად“ (ს. გვასალია, ანტიკური ხანის კოლხეთი, კრებული „ცოტნეიდელი“ II, 2008, გვ. 57).

თვალხილული ფაქტია, რომ რიონი ზღვის შესართავთან წყალტალახის მოძრავი მასაა, ლამიან-შლამიანი, შავი ფერის ჭუჭყიანი წყალი. მაშასადამე ჩვენ გვაქვს მდ. ფასისისა და მდ. რიონის შესახებ განსხვავებული ცნობები: ფასისი მსუბუქია, რადგანაც სილა-შლამის ნაკლებმატარებელია, მაშინ, როცა რიონი მძიმეა, სილა-შლამის ძალზე დიდი ოდენობის მქონე, თანაც ეს განსხვავება აღმწერთა ცნობით უკიდურესია, მაგალითად არიანეს მიხედვით მისთვის ცნობილ მდინარეთა შორის ფასისის წყალი ყველაზე მსუბუქი იყო, არიანე კი იმჟამინდელი მსოფლიოს მრავალ მდინარეს იცნობდა, რადგანაც ის, ვითარცა მაღალი რანგის სახელმწიფო მოხელე რომის პროვინციათა საქმეებს აღვიღებზე წარმართავდა, იმპერატორ ადრიანეს

საგანგებო რესკრიპტით ევალებოდა „მშვიდობის დაცვა პროვინციებში“ - ბოსფორიდან რომამდე - II საუკუნეში (ფლავიუს არიანე, მოგზაურობა შავი ზღვის გარშემო, 1961, გვ. 3).

მაშასადამე მისთვის მრავალი მდინარე იყო ცნობილი. ის ზოგჯერ ფეხითაც კი დადიოდა ზღვათა სანაპიროებზე და ზომავდა მანძილებს მდინარეთა შორის. მისი აღწერით, როგორც ითქვა იმჟამინდელი კულტურული მსოფლიოს მდინარეთა შორის ფასისის წყალი ყველაზე მსუბუქი იყო, მაშინ როცა ჩვენი თანამედროვე მეცნიერები სტატისტიკური მონაცემების ურთიერთშეჯერებით გვამცნობენ, რომ მდინარე რიონის წყალი - „მსოფლიოში გამოირჩევა, როგორც ნაშალი მასალის (სილა, შლამის) დიდი რაოდენობის მატარებელი“ (ს. ზაქარაია). აქედან ჩანს, რომ ფასისი და რიონი სხვადასხვა მდინარეები იყო, ერთი სასმელად ვარგისია და არა მარტო ვარგისია, არამედ საუკეთესოა, ხოლო რიონის წყლის დაღვევას ვერავინ გაბედავს მის შესართავთან, რადგანაც სიმღვრივის გამო ის სასმელად ყოველად უვარგისია. მათი ამ თვისებებიდან აისახება კიდევ ზღვასთან შერევის სურათი, კერძოდ ფასისი ზღვას არ ერევა, რადგანაც ზღვის წყლის კუთრი წონა უფრო მეტია მისი მარილიანობის გამო, მსუბუქი ფასისის წყალი ზემოდან მოექცევა და დიდ მანძილზე ცალკე მიედინება ზღვაში, როგორც პროკოფი აღწერდა კიდევ არიანეს შემდეგ. რიონის წყალი კი პირიქით, დიდი სილიან-შლამოვნობის გამო ის ნაპირზევე ილექება. ამ პროცესს „სანაპიროს მოსილვას“ უწოდებენ. სანაპირო რიონის შესართავთან განსაკუთრებით ლამიანია- „წვრილი სილითა და ლამით შემდგარი მოსილვის საშუალო მოცულობა 20 მილიონ კუბურ მეტრს აღწევს“: ამის გამო რიონის შესართავთან ზღვის სანაპირო ხმელეთად იქცევა და მისი ფართობი ყოველწლიურად იზრდება - „სტატისტიკა რიონის შესართავთან ხმელეთის მატებისა ასეთია 1804,

1892 წლებში ხმელეთმა საშუალოდ 9 მეტრი მოიმატა. 1870 წლიდან 1936 წლამდე ხმელეთმა 190 მეტრი მოიმატა ე.ი. ნამეტი წელიწადში დაახლოებით 3 მეტრს უდრის. მაგალითად ფოთის ციხე რომელიც ოსმალთა სულთანმა ააგო 1578 წელს ზედ ზღვის სანაპიროზე, 1858 წლისათვის დაშორებული იყო ზღვის ნაპირს 1,8 კმ-ით, ამ შემთხვევაში ხმელეთის მატებამ საშუალოდ 6,5 მეტრი შეადგინა წელიწადში... XIX ს. 60-იან წლებში ზედ ზღვის პირზე აგებული შუქურა XX ს. დასაწყისში ნაპირს 2 ვერსზე იყო დაშორებული“ (ს. გვასალია, კრებული „ცოტნეიდელი“ II, 2008, გვ. 57).

მაშასადამე მდინარე რიონის წყალი თავისი სიმძიმის გამო არა თუ ზღვას ზედ მოექცევა და მასზე გაედინება, არამედ, პირიქით, ზღვის სანაპიროზევე ტოვებს თავის მძიმე სილა-შლამს, ანუ ზღვის წყალს ქვეშ მოექცევა. ამ მხრივ ფაზისი არ შეიძლება იყოს რიონი. მათი წყლები სხვადასხვა კუთრი წონისაა. ერთი მსუბუქია და მეორე მძიმე.

აქედან გამომდინარე, ერთი სასმელად ვარგისია, მეორე როგორც ითქვა უვარგისია. რიონის წყალს, ამის გამო, არავინ ინახავს სასმელად, და თუ მას რაიმე ჭურჭელში შევარგოვებთ არა თუ 10 წლის შემდეგ, 15-20 წუთის შემდეგ ჭურჭლის მესამედი სილა-შლამი იქნება. ფაზისის წყალი კი 10 წლის შემდეგაც კიდევ უფრო უკეთეს-უკეთესი ხდებოდა სასმელად და ის ტკებოდა კიდევ. კოლოსალური განსხვავებაა, იმდენად, საკვირველია კიდევ როგორ შეიძლება ამ თვისებათა გამო რიონისა და ფაზისის გაიგივება.

ბერძნები სახელ „ფასისს“ უწოდებდნენ არა ყველა მდინარეს, არამედ მხოლოდ მას, რომელიც იყო სასმელად საუკეთესო. მსუბუქი იმდენად, რომ როგორც ზეთი ზემოდან მოექცეოდა ზღვას, რადგანაც ნ. ფოფხაძის კვლევიტ „ფასისის ჯერ კიდევ II ათასწლეულის ტექსტებში ეწოდებოდა წმიდა ზეთს, რომელიც იხმარებო-

და მეფის ან სასულიერო პირის მიერ სხვა პიროვნების ზეთისცხების სახელმწიფოებრივი ღონისძიების დროს (იხ. სიტყვა „ფასისი“ გ. ფრიდრიხის ხეთურ-გერმანულ ლექსიკონში), ამიტომ ფასისია ის სუფთა მდინარე რომელიც წმიდა ზეთის მსგავსად შეერთების შემდეგ ზღვის წყალს არ შეერევა, მის თავზე მოექცევა ხოლმე (ნ. ფოფხაძე, კოლხეთის წარსულის ორიოდ საკითხი, კრებული, „ცოტნეიდელი“, II, 2008, გვ. 120). ჩანს, ამის გამო ბერძნებმა „ფასისი“ უწოდეს მრავალ ანკარა, სუფთა მდინარეს, მათ შორის ეფფრატს სათავეში და ყუბანსაც კი. ფასისი - იყო „ღმერთი“ ოკეანესა და თეტიისის შვილი ჰესიოდეს გენეალოგიის თანახმად, ამიტომაც იყო მდინარე ღვთაება. ბერძნული მითოლოგიით ფაზისი - „ღმერთია“, კონკრეტულად არის „მდინარე-ღვთაება“. ჩვენ საეჭვოდ მიგვაჩნია, რომ ბერძნებს სახელი „ფაზისი“ ეწოდებინათ ამღვრეულ, სილა-ლამიან, სასმელად უვარგისი წყლისათვის, ფასისი - წმინდა, საამო გარემოში გამდინარე (და არა ჭაობებში) ნიაგ-ქარიან (და არა მაღარიით განთქმულ) არე-მარეს წყალია. ასეთი გარემო აქვს მთელ სიგრძეზე ჭოროხს - მთის საამო მდინარეა, რიონი კი ჭაობებში ჩაკარგული, ცივ-ცხელებით განთქმულ ვაკეზე მიედინებოდა შლამითა და სილით იყო გაჯერებული. I საუკუნის მწერალ პლუტარქეს გენეალოგიით ფასისი იყო ჰელიოსისა და ოკეანის ასულის ოკორეს ძე, ერთი სიტყვით ფასისი ბერძნული სამყაროს, ბერძნული აზროვნებისა და მითოლოგიის შთაგონების წყაროა, ისაა წმიდა მდინარე, სასმელად საუკეთესო, ასეთი კი არაა მდინარე რიონი. „ფ-ს“ ფუძე პ. ინგოროყვამ ქართულ სამყაროს დაუკავშირა, რაც შეიძლება მართალიც იყოს, აღსანიშნავია, რომ ქართული სამყაროს მდინარეები იყვნენ ეფფრატი ზემოწელში, ჭოროხი, რიონი და ალბათ ყუბანისწყალიც. ასე, რომ ყველა მათგანს შეიძლება ფასისი წოდებოდა, მაგრამ ჩვენი აზრით, ბერძნები ასეთ სახელს არ უწოდებდნენ ანუ „ღვთაე-

ბამდინარედ“ არ მიიხნევენენ სილიან-შლამიან სასმელად უვარგის ჭაობის წყალს, არამედ სუფთას, წმინდას, კეთილ გარემოში მიმდინარეს - ასეთი კი მთის ანკარა მდინარეები იყო.

არიანე წერს: „ფასისის წყალი მსუბუქია, ზღვას ზედ ექცევა – ზეთივით“, მისი სათავე არმენიაშია

უფრო სრულად მოვიყვანოთ არიანეს ცნობა ფაზისის შესახებ - „მდინარეების წყლებს შორის ფაზისის წყალი უმსუბუქესია და ფერიც მეტად განსხვავებული. მის სიმსუბუქეს შეიტყობს კაცი წონის გასინჯვით ან კიდევ იმით, რომ როდესაც იგი ზღვას ერთვის ზღვის წყალს ზედ მოექცევა, არ შეერევა, როგორც ჰომეროსი ამბობს, რომ „ტიტარესი პენეოსის წყლის ზემოთ მიმდინარეობს, როგორც ზეთი“ და როდესაც ზღვის ზემოდან ამოხაპავენ წყალს, მტკნარია ის, თუ ვინმე სიდრმეში ჩაუშვებს ჭურჭელს - მარილიანი... ფასისის წყალს ტყვიის თუ კალის ფერი გადაჰკრავს, მაგრამ რომ გააჩერებ, ძალიან წმინდა ხდება. ამიტომ ჩვეულებაა ასეთი, რომ ფაზისში შემსვლელებმა არ უნდა შეიტანონ იქ სხვა წყალი და შევლენ

თუ არა მის კალაპოტში, ბრძანება იცემა, რომ ხომალდზე არსებული ძველი წყალი სულ გადაიღვაროს... ფასისის წყალი არ შმორდება, ათ წელზე მეტ ხანს გაუფუჭებელი რჩება, უფრო მეტადაც ტკბება“ (ფლავიუს არიანე, მოგზაურობა შავი ზღვის გარშემო, 1961, გვ. 38).

„მდ. ფასისი არმენიიდან მომდინარეობს. მის ახლოს ცხოვრობენ იბერიიდან არმენიაში გადასახლებული იბერიელები. მდინარის შესავლელთან, ფასისის მარცხენა ნაპირზე მოთავსებულია მილეტელთა მიერ დაარსებული ელინური ქალაქი ე.წ. ფაზისი, რომელშიც როგორც ამბობენ თავს იყრის 60 სხვადასხვა ერი...“ (ანონიმი, იქვე, გვ. 86).

არიანე წერს – „ფასისის ახლოს ცხოვრობენ იბერიიდან არმენიაში გადასახლებული იბერიელები“, თუკი ფაზისი რიონია, მაშინ არიანეს შესაბამისად გამოდის, რომ „რიონის მახლობლად ცხოვრობენ იბერიიდან არმენიაში გადასახლებული იბერიელები“. რიონთან რა უნდა არმენიას? მაგრამ ჭოროხი გადმოედინებოდა ქვეყნიდან, რომელიც რომაელებმა მცირე არმენიის სახელმწიფოებრივ ერთეულს მიაკუთვნეს. ამ ქვეყნის ეთნიკას ეხება არიანე.

სტრაბონი მდინარე ფასისის შესახებ

გამოკვლევის XIV თავში, რომელიც „არმენიას“ ეძღვნება, სტრაბონი წერს – ამ „ქვეყანაში ბევრი მდინარეა, განსაკუთრებით ცნობილია ფაზისი და ლიკოსი, რომლებიც პონტოს ზღვას ერთვიან (ერატოსთენე ლიკოსის მაგივრად ასახელებს თერმოდონტს, რაც არაა სწორი“) (სტრაბონი, XIV, 7) (თ. ყაუხჩიშვილი, სტრაბონის გეოგრაფია, 1957, გვ. 190).

თუ რატომ ათავსებს მდინარე ფასისს (ანუ ჭოროხს) სტრაბონი არმენიაში იქვე თვითვე

განმარტავს: „მოგვიტხრობენ არმენიაზე, რომ პირველად ის პატარა ყოფილა... იმით გაზარდეს, რომ მეზობელ ხალხებს ჩამოაჭრეს ნაწილები... იბერებს (ჩამოაჭრეს) პარიადრეს კალთები, ხორზენე და გოგარენე, რომელიც მტკვრის გადაღმა არის“ (სტრაბონი, XIV, 5).

კლარჯეთი – ისტორიული ხორზენეს ერთ ნაწილად მიიხნევა. მაშასადამე, ის ისტორიული იბერია იყო, რომელიც სტრაბონის ეპოქაში სომხეთში მოექცა, ამიტომაც შესაბამისად

ცხადია, კლარჯეთის მდინარე ჭოროხი (ფაზისი) სტრაბონისათვის არმენიის ქვეყანაშია მოქცეული. ს. ჯანაშიას აზრით ხორძენე მოიცავდა გუმუშხანეს თემის აღმოსავლეთ ნაწილს (ს. ჯანაშია, შრომები, II, გვ. 93) – ეს კი ისტორიული კლარჯეთის რეგიონია. ყოველ შემთხვევაში საქართველოს ისტორიული ატლასის მიხედვით ხორძენე – კლარჯეთია. „საქართველოს სსრ ატლასი“ (1964), გვ. 245. რუკაზე „ხორძენა“ მოთავსებულია არტანუჯის რეგიონში და იქვე მიწერილია, რომ ესაა „კლარჯეთი“.

სხვაგან სტრაბონი წერს – „ხოლო დანარჩენი კოლხიდა მეტწილად ზღვასთან მდებარეობს: მომდინარეობს მასზე ფაზისი დიდი მდინარე, რომელსაც სათავე არმენიიდან აქვს, რომელიც ღებულობს გლაგოსსა და ჰიპოსს, მახლობელი მთებიდან გამომდინარეთ. აღმა ცურვა შეიძლება შორაპანამდე, სიმაგრეს შეუძლია დაიტოს მთელი ქალაქის მოსახლეობა. ფეხით, საურმე გზით 4 დღეში მიისვლება მტკვრამდე. ფაზისზე მდებარეობს მისი მოსახლე ქალაქი, კოლხთა სავაჭრო ადგილი,

გარშემორტყმული მდინარით, ტბითა და ზღვით“ (სტრაბონი, XI, II, 17. თ. ყაუხჩიშვილი, სტრაბონის გეოგრაფია, 1957, გვ. 123). აქაც, ფასისი არმენიიდან მომდინარებს.

სტრაბონის სარაპანას მდებარეობა განსხვავდება პროკოფის სარაპანასაგან. სტრაბონის სარაპანა – მდ. ფასისზეა, ხოლო პროკოფისა – მაღალმთიანეთში. სტრაბონის სარაპანა უნდა იყოს ართვინი. ქალაქი ფაზისი კი უნდა იყოს თანამედროვე გონიო ან მისი მახლობელი პუნქტი. ცნობილი შლიმანი აქ აპირებდა არქეოლოგიური გათხრების დაწყებას ნებართვის შემთხვევაში. აღსანიშნავია, რომ ჭოროხის ზღვასთან შერთვის ადგილას, მარცხენა სანაპიროზე ახლაცაა ტბები და ასევე (ერთი დიდი და რამდენიმე მცირე) ყოფილა ვეიდენბაუმის აღწერითაც. ამ ნიშნით (მარცხენა სანაპიროზე ტბა და ქალაქი) ჭოროხი მიემსგავსება ფაზისს. კავკასიის მთას უწოდებენ სპერ-არსიანის მთიანეთს, რომლის ერთ-ერთი უდიდესი მწვერვალია კარჩხალი, აქ იყო ჭოროხის აუზის ვრცელი ქართული ოლქი - ისტორიული „საკავკასიძეო“.

აგათიას მიხედვით მდ. ფასისი მდ. ჭოროხია

მთისა და ბარის მდინარეებს ერთმანეთისაგან მკვეთრად განასხვავებენ, მთის მდინარეების სიჩქარე დიდია, გემრიელია და სუფთაა და აქვს შესაბამისი მახასიათებლები, ხოლო ბარის, მით უმეტეს, ჭაობის მდინარეები (ასეთია, მაგალითად, მდ. რიონი ქვემოწელში და ასევე ზღვის შესართავთან) არის მდორე, წყალი აქვს უგემური, ორგანოლექტიკურად უვარგისი, წყლის სიჩქარე მცირეა, მას ზოგჯერ ფაქტიურად არ შეუძლია თავისი დინებით დაძრას ადგილიდან დიდი ნავი. როგორი მდინარეა ძველი

ბერძენი ავტორების აღწერით მდ. ფასისი? ის მთის მდინარეა თუ ბარის (ჭაობის)? ძველი ბერძენი ავტორების აღწერით, მდ. ფასისი არის მთის მდინარე, მაგალითად ის ისე ჩქარი დინებით შედის ზღვაში, რომ მას დიდხანს არ ერევა, მისი წყალი ძალზე გემრიელია და იმდენად სუფთა, რომ ჭურჭელში შენახვის შემდეგაც დიდხანს არ ფუჭდება. იგივეს წერს აგათია სქოლასტიკოსი. მაგალითად, ის წერს, რომ ჭანების ტომი ცხოვრობს „ქალაქ ტრაპიზონის ქვემოთ, ევქსინის პონ-

ტოს სამხრეთით“ (გეორგიკა, III, გვ. 181), ეს ტომი თავს ესხმოდა მეზობელ მხარეებს და მათ შორის არმენიასაც, ამიტომ მათ წინააღმდეგ საომრად გაგზავნეს მათი თვისტომი თეოდორე – სამხედრო მეთაური თავისი ჯარით. „მეფემ მას დაავალა ეს საქმე. ის დაიძრა კოლხიდიდან დიდძალი ჯარით, ფასისს გადაღმა მოუარა დასავლეთით ჭანების საზღვრებს და უცბად შევიდა მტრის მაშინდელი მიწაწყლის შუაგულში. მან დაიბანაკა ქალაქ თეოდორიადისა და ეგრეთწოდებულ რიზეს გარშემო“ (გეორგიკა, III, გვ. 82).

აქედან ჩანს შემდეგი – ჭანების დამსჯელი სამხედრო რაზმი გამოვიდა კოლხეთიდან, მოუარა დასავლეთის მხრიდან ჭანეთის საზღვრებს და ეს დასავლეთის მხარე იყო ფასისის გადაღმა, ანუ ფაზისი იქვეა, რიზესთან ახლოს – მთებს იქით, იქიდან შემოუარა ჭანეთის საზღვრებს თეოდორემ. რიზესთან ახლოს კი ერთ მხარეს ზღვაა და მოპირდაპირე მხარეს მდ. ჭოროხი გაედინება – ესაა აგათია სქოლასტიკოსის ფაზისი.

დავუშვათ, ფასისი არის მდ. რიონი, ჭანეთის ადგილმდებარეობა კი ცნობილია – ტრაპიზონ-რიზესაკენ. დასავლეთ საქართველოდან რიზე-ტრაპიზონისაკენ მიმავალი ჯარი მდ. რიონს შემოუვლიდა ირგვლივ და ისე მივიდოდა ჭანეთში? ასეთი გზა იქნებოდა აბსურდული, ფასისი – რიზეს პირისპირაა, მთებში მას შემოუარა თეოდორემ და მივიდა რიზესთან, მაშასადამე ფაზისი – ჭოროხია და არა რიონი.

საერთოდ კი, ტრაპიზონისკენ მიდიოდა საცხენოსნო გზა, ხოლო ტრაპეზუნტიდან კონსტანტინოპოლამდე „სახელმწიფო ცხენებით“ მგზავრობდნენ მოხელეები. მენანდრე პროტიქტორი წერს: სტრატეგოსი ზემარქე ალანიიდან, დარინის გზით მივიდა აფსილიაში (ისე, რომ მისიმიელთა ქვეყანა მარცხნივ დარჩა), მივიდა როგატორიონში და შემდეგ ექსინოს პონტომდე და მერე ნაგებით მდ. ფასისამდე, შემდეგ ტრაპეზუნ-

ტიში. აქედან სახელმწიფო ცხენებით ბიზანტიონში მივიდა მეფესთან (გეორგიკა, III, გვ. 237).

ალანიად აქ იგულისხმება შემდეგდროინდელი აფხაზეთი, რომელიც ე.წ. დარინის გზით უერთდებოდა აფსილიას ანუ სუფსის ხეობას (რიონის მარცხენა სანაპიროს ვაკეს). აქ ყოფილა პუნქტი როგატორიონი, საიდანაც გასულა ზღვის სანაპიროზე და იქედან ზღვით, ნაგებით მიუცურავს ჭოროხამდე ანუ ფაზისამდე.

ფასისი მთის სწრაფი მდინარე რომაა და სწრაფი სიჩქარის მქონე, ამის შესახებ ვიტყვობთ აგათია სქოლასტიკოსის ნაშრომიდან:

სპარსელი სარდალი მალულად მიიწევს ქ. ფაზისისკენ, მიადგება მდინარეს. ქ. ფასისთან ახლოს მდინარეს გადახერგავს ნაგებითა და შემუბით (ე.ი. მდინარე არც იმდენად განიერია) ისე, რომ ბერძნების ოცდაათნიჩბიანი რამდენიმე ნავი და ტრიერები დარჩა მდინარის აღნიშნული ხერგილის ზემოთ. ეს რომ დაინახა მენავეების უფროსმა, „მაშინვე მოაბრუნა საჭე, რაც ძალა და ღონე ჰქონდა, მოუსვა ნიჩბებს და გაბრუნდა უკან, თუმცა ძალიან გაუძნელდა ფაზისზე უკან გაცურვა და პირისპირ შებრძოლება მაგარ ტალღებთან, სპარსელებმა მაინც ორი ნავი ჩაიგდეს ხელში, მაგრამ უმეზღვაურებოდ. მეზღვაურებმა რომ დაინახეს მტერს ჩაუვარდებით ხელშიო, გაბედულად გადაეშენენ ტალღებში... გადასჭრეს მდინარე ირიბად და ხმელეთით გასწიეს მეორე გზით, რათა მტერს არ შეჩეხებოდნენ და ჩავიდნენ იმ ქალაქში, ფაზისის სახელს რომ ატარებს“ (გეორგიკა, III, გვ. 100).

აქედან ჩანს, რომ ზღვის სანაპიროსთან ახლოს ქ. ფასისთან მდ. ფასისი არის იმდენად ჩქარი მთის მდინარე, რომ მის ტალღებთან ბრძოლა უჭირს 30-ნიჩბიანი ნავის 15 მეზღვაურს. „მაგარი ტალღების“ გამო ისინი მაინც ქვემოთ მიცურავდნენ. დიდი მცდელობის მიუხედავად, ამ უძღურობის გამო, მიატოვეს ნავი და წყალში გადახტნენ. ეს 30-ნიჩბიანი ცარიელი ნავი სპარსელებს ჩაუვარდათ ხელში,

სპარსელებმა შიგ ჩასხეს თავიანთი მებრძოლები და რადგანაც დაღამდა კიდეც, მდინარეში ღუზა ჩაუშვეს და ნავებშივე დაიძინეს. აგათიას შემდეგი თხრობიდან ჩანს, რომ მდ. ფასისი ნამდვილად ჩქარი მთის მდინარე იყო ზღვის შესართავთანაც კი: „როგორც ზემოთ ვთქვი, რომაელთა ორი 30-ნიხიანი ნავი, ცარიელი სპარსელებმა იგდეს ხელთ. ეს 30-ნიხიანი ნავები მიდიელი ჰოპლიტებით იყო სავსე და მდინარეში იდგა ღუზაჩაშვებული და წერილი თოკებით ნაპირას მიბმული. რომ დაღამდა, მემორებმა ნავებში დაიძინეს, მაგრამ ძლიერი ტალღები წამოსულა და თოკები დაუჭიმია ტვირთის სიმძიმის გამო, ერთ ნავთაგანს მოულოდნელად თოკი გასწყვეტია, მოწყვეტილი და გათავისუფლებული ნავი ტალღას მოუტაცია და რადგან ტალღას ნიხბებით არ უწევდნენ წინააღმდეგობას, ნავი სწრაფად გაექანა წინ და ხელში ჩაუვარდა რომაელებს“ (იქვე, გვ. 103). ე.ი. ფასისი სწრაფია. ასეთი კი ჭოროხია, ხოლო რიონი გაცილებით მდორეა. აქაც ფასისი – ჭოროხია.

თუ ფასისი ჭოროხია, მის სანაპიროებზე (მის ხეობაში) უნდა იყოს ყველა ის ცნობილი ქალაქი (ფასისი, როდოპოლისი, არქეოპოლისი), რომლებზეც ხშირად წერენ (მათ შორის მუხირისიც და კოტაისის ციხეც).

ჩვენ რომ ვეთანხმებოდეთ ს. ყაუხჩიშვილსა და საერთოდ, XX ს-ის II ნახევარის ქართული ოფიციალური ისტორიოგრაფიის თვალსაზრისს კოლხეთ-ლაზიკის მდებარეობის შესახებ, ცხადია, საკმაოდ რთულ შრომასაც არ გავწევდით და ამ საქმეს ხელახლა არ გამოვიკვლევდით, ამიტომაც, ჩვენ ს. ყაუხჩიშვილისაგან განსხვავებით, ვფიქრობთ, რომ კოლხეთ-ლაზიკა მდებარეობდა ჭოროხის ხეობაში, კერძოდ, მოიცავდა ჭოროხის ზღვისპირა შესართავ მხარეს (თანამედროვე სარფი-გონიო-ბათუმი და ა.შ.), ე.წ. ისტორიულ „ბოლო კლარჯეთისას“ ანუ ჭოროხის ზღვისპირა მხარეს მდ. აჭარისწყ-

ლის შესართავის ზემოთაც და აგრეთვე ჭოროხის ხეობას ართვინისკენ, აგრეთვე ისტორიულ კლარჯეთს – არტანუჯისწყლის ხეობას ვიდრე არსიანის ქედამდე. აქ ქ. არტანუჯზე X საუკუნემდეც და შემდგომაც, პორფიროგენეტის სიტყვითაც, გადიოდა საერთაშორისო სავაჭრო გზა, რომელიც არტანუჯს აკავშირებდა იბერიასთან, არმენიასთან და სირიასთან, ხოლო, თავის მხრივ, არტანუჯი აღნიშნული ჭოროხისპირა გზით (და თვით ჭოროხით) უერთდებოდა შავიზღვისპირა სავაჭრო პორტებს. აი, ამ საერთაშორისო სავაჭრო გზაზე მდებარეობდა ლაზიკა, ანუ ისტორიული ერგე, ლიგან, კლარჯეთი. როგორც ვთქვით, ლაზიკა 553 წლისთვის ორად იყო გაყოფილი. ფრონტის ხაზი სპარსეთ-ბიზანტიას შორის გადიოდა დაახლოებით იქ, სადაც მდ. აჭარისწყალი უერთდება მდ. ჭოროხს, ზღვის ზემოთ 20-30 კმ-ის მანძილზე (ეს ზომები, რომელთაც ქვემოთ განვიხილავთ, გადმოცემული აქვს აგათია სქოლასტიკოსს).

ფრონტის ხაზი, ეტყობა, გადიოდა შავი ზღვის სანაპიროს პარალელურად. როგორც აგათიას მონათხრობიდან ჩანს, მერმეროემ სპარსელთა ჯარით ორჯერ შეუტია არქეოპოლისს და უკუქცეულ იქნა მუხირისსა და კოტაისის ციხეში. მაშასადამე, არქეოპოლისი ბერძნებისაა, მუხირისი და კოტაისის ციხე – სპარსელების, ეს პუნქტები ერთმანეთთან ახლოა, შემდეგ მერმეროემ გადაწყვიტა ბერძნების ხელში მყოფი სოფ. ტელეფისის ციხის ძნელსავალი ადგილების გავლით მიეღწია მდ. ფასისამდე. ტელეფისის ერთ მხარეს მიუდგომელი ციცაბოა, მეორე მხარეს კი ჭაობები. მერმეროე მოულოდნელად მიაღწა ტელეფისს, რომელიც ბერძნებმა მიატოვეს. ტელეფისიდან ზღვის მიმართულებით 7 სტადიონის მანძილზე იყო სოფელი ოლლარია, ბერძნულად „ქიტროპოლია“ (ქოთნების სავაჭრო), იმავე გზაზე მდებარეობს პუნქტი

„ნესოსი“ (ნესოსი სულ 5 ფარსანგით არის დაშორებული ტელეფისს. იბერების და ლაზების ფარსანგი უდრიდა 21 სტადიონს) (გეორგიკა, III, 1936, გვ. 37).

„ნესოსი 150 სტადიონითაა დაშორებული ტელეფისს. ნესოსი გარშემორტყმულია მდინარეთა მორევებით. ფასისი და დოკონოსი ცალცალკე ჩამომდინარეობენ კავკასიის მთებიდან. აქ კი უახლოვდებიან ერთმანეთს“ (გეორგიკა, III, გვ. 38).

თუ 1 სტადიონს დაახლოებით 178 მეტრად ჩავთვლით, სოფელი ნესოსი ტელეფისიდან დაშორებული ყოფილა 150X178 დაახლოებით 26,7 კმ-ით. ამდენითვეა დაშორებული ქ. ფასისიდანაც, ე.ი. ეს ქალაქები ერთმანეთთან ახლოს იყო. სოფ. ნესოსთან ეს ორი მდინარე ბერძნებს ერთმანეთისთვის შეუერთებით არხით. იქვე, მახლობლად, უერთდებოდა კიდევ ერთმანეთს ბუნებრივად ეს ორი ნაკადი – ჩემი აზრით, აჭარისწყალი (დოკონისი) და ჭოროხი (ფასისი). წერს კიდევ აგათია, „თავისთავად ერთიანი და ბოლოს ერთმანეთს შეერთდებიან“ (იქვე, გვ. 38). მერმეროემ მდ. ფასისზე თავისუფლად გადაიყვანა თავისი ჯარი (ე.ი. მდინარე ვიწროა, არაა ისე განიერი აქ, ზღვიდან დაახლოებით 27 კმ-ის დაშორებით, ხოლო რიონი ზღვიდან 27 კმ დაშორებით ძალზე განიერია). მან ხიდი გადო – ფიცრებით და ტიფებით (გვ. 39).

საზოგადოდ ჯარის, და განსაკუთრებით კი დიდი ჯარის ხიდზე გადასვლა, სახიფათო იყო, სწორედ ამ დროს ესხმოდა მას მოწინააღმდეგე. მით უმეტეს, რომ ხიდი სახელდახელო იყო – ტიფებით და ფიცრებით გადებული, ამიტომაც მერმეროეს საგანგებოდ დაუცავს თავისი ჯარი, როგორც ჩანს, იქვე მდგომი ციხის – ონოგურისის მეციხოვნეთა მეშვეობით. აგათია წერს: „თავისუფლად გადაიყვანა მთელი ჯარი, რომ არავის აღმოუჩენია დაბრკოლება“ (გეორგიკა, III, გვ. 40). და იქვე განაგრძობს თხრობას ონოგურისის ციხის შესახებ. ონოგურისი ყოფი-

ლა თითქმის ერთი ნაწილი არქეოპოლისის გარეუბნისა, ასე რომ, არქეოპოლისი ბერძნების ხელში მყოფი და ონოგურისი სპარსელებისა, ახლო იყვნენ აღნიშნულ სახელდახელო ხიდთან. 554 წელს ბიზანტიელებმა შეუტიეს ონოგურისს (გეორგიკა, III, გვ. 52).

მაღე ბერძნებმა შეიტყვეს, რომ იბერიიდან მოდიოდა მერმეროეს შემცველი სპარსელი სარდალი ნახორაგანი. ჩანს, ისინი ფასისის ანუ ჭოროხის ხეობაში შევიდნენ არტაანიდან (ე.ი. იბერიიდან) ართვინის გავლით. ონოგურისის ციხესთან ბერძნები დამარცხდნენ, უკუიქცნენ და ბევრი დაიღუპა მდ. კათარისწყლის ხიდის გადალახვისას. აგათია წერს – „ორმოცდაათი ათასი კარგი მებრძოლი გაექცა სამი ათას სპარსელს“ (გვ. 62), მიაჩნია, რომ ეს იყო დვთის რისხვა ლაზთა მეფის მოკვლის გამო.

ნახორაგანმა წაიყვანა 60 000 სპარსი ჯარისკაცი ბიზანტიელების მიერ დაკავებული ნესოსის ასაღებად (ჭოროხ-აჭარისწყლის შესართავთან). აქ იდგნენ ბერძენთა სარდლები დაქირავებული ჰუნი საბირების ტომის მეომრებით. იქვე ახლოს არქეოპოლისის დაბლობების მახლობლად იყო მათი ძირითადი ბანაკები – ასე ჩანს აგათიას მონათხრობიდან (გეორგიკა, III, გვ. 91). აქ აპირებდნენ გავლას სპარსელები. მაღე ერთმანეთს პირისპირ შეხვდნენ სპარსელი და რომაელი სპასალარები – არა ომის ველზე, არამედ თავდაპირველად მოსალაპარაკებლად. ნახორაგანმა მარტინეს შესთავაზა – „დატოვე ეს ადგილები და გადადი შენი ჯარითურთ ტრაპეზუნტში, პონტოს ქალაქში“ (იქვე, გვ. 96). აქედან ჩანს, რომ ამ ადგილების ახლო პონტოს პროვინციაა. ეს ნიშნავს, რომ ომი იყო პონტოს მეზობლად ერგულიგანში, კლარჯეთის ბოლოს და არა რიონის პირას.

მოლაპარაკებების ჩაშლის შემდეგ ნახორაგანმა ჯარი წაიყვანა ქ. ფასისიკენ – ნესოსიდან 26-27 კმ. მანძილზე.

აგათიას სიტყვით, მდ. ფასისი ძალზე ახლოს ჩამოუდის ქალაქს და ქალაქთან ერთვის ზღვას. „ნესოსს სულ დიდი ექვსი ფარსანგით არის დაშორებული“ (გეორგიკა, III, გვ. 97). „მდინარე ჩრდილოეთის მხრიდან ჩამოუდის ქალაქს“ (გვ. 98). მტერი მას სამხრეთიდან უნდა მიდგომოდა, რისთვისაც მდინარე გადაკვეთეს. ქ. ფასისთან ახლოს სამხრეთით იყო „ქრისტიანთა შორის განთქმული ტაძარი“ (გეორგიკა, III, გვ. 113). აქ ილოცა ბერძენთა ჯარის მეთაურმა და მტერი საოცრად დაამარცხა. სპარსელები უკან მუხირისში დაბრუნდნენ. ბიზანტიელებმა სპარსელთა ხელში მყოფი ქ. როდოპოლისი აიღეს. კოტაისი სპარსელებს დარჩათ. ამით ამთავრებს აგათია თავის თხრობას, რომლიდანაც ჩანს, რომ

აღნიშნული ქალაქები ახლოს იყვნენ ერთმანეთთან და ერთიან ურბანისტულ სივრცეს ქმნიდნენ. 562 წელს დაიდო ე.წ. ორმოცდაათწლიანი ზავი, რომელზეც სადავო იყო სვანეთის საკითხი.

საერთოდ, სვანეთი, ბერძენი ავტორების ცნობებით, იყო მნიშვნელოვანი ქვეყანა, რომლისთვისაც ორი იმპერია ერთმანეთს საუკუნის მანძილზე ედავებოდა. თანამედროვე ისტორიკოსთა შრომებში სვანეთის ქვეყანა თითქმის არ ჩანს, მაშინ, როცა მას უნდა სჭეროდა საქართველოს ტერიტორიის მნიშვნელოვანი ნაწილი. სად იყო სვანეთი? ცხადია, თანამედროვე ორი მთიანი რაიონი კი არ იყო ის, არამედ დასავლეთ საქართველოს ძალზე დიდი და მნიშვნელოვანი ნაწილი VI საუკუნისთვის.

სხვადასხვა ავტორთა ცნობები ფასისის სათავის შესახებ

მდ. ფასისის სათავე – არმენია

მაქსიმე ბერძნიშვილმა გამოიკვლია, რომ ძველ ავტორთა უმრავლესობა მდ. ფასისის სათავეს არმენიაში ათავსებს. ის წერს – „შეგჩერდეთ იმ მწერლებზე, ვინც ფასისის სათავედ არმენიის მთებს თვლიდა. ამათში უწინარესად უნდა დავასახელოთ ერატოსთენე (III-II სს. ძვ. წ. მწერალი)... თვითონ სტრაბონი, რომელიც სამ ადგილას მაინც ლაპარაკობს ფასისის სათავეზე, ორჯერ იგი გარკვევით ასახელებს არმენიას (წიგნი XI, I, 17 და XI, XIV, 7). მესამეჯერ კი ამ საგანზე ამბობს იბერიაში კოლხეთიდან გადასავალ გზასთან დაკავშირებით (XI,III,4)... აქ სტრაბონი აგვიწერს სარაპანის აღმოსავლეთით მდებარე და იბერიისაკენ მიმავალ გზას, რომელიც, მისი სიტყვით, მიიმართება სარაპა-

ნის მეზობელი ხეობით. ამ ხეობაზე, – განაგრძობს იგი, – გზა გასავალია, ვინაიდან ფასისზე 120 ხილია გაკეთებული და სწორედ აქ დასძენს, რომ იგი (ე.ი. ფასისი) სათავეს იღებს ზემდებარე მთებშიო. რადგან ავტორს ლაპარაკი აქვს იბერიაზე, ამიტომაც კონტექსტით აშკარად ჩანს, რომ აქ იგი გულისხმობს იბერიას და მის თავზე მდებარე მთებს“ (მ. ბერძნიშვილი, ქ. ფასისის ისტორიისთვის, 1969, გვ. 95) – „სტრაბონის ცნობას ფასისის არმენიიდან მომდინარეობის შესახებ იმეორებს სტრაბონისეული ქრესტომათიის ავტორიც, აგრეთვე დიონისე (II ს.), არისტოციანე (V-VI სს), სტეფანე ბიზანტიელი (VI ს.), ესტატე თესალონიკელი (XII ს.)“ (იქვე, გვ. 95).

ამარანტოს მთები – „არიან ანტიკურ მწერლებში ისეთნიც, რომელთაც მდ. ფასისის

სათავედ მიაჩნიათ ამარანტოს მთები. პირველი, ვინც ამარანტოს მთებს უკავშირებდა ფასისის სათავეს, იყო აპოლონიოს როდოსელი. ის თავის „არგონავტიკაში“ ორჯერ ასახელებს ფასისის ამ მთებიდან მომდინარეობას (II,399; III, 1220)... მისი სქოლასტი გადმოგვცემს, რომ ახალი წელთაღრიცხვის II საუკუნის გრამატიკოსის ჰეროდინეს სიტყვით, ამარანტო ქალაქია პონტოში. მეორე ადგილას კი წერს – „ამარანტო – ეს ბარბაროსული ტომია კოლხებს ზემოთ, ხმელეთზე. აქედან გამომდინარეობენ ფასისის წყაროები – ან ეს მთაა კოლხეთში, ამარანტიონად წოდებული, საიდანაც ჩამოდის ფასისი“ (იქვე, გვ. 96). ამარანტო მიაჩნია ფასისის სათავედ ასევე ძვ.წ. V-IV საუკუნეების ავტორს კტეზია კნიდოსელს (იქვე, გვ. 95). ამარტანოს მთები იგივე მოსხის ანუ მესხეთის მთებია – სპერში.

მესხეთის მთები – „პლინიუსი (გარდ. ახ.წ. 79 წელს) და იული სოლონი (ახ.წ. III ს.) მდ. ფაზისის სათავედ მიიჩნევენ მოსხების, ანუ მესხების (მესხეთის) მთებს. პირველი ამათგანი აღნიშნავს, რომ „ფაზისი სათავეს იღებს მოსხების სამფლობელოებში“, ხოლო მეორე წერს სურათოვნად „მოსხის მთები გადმონათხევენ ფაზისს“ (იქვე, გვ. 96). ვახუშტის კვლევიტ „მოსხის“ (მესხეთის) მთები სპერ-არზრუმის რაიონშია.

კავკასიის მთები – არისტოტელე (382-322) წერს – „კავკასიიდან სხვა მრავალ (რაოდენობით და სიდიდით) განთქმულ მდინარეებს გარდა, მოდის ფაზისი“ (იქვე, გვ. 97). წმიდა ბასილი დიდი (IV.) აღნიშნავს – „ფაზისი გამომ-

დინარე კავკასიონის მთებიდან“. წმ. ამბროსი მედიოლანუმელი ამბობს – „ფაზისი გამოედინება ჩრდილოეთის მხრით კავკასიის მთებიდან და სხვებთან ერთად ერთვის ევქსინის ზღვას“. ამავე აზრს იმეორებს იულიუს ჰონორი (V ს.) – „ფაზისი სათავეს იღებს ველში, კავკასიის მთის ძირში, უერთდება პონტოს ზღვას, მომდინარეობს 805 მილი“ (იქვე, გვ. 97).. პროკოფი კესარიელი წერს – „ფაზისი მდინარეა, კავკასიის მთებიდან ჩამოედინება“ (იქვე, გვ. 89).

წმ. ამბროსი მედიოლანუმელი გასაგებად წერს, რომ „ფაზისი გამოედინება ჩრდილოეთის მხრით კავკასიის მთებიდან“, მაშასადამე ჯერ კავკასიის მთებია და მისგან გამომდინარე ფაზისი ჩრდილოეთით მიემართება-„გამოედინება ჩრდილოეთის მხრით“. ე.ი. ფაზისი სამხრეთიდან ჩრდილოეთით მიედინება. რომელი მდინარე მიემართება კავკასიაში ასე-სამხრეთიდან ჩრდილოეთით? ასეთია მხოლოდ ჭოროხი, ის გამოედინება მცირე კავკასიის ჩრდილო ფერდებიდან და მიემართება ჩრდილოეთით, ასე დის რამენიმე ასეული კილომეტრი და მხოლოდ შემდეგ უხვევს დასავლეთისაკენ. რიონი კი გამოედინება დიდი კავკასიონის სამხრეთ ფერდიდან და დის არა ჩრდილოეთის მიმართულებით, არამედ დასავლეთითა და სამხრეთით. მაშასადამე ცნობილი ავტორები „კავკასიის მთებს“ უწოდებენ მცირე კავკასიის მთიანეთს-სპერ-ჭანეთის მხარეს, რომელიც ყოველთვის ქართული ტომებით იყო დასახლებული.

პროკოფი კესარიელი ფასისის შესახებ

**ჭოროხი კავკასორთან
 (პროკოფის კავკასია, საკავკასიეო,
 კავკასორი)**

პროკოფი კესარიელი მდ. ფაზისთან დაკავშირებით ახსენებს სიტყვა კავკასიას. ის წერს, რომ არმენიის მთებიდან გამომავალი ფაზისი კავკასიის მთასთან მკვეთრად უხვევს მარცხნივ. ჩვენი კვლევით „კავკასიის მთის“ ქვეშ პროკოფი გულისხმობს კარჩხალის მთას, რომელიც აიძულებს მდინარე ჭოროხს მკვეთრად მოუხვიოს მარცხნივ.

დასავლეთ და აღმოსავლეთ საქართველოში ჩვენ არ გვხვდება ტოპონიმი „კავკასია“. ეს სახელი საერთოდ უცხოდ აღიქმება იქაურ მცხოვრებთათვის, მაგრამ განსხვავებული ვითარებაა მესხეთ-ლიგანში - ჭოროხის აუზის მხარეებში, აქ ისტორიულად არსებობდა ვრცელი ოლქი „საკავკასიეო“, რომელიც მნიშვნელოვანი რეგიონი იყო საქართველოსათვის.

აღმოჩნდა სწორედ კარჩხალის მთის რაიონში, ე.ი. ლიგანის (ლიგანის) ხეობაში ტოპონიმი „კავკასორი“ ამჟამად ცოცხალია და ხალხურ მეტყველებაშია ასახული.

„კავკასორი“ არის ადგილის სახელი ართვინიდან რვა კილომეტრის დაშორებით (რ. მაღაყმაძე, ლიგანის ხეობა, 2008, გვ. 139)-კარჩხალის მთაზე.

კარჩხალის მთა ახლოა ლიგანთან, სადაც, როგორც ითქვა, ერთ-ერთი ადგილის სახელია „კავკასორი“. უნდა ვიფიქროთ, რომ პროკოფის დროს კავკასიის მთის სახელის მქონე მასივი, რომელიც აიძულებდა ფასისს მარცხრივ გაეხვია, არის კარჩხალის მთა ჭოროხის ხეობაში. სწორედ მისი მწვერვალის სახელია – კავკასორი. ინტერნეტში დადებულია ამ მწვერვალ

„კავკასორის“ მრავალი ხედი, აქ ხალხი იკრიბება სადღესასწაულოდ და ცნობილი ადგილია, აქ იმართება ე.წ. „კავკასორის ფესტივალი“. ეს მთა იმითაა აღსანიშნავი, რომ მის ფერდთან სამხრეთიდან მომდინარე ჭოროხი მკვეთრად უხვევს დასავლეთისაკენ, ისე, როგორც წერს ფასისის შესახებ პროკოფი.

აქვე შეიძლება აღინიშნოს, რომ ჭოროხის ხეობაში დღესაც ზოგიერთი ტოპონიმი ემსგავსება პროკოფის მიერ მოხმობილ სახელებს, მაგალითად, მისი „ქუთათისი“ შესაძლოა არეკლილი იყოს თანამედროვე უბნის სახელში „ქუთურეთი“, რომელიც მარადიდთან მდებარეობს. არც თუ მოშორებით სოფელ შოუბანთან ახლოს ჩაედინება მდინარე „კატაფხიას წყალი“ (ჭოროხის მარჯვენა შენაკადი). ამ სიტყვაშიც გვაქვს ძირი „კატ“, რაც მსგავსია „ქუთ“ „კუტ“ ძირისა, რომელსაც პროკოფი ხმარობს. აქვე, მის მეზობლადაა „კლასკურის წყალი“, შეუძლებელია მისი სახელი არ მივამსგავსოთ პროკოფის მიერ ნახსენებ „კლისურას“.

ფასისი

ჭოროხს სათავეში ერქვა „აკამფისი“, შუა წელს ბოასი ვიდრე იმერხევის შესართავამდე, მდ. იმერხევიდან ჭოროხს ერქვა „ფასისი“, ანუ ერთ მდინარეს სხვადასხვა მონაკვეთებში ერქვა სხვადასხვა სახელი (აკამფისისი, ბოასი და ფასისისი). ამიტომ პროკოფი როცა წერს – ხოსრომ გადალახა ბოასი და მოექცა ფასისის მარცხნივ ნიშნავს იმას, რომ ხოსრომ გადალახა ჭოროხი, შემდეგ გააგრძელა გზა პეტრასაკენ ჭოროხის მარცხენა სანაპიროთი, მაგრამ ამ მონაკვეთზე ჭოროხს უკვე ერქვა – ფასისი, ე.ი. ფასისი მის მარჯვნივ მოექცა.

მდ. ფასისი სწრაფია

„ამ მდინარეს სიღრმე აქვს სხვებზე არა ნაკლები, სიგანით დიდ მანძილზეა გადაჭიმული. სისწრაფეც მას ისეთი აქვს, რომ ზღვაში ჩასული ის კარგა მანძილზე ცალკე მიმდინარეობს ისე, რომ მას არ უერთდება, ამიტომ იქ მენაოსნეთათვის მოსახერხებელია შუა ზღვაში მიიღონ სასმელი წყალი“ – წერს პროკოფი კესარიელი (გეორგიკა, II, გვ. 113). მდ. ფასისის სიჩქარისა და სისწრაფის შესახებ იგივეს წერს არიანეც, ის ასევე აღწერს შავ ზღვაში შერთული ფასისის წყლის ცალკე მდინარებას (ფლ. არიანე, მოგზაურობა შავი ზღვის გარშემო, გვ. 37-38).

პროკოფი სხვაგანაც წერს, რომ ფასისი, სათავეში ბოასად, ხოლო ადგილობრივი მკვიდრების მიერ აკამფისად წოდებული, ზღვას უერთდება ძალზე დიდი სიჩქარით: „მისი დამორჩილება ზღვასთან შეერთების ადგილას შეუძლებელი ხდება, ვინაიდან ისეთი სისწრაფითა და სიმწვავეთ უერთდება და ისეთი დიდი ხმაურობით მიიწევს წინ, რომ ზღვის კარგა მოშორებით მომდინარეც შეუძლებელს ქმნის ზღვაში შეცურვას. ასე რომ, პონტოს ამ ადგილას მცურავნი ვერც შიგ ლაზიკეში ახერხებენ შენაგებას (ნავით შეცურვას) და ვერც იქიდან გამოსვლას და ვერც ახლოს გაცურვას, ვინაიდან არსად არ შეუძლიათ დაიმორჩილონ წყლის მდინარება, არამედ შორს უნდა გავიდნენ ზღვაში, სადმე შუა პონტოში მივიდნენ და ისე აიცდინონ მდინარის შესართავი. აი, რაც მინდოდა მეთქვა ბოასის შესახებ“ (გეორგიკა, II, გვ. 123).

აქ უნდა შევნიშნოთ, რომ შესართავთან რიონი არა თუ სწრაფი, არამედ ძალზე მდორე მდინარეა. ამ ნიშნით - შესართავთან სისწრაფით-ჭოროხი უფრო მიაგავს ფასისს.

ფასისი და ბოასი

პროკოფი კესარიელის სიტყვით, მდინარე ფასისი გამოედინება ჭანეთის ქვეყნიდან. ის წერს - „არმენიის მოსაზღვრედ ცხოვრობენ ჭანები, მთაგორიან ქვეყანაში, საიდანაც გამოედინება ფასისი“ (გეორგიკა, 2, 1965, გვ. 53). სათავეში მდ. ფასისს ბოასსაც უწოდებდნენ, პროკოფი მის შესახებ წერს, რომ მდ. ბოასი ჭანებისა და პერსარმენელების მეზობლად გამოედინება (იქვე, გვ. 60). ეს მდინარე (ბოასი) ჭანეთის მთებიდან გამოსვლის შემდეგ წყალმცირეა, მის მარჯვნივ იბერიაა, პირისპირ კი კავკასიის მთა. „კავკასიას“ უცხოელები ქართულ ქვეყანა „საკავკასიძეოს“, ანუ მცირე კავკასიას უწოდებდნენ. კერძოდ ბერძნები თავიანთი მოგზაურობის დროს ჯერ სამხრეთ კავკასიის მთიანეთს ხვდებოდნენ. ბოასი თუ ჭოროხია, მის მარჯვნივ ნამდვილად იყო მესხეთის ქვეყანა, კერძოდ კი არტაანი (ეს იყო იბერიის), ხოლო მის წინ აღმართული იყო კარჩხლის ქედი (ეს იყო ბერძნებისთვის კავკასია), სადაც ბოასი უკვე წყალუხვი ხდებოდა და სახელიც ეცვლებოდა - მას უკვე ფასისად მოიხსენიებდნენ. პროკოფი წერს - „ის იზრდება ძალიან და ნაცვლად ბოასისა, ამიერიდან ფასისად წოდებული განაგრძობს მდინარებას“ (იქვე, გვ. 100).

ფასის ჭოროხია ექვთიმე მთაწმინდელის თვალსაზრისით

ისტორიკოსებისათვის ცნობილია, რომ ძველ ქართველ მთარგმნელებს, საქართველოს ეკლესიის წმიდა მამებს „ფასის“ ჭოროხად აქვთ გადმოცემული, რასაც მიუთითებს ს. ჯანაშია (ს. ჯანაშია, შრომები, VI, გვ. 254). მართლაც, ექვთიმე მთაწმინდელი წმიდა მოციქულის ანდრიას ცხოვრების აღმწერელი ბერძნული ტექსტის თარგმნისას სიტყვა „ფასისს“ ჭოროხს უფარდებს. მაგალითად შესაბამისი ადგილი ასე თარგმნეს - „ხოლო დიდებული ანდრეა სხვათა მათ თანა მოვიდოდეს ქალაქით-ქალაქად და

სოფლითი-სოფლად, ასწავებდეს ერთა და იქმოდეს სასწაულთა და ესრეთ მოიწინეს ქვეყანად ქართლისა და ვიდრე მდინარედმდე ჭოროხისა დაუცხრომლად ქადაგებდეს სახელსა ღმრთისასა“ (მიმოსვლა ანდრია მოციქულისა, 2008, გვ. 189).

ექვთიმე მთაწმინდელს „იბერია“ გადმოაქვს ვითარცა - „ქართლი“, „აბაზგია“ - აფხაზეთი, „ალანიკე“ - „ოვსეთი“, „ლაზიკე“ - სოფელი მეგრელთა ანდა სამეგრელო, ამ წყებაშია სიტყვა „ფასისი“, რომელიც ითარგმნა - ჭოროხად (იქვე, გვ. 108).

ნაოსნობა ჭოროხზე ბ. ყაზბეგის მიხედვით

თავისი დროის გამოჩენილმა მკვლევარმა გიორგი ყაზბეგმა XIX ს-ის 70-იან წლებში რუსეთის გეოგრაფიული საზოგადოების დავალებით იმოგზაურა და გამოწვლილვით აღწერა „თურქეთის საქართველო“ ანუ კლარჯეთ-ლაზეთი. მან საკუთარი თვალთ იხილა ჭოროხზე ნაოსნობა.

ჭოროხზე მისი ცნობით დაცურავდა 80 ნავი. „ართვინის ხიდის ქვეშ აქაური ნაგების მისადგომია. ეს ნაგები ვენეციურ გონდოლებს წააგავს და წაბლის ხისგან მზადდება. მათ ბრტყელი ფსკერი აქვთ, სიგრძე 25 ნაბიჯია, სიგანე სამი ნაბიჯი. ნაგების ეს ფორმა გამოცდილებით გამომუშავდა და ძველი კოლხეთის დროიდან მოდის. ძველ მწერლებს აღწერილი აქვთ ეს ნაგები, ახალი მეცნიერებიც ამას ეყრდნობიან და ასკენიან, რომ ფასისი რიონი კი არა, ჭოროხია. როგორადაც არ უნდა იყოს, ამ ძველმა მონაპოვარმა კარ-

გი სამსახური გაგვიწია - 2,5 საათში ჩვენ გავიარეთ თითქმის 30 ვერსი ართვინიდან ბორჩხამდე, მაშინ, როცა ძველი გზით გაგზავნილებმა ჩვენმა საპალნეებმა 9 საათი დაჰყვეს. ართვინის ხიდან წყლის სიჩქარე 1 წუთში 200 ნაბიჯს უდრის ...წყლის დინების ნებაზე მიშვებული ნავი საათში 8 ვერსს გაივლის, მაგრამ სამი ხოფის ძალით ეს სიჩქარე მნიშვნელოვნად იზრდება... ჭოროხის ლოცმანები იმდენად დახელოვნებულები არიან, რომ მათ სრულიად შეიძლება ენდოთ. ისინი ნავში 200 ფუთამდე ტვირთს ათავსებენ და თითქოს ცარიელიაო ისე მიჰყავთ ფარვატერის ზიგზაგებში. გამოუცდელი თვალი-სათვის გაუგებარია, როგორ შეიძლება მძიმედ დატვირთული ნავი ასეთ წინაღობებში, კლდეებს შორის გაატარო... უბედური შემთხვევები თითქმის არ გვხვდება და ეს არის ართვინელი მენაგების საუკეთესო რეკომენ-

დაცია“ (გიორგი ყაზბეგი, სამი თვე თურქეთის საქართველოში, 1995, გვ. 114).

გიორგი ყაზბეგის აზრით, ართვინიდან ბათუმამდე ნავით მგზავრობას ესაჭიროებოდა 4-5 საათი, თუმცა იქვე ეთანხმება ერთ-ერთი ევროპელი მეცნიერის თვალსაზრისს, რომ ამისათვის საჭიროა 9 საათი (იქვე, გვ. 154). მაგრამ უკან დაბრუნებისათვის ბათუმიდან ართვინში, ნავებს ესაჭიროებოდათ 4 ანდა ზოგჯერ 5 დღე - „ამ შემთხვევაში ბათუმში დატვირთული ნავები დინების საპირისპიროდ საჭაპანო ლაფეტებით მიაქვთ“. ჭოროხის სამდინარო-სანაოსნო გზას XIX ს-შიც არ დაუკარგავს თავისი საერთაშორისო სავაჭრო მნიშვნელობა. გ. ყაზბეგი წერს - „მეორე წელია, რაც ინგლისელი ვაჭრების კომპანიამ დაიწყო ყარსის და შავშეთის პურის შესყიდვა და ბათუმში ტვირთის ჭოროხის გზით გაგზავნა“ (გ. ყაზბეგი, სამი თვე თურქეთის საქართველოში, 1995, გვ. 115).

ინგლისელი ვაჭრები პურის მარცვალს ყიდულობდნენ ძირითადად ყარსის ოლქში, იქედან სახმელეთო გზით გადაჰქონდათ ქ. ართვინამდე, აქედან კი უკვე სამდინარო გზით, ანუ ჭოროხის ნავებით ჩაჰქონდათ ბათუმში - „ართვინამდე პურის დიდი ნაწილი ქურთებს გადმოაქვთ საპალნე ჯორებითა და ცხენებით, შემდეგ კი ნავებით მიაცურებენ. მიმდინარე 1874 წელს ერთი კომპანიის აგენტმა ართვინიდან (ბათუმში ჭოროხის გზით) - 44 ათასი ფუთი ხორბალი გაგზავნა. ყარსიდან ბათუმამდე ერთი ფუთი ხორბლის ჩატანა მის ფასთან ერთად ერთი მანეთი ჯდება“ (იქვე, გვ. 115).

XIX ს-ში ქ. რიბინსკში (რუსეთი) ყოფილა პურით ვაჭრობის ცენტრი. გ. ყაზბეგი ართვინს ამ მნიშვნელობით აღარებს რიბინსკს და მიანიშნა, რომ „ართვინს პურით ვაჭრობაში რუსეთის რიბინსკის მნიშვნელობა აქვს“ (იქვე, გვ.

115). პურით ვაჭრობის გარდა, ართვინიდან ასევე სამდინარო გზით ბათუმში გადაჰქონდათ რეგიონის ხილი, განსაკუთრებით კი ზეთისხილი. ამასთანავე, ამავე ჭოროხის გზით ნავებით ეზიდებოდნენ ბათუმისაკენ დახერხილ ხე-ტყის მასალასა და ასევე მეთუნეობის ნაწარმს - აგურსა და კრამიტს - „ართვინიდან ბორჩხამდე ჭოროხი მიედინება კლდოვან კედლებს შორის, რომელთა გვერდით მოჩანს კარგი ტყეები და მრავალი სოფელი. მდინარის ნაპირზე ჩვენ დაეთვალით 6 სახერხი და 6 აგურ-კრამიტის და ერთი კირის ქარხანა. ამ მასალების მთელ მარაგს ბათუმი ლივანიდან ღებულობს“ (გ. ყაზბეგი, სამი თვე თურქეთის საქართველოში, გვ. 116).

ჭოროხის სამდინარო გზაზე გაჩაღებული საერთაშორისო ვაჭრობის გამო, მთელი ადგილობრივი მოსახლეობა - ჭოროხის სანაპირო ქალაქების - ართვინისა და ბორჩხას მცხოვრებნი - ფაქტიურად მხოლოდ მენავეობას მისდევდნენ. არ ამუშავებდნენ მიწას, არ მოჰყავდათ მოსავალი, ამასთანავე არც მეცხოველეობას მისდევდნენ, ისინი ოჯახებს მხოლოდ მენავეობით არჩენდნენ - გ. ყაზბეგი წერს ქ. ბორჩხასთან დაკავშირებით:

„რქიანიპირტყვი და ცხენი აქ სულ არ არის. ყველა მცხოვრები ნავთმშენებლობას, მენავეობას და თიხის ჭურჭლის დამზადებას მისდევს. მცხოვრებთაგან არავინ თესავს და მკის, რის გამოც პურის მთელ მარაგს ფულით ყიდულობენ. ყველა ოჯახს აქვს თავისი ნავი, რომელიც პირუტყვს ცვლის“ (იქვე, გვ. 116).

გ. ყაზბეგი ეთანხმება აზრს, რომ ართვინიდან ბათუმამდე სამდინარო გზით არის 82 ვერსი. ჭოროხის სიგანე აჭარისწყლის ქვემოთ წყალდიდობის დროს 400-მდე ნაბიჯია (იქვე, გვ. 254).

სანაოსნო მდინარე ჭოროხი (ფასისი) დ. ბაქრაძის მიხედვით

საბჭოთა ეპოქის მკვლევარების მტკიცებით მდ. ჭოროხი არ იყო სანაოსნო, რადგანაც „ჭოროხი მიუწვდომელი იყო ზღვიდან ნავის შესაცურებლად“ (ო. ლორთქიფანიძე „არგონავტიკა და ძველი კოლხეთი“, 1986, გვ. 46). ჩვენი არქეოლოგები და ისტორიკოსები დარწმუნებით წერენ, რომ ჭოროხი არ იყო სანაოსნო და თითქოსდა მხოლოდ რიონი იყო ასეთი (ე.ი.სანაოსნო). ეს არის მნიშვნელოვანი შეცდომა, რომელიც უკან სწევს ლაზიკის შესწავლის საქმეს. სინამდვილეს მეცნიერული სიღრმით გვამცნობენ გამოჩენილი მკვლევარები.

დ. ბაქრაძე წიგნში „მოგზაურობა გურიასა და აჭარაში“ (1987 წ.) წერს: „ბათუმიდან ოთხსუთ ვერსზე გაედინება მდინარე ჭოროხი. ის არის მდორე და უხმო. მასზე აღმა-დაღმა მიმოდინან დატვირთული ნავეები. მდინარე ჭოროხის მარჯვენა ნაპირს მიჰყვება ლაზისტანში ყველაზე საუკეთესო გზა. ეს გზა დოლოგნის ქვემოთ გადადის ჭოროხის მარცხენა ნაპირზე და გასდევს მდინარე ჭოროხს მარადიდამდე და გადავა კვლავ მარჯვენა ნაპირზე, გაივლის სოფ. ბორჩხას და შედის ქალაქ ართვინში, შემდეგ ქალაქ ბაიბურთში, შემდეგ შეუერთდება დიდ შარაგზას, რომელიც აერთებს არზრუმსა და ყარსს ერთმანეთთან.“

მდინარე ჭოროხი სათავეს იღებს მთებში ლაზისტანსა და არზრუმის საფაშოების საზღვარზე. ჭოროხის აუზი ქმნის უზარმაზარ ტაფობს, რომელიც ყოველი მხრიდან შემოზღუდულია მაღალი ჭიუხებით.

ჭოროხის ყველაზე მნიშვნელოვანი შენაკადები მარჯვენა მხრიდან არის თორთომისწყალი, ოლთისწყალი, არტანუჯისწყალი, აჭარისწყალი და სხვები. მდინარე ჭოროხი მნიშვნელოვანი სანაოსნო არტერიაა. მასზე ართვინისა და ზღვის შესართავშივე დაცურავს

ორასამდე ბრტყელძირა ნავი ანუ კაიუკი. ნაოსნობა მთელ წელიწადს შეიძლება, გარდა გაზაფხულისა, როცა დინება ძალზე სწრაფია. ნავეები ახლომახლო მცხოვრებთ ეკუთვნით. აკეთებენ ნაძვის ან ფიჭვის ხისაგან, ღირს 1500 ყურუში. ნავის სიგრძე 50 ფუტია, განი 4-5 ფუტი. ჭოროხზე ნავეებით ასვლა ზღვის შესართავიდან ბორჩხამდე 3-4 დღეში შეიძლება, ხოლო ქვევით ზღვამდე ნავით მგზაურობა შეიძლება 8-10 საათი. ერთი ნავი იტევს 300 ბათმანამდე ტვირთს. ამ ნავეებით ეზიდებიან ყოველ ადგილობრივ ნაწარმს – ერბოს, ხილს, ტყავს, დახერხილ ფიცრებს, თიხის ჭურჭელს, კრამიტს. თიხის ჭურჭელი და კრამიტი მიაქვთ ბორჩხადან ბათუმში, ხოფაში და ტრაპიზონშიც (დ. ბაქრაძე, არქეოლოგიური მოგზაურობა გურიასა და აჭარაში, თბილისი, 1987, გვ. 36).

დ. ბაქრაძის ამ ჩანაწერიდან ჩანს, რომ ძველი ავტორების მდინარე ფაზისი ძირითადად არის არა მდინარე რიონი, არამედ მდინარე ჭოროხი, რადგანაც ძველი ავტორების ცნობებით მდინარე ფაზისი იყო სანაოსნო და მასზე მდინარით გადაჰქონდათ მნიშვნელოვანი ტვირთები. მართლაც, როგორც ზემოთ მოყვანილი აღწერიდან ჩანს, ჭოროხის ხეობის მოსახლეობას თავისი სავაჭრო პროდუქცია ბრტყელძირა ნავეებით გადაჰქონდა ბათუმში, რიზესა და ტრაპიზონში, ხოლო რაც შეეხება მდინარე რიონს კალაპოტის ხშირი ცვლის გამო, უფრო მოუხერხებელი იყო ნაოსნობისათვის და მას ადგილობრივი მკვიდრი მოსახლეობა ფაქტიურად ვერ იყენებდა. ხოლო მდინარე ჭოროხი ადგილობრივი მოსახლეობის აღებ-მიცემობის სასიცოცხლო არტერიას წარმოადგენდა. ამიტომაც მიგვაჩნია, რომ ძველი ავტორების მიხედვით მდინარე ფაზისი უფროა მდინარე ჭოროხი. მდინარე ჭოროხზე

ბორჩხის ხევთან ახლოს მდებარეობს მდინარე ლიგანის ხევი.

განსაკუთრებულად აღვნიშნოთ, რომ ძველი ბერძენი და რომაელი ავტორების ცნობით, მდინარე ფასისის ერთ-ერთი შენაკადი არის მდინარე გლავეკი. ჩვენი აზრით, მდინარე ლიგანის ხევი შეიძლება იყოს იგივე მდინარე გლავეკი ეტიმოლოგიური მსგავსების გამო.

შეიძლება შენიშვნის სახით აღვნიშნოთ: სამხრეთ საქართველოში მდინარე მტკვარზე არის ადგილი სახელწოდებით ლიკანი.

სიტყვების ლიკანისა და ლიგანის ხევის ეტიმოლოგიური მსგავსება გვაგვარაუდებინებს, რომ მდინარე გლავეკი ფასისს უერთდებოდა სწორედ სამხრეთ საქართველოში და არა დასავლეთ საქართველოში, რაც კიდევ ერთხელ გვაფიქრებინებს, რომ ფასისი ჭოროხს ერქვა და არა რიონს. გარდა ამისა, ჭოროხის ხეობაში, კოლასა და არტაანის გვერდით, მდებარეობდა ქვეყანა, რომლის სახელი იყო ლივანი. დ. ბაქრაძის ცნობით, ლივანის სახელით ცნობილია ჭოროხის ხეობა აჭარის წყლის შესართავიდან ისპირის საზღვრამდე. ეს უნდა იყოს ვახუშტის ლივანის ხევი ანუ ქართული მატთანების ლივანი. ამ სიტყვებთან ლივანის, ნიგალის ან ლიკანის ეტიმოლოგიური მსგავსება უდავოა, ამიტომაც ასეთი ეტიმოლოგიური დამთხვევები უყურადღებოდ არ უნდა იქნას დატოვებული ჭოროხისა და ფასისის იგივეობის მტკიცების დროს.

ძველი ავტორებისა და მათ შორის სტრაბონის ცნობით, მდინარე ფასისზე გადებული იყო ასზე მეტი ხიდი. ვისაც თავისი თვალთ უხილავს მდინარე რიონი და იცის მასზე გადებული ხიდების რაოდენობა, წარმოუდგენლად მიიჩნევს, რომ მდინარე რიონზე ოდესმე ასი ხიდი ყოფილიყო გადებული. ამასთანავე, აღსანიშნავია ის, რომ მდინარე რიონი მუდმივად იცვლიდა კალაპოტს, ის მიედინება ვაკეზე, რომელიც ნულოვან ანუ ზღვის დონეზეა გადა-

ჭიმული. ამის გამო რიონს უჭირდა თავისი წყლის ზღვაში შეტანა და მუდმივად იცვლიდა კალაპოტს, ნარიონალები ამის შედეგია. მდ. რიონს აქვს განიერი კალაპოტი და იცის ძალზე დიდი ადიდება, რომელიც დიდ წინააღმდეგობას წარმოადგენდა ძველად ხიდების მშენებლობისთვის, მით უმეტეს იმ პერიოდის მშენებლობისათვის. მდინარე რიონისთვის უფრო იყო დამახასიათებელი მასზე გადებული ბორანები, რითაც ხალხი უკავშირდებოდა ერთი ნაპირიდან მეორეს. სტრაბონის ცნობა, რომ მდინარე ფასისზე 120 ხიდი იყო გადებული, არ გვაეჭვებს. ამის საფუძველს წარმოადგენს ის, რომ დ. ბაქრაძემ მართლაც ნახა თავისი თვალთ მდინარე ჭოროხის მიმდებარე მქუხარე მდინარეებზე გადებული უძველესი საოცარი ხიდები. ეს ის ხიდებია, რომელსაც ჩვენი ხალხი უწოდებს თამარის თაღოვან ხიდებს. ასეთი ხიდების გადება შეიძლებოდა ვიწრო კლდოვანი კალაპოტის მქონე იმ მდინარეებზე, რომელთა სანაპიროები მაღლა იყო აზიდული, ხოლო თვით მდინარე ღრმა ხევში მიედინებოდა. ამიტომაც ერთი კლდოვანი ნაპირიდან მეორე კლდოვან ნაპირზე კონსტრუქციულად შესაძლებელი იყო თაღოვანი ხიდის გადება. დ. ბაქრაძე წერს, რომ ასეთი ხიდები მას ყველგან ხვდებოდა. აჭარაში, კერძოდ, მას თაღოვანი ხიდები შეხვედრია ქედაში, ცხმორისში, დანდალოში, ჭვანასა და ფურტიოში. ასეთივე ხიდები, მისი ცნობით, აგებული ყოფილა თურქეთის, ე.ი. შავშეთ-კლარჯეთის სხვადასხვა ადგილას. საქართველოს მახლობლად ერთი ასეთი ხიდის საშუალო ზომა ყოფილა 40 არშინი. დ. ბაქრაძის ცნობით, ასეთი ხიდი კონსტრუქციულად წარმოადგენს წესიერ თაღს, გადებულს ერთი ნაპირიდან მეორე ნაპირზე უბურჯოდ, შედუღაბებულია კირით და საუკუნეების მანძილზე დგანან.

აღსანიშნავია, რომ დ. ბაქრაძემ თაღოვანი ხიდები ნახა კინტრიშის ხეობაში ხულოსა და

ცხენმოლაში. ამ ხიდის სიგრძე ყოფილა 35 ნაბიჯი და სიგანე 5 ნაბიჯი. ასე რომ, ფასისის 120 ხიდი გადებული ყოფილა არა მდინარე რიონზე, არამედ მდინარე ჭოროხის ხეობის პირას გამავალი გზის სხვადასხვა მონაკვეთებზე. ეს უფლებას გვაძლევს ვიფიქროთ, რომ მდინარე ფასისში არ იგულისხმება მდინარე რიონი.

ძველი ავტორების ცნობით, მდინარე ფასისის ერთ-ერთი შენაკადი იყო მდ. ბოასი. ჩვენში გავრცელებული თვალსაზრისით, ბერძნული სიტყვა ბოასი აღნიშნავს ყვირილას და ამიტომაც ამ სიტყვას უცხოელები უწოდებდნენ მდ. ყვირილას. მართლაც, იმერეთის მდინარე ყვირილა უერთდება მდ. რიონს, მდინარე ყვირილას ახლოს ძირულას ნაპირზე მდებარეობს ძველი ციხე-სიმაგრე შორაპანი. მიუხედავად ასეთი დამთხვევებისა, ჩვენი აზრით, ძველი ავტორების ბოასი ანუ ყვირილა ერქვა არა იმერეთში გამავალ მდინარეს, არამედ მდ. ჭოროხის შენაკადს. გურიაშიც გაედინება მდინარე, რომლის სახელი არის „ყვირილისწყალი“. ეს მდინარე უერთდება მდინარე სუფსას და აღსანიშნავია, განსაკუთრებით ისიც, რომ მდინარე სუფსაზე შუა საუკუნეებში არსებობდა ციხე-სიმაგრე, რომლის სახელი იყო „შორაპანი“, იგივე გურიანთა. ასე რომ, ჩვენ მხოლოდ დასავლეთ საქართველოში გვქონდა ორი მდინარე ყვირილა და ორი ციხე-სიმაგრე შორაპანი, პროკოფის სიტყვით, მდ. ბოასი იყო ფასისის სახელი სათავეში. მდ. ჭოროხის მარცხენა შენაკადებია მქუხარე მთის მდინარეები ფორჩხას წყალი, მურღული ან ხატილას წყალი, რომლებიც ართვინიდან გონიომდე უერთდებიან მდ. ჭოროხს. შავშეთშიც იყო მდ. ყვირილა.

ძველი ავტორები, განსაკუთრებით პროკოფი კესარიელი, აღწერენ ლაზეთის გზებს. მათი ცნობებით, გზები ლაზეთში გადიოდა მთებსა და მიუვალ ჭიუხებზე ძნელად გასავლელ ადგილებში, სადაც ზოგჯერ ვენახიცა და ხეხილიც კი არ იყო გაშენებული. თუ ლაზეთი არის

იგივე რიონის ხეობა და მისი დაბლობი, მაშინ ძნელი ასახსნელია, თუ რომელ გზებს მოიხსენიებენ ძველი ავტორები, რადგანაც გზები რიონის დაბლობზე ძირითადად გადიოდა ჭაობებში. დაბლობში მდინარე რიონთან ჩვენ არსად არ გვხვდება კლდოვანი ადგილები და ისეთი ადგილები, რომელსაც აღწერს პროკოფი კესარიელი.

ჩვენი თვალსაზრისით, რიონის დაბლობზე ძველ დროს გზები ნაკლებ იყო გაყვანილი. ამის მიზეზი უნდა ყოფილიყო რიონის ხეობის დაჭაობების გამო იქ გავრცელებული ციება და მაღარია. ეს დაავადება მუსრს ავლებდა ადგილობრივ მოსახლეობას. ამის შესახებ იცოდნენ უცხოელებმაც, ამიტომაც ყოველნაირად თავს არიდებდნენ რიონის დაბლობში მოძრაობას.

ხემოთმოყვანილის გამო, რიონთან გზები გადიოდა არა დაბლობ-ვაკეში, არამედ მთებსა და მიუვალ ადგილებში, მაგალითად, ვისაც მისვლა უნდოდა ქუთაისში თუ ვანში, ის არა ზღვის მხრიდან მიაღებოდა აღნიშნულ პუნქტებს, არამედ გადაივლიდა აჭარა-გურიის ქედებს და ისე მივიდოდა იქ. ასე მოიქცა, მაგალითად, დ. ბაქრაძე, რომელმაც აღნიშნული მთის გზები განვლო, რათა მოეხილა გურიის ცნობილი ციხე-სიმაგრე ვაშნარი. დ. ბაქრაძე კიდევაც აღნიშნავს ამის შესახებ. ის, მაგალითად, წერს: „უღელტეხილზე ავედით თუ არა, თვალწინ გადაგვეშალა რიონის ხეობა მისი გაუვალი ჭაობებით, მაღარიას რომ ავრცელებს მთელს რიონისპირა გურიაში“ (დ. ბაქრაძე, არქეოლოგიური მოგზაურობა გურიასა და აჭარაში, 1987, გვ. 210). აი, სწორედ ამ მაღარიის გამო გზები არ გაყავდათ რიონის ხეობაში. მაშასადამე, რიონის ხეობა არ არის ის ქვეყანა, რომელსაც ძველი ავტორები ლაზეთს უწოდებდნენ, რადგანაც ლაზეთში გზები კლდეებზე გადიოდა, როგორც ეს აღვნიშნეთ. დ. ბაქრაძე თავის წიგნში სხვაგანაც აღნიშნავს რიონის მაგნე ჰავის

შესახებ, ის წერს: „გურიაში მავნე ჰავით გამოირჩევა როგორც შავი ზღვის სანაპიროები, ასევე განსაკუთრებით ჩოხატაურის ქედის ჩრდილო მთისწინეთები, რომელიც სავსეა ლიებითა და ჭაობებით და ხელს უწყობს ციების გავრცელებას. გურიის დანარჩენი ნაწილი აჭარა-გურიის ქედის მთისწინეთია, ამიტომ ჭაობს არ აჩერებს თავის ნიადაგში. დრო და დრო მძვინვარებს ციება, არ იციან როგორ დაიცვან თავი მეტისმეტად ტენიანი ჰაერისაგან. ვისაც აქაური წვიმები არ უნახავს, ვერ წარმოიდგენს მათ ძალასა და ხანგრძლივობას. კოკისპირული წვიმები გრძელდება დღეებითა და კვირათობითაც“ (იქვე, გვ. 89). ასევე იყო ვაკე იმერეთსა და სამეგრელოში.

ციებას სხვა რეგიონშიც ვერ არიდებდნენ თავს, მითუმეტეს, რიონის ხეობაში, სადაც ჭაობისა და მუდმივი ტალახის გამო გზების გაყვანა შეუძლებელი იყო ძველ ეპოქაში. აქ გზები, ფაქტიურად, ახლაც არ არის გაყვანილი. ფოთი-სენაკისა და ფოთი-ურეკის დამაკავშირებელი გზები მხოლოდ XIX-XX საუკუნეებში იქნა გაყვანილი რუსეთის იმპერიისა და საბჭოთა კავშირის, მსოფლიოს უძლიერესი სახელმწიფოების ძალისხმევით. ასე რომ, არც პროკოფი კესარიელი და არც ძველი ავტორები ლაზეთის გზების აღწერისას არ გულისხმობენ რიონის ხეობას. მათი ლაზეთი, როგორც ითქვა, კლარჯეთ-აჭარა-გურია და ტრაპიზონის რეგიონია.

**სტრაპონის აღწერილი ფასისის
120 ხილს მოგვაგონებს
დ. ბაქრაძის აღწერილი ხილბუი**

„2 საათზე სხალთაში მივედი, სადაც ძელი თაღოვანი ხილით გადავედი, რომელიც სხალთისწყლის ორივე ნაპირს აკავშირებს. უნდა აღვნიშნოთ, რომ ასეთი ხილები აჭარაში ყველგან გვხვდება, სახელდობრ: საღორეთთან, ქედა-

ში, ცხიმორისში, დონდალოში, ჭვანართასა და ფურტიოში და გარდა ამისა, გვხვდება ჩურუქსუს მთიან ნაწილშიც. ასეთივე ხილები აღნიშნულია თურქული აზიის სხვადასხვა ადგილას... ყველა მათგანის კონსტრუქცია ფრიად ორიგინალურია: ეს სხვა არაფერია, თუ არა ლამაზი, წესიერი თაღები, გაბედულად გადატყორცნილი ერთი ნაპირიდან მეორეზე უმოაჯიროდ და უბურჯოდ... შედუღაბებული კირით... ისინი კარგადაა შენახული, საუკუნეების მანძილზე დგანან, როგორც ჩანს, სრულიად შეუკეთებლად“ (დ. ბაქრაძე, არქეოლოგიური მოგზაურობა გურიასა და აჭარაში, 1987, გვ. 53).

ჭოროხი სანაოსნოა

„ბათუმიდან 4-5 ვერსზე გამოჩნდა მდინარე ჭოროხი, რომელიც მდორედ და უხმოდ მიაგორებდა მღვრიე წყალს და რომელზეც დატვირთული ნავეები აღმა-დაღმა მიმოდიოდნენ. გზა, რომლითაც ჩვენ მივიდიოდით, საუკეთესოა ლაზისტანის საფაშოში“ (დ. ბაქრაძე, არქეოლოგიური მოგზაურობა გურიასა და აჭარაში, 1987, გვ. 35).

„ყველაზე მნიშვნელოვან შენაკადებს ჭოროხი მარჯვნიდან იერთებს, ეს არის თორთომისწყალი, ოლთისწყალი, არტანუჯისწყალი, აჭარისწყალი და სხვა.“

მდ. ჭოროხი იმდენად მნიშვნელოვანია, რომ, როგორც ამბობენ, მასში 200-მდე ბრტყელძირა ნავი ანუ კაიუკი დაცურავს ართვინსა და ჭოროხის შესართავს შორის. ნაოსნობა მთელ წელიწადს შეიძლება, გარდა გაზაფხულისა, როცა თოვლი დნება და დინება ძალზე სწრაფია. ნავეები ახლო-მახლო სოფლების მცხოვრებთ ეკუთვნის. მათ ნაძვის ან ფიჭვის ხისაგან აკეთებენ, ნავის სიგრძე 50 ფუტამდეა, განი – 4-5 ფუტი. ზევით სვლას (ართვინამდე) 3-4 დღე სჭირდება, ხოლო ქვევით ნავმისადგომაძღე – 8-10 საათი, იტევს 300 ბათიმანამდე ტვირთს.

ამ ნავეებით ეზიდებიან ყველა ადგილობრივ ნაწარმს: ერბოს, ხილს, ტყავს, ფიცრებს, ჭურჭელსა და კრამიტს. თიხის ჭურჭელი მიაქვთ ბათუმში, ხოფასა და ტრაპიზონში” (დ. ბაქრაძე, არქეოლოგიური მოგზაურობა გურიასა და აჭარაში, 1987, გვ. 36).

„ლივანის სახელით ცნობილია ჭოროხის ხეობა აჭარისწყლის შესართავიდან ისპირამ-

დე. ესაა, ვახუშტის მიხედვით ლივანისხევი, ანუ ქართული მატინაეებით – ნივალი.

ლივანის დასახლებული პუნქტებია: მარადიდი, ბორჩხა, ართვინი, არტანუჯი, ბერთა, ანჩა, პარხალი“ (იქვე, გვ. 41). „ეს ხიდი თადვითაა გადებული აჭარისწყალზე“ (გვ. 43). ალბათ, ასეთი იყო ის 120 ხიდი, რომლებიც მდ. ფაზისზე იყო გადებული.

ნაოსნობა, ნავთმშენებლობა და ნავმისადგომები მდ. ჭოროხზე ე. ვეიდენბაუმის მიხედვით

საბჭოური ეპოქის სამეცნიერო წრეებში გამოთქმული იყო მოსაზრება, თითქოსდა მდინარე ჭოროხი არ იყო სანაოსნო მისი ჩქარი დინების გამო. მკვლევარი წერს - „ცნობილია, რომ მდინარე რიონი შორაპანამდე სანაოსნოდ გამოსადეგი იყო და მისი მეშვეობით ხორციელდება სატრანზიტო საქონლის გადაზიდვა, რასაც ვერ გავიზიარებთ მდინარე ჭოროხზე, მისი ჩქარი დინებისა და მაღალი მთებიდან ქვა-ღორღის შავ ზღვაში ჩადინების მიზეზით“ (კრებული „ცოტნეიდელი“ ტ. II, 2008, გვ. 98). სინამდვილეში ჭოროხი იყო თითქმის ერთადერთი არტერია მისი აუზის მიმდებარე რეგიონებისათვის, საიდანაც ამ მდინარის საშუალებით ნავეებით გადაიზიდებოდა ხორბალი, პროდუქტები, ზეთისხილი, სამშენებლო მასალა (კრამიტი, აგური). ასევე ხის დახერხილი მასალა ბათუმისაკენ, ხოლო ბათუმიდან ისევ ნავეებით ართვინისაკენ გადაიზიდებოდა ძირითადად ქსოვილები და ფუფუნების საგნები. ამის შესახებ კარგად აღწერენ დ. ბაქრაძე, ე. ვეიდენბაუმი და სხვები. ასე რომ მდინარე ჭოროხი იყო სანაოსნო, მასზე არსებობდა ნავმისადგომები, ადგილობრივი მოსახლეობა კი საუკეთესო ნავთმშენებელი და მენავენი იყვნენ. საბჭოთა ეპოქაში საზღვრის ჩაკეტვის

გამო აიკრძალა ნავეებით ცურვა ართვინიდან ბათუმამდე და ისეთი შთაბეჭდილება ჩამოყალიბდა, თითქოსდა ჭოროხი საერთოდ არ იყო სანაოსნო. ამიტომაც საინტერესოა ე. ვეიდენბაუმის მონათხრობი ამასთან დაკავშირებით. ეს საკითხი ჩვენთვის იმითაა საინტერესო, რომ უკავშირდება საეკლესიო იურისდიქციის საკითხს. ამ კუთხით იყო თუ არა ნაოსნობა მდინარე ჭოროხზე მნიშვნელოვანი მომენტი, რადგანაც მდინარე ფაზისზე ნამდვილად იყო ნაოსნობა შესართავიდან 30 კმ. მანძილზე, პუნქტ სარაპანამდე. სად იყო სარაპანა, რომელი მდინარეა ფაზისი, ამ საკითხის კვლევისათვის, როგორც ვთქვით, საინტერესოა ე. ვეიდენბაუმის მონათხრობი.

1878 წელს რუსეთის ხელისუფლების დავალებით, თავისი დროის დაკვირვებულმა მეცნიერმა ევგენი ვეიდენბაუმმა ნავით (კაიუკით) იმოგზაურა ართვინიდან ბათუმამდე. სამდინარო გზა, რომლითაც იქამდე მნიშვნელოვანი ტვირთები გადაჰქონდათ ინგლისელ და სომეხ ვაჭრებს, რეგიონის შემოერთების შემდგომ რუსების ინტერესის საგნად იქცა. ე. ვეიდენბაუმი ასე აღწერს ამ სამდინარო გზას ჭოროხზე:

„ზუსტად 8 საათზე გავუდექით გზას. ნავში ექვსნი ვიყავით, თუ არ ჩავთვლით სამ მენ-

ინებს. ნავი ბრტყელძირიანია, მისი ძირი ორ საყენს უდრის, ცხვირი და კიხო ერთნაირად მსხვილწვერიანი აქვს და კონსტრუქციით არაფრით განსხვავდება ერთმანეთისაგან. ნავეები მზადდება წაბლის ხისაგან, სოფელ მარადიდში. ერთ ნავს შეუძლია ზიდოს 100 ფუთიანი ტვირთი და იმისდამიხედვით, თუ რა რაოდენობისაა იგი ფრახტი ართვინიდან ბათუმამდე ღირს 10-დან 15 მანეთამდე. ჩვენ გადავიხადეთ 12 მანეთი. იმის გამო, რომ ნავი მთლად მყარი არ არის - მგზავრები თავსდებიან მის ძირში მჯდომარე ან დაწოლილ მდგომარეობაში. მის სამართავად ოთხი ადამიანია საჭირო - სამი ზის ნავის ცხვირზე, მოკლე ნიჩბებით ხელში, რომლებიც დამაგრებულია პალუბზე ლაფნის რგოლებით. ნიჩბების დანიშნულებაა, არა იმდენად ნავის მოძრაობის აჩქარება, რამდენადაც მისთვის სათანადო მიმართულების მიცემა. წინააღმდეგ შემთხვევაში წყალი შემოაბრუნებს მას დინების გარდი-გარდმო. ნიჩბების მოსმას განსაკუთრებული მნიშვნელობა აქვს იმ ადგილებში, სადაც ვიწრობი, ან ჩქერია და სადაც წყალი მკვეთრად უხვევს. ნავი მკვეთრად მიემართება გამოსვერილი კლდისკენ, რომელსაც დინება ეხეთქება. მარჯვე მესაჭე კლდისაგან გარკვეული მანძილის დაშორებით სწრაფად აბრუნებს საჭეს. მენიჩბეები მთელი ძალით აწევიან ნიჩბებს და ნავი მიექანება დინების მიმართულებით ისე, რომ კლდეს ოდნავ ააცდენს კიხოს. ზოგჯერ ეს ფანდები საკმარისი არ არის, დინება ისეთი სწრაფია და ისეთ მკვეთრ შემობრუნებას აკეთებს, რომ ნავი აუცილებლად შეეჯახებოდა კლდეს თუ არა მენიჩბეები. ისინი ჭოკებით, რომლებიც დაწყობილია ქიმის გაყოლებით, მოხერხებულად აიცდენენ ხოლმე შეჯახებას.

მესაჭე დგას კიხოზე ხელში ნიჩბებით, რომლებიც ამყოფებს ნავს სათანადო მდგომარეობაში, ან ეხმარება მოხვევების დროს. ამ უკანასკნელ შემთხვევაში ორი ნიჩაბი აუცილებლად

ლია, რათა ნავი უფრო სწრაფად მობრუნდეს. მესაჭე ერთი ნიჩბით უსვამს წინ, მეორეთი კი უკუმოდრობას აკეთებს. ნავის მართვა ასეთ სწრაფ და მიხვეულ-მოხვეულ მდინარეებზე დიდ გაწაფულობას მოითხოვს, ზოგჯერ ისეთი ადგილებიც კი გვხვდება, რომ წარმოუდგენელია გავლა საფრთხის გარეშე, მაგრამ მესაჭის მოხერხებულობის, სიმამაცისა და მისი თვალის სიზუსტის წყალობით ასეთ ჩქერებს ისინი მშვიდობიანად უვლიან გვერდს. ამბობენ რომ უბედური შემთხვევები აქ ძალიან იშვიათია.

ზოგჯერ საჭესთან ნავის მეპატრონე დგას, ხან დაქირავებული პირი, ისევე როგორც მენიჩბეები. ყველას ერთნაირი ანაზღაურება აქვს. მესაჭეს მთელი უპირატესობა კი ის არის, რომ მას არ უწევს საჭმლის მომზადება, ეს მენიჩბეთა მოვალეობაა.

ბათუმში მიმავალი მგზავრები იშვიათად გაივლიან მთელ გზას ჭოროხით, ე.ი. არ გადიან ზღვაზე, რადგან ეს გზა გრძელია და თანაც ნავს ზღვაში ცოტა უჭირს. ისინი გადმოსხდებიან კოპანდობის საზღვართან, სოფელ ელგის ცოტა ქვემოთ და ბათუმამდე რჩება რაღაც 10 ვერსის მანძილი. ამ გზის გავლას ნავი ანდომებს შვიდ საათს. ჩვენი მენავე, რომელიც წარმოშობით ბორჩხადან არის, გვიმტკიცებდა, რომ წყალდიდობისას, ე.ი. აპრილსა და მაისში ის გადის ამ გზას მხოლოდ საათნახევარში. ამან ძალიან გაგვაკვირვა, მაგრამ არ გვქონდა არავითარი მიზეზი არ დაგვეჯერებინა მისი ნათქვამი. დიდ წყალში ნავეები ასევე დადიან იმერხევის ხიდიდან ართვინამდე, იმერხევის ხიდის ზემოთ სანაოსნო კავშირი არ არის. ჩვენი მოგზაურობის დროს წყლის დონე ძალიან დაბალი იყო, მაგრამ მიუხედავად ამისა, წყლის ფსკერს მხოლოდ ორ ადგილას ჩქერზე შეეხო.

ჭოროხზე დაღმა მოგზაურობა დიდ სიამოვნებას გვგვრის, თითქოს გაჰყურებ სწრაფად მოძრავ პანორამას. ნავი ხან ისრის სისწრაფით მიქრის ჩქერებზე და ისეთი გრძობა გეუფლე-

ბა, თითქოს ცივით ეშვები ყინულოვანი მთიდან, ხან კი ნელა მიდის წყალზე, სამაგიეროდ მდინარის აღმა მოგზაურობა ძალიან მომქანცველია, იგი გრძელდება (იმისდა მიხედვით თუ რა რაოდენობითაა წყალი მდინარეში და როგორია ტვირთის მოცულობა) 4-5 დღეს, წყალდიდობისას კი მოგზაურობა საერთოდ შეჩერებულია, რადგან წარმოუდგენელია ამ დროს მდინარის დაძლევა. მენავეების შრომა აღმა ცურვისას, მართლაც რომ კატორღულია - ორისამი ფეხშიშველა ადამიანი, მუხლებამდე წყალში მიათრევს ნავს. ორი ან ერთი აწვება ნავს ჭოკით, რომ არ მისცეს მას ნაპირზე ამოვარდნის საშუალება. ჩვენ ბევრი ესეთი ნავი შეგვხვდა გზაზე. მათ დანახვაზე გაგვახსენდა ბურღაკები, ოღონდ იმ განსხვავებით, რომ არ გაისმოდა მათი სევდიანი სიმღერა. ოთხისნახევარზე გავიარეთ აჭარისწყლის შესართავი, ოთხ საათზე მარცხენა მხრიდან სოფელი სიმორისი (რუკაზე, აჰმედ-ფეენდის თქმით - სიმონეთი), შემდეგ სოფელი ელგა და 4 საათსა და 20 წუთზე მივადექით ნაპირს კოპან-დიბის მახლობლად, სადაც წინასწარი შეთანხმებით ცხენები უნდა დაგვხვედროდა... და ბოლოს გამოჩნდა განათებული ბათუმი და შვიდის ნახევარზე მოგზაურობა დავასრულეთ. მანძილი ართვინიდან კოპან-დიბამდე, წყლით რომ გავიანგარიშოთ, რუკის მიხედვით უდრის 42 ვერსს. ჩვენი მოგზაურობა მდინარით, თუ არ ჩავთვლით შეჩერებებს, გრძელდებოდა 6 საათს. აქედან გამომდინარე თუ მანძილზე რუკაზე სწორედ არის ნახევნები, ნავი მცირეწყლიან მდინარეში გაივლის დაახლოებით 7 ვერსს“ (ე. ვეიდენბაუმი, ბათუმიდან ართვინამდე, 2005, გვ. 72-78).

ე. ვეიდენბაუმის ცნობით ართვინის გარდა კიდევ რამდენიმე ადგილას მდინარე ჭოროხზე არსებობდა ნავმისადგომი (ნავსადგური) და ასევე აშენებდნენ ნავებს. ადგილობრივი მოსახლეობა ნავთმშენებლობით იყო დაკავებული. ასეთი პუნქტები ართვინის გარდა ყოფი-

ლა ბორჩხასთან და მარადიდთან. ის წერს: „სოფელი ბორჩხა მდებარეობს იქ, სადაც ჩაირსუ ჩაედინება მდინარე ჭოროხში. ადგილობრივები ამ შენაკადს ჩხალის წყალს უწოდებენ. სოფელი ჭოროხის ნაპირიდან, სადაც მდებარეობს კაიუკების (ნავების) ნავმისადგომები, ამფითეატრივით მიემართება მთაში. ბორჩხელების მთავარი საქმიანობა აგურის, კრამიტის და ღოჭების კეთებაა. ამ ნაკეთობებით ამარაგებენ ჭოროხისა და ბათუმის სანაპიროებს. ხენა-თესვას ნაკლებად ეტანებიან... ხნულები პატარაა, მდებარეობს ციცაბო მაღლობზე...“

ბორჩხაში, როგორც აღვნიშნეთ არის კაიუკების (ნავების) ნავსადგური. ყველანი ჭოროხზე ზემოთ და ქვემოთ დასასვენებლად მიმავლნი აქ ჩერდებიან. ამასთან დაკავშირებით აქ დუქნებიც კი არის სასმელებითა და ნუგბარით... ნავები (კაიუკები) ბორჩხიდან ბათუმამდე იღებენ 10 მანეთს, ხებადან ბორჩხამდე ნავები (კაიუკები) ანდომებენ 4 საათს” (იქვე გვ. 58).

ე. ვეიდენბაუმის თქმით, კლდოვანების გამო ჭოროხის აუზში ურმის ან ეტლის სახეობები უცნობია, რადგანაც „წარმოუდგენელიც კი იქნება მათი გამოჩენა ვიწრო, ციცაბო და მაღალბილიკებზე, რომლებიც გზების როლს ასრულებენ“ (იქვე, გვ. 60). ამიტომ აქ ყველა მგზავრობს ფეხით ან ნავით (კაიუკით) (იქვე, გვ. 61). ართვინში არ იყო ეტლი, სამაგიეროდ ჰქონდათ კატარღები.

ჭოროხის აუზის ერთ-ერთ უმთავრეს ქალაქ ართვინშიც კი „იმის გამო, რომ ქუჩები ვიწრო და ციცაბოა, ეტლით გავლაზე ლაპარაკიც კი ხედმეტია, ურმებიც კი არ ჩანს ართვინის ქუჩებში. სამაგიეროდ დიდი გასავალი აქვთ კატარღებს, რომლებიც ძალიან ძვირი ფასობს“ (ე. ვეიდენბაუმი, ბათუმიდან ართვინამდე, 2005, გვ. 67).

ჭოროხის აუზში, როგორც ითქვა, გადაადგილება შეიძლებოდა ფეხით ან ნავით. ცხენებიც კი გ. ყაზბეგისა და ე. ვეიდენბაუმის დაკვირვებით აქ ძალზე ცოტა, შეიძლება ითქვას არც კი

იყო კლდიანობის გამო, ციცაბო და მაღალ ბილიკებზე (გზებზე) - „ცხენებიც კი თითქმის არ გამოიყენება არც ცხენოსნობისათვის და არც საპალნედ, ჩვენს მიერ გავლილ გზაზე ბათუმიდან ართვინამდე კახაბერთან მხოლოდ ერთხელ შეგვხვდა ორი ცხენი და ერთი სახე-დარი საპალნით აჭარიდან, საერთოდ ყველა ფეხით დადის, ზურგზე მოგდებული კალათებითა და თოფით... ისინი შესანიშნავი ფეხით მავალნი არიან... ყველა მათგანი რაღაცნაირად, თავისებურად დადის, თითქოს ოდნავ ჩაიმუხლებენ სიარულისას“ (იქვე, გვ. 61). გ. ყაზბეგი იმასაც აღნიშნავს, რომ კლდოვანების გამო ჭოროხის აუზის რეგიონებში ნაკლებია ცხენების საკვები ბალახი. ამის გამო (ე.ი. კლდიანობის და უბალახობის გამო) ე. ვეიდენბაუმის ცნობით აქ მესაქონლეობაც არ არის განვითარებული (იქვე, გვ. 63). ეს მომენტი ჩვენთვის იმითაა საინტერესო, რომ ეთანადება პროკოფი კესარიელის ცნობას - სპარსელებს ფაზისთან, კერძოდ კი არქეოპოლისთან 20 000 ცხენი დაეღუპათ უბალახობის ანუ ცუდი კვების გამო. როგორც ვიცით რიონის ხეობაში ძალზე კარგი ბალახი იზრდება, ჭოროხის ხეობაში კი ე. ვეიდენბაუმის ცნობით პირიქით - ბალახი ცოტაა და მეცხენეობა ნაკლებ განვითარებულია უბალახობისა და კლდიანობის გამო.

ჭოროხზე ნავსაშენი და ნავმისადგომი ე. ვეიდენბაუმმა დააფიქსირა სოფელ მარადიდში, ის წერს - „ჩავუარეთ მთელს ქვემო მარა-

დის, ჭოროხის მარცხენა მხარეს, სანაპიროს გასწვრივ. აქ შენდებოდა ნაგები (კაიუკები). აქვე ნავმისადგომი“ (იქვე, გვ. 49). ჭოროხის ძალზე ვრცელი აუზის ტვირთები, როგორც აღნიშნა, მდინარით გადაიზიდებოდა ბათუმისაკენ, კერძოდ კრამიტი, სხვადასხვა პროდუქტები, ხორბალი, ზეთისხილი, აგური და სხვა. წინათ ხე-ტყის მასალა, კოჭები და ფიცრებიც გადაიზიდებოდაო წერს ის, მაგრამ ახლა - „ჭოროხის აუზის მთელი ტყე, რომლის მოჭრაც კი შეუძლებოდა, დიდი ხანია მოჭრილი და დაცურებულია... ამიტომაც ძალიან ძვირია“ (ე. ვეიდენბაუმი, ბათუმიდან - ართვინამდე, გვ. 38).

ჩანს, არა მხოლოდ XIX ს-ში, არამედ VI საუკუნეშიც ხომალდმშენებლობისათვის ანუ საზღვაო გემებისათვის საჭირო ხის მასალა ძნელად მოიპოვებოდა ჭოროხზე (შესაძლოა კლდეებიდან მოჭრისა და გადმოგდების დროს ხის ტანი იზარებოდა და ხომალდმშენებლობისათვის უვარგისი ხდებოდა). პროკოფის ცნობით სპარსელებს შავი ზღვის ხომალდებისათვის საჭირო მასალა პეტრასაკენ შორი გზიდან მიუზიდავთ. ამ მხრივ ვეიდენბაუმისა და პროკოფის მონათხრობი ერთმანეთს ემსგავსება, ისევე, როგორც სხვა საკითხების აღწერის დროსაც. ასე, რომ ჭოროხი სამდინარო-სავაჭრო დიდი მაგისტრალი იყო XIX საუკუნეშიც, როგორც ფაზისი I-VI საუკუნეებში სტრაბონისა და პროკოფი კესარიელის ცნობებით.

6. აღონცი: ბოასი ჭოროხია

„მდინარე ბოა სათავეს იღებს ფარანგია-სთან ახლოს, არმენიის ქვეყანაში, ჭანიკასთან ახლოს. ბოა შეესიტყვება სომხური გეოგრაფიის ჭოროხს, მის ზემო დინებას, ჭოროხის შესართავები ისპირში ძვეს. ძველი ცნობებით, სპირიდიტში იყო ოქროს საბადოები, რომლებითაც თვით აღექსანდრე მაკედონელი დაინტერესდა. ამ ნიშნებით, ფარანგია შეესაბამება სპერს, ანუ სისპირისს“ (ნ. აღონცი „არმენია იუსტინიანეს ეპოქაში“, გვ. 26).

პროკოფი კესარიელის ცნობით ბოასი ერქვა ფაზისს სათავეებში. ნ. აღონცის სიტყვით

ბოა – ჭოროხია. აქედან გამომდინარე ფაზისი ჭოროხს შეესაბამება.

ნ. აღონცის თვალსაზრისით, ბოასი – ერქვა ჭოროხს არტანუჯისწყლამდე, ანუ რაც იგივეა მდინარე იმერხევამდე. მის ქვემოთ ზღვის მიმართულებით ბოასს უკვე ეწოდებოდა ფაზისი, ხოლო სათავეებთან იმავე ბოასს ადგილობრივი სახელი ერქვა – აკამფსისი.

როცა სპარსელებმა გადაკვეთეს ბოასი, დაუყვნენ მის მარცხენა სანაპიროს პეტრასაკენ. ამ ადგილებში ბოასს უკვე ფაზისი ერქვა და ის ჯარისკაცების მარჯვნივ მოექცა. ისე გადაკვეთეს ის, რომ ფაზისი მარჯვნივ ჰქონდა

ფაზისი ს. ყაუხჩიშვილის მიხედვით

ამიანე მარცელინეს თხზულების კომენტარებისას ს. ყაუხჩიშვილი წერს, რომ ფაზისად ზოგჯერ ანტიკურ წყაროებში მოიხსენიებდნენ არა მხოლოდ მდ. ჭოროხს სათავეში, არამედ ფაზისს უწოდებდნენ დონსა და ყუბანს (გეორგიკა, I, გვ. 81).

ამიანე მარცელინე ფაზისს უწოდებს „ხმაურიანს“, რომელსაც აქვს დიდი სიჩქარე, ანუ „ხმაურიანი დენა“ და იმ მონაკვეთზე, სადაც ფაზისს აქვს დიდი სიჩქარე (ხმაურიანი დენა) ცხოვრობენ კოლხები – ეგვიპტელების ძველი მოდგმა. ის წერს – „ფაზისი ხმაურიანი დენით ჩამოუდის კოლხებს, ეგვიპტელთა ძველ მოდგმას“ (გეორგიკა, I, გვ. 112). ამიანეს თვალსაზრისით ზღვის შესართავამდე ფაზისი ხმაურიანია ანუ ფაზისი სათავიდან შესართავამდე არის ჩქარი მთის მდინარე და მის ნაპირებზე კოლხები ცხოვრობენ სათავიდან შესართავამდე. ს. ყაუხჩიშვილი კომენტარებისას წერს, რომ აქ ამიანე ფაზისის ქვეშ

გულისხმობს მდ. რიონს. ამ შემთხვევაში ძნელია დავეთანხმოთ ს. ყაუხჩიშვილს შემდეგი მიზეზის გამო. მდ. რიონი ჩამოედინება მთებიდან, ქუთაისის შემდგომ ის გაივსება და ფოთამდე მიედინება მდორედ, მძიმედ და ნელა, ამასთანავე ხმაურის გარეშე, ანუ უხმაუროდ და ასეთი სახით გადაჭრის მთელ დასავლეთ საქართველოს, ანუ რიონის ვაკეს. მაშასადამე, ამიანეს შეფასების (ფაზისის ხმაურიანობის) გამო შეუძლებელია მდ. რიონი ფაზისად იწოდებოდეს. აქ „ხმაურა“ ფაზისის გვერდით თითქოსდა ცხოვრობდნენ ეგვიპტელთა მოდგმის კოლხები. ს. ყაუხჩიშვილის აზრით, ასეთი შეფასება მწიგნობრული ტრადიციის გავლენაა, მაგრამ პროკოფი კესარიელი ფაზისის აღწერისას წერს, თუ სიჩქარის გამო როგორ გაიტაცა ჯარისკაცების ნაგები ფაზისმა. არიანეს მიხედვით ხმაურიანი ფაზისის შესართავთანაა ქ. ფაზისი (იქვე, გვ. 112) და დიოსკურია.

ფასისი პ. ინგოროყვას მიხედვით

„სახელწოდება მდინარისა ფასისი ქართული წარმოშობისაა. ძველ ქართულ დიალექტში სიტყვა „ფასი“ ნიშნავდა წყალს. ამიტომ ფასისი ერქვა რიონს, ჭოროხს (აკამფსისი, ანუ კაკამფასისი, იგივე კაკამ მდინარე), ასევე ფასისი რქმევია აგრეთვე არაქსს, მისი მდინარეების ზემო ნაწილში, სადაც ქართული მოსახლეობა იყო“ (პ. ინგოროყვა, გიორგი მერხულე, გვ. 519).

არაქსს ფასისი ერქვა როგორც ქრისტემდე V ს-ში ქსენოფონტეს დროს, ასევე X საუკუნეში კონსტანტინე პორფიროგენეტის დროს. ამასთანავე, „ფასისი“ არაქსის სახელი ყოფილა არა მხოლოდ უცხოელთათვის, არამედ მკვიდრებისთვისაც, მის განტოტებებსა და იქ მდებარე პუნქტებს ეს სიტყვა დღემდე შემოუნახავთ. „კონსტანტინე პორფიროგენეტი (X საუკუნე) ფასისს უწოდებს მდ. არაქსის ზემო ნაწილის დასავლეთ ტოტს, რომელიც იწყება დევაბოინუს ქედთან, გაივლის დაბა ფასინლერს და შეუერთდება არაქსის ძირითად ტოტს. დასავლეთ ტოტს ამჟამად ეწოდება ფასი-დერე, ე.ი. ფასის-ხევი“ (იქვე, გვ. 519). სახელი „ფასონი“ გვხვდება წმ. დავით და კონსტანტინეს ცხოვრებაში-ნაწამები ძმები „შთაყარნენ მდინარესა მას ფასონსა, რომელ არს ენითა ქართულითა რიონი“ (წმ. დავით და კონსტანტინეს წამება, 1979, გვ. 157). ავტორის სიტყვით რიონს უცხოურად ერქვა არა ფაზისი, არამედ ფასონი. ყოველ შემთხვევაში ორივე სიტყვას (ფასონი, ფაზისი) ერთი ფუძე აქვს - „ფას“.

პავლე ინგოროყვამ გაარკვია: - „მდ. ფასისის ანუ არაქსის ხეობაში მდებარე ბასიანის მხარეში მოსახლე ტომი „ფასიანნი“ წარმოადგენდნენ მესხების ტომს“ (იქვე, გვ. 520).

პ. ინგოროყვა წერს - „ფასისი არის არაქსის ძველი სახელწოდება მისი მდინარეების ზემო ნაწილში. ეს სახელწოდება დღემდე აქვს შერჩენილი არაქსის ზემო ნაწილის დასავლეთ ტოტს,

რომელიც მომდინარეობს დაბა ფასინლერის სექტორში. მას ამჟამად ეწოდება ფასის-ხევი, ფასი-დერე. არაქსის ამ ძველი სახელწოდებიდან (ფასისი) მომდინარეობს თვით სახელწოდებაც ამ მხარისა - ფასიანი“ (პ. ინგოროყვა, გიორგი მერხულე, 1954, გვ. 66, შენიშვნა 1).

ქსენეფონტედან კონსტანტინე პორფიროგენეტამდე არაქსს ფასისი ერქვა, ხოლო ქვეყანას - ფასიანი. VII მსოფლიო კრების (787 წლის) აქტს ხელს აწერს „ქრისტეფორე ეპისკოპოსი ფაზისისა ანუ ტრაპეზუნტისა“ (პ. ი. გვ. 212). ქსენეფონტე მდ. არაქსს უწოდებს „ფასისს“ (ანაბაზისი, VI, 6,4). მაშასადამე, ანტიკურ ხანაშიც მდ. არაქსს ფასისი ერქვა (იქვე, გვ. 519). მის ხალხს „ფასიანებს“ უწოდებს (ქსენეფონტე, ანაბასისი, IV, 6,5, VII, 8,25).

„სახელწოდება მდინარისა ფასისი ქართული წარმოშობისაა. ძველ ქართულ დიალექტში სიტყვა „ფასი“ ნიშნავდა წყალს (შდრ. „ფასი“ და „ფშა“, „ფშანი“, „ფოსო“, „ფსელი“), ამიტომ არის რომ ეს სახელწოდება „ფასისი“ მიემართება მთელ რიგ მდინარეებს საქართველოში. ფასისი რქმევია - არაქსს, მისი მდინარეების ზემო ნაწილში, სადაც ქართული მოსახლეობა იყო. ფასისი არაქსს არა მხოლოდ ანტიკურ ხანაში ერქვა, არამედ შემდგომაც. მაგალითად, კონსტანტინე პორფიროგენეტი (მე-10 საუკუნე) „ფასისს“ უწოდებს მდ. არაქსის ზემო ნაწილის დასავლეთ ტოტს, რომელიც იწყება დევაბოინის ქედთან, გაივლის დაბა ფასინლერს და შეუერთდება არაქსის ძირითად ტოტს სოფელ იაგანის ქვემოთ. არაქსის ამ დასავლეთ ტოტს ამჟამად ეწოდება ფასი-დერე, ე.ი. ფასის ხევი.

მხარის (ბასიანის) მთავარი მდინარის ამ სახელწოდებასთან („ფასისი“) დაკავშირებულია მხარის სახელწოდება „ფასიანი“ და სატომო სახელწოდება „ფასიანნი“, „ფასიანელები“ (იქვე, გვ. 519). იხ. აგრეთვე (იქვე, გვ. 184-186).

პ. ინგოროყვას აზრით, ფუძე-სიტყვა ფსი (ფსა)=ფსისი, იგივე ფასი=ფასისი გვხვდება აფხაზეთში და მოელს დასავლეთ საქართველოში, ასევე ზემო არაქსის ხეობაში, სპერსა და კლარჯეთში. აფხაზეთში – ნიკოფსისა, ნიკოფსია (მდინარეების სახელებია), მდ. ლაგუმფსა, მდ. რიონის ისტორიული სახელწოდება პ. ინგოროყვას მიხედვით, არის ფასისი. ჭოროხს კი ნამდვილად ერქვა ფასისი. ძველქართული საისტორიო ცნობით, მაგალითად, ანდრია მოციქულის მიმოსვლის ძველქართულ თარგმანში ბერძნული დედნის ფასისი ქართულად გადმოცემულია როგორც ჭოროხი (ბერძნული ტექსტი, გეორგიკა, IV, 1. გვ. 58, ქართული ტექსტი – საქართველოს სამოთხე, გვ. 35). ჭოროხს ასევე ერქვა აკამფსისი (აკამ-ფასისი), გურიაში იგივე ფუძისაა – სუფსა. პ. ინგოროყვას ეტიმოლოგიით „სურ-ფსა, ანუ სურების წყალი (ფსა – წყალი). ზემო არაქსის ხეობაში – „ბასიანი“-ს სახელწოდება წარმოშობილია მდ. არაქსის სახელიდან „ფასისი“. ფასისი ერქვა არაქსს ზემოწელში. ასე რომ „ფასისი“ ერქვა უამრავ მდინარეს ჩრდილოკავკასიიდან – ფსოუდან ეფვრატის ხეობამდე. პ. ინგოროყვას აზრით, ამის მიზეზია ის, რომ ფასისი-ფსი აღნიშნავდა ცნებას „წყალი“, აქედანაა „ფშა“, „ფშანი“ და სხვა (იქვე, გვ. 185). „ფას“ სიტყვას ზოგჯერ დაერთოდა ბრუნვის ნაწილი „ისი“ და მიიღებოდა ფასისი ან ბასისი. ასევე ზოგჯერ ერთგოდა ნათესაობითი ბრუნვის მრავლობითი რიცხვის ნიშანი „თა“ – „ფსთა“.

ფუძე „ფას“

ბ. მარს მიაჩნდა, რომ დასავლეთ საქართველოსა და ბასიანში ცხოვრობდა ხალხი „ფას“ სახელის მქონე. ეს ფუძე „ფასი“ გამოიყოფა სიტყვა „ფაზისიდან“, უღერს ისტორიული ოლქების სახელებში „ბასიანი“, რომელთაგან ერთი ტაოს სამხრეთით, მეორე კი დიდი კავკასი-

ის მთიანეთში მდებარეობდა. ორივე ბასიანიდან გაედინებოდნენ მდინარეები „ფაზისის“ სახელის მქონენი. ერთის მახლობლად არაქსი, მეორისა კი რიონი (მ.ბერძნიშვილი, ქ. ფაზისის ისტორიისთვის. გვ. 86).

პ. ინგოროყვას დაკვირვებით, ბასხი იგივე მესხია, ბასხი და ფასხი ერთი წარმოშობის სიტყვებია. ბასხისაგანაა მიღებული „აბასხი“ ანუ „აბასგი“, აბასგი. მაშასადამე, იგივე მესხია (მესლი) (სხ=სლ=სგ). კოლხები – მესხური ტომია ჰეკატოს მილეტელის მიხედვით. შესაძლოა სიტყვა მესხისგანაც იყო მიღებული ფასიანი – ბასიანი, მაშინ მისი თავდაპირველი ფორმა იქნებოდა ფასხიანი-ბასხიანი-მესხიანი. თუ მესხების მიგრაცია მართლაც მოხდა ჩრდილოეთით, როგორც ფიქრობენ და, ვთქვათ, „მცხეთა“ სახელი მესხისაგანაა მიღებული, მაშინ არ შეიძლება გამოირიცხოს, რომ მესხები ამ მიგრაციის დროს რიონის ხეობაშიც დასახლდნენ და მისცეს თავსი სახელი – ფასი-ბასხი, ამას გვაფიქრებინებს აგრეთვე VI საუკუნის ცნობა, რომ ქართლის მეფეს იუსტინიანეს ეპოქაში ბრძოლა ჰქონია დასავლეთ საქართველოში ტასკუნთა ტომთან, ვფიქრობ, დედანში ეწერა არა ტასკუნი, არამედ ბასკუნი („ტ“ და „ბ“ ძველ ქართულ ასომთავრულ დამწერლობაში იდენტური ასონიშნებია ერთნაირი თავებით, მხოლოდ ფეხის ვერტიკალური ხაზები აქვთ წანაცვლებული). ბასკუნები იგივე ბასხიან, ბასხონ, ბასხ-უნები, ანუ მესხები უნდა იყვნენ, ალბათ, რომელნიც, ჩანს, ამ ეპოქაშივე რიონის ხეობიდან თანამედროვე აფხაზეთში გადავიდნენ საცხოვრებლად – ბასხი-ბასგი-აბასგი სიტყვები მესხი და ფასისი როგორღაც დაკავშირებულია ერთმანეთთან. თუმცა, ბერძნების აზრით, „ფასისი“ ბერძნული სიტყვაა და ერქვა ჰელიოსის ვაჟს, რომელიც დაიხრჩო მდ. არქტურაში, რომელსაც შემდეგ მდ. ფაზისი ეწოდა ამ მოვლენის აღსანიშნავად (მ. ბერძნიშვილი, იქვე, გვ. 85).

მ. ბერძენიშვილი: „ფაზისი რიონია, ყვირილა ძირულასთან ერთად“

სტრაბონის ცნობით, შუა აზიიდან ინდოეთის საქონელი მდინარე ამუ-დარიით (ოქსუსით) ჩაჰქონდათ კასპიის ზღვაში, იქიდან კი მტკვრის გავლით შავ ზღვაში. მტკვარს (კირსა) და ფაზისს ერთმანეთს აკავშირებდა „ოთხი დღის სახმელეთო გზა“. კერძოდ, ეს გზა სარაპანის ციხიდან შედიოდა იბერიაში მტკვართან. „ეს გზა ყოფილა ფართო შარაგზა, ჩვენებური გამოთქმით – საურმე გზა“ (მ. ბერძენიშვილი, ქ. ფაზისის ისტორიისთვის, გვ. 99).

იბერია-კოლხეთის ამ მაკავშირებელ გზაზე 120 ხიდი ყოფილა გადებული მ. ბერძენიშვილის აზრით. მართლაც, სტრაბონი წერს – „იბერთა ქვეყანაში ერთი შესასვლელი არის კოლხეთის ციხე სარაპანაზე და მის მეზობელ ხეობაზე. ამ ხეობაზე ფაზისი, რომელიც მიხვეულ-მოხვეულობის გამო გასავალი შეიქმნა 120 ხიდის მეშვეობით, მძაფრად და გაქანებით მიემართება კოლხეთში, ხრამავს რა წვიმიან დარში ამ მიდამოებს მრავალი ნაკადით. მას სათავე აქვს (იბერიის) ზემდებარე მთებში. ასეთია გასავალი კოლხეთიდან იბერიაში, შებრკოლებული კლდეებით, სიმაგრეებით და მდინარეებით, ხეგებს რომ წარმოქმნიან (იქვე, გვ. 100).

ჩვენი ეპოქის მეცნიერებმა უეჭველ ფაქტად მიიჩნიეს, რომ სტრაბონის სარაპანა არის შორაპანი ზესტაფონთან, მაგრამ მათ ამ რწმენას წინ ეღობება ის, რომ სტრაბონის მიხედვით სარაპანა მდ. ფაზისზე მდებარეობდა („ფაზისი გემსავალია, აღმა ვიდრე სარაპანას ციხემდე“). მაგრამ შორაპანი საკმაოდ დაშორებული ჩვენი მეცნიერების მიერ ფაზისად მიჩნეულ მდინარე რიონს. ამიტომაც დაადგინეს, რომ ყვირილა, რომელიც ჩამოუდის შორაპანს, მდინარე ფაზისის ზემოწელი იყო, თუმცა დიდი

ეჭვი იმისა, რომ ოდესმე მდ. ყვირილაზე შორაპანამდე შავი ზღვიდან გემები ამოდიოდა – უყურადღებოდ დარჩა. მდ. ყვირილა მდ. ფაზისის ზემოწელი მართლაც რომ ყოფილიყო, როგორც აღინიშნა, სტრაბონის ცნობა მაინც ძალზე გაურკვეველი დარჩებოდა, რადგანაც ყვირილას სათავეა ჭიათურა-საჩხერის რეგიონი და აღმოსავლეთ საქართველოს გადასავლელი მისგან ძალზე დაშორებულია. ამიტომაც მკვლევრებმა გამოსავალი მოძებნეს იმით, რომ ფაზისად მიიჩნიეს „ჯერ ყვირილა, შემდეგ კი ძირულას ხეობა“. წერს კიდევ ბერძენიშვილი – „სტრაბონი იბერიაში კოლხეთიდან გადასავალ გზასთან დაკავშირებით ამბობს ცოტა არ იყოს გაურკვეველად. საქმე ისაა, რომ აქ სტრაბონი აგვიწერს სარაპანის აღმოსავლეთით მდებარე და იბერიისკენ მიმავალ გზას, რომელიც მისი ცნობით, მიემართება სარაპანის მეზობელი ხეობით. ამ ხეობაზე, განაგრძობს იგი, გზა გასავალია ვინაიდან ფაზისზე – ფაქტიურად ნაგულისხმევია, ჩვენი ფიქრით, ჯერ ყვირილას, მერე ძირულას ხეობა – 120 ხილია გაკეთებული“ (მ. ბერძენიშვილი, გვ. 94). მაშასადამე, შორაპანიდან შიდა ქართლის გზაზე ყვირილასა და ძირულას ხეობაზე ოდესღაც 120 ხიდი ყოფილა გადებული. მათგან თუნდაც ერთი ხიდის ნაშთი მაინც ხომ უნდა დარჩენილიყო, ასეთი კი არ იძებნება. სამაგიეროდ, ძველი ქვის თაღოვანი ხიდები მრავლადაა დარჩენილი ამჟამადაც ჭოროხის შენაკადებზე, ლიგანსა, აჭარასა და შავშეთში. ჩანს, არა შორაპანს ერქვა სარაპანა სტრაბონის დროს, არამედ თანამედროვე ართვინს, რომლის აღმოსავლეთით არტანუჯის და შავშეთის ორი გზა მიემართება არტანში, ანუ ძველი იბერიის ოლქში.

ფასისის შენაკადი მდ. რეონი ბ. ბრიგოლიას მიხედვით

(კპიტრა, სეპასტოპოლისი, კუტაია)

პროკოფის ცნობიდან ჩანს, რომ მდ. რეონი იყო ერთერთი შენაკადი მდ. ფასისისა. წყარო სრულიად ნათლად აჩვენებს, რომ ფასისი და რეონი არის ორი სხვადასხვა მდინარე. არათუ ჩანს, პროკოფი კესარიელი წერს კიდევაც ამის შესახებ, - ცნობა ეხება სპარსეთის ჯარების მსვლელობის მარშრუტს, მერმეროეს სარდლობით. ის იბერიის მხრიდან შევიდა ლაზიკაში, მაგრამ გზაში აცნობეს, რომ პეტრა უკვე აიღეს რომაელებმა (ბესას მთავარსარდლობით) და მათ 551 წ. პეტრას ციხის კედლები მიწასთან გაასწორეს, რომ „მტერს კვლავ არ გაეჭირვებინა საქმე რომაელთათვის... მერმეროემ გაიგო ყველაფერი, რაც მოხდა და სრულიად შეცვალა ის გზა, რადგან იცოდა, რომ მდინარე ფასისის იქითა მხარეს ლაზებს პეტრას გარდა სხვა არც ერთი დასახლებული ადგილი არ მოეპოვებოდათ. ის გაბრუნდა და დაიჭირა იბერიიდან კოლხიდის ქვეყანაში გადასასვლელი ადგილები, სადაც ფასისის გადასვლა შეიძლება ფონით, გადალახა ეს მდინარე ფეხით, გადალახა აგრეთვე მეორე მდინარეც, სახელად რეონი - არც ეს არის აქ სანაოსნო - და ფასისის მარჯვენა მხარეს რომ აღმოჩნდა, წაიყვანა ჯარი ერთი ქალაქის არქეოპოლისის წინააღმდეგ, რომელიც არის მთავარი და უდიდესი ქალაქი ლაზების ქვეყანაში“ (გეორგიკა II, გვ. 180-182).

მაშასადამე პროკოფი წერს - „მდ. ფასისის შემდეგ მერმეროემ გადალახა აგრეთვე მეორე მდინარეც სახელად რეონი“.

გ. გრიგოლია წერს, რომ პროკოფის შრომის ეს ადგილი დიდი ხანია მეცნიერთა შორის აზრთა სხვადასხვაობას იწვევს. კერძოდ კი აკრიტიკებს ს. ყაუხჩიშვილს, რომლის აზრითაც იბერიიდან გადმოსულმა სპარსელებმა ჯერ

მდ. ყვირილა გადალახეს, რომელიც მას ფასისად მიაჩნია და შემდეგ მდ. რეონი - „როგორც ვხედავთ მკვლევარი ეწინააღმდეგება ადრე გამოთქმულ თავისსავე მოსაზრებას ბოას-ფასისთან დაკავშირებით, რომლის მიხედვით ყვირილა ბოასია და არა ფასისი“ (გ. გრიგოლია „ეგრის-ლაზიკის სამეფოს საისტორიო გეოგრაფიის პრობლემები“, 1994, გვ. 53).

თვით გრიგოლიას თვალსაზრისით კი სპარსელ-რომაელთა ომების I ეტაპზე პეტრასთან დაკავშირებით, ფასისად იგულისხმება მდ. ჭოროხი, პეტრა მდებარეობდა წყაროთა ცნობებით ფასისთან ახლოს. პეტრა ფასისს პროკოფის ცნობით ერთი დღის სავალი (დაახლოებით 30 კმ) მანძილით იყო დაშორებული და მდებარეობდა ლაზიკის საზღვართან მდ. ფასისის მარცხნივ დაუსახლებელ ადგილას, „პონტოელთა მეზობლად“. პეტრას სიმაგრე იყო იმ ადგილს სადაც ადამიანებს არასდროს უცხოვრიათ. უკაცრიელ ადგილას საეპისკოპოსო კათედრა ვერ დაარსდებოდა, თანაც აქ მუდამ ომები იყო. გ. გრიგოლიას თვალსაზრისით არა კათედრა, არამედ პეტრას სიმაგრე - ხუფათთან მდებარეობდა ჭოროხის მარცხენა სანაპიროზე. ეს მდინარე ჭოროხი (ფასისი) გადაულახავს მერმეროეს თავისი სპარსული ჯარით და შემდეგ კი იქვე გამდინარე „მეორე მდინარე რეონი“ ანუ ჭოროხის შენაკადი გადაულახავს და კვლავ ფასისის ანუ ჭოროხის მარჯვენა მხარეს გადასულა („ფასისის მარჯვენა მხარეს აღმოჩნდა“) და ჯარი წაუყვანია ქალაქ არქეოპოლისისაკენ, რომელიც როგორც ჩანს, ისევ იქვე, მახლობლად, ჭოროხის მარჯვენა სანაპიროზევე მდებარეობდა. ჩვენი მეცნიერების დაბეჯითებული მტკიცებით არქეოპოლისი არის ნოქალაქევი. თუკი ფასისი ჭოროხია, ხოლო რეონი არის არა მდინარე რეონი, არამედ ჭოროხის ერთერთი შენაკადი, მაშინ არ-

ქეოპოლისიც იქვე უნდა ვეძიოთ. მართლაც თუ კი არქეოპოლისი იყო ნოქალაქევი, რომელსაც ჩვენი მეცნიერები „ლაზიკის დედაქალაქს“ უწოდებენ, რატომ არ შედიოდა ტაბულა პევეტენგერიანას რუკის საგზაო მაგისტრალი ნოქალაქევიში? სახელმწიფოს დედაქალაქს განაგებდნენ აუცილებლად სავაჭრო და სამხედრო გზა? ამასთან დაკავშირებით გ. გრიგოლია წერს - „ძველი წარმოსადგენია, რომ გზას გვერდი აველო დედაქალაქისათვის და კასტორიუსს იგი გამორჩენოდა“ (გ. გრიგოლია ეგრის ლაზიკის სამეფოს საისტორიო გეოგრაფიის პრობლემები, 1994, გვ. 108).

გ. გრიგოლია წერს, რომ კასტორიუსის რუკის ანუ ტაბულა პევეტენგერიანას მიხედვით (სეგმენტი XI-XII) მნიშვნელოვანი გზა სომხეთის ძველ დედაქალაქ არტაშატიდან მიემართებოდა სებასტოპოლისისაკენ... ტაბულა პევეტენგერიანას რუკის აღნიშნული მაგისტრალი არ შედის ნოქალაქევიში, რომელიც „ეგრისის დედაქალაქი“ იყო რუკის შედგენის დროს (III-IV საუკუნეებში). ასევე გზა არ შედის ფოთის მხარეს (რომელიც ქ. ფასისად მიიჩნევა), და რაც ასევე ძალზე საინტერესოა - გზაზე არ ჩანს კუტაია - ქუთაისი“ (იქვე, გვ. 109).

როგორ შეიძლება დაეუშვათ, რომ რომის იმპერიის უმთავრეს საგზაო რუკაზე არ დაეტანათ ნოქალაქევი, ქუთაისი და ფოთი, თუკი ისინი ნამდვილად იყვნენ ძველ სამყაროში ძალზე ცნობილი არქეოპოლისი, კუტაია და ფასისი. მაგრამ რადგანაც ამ ძველ მთავარ ქალაქებში არ შედის ამ რუკის გზები, უნდა ვიფიქროთ, რომ ძველი არქეოპოლისი არ არის ნოქალაქევი, კუტაია - თანამედროვე ქუთაისი და ქ. ფასისი არ არის ფოთი. გ. გრიგოლიამ ასე გადაჭრა ეს საკითხი კასტორიუსის რუკის აღნიშნული სეგმენტის უმთავრესი გზა არტაშატიდან მიემართება ქ. სებასტოპოლისისაკენ, და საერთოდ გზის დამამთავრებელი ქალაქი არის სებასტოპოლისი, ხოლო გ. გრიგოლიას

კვლევით ეს ქალაქი სებასტოპოლისი არის არა აფხაზეთის ქალაქი ცხუმი, არამედ ბათუმთან ახლოს მდებარე ციხისძირი. მაშასადამე არტაშატიდან გზა მიემართება ციხისძირში - ერთ-ერთ საპორტო ქალაქში. აქედან გამომდინარე, ცხადია ეს გზა ვერ გაივლიდა ქუთაისს, ფოთსა და ციხე-გოჯს.

სებასტოპოლისი თუ არის ციხისძირი, მაშინ სხვა ქალაქები მის სამხრეთით უნდა მდებარეობდნენ, რადგანაც ცნობილია ძველი წყაროებით, რომ სებასტოპოლისი უფრო ჩრდილოეთით მდებარეობდა, შესაბამისად, გ. გრიგოლიას კვლევიდან შეიძლება ვივარაუდოთ, რომ ციხისძირის ახლოს იყო ქალაქი არქეოპოლისი. სად შეიძლებოდა ყოფილიყო ის? უნდა ვიფიქროთ, რომ არქეოპოლისი ბერძნულად იგივეა რაც ლათინურად „პორტუს ალტუს“ (პორტუს ალტუს), რაც ღრმა ანუ ძველ პორტს ნიშნავს ჩვენი მთარგმნელების აზრით. ძველად ალბათ მას „ძველი პორტის“ ან „ძველი ქალაქის“ მნიშვნელობა ჰქონდა, რაც ბერძნულად - არქეოპოლისია. ეს ქალაქი მდებარეობდა თანამედროვე ბათუმთან ახლოს. სებასტოპოლისი - ციხისძირის ახლოს უნდა ყოფილიყო.

გ. გრიგოლიას თვალსაზრისით არსებობდა „ორი სებასტოპოლისი“ (გ. გრიგოლია, დასახ. ნაშრ. გვ. 81), ერთი - აფსაროსსა და ფასისს (ჭოროხს) შუა (იქვე, გვ. 83), მეორე კი იყო ცხუმი (იქვე, გვ. 83). მისივე აზრით იყო ორი პითია (პიტიუნტი), ერთი იყო რიზესთან (იქვე, გვ. 89) და სხვა ალბათ მსგავსადვე, შესაძლოა თანამედროვე ქუთაისის გარდა სხვა პუნქტსაც ერქვა „კუტაია“, რომლის რეგიონში ჩაედინებოდა მდინარე „რეონი“ (და არა რიონი). ის, როგორც წყაროდან ჩანს, მდებარეობდა ლაზიკის ქვეყნის მდიდარ რეგიონში, რომელსაც „მოხირისი“ ერქვა. ჩვენი მეცნიერების თვალსაზრისით ასეთი გამორჩეულად მდიდარი რეგიონი დასავლეთ საქართველოში არის ქუთაისის სანახები ცხენისწყლამდე. ამ მო-

საზრებას ვერ გავიზიარებთ, რადგანაც დასავლეთ საქართველოში სხვა რეგიონებიც არანაკლებ მოსაველიანი და უფრო უხვმოსაველიანებიც კია, ხოლო თუ კი ფასისი არის მდ. ჭოროხი, მისი ხეობა მართლაც თვალხილულად ვიწროა, კლდოვანია, ნაკლებმოსაველიანია და მხოლოდ ერთი გამორჩეული მხარეა ერგე-ლიგანი, რომელიც შეუდარებლად უხვმოსაველიანია. ერგე-ლიგანის უხვმოსაველიანობის და გამორჩეულობის შესახებ ვახუშტიც მიუთითებს. სწორედ ეს უნდა ყოფილიყო „მოხირისის“ მხარე, თავისი „რონით“ და კუტაია-ქუთათისით. პროკოფი კესარიელის „ქუთათისი-კუტაია“ უნდა იყოს პუნქტები ჭოროხის ხეობისა, რომელიც შედარებით ახლო იყო ზღვასთან ვიდრე რიონის ქუთაისი. ზღვასთან შეერთების ადგილას პროკოფი მიუთითებს „ფასისის კლდეების“ შესახებ, ეს ცხადია არ არის რიონი (იქვე, გვ. 31), რადგანაც უზარმაზარი კლდეები და კლისურები რიონის ხეობაში არ გვხვდება. პროკოფის სიტყვით „კავკასიის“ მთასთან ფასისი მიმართულებას იცვლის, გ. გრიგოლიას აზრით - „გაუგებრობაა „კავკასიის“ ძიება ყვირილა-რიონის შესართავთან“ (იქვე, გვ. 39). გ. გრიგოლიას დასკვნით, კავკასია ერქვა კლარჯეთის მთებს, ჰეროდოტეს ცნობით, კავკასია ვრცელდება არმენიიდან კოლხთა მხარემდე (იქვე, გვ. 39). როგორც ითქვა, აქ იყო (კლარჯეთში) - „საკავკასიძეო“, ამიტომაც „პროკოფის ფასისი რიონი არაა“ (იქვე, გვ. 50).

პროკოფის სიტყვით, ფასისი კლდეთა შორის მიედინება, ამიტომაც მისი კალაპოტი უცვლელია, ხოლო „რიონი მეანდრებად დახვეული დანავარდობს ვაკეზე“ (იქვე, გვ. 49). - წერს გ. გრიგოლია. მაშასადამე, პროკოფის ფასისი არის მდ. ჭოროხი - კლდეებში ჩაჭედილი. წინააღმდეგობას იმაში ხედავდნენ ჩვენი მეცნიერები, რომ ძველ ავტორთა ცნობით ფასისი იყო სანაოსნო, ხოლო ჭოროხს რატომღაც არ თვლიან სანაოსნო მდინარედ. გ. გრიგოლიას სიტყვით

კი ჭოროხი „ფორჩხიდან მაინც“ ვიდრე ზღვამდე სანაოსნოა (იქვე, გვ. 49). მისი მსჯელობიდან ჩანს, რომ ჭოროხთან იყო არქეოპოლისი, სებასტოპოლისი, პიტიუნტი, ქ. ფასისი, მოხირისი, როდოპოლისი, სკანდე და სარაპანი (იქვე, გვ. 51). მისი დასკვნით, პეტრას ომები არ შეხებია ყვირილა-რიონის ხეობას (იქვე, გვ. 50). გ. გრიგოლიამაც მიაქცია ყურადღება პროკოფის ცნობას, რომ ცხენის საკვების სიმცირის გამო სპარსელები იძულებულნი გახდნენ უკან გაებრუნებინათ ლაზიკიდან 25 000-იანი ჯარი. დასავლეთ საქართველო და რიონის ხეობა რომ იგულისხმებოდეს პროკოფის „ლაზიკის“ ქვეშ, ცხადია უბალახობის გამო სპარსელებს ცხენები არ დაეხოცებოდათ, რადგანაც დასავლეთ საქართველო სწორედ ჭაობისა და ბალახის ქვეყანაა. მაგრამ ჭოროხის კლდიანეთში კი ნამდვილად ცოტა ბალახია - ციცაბო, დაკიდებული კლდეების გამო აქ ნამდვილად გაჭირდებოდა 25 ათასი ცხენის გამოკვება. ამიტომაც პროკოფის ლაზიკე - ჭოროხის ხეობაა (იქვე გვ. 54). ასევე ყურადღება უნდა მიექცეს, რომ შავშეთ-კლარჯეთში მრავალი ტოპონიმი შეიცავს ფუძე „მერ“-ს. ერთ-ერთი ასეთი უნდა ყოფილიყო „უქიმერიონი“. ის მდებარეობდა არა რიონის ქუთაისთან, არამედ ჭოროხის ერგეს ქვეყანაში, სადაც ვგარაუდობთ „კუტაიას“ არსებობას. სპარსელებს ლაზიკის ომების დროს თავიანთი ცნობილი რვა საომარი სპილო უნდა შემოეყვანათ არტაან-ართვინის გზით, რომელნიც როგორც ცნობილია ომეს არქეოპოლისთან და ფასისთან, ანუ სადღაც ჭოროხის შესართავთან მდებარე ქალაქებთან. შესაბამისად უნდა ვიგულისხმოთ, რომ ცნობილი ქვეყნები - სვანია, სკვიმნია და აფშილეთი მდებარეობდნენ ჭოროხის ჩრდილოეთით, ანუ ჭოროხის მარჯვენა სანაპირო მხარეს, ჩანს მოიცავდნენ თანამედროვე ქობულეთს, გურიას და მათ მთიანეთს. მართლაც, წმ. მოციქულ ანდრია

პირველწოდებულის ცხოვრების მიხედვით, რაც მოციქულებმა გადალახეს ჭოროხ-ფასისი, ისინი, წყაროს ცნობით, შევიდნენ სვანეთში. ძველი ქართველი ავტორები, მათ შორის მთაწმიდელები, ფასისად ყოველთვის მდ. ჭოროხს მიიჩნევდნენ. სპარსულ-რომაელთა ომი იმას გამოუწვევია, რომ საზღვარი ხოფა-ხუფათიდან იუსტინიანეს უფრო ჩრდილოეთით გადაუტანია (იქვე, გვ. 71). გ. გრიგოლია, როგორც აღინიშნა, პეტრად მიიჩნევს შემდეგდროინდელ ხუფათს. აქ გაედინება მდ. პეტროლალი. პეტრა 551 წელს დაურბევიათ, ამიტომაც პეტრონის ცნობილი ეპისკოპოსი, რომელმაც თეოდორე ფასისელ ეპისკოპოსთან ერთად ხელი მოაწერა VII (692 წლის) კრებას, ჩანს იჯდა არა სიმაგრე პეტრაში, არამედ რომელიღაც სხვა, მახლობელ ქალაქში, რომელსაც ასევე პეტრონი, პეტრა ერქვა. ასეთი ქალაქი არაერთი იყო. პ. ინგოროფვას ცნობით ცნობილი პითია რიზესთან მდებარეობდა (იქვე, გვ. 89). გ. გრიგოლიას დასკვნით ბათუმ-ციხისძირ-ურეკის რეგიონი იყო მნიშვნელოვანი ეკონომიკურ-პოლიტიკური რეგიონი, შესაბამისად მისი მომცველი იყო ჭოროხის ხეობასთან ერთად ლაზიკა (გვ. 93). ლაზიკაში კლარჯეთიც შედიოდა. ჩანს კლარჯეთს მიიჩნევდნენ მესხეთის ერთ-ერთ ნაწილად. ძველი ავტორების ცნობით მესხეთი სამ ნაწილად იყო გაყოფილი - ერთი ნაწილი ეკავა იბერიას, მეორე არმენიას, მესამე კი ლაზიკას. ჩანს, იგულისხმება ის, რომ მესხეთის მხარეები სამცხე-არტაან-კოლა შედიოდა იბერიაში, ტაო და ბასიანი - არმენიაში, ხოლო კლარჯეთი - ლაზიკაში. გ. გრიგოლია არ ეთანხმება იქამდე არსებულ, ძირითადად ს. ყაუხჩიშვილის მიერ ჩამოყალიბებულ თვალსაზრისს, რომ მაგალითად ზიგანე იყო გუდაყვა, პითია - ბიჭვინთა, სებასტოპოლისი კი დიოსკურია - ცხომი, მოხორა - მუხურისი, მას მიაჩნია, რომ IV საუკუნის ბოლოსათვის აფხაზეთის პიტუნტი - ბიჭვინთა აღარ წარმოადგენდა სამხედრო-სტრატე-

გიულ პუნქტს (არქეოლოგიური მასალების მოწმობით), რადგანაც, მაგალითად იქ სადაც იყო გარნიზონის მთავარი სადგომი, შემდეგში, კერძოდ IV საუკუნეში, გაუმართავთ კერამიკული ქურა. ამის გამო გ. ლორთქიფანიძე საერთოდ გამორიცხავს V საუკუნეში ბიჭვინთაში ბიზანტიური გარნიზონის ყოფნას (იქვე, გვ. 121). გ. გრიგოლიას თვალსაზრისით IV-V საუკუნეებში დასავლეთ საქართველოში საერთოდ არ იდგა ბიზანტიური გარნიზონები (იქვე, გვ. 122), რომ ნოტიციას შედგენის დროს აფხაზეთის პიტუნტი და სებასტოპოლისი არ ეკუთვნოდათ რომაელებს (იქვე, გვ. 122). გრიგოლია ეთანხმება ნ. ადონცს, რომ ნოტიციას ზიგანა მდებარეობდა ტრაპეზუნტის რეგიონში ზიგანას უღელტეხილთან, მაშასადამე იქვე იყო ზიგანას საეპისკოპოსო, იქვე იყო მოხორა (გვ. 122). საერთოდ კი ლაზიკა და არმენია ერთმანეთს ემეზობლებოდნენ, საერთო საზღვარი ჰქონდათ. ამიტომაც გადიოდა ლაზიკაში ე.წ. „არმენიის გზა“, რომელიც ამ ორ ქვეყანას აერთებდა. ცხადია, იგულისხმება არტაან-ართვინის გზა, რომელიც არმენიაში გადიოდა.

ამასთანავე უნდა აღინიშნოს, რომ გ. გრიგოლია, ასე ვთქვათ, ზოგჯერ გაორებულია. მაგალითად, ის მიიჩნევს, რომ სპარსეთ-რომაელთა ომების პირველ ეტაპზე მდ. ფასისი არის ჭოროხი (პეტრასთვის ომებისას), ხოლო მეორე ეტაპზე კი მდ. რიონი (არქეოპოლისის ომებისას). შესაბამისად ფიქრობს, რომ არქეოპოლისი, კუტაია, სკანდა და სარაპანა მდებარეობდნენ იქ, სადაც ამჟამად მათ მდებარეობას მიუთითებენ სხვებიც. მაგრამ ამ შემთხვევაში გ. გრიგოლია ჩვენი თვალსაზრისით ცდება, რადგანაც ამ ომების დროს, მდ. ფასისად ყოველთვის იგულისხმებოდა მდ. ჭოროხი, და მის მარჯვენა სანაპიროზე უნდა ვეძიოთ დასახელებული პუნქტები, კუტაია - ერგეში, სკანდა და სარაპანა კი კლარჯეთ-არტაანის საზღვარზე, რადგანაც კლარჯეთი იმ ეპოქაში ლაზიკას ეკუთვნოდა.

ჭოროხის ხეობა ო. დიდმანიძის მიხედვით

ბორჩხადან - აჭარისწყლის შესართავამდე ქვეყანას ერგვე - „ლივანა“ ერქვა, აჭარისწყლის ქვემოთ კი - ერგვე. ბორჩხაში საქონელი შედიოდა ართვინის ბაზრობიდან. ართვინში იმართებოდა ბაზრობა, ვაჭრები ყიდულობდნენ საქონელს, რომელიც ბორჩხაში გადაჰქონდათ, ბორჩხადან კი უკვე მარადიდელი მენაგეები აგრძელებდნენ ტვირთზიდვას მახოს ხიდამდე. მოხუცი მარადიდელი, ნავის უკანმთრეველის სიტყვით, ნავს უკან მიათრევედა 3-4 მუშა „ჯოხებით“, საფიქრებელია, რომ მას სურდა ეთქვა, რომ ეს 3-4 კაცი მდინარის დინების მიყოლისას იყო ნავზე.

ო. დიდმანიძე მიიჩნევს, რომ სტრაბონის ფასისის ზღვასთან შესართავის აღწერა შეესაბამება ჭოროხის ზღვასთან შერთვის ადგილს - სტრაბონის ცნობა - „მიწა ზღვის სანაპიროზე შლამიანია და მდინარეთა შეერთების ადგილებში ჭაობიანი“ (სტრაბონი, გეოგრაფია, ლ., 1964, გვ. 472) შეესაბამება ჭოროხის შესართავს, რადგანაც მკვლევარის სიტყვით - „მართლაც, ჩვენს მხარეში (გულისხმობს აჭარას) მიწა ზღვის სანაპიროზე შლამიანი და ჭაობიანი იყო კოლექტივიზაციის პერიოდამდე (ო. დიდმანიძე, სოფელი მარადიდი, ბათუმი, 2006, გვ. 21). „ქვეყანა განთქმული ნაყოფით გარდა თაფლისა, რომლის დიდი ნაწილი მწარეა“ - სტრაბონის ეს ცნობაც ო. დიდმანიძის აზრით შეესაბამება ჭოროხის დელტის ქვეყანას. მართლაც ჭოროხის ზღვასთან შერთვის ქვეყანა (ე.ი. ქვემო აჭარა) დიდად ნაყოფიერი ქვეყანაა, რასაც ვერ ვიტყვით მდ. რიონის შესართავის ქვეყნის მიმართ. სამტრედიიდან - ფოთამდე არა თუ წარსულში, ახლაც კი დაჭაობების გამო მოსავალი მოდის მხოლოდ ხელოვნურად დაშრობილ მიწებზე. სტრაბონის ცნობით ფასისის ქვეყანა ასევე განთქმული იყო გემთმშენებლობისათვის საჭირო ყველა მასალით. აქ აწარმოებენ ბევრ ხე-ტყეს და აცურებენ

მდინარეებით“ (სტრაბონი, დასახელ. ნაშრომი, გვ. 472). ამ ცნობასთან დაკავშირებით მკვლევარი წერს - „ეს მხარე (ე.ი. ჭოროხის ხეობა) განთქმული იყო ნავთმშენებლობისათვის საჭირო ყველა მასალით, ამიტომაც აქვე ამზადებდნენ ნავებს, თითქმის ყველა მოგზაურ-მკვლევარი ამას საგანგებოდ აღნიშნავდა, რასაც ეთნოგრაფიული სინამდვილეც ადასტურებს. მარადიდი ხომ მთელ საქართველოში განთქმული იყო თავისი ნავთმშენებლობით, ისინი დაცურავდნენ აფხაზეთსა და რუსეთის მიჯნამდე, ხე-ტყეს რომ აცურებდნენ მდინარეებით, განსაკუთრებით აჭარისწყალსა და ჭოროხზე ამას არაერთი ავტორი აღნიშნავს“ (ო. დიდმანიძე, დასახ. ნაშრ. გვ. 21).

სავარაუდოდ, რიონზე ხე-ტყეს არ აცურებდნენ მისი ნელი დინების გამო, აგრეთვე კალაპოტის ხშირი ცვლის გამო. შემდეგ სტრაბონი განაგრძობს ფასისის ხეობის დახასიათებას, ის დამატებით ამბობს შემდეგს: მოსახლეობა ამზადებს ბევრ სელის ტილოს, საბაწრე მასალას. ამუშავებენ თაფლის სანთელს და ფისს. ადგილობრივი წარმოების სელის ქსოვილი სარგებლობს აგრეთვე ფართო მოთხოვნილებით. ნამდვილად მათ გაჰქონდათ სელის ქსოვილები სხვა ქვეყნებში“ (სტრაბონი, გეოგრაფია, ლ. 1964, გვ. 472).

მე არ ვიცნობ სელის ქსოვილების რაიონის დაბლობში დამამზადებელთა პირად საუბრებს თავიანთი საქმიანობის შესახებ. ასეთი კი ჭოროხის ხეობაში სულ ახლახანს საქმიანობდნენ არც თუ შორეულ წარსულში. ამ კუთხის მკვიდრი წერს - „მარადიდი და საერთოდ ლივანის ხეობა განთქმული იყო სელის მოყვანით, რომელსაც ადრე იყენებდნენ ქსოვილების დასამზადებლად. ამზადებდნენ აგრეთვე საბაწრე მასალას, რაც ნავისათვის აუცილებელი იყო. ნავთმშენებლობისათვის გამოიყენებოდა აგრეთვე ფისი. ასე, რომ სტრაბო-

ნი როცა მოგვითხრობდა ყოველივე ზემოთქმულს, როგორც ჩანს მხედველობაში ჰქონდა მარადილი და მისი შემოგარენი“ - წერენ ადგილობრივი მკვლევარები, რომელნიც თავიანთი თვალით ხედავდნენ ზუსტ იდენტურობას თავიანთი სოფლის ეთნოგრაფიულ ყოფასა, მათთან ჩამავალ მდინარესა და სტრაბონის მიერ აღწერილ ფასისთან დაკავშირებით (იხ. ო. დიდმანიძე, ს. გოგიტიძე, სოფელი მარადილი, 2006, გვ. 21).

მათ ცნობებს უფრო ადრე ადასტურებენ უცხოელი მკვლევარები. მაგალითად, „ინგლისელი ჯ. პალგრევის მონაცემით, შალისა და სელის ქსოვილები დიდი რაოდენობით მზადდებოდა ბორჩხაში, მარადიდსა და წითურეთში. ქსოვილის ნაჭერი 50 პიასტრი ღირდა“ (იქვე, გვ. 36).

დ. ბაქრაძის დახასიათებით, ლივანის ხეობაში მოჰყავდათ საუკეთესო ჯიშის სელი: „აქაური სელი ფუთი მანეთად გადის“ (იქვე, გვ. 36) ასე, რომ სელის ქსოვილის წარმოება ჭოროხის ხეობაში რეალური, თვალხილული ფაქტია. რიონის ხეობაში მისი წარმოების შესახებ მხოლოდ მოსაზრებები არსებობს. სტრაბონის ცნობა ფასისის ხეობაში სელის წარმოების შესახებ უფრო ჭოროხის აუზს შეესაბამება. სხვათა შორის ლივანში მოდიოდა ზეთისხილი, იგი ნაგებობით გადაჰქონდათ ბათუმში, ხოლო მოხირისის უხემოსავლიანობის შესახებ ცნობა უფრო ლივან-ერგეს რეგიონს შეესაბამება. როგორც მრავალჯერ აღინიშნა, ო. დიდმანიძის ცნობით - „ლივანის სოფლებში, დაბლობ ადგილებში მოჰყავდათ ბრინჯი, სიმინდი, ყურძენი, თუთა, თაფლი, ღომი, ჭვავი, ლობიო“ (იქვე, გვ. 36). კაკლის ხეებიც – ავეჯის მასალა - ასევე ნაგებობით გადაჰქონდათ, თუმცა კი ლივანში „ხეობის სივიწროვისა და ციცაბო მთების სიმრავლის გამო, ბათუმის ოლქში სხვა ხეობებთან შედარებით სახნავ-სათესი მიწა - ცოტაა“ (იქვე, გვ. 36). ეს აღწერა მთლიანად იდენტურია პროკოფისეულ ლაზიკის აღწერასთან.

ზ. ჭიჭინაძის ცნობით, ბათუმის ოლქის მარადიდის მაზრაში შედიოდა გონიო, ერგე, კახაბერი, მახო, ჯოჯო და სხვა (იქვე, გვ. 35). მარადიდში ამზადდებდნენ სახელგანთქმულ ჭოროხის ბრტყელძირა ნაგებს. იყო 10-მდე სახელოსნო, აქვე იმართებოდა დიდი ბაზრობები (იქვე, გვ. 38). ასე, რომ მარადიდის მაზრა დიდი რაიონი იყო, მასში 1914 წლისათვის სარფიც შედიოდა (იქვე, გვ. 40). ე. ვეიდენბაუმმა ბათუმიდან ართვინამდე ფეხით იმოგზაურა, ხოლო უკან ნავით დაბრუნდა. ნ. შავროვის ცნობით, სოფელი ქვედა მარადილი ითვლებოდა ბათუმის ოლქის მნიშვნელოვან სოფლად. იგი მდებარეობდა ჭოროხის მარცხენა მხარეზე, ფართო სანაპირო დაბლობზე. აჭარისწყლიდან 5 ვერსზე (იქვე, გვ. 45). ჩემი აზრით, მას პროკოფი „ქუთათისს“ უწოდებს, რადგანაც, მისი უბანია „ქუთურეთი“, რომელიც ეტიმოლოგიურად „ქუთათისის“ იდენტურია, რადგან ორივე სიტყვის ძირი - „ქუთ“, მით უმეტეს, რომ იქვე ვაკეზე ყოფილა ციხე „უქიმერიონი“. ამ სიტყვაშიც ფუძე - „მერე“ ადგილობრივია და ნიშნავს „მდინარისპირა ვაკე ადგილს“. ასეთი იყო სწორედ ქვედა მარადილი და მისი ვაკის ციხესაც ჩანს ეს სახელი „ვაკის“ (უკის) ციხე ე. ი. უკიმერე-უქიმერიონი ერქვა. „ჭოროხის ნაგები ძლიერ განსხვავდება რიონში მოცურავე ნაგებისაგან“ (იქვე, გვ. 45).

გ. ყაზბეგის ცნობით, ბათუმიდან მარადიდამდე ორმოცამდე ვერსის გზაა, ხოლო მარადიდ-დან ართვინამდე 30 ვერსი. მის დროს „გონიოს მუღირის რეზიდენცია მარადიდში იყო გადატანილი. მარადიდის დაბლობში მიედინება მდინარეები ბრევეთი და ღრემშიდელე“ (იქვე, გვ. 55).

მდინარე „ღრემშიდელე“, მართალია, მხოლოდ ასოციაციურად, მაგრამ მაინც გვაგონებს მდინარე „რეონის“ სახელს, რომელიც ქუთათისთან გაედინებოდა პროკოფი კესარიელის ცნობით. ჩვენი თვალსაზრისით, პროკოფის ქუთათისი ჭოროხის ხეობაში მდებარეობდა, რასაც თითქოსდა ადასტურებს მარადიდის ერთ-ერთი უბნის სახელი „ქუთურეთი“. ქუთათისთან

გაედინებოდა მდ. რეონი. სახელი „ღრემშიდე-
 ლე“ შეიძლება იყოს „ღრემის დელე“ ანუ მისი
 ძირია „ღრემი“, „მი“ არის სუფიქსი ისევე,
 როგორც „ონი“. ოდესღაც შეიძლება მდინარე
 „ღრემს“ ერქვა „ღრეონი“ ანუ ამდგრეული ანდა
 მყვირალა წყალი (ღრევა ან ღრიალი). თუ ეს
 ასე იყო და მისი სახელი იყო „ღრეონი“, ფუძე-
 ში მართლაც გვაქვს „ღრე“ ან „რე“, ისევე,
 როგორც პროკოფის „რეონში“. საერთოდ კი
 მარადიდის „სოფლის დაბლობი მდინარეების
 ბრევეთის და ღრემშიდელეს ჭოროხთან შეერთე-
 ბისას წარმოქმნილ დელტებს ეკავა“ (იქვე, გვ.
 55). აქ, ამ დაბლობში, ჭოროხის პირას უნდა
 ყოფილიყო პროკოფის „უქიმერიონის“ ციხე,
 რადგანაც საერთოდ ადგილობრივ დიალექტში
 „მერე“ მდინარისპირა ვაკეს ეწოდება, როგორც
 იწოდება ამჟამად სოფლის დაბლობი.

ადგილობრივი მკვლევარი წერს: „წარსულ-
 ში ყველა ოჯახი მისდევდა სელისა და კანაფის
 მოშენებას, რომელიც იძლეოდა ძირითად
 ნედლეულს (ბოჭკოს) ადგილობრივი ტანსაც-
 მლის წარმოებისათვის“ (ო. დიდმანიძე, ს. გოგ-
 იტიძე, სოფელი მარადიდი, 2006, გვ. 59). ასე, რომ
 ოჯახები სადაც სელი მოჰყავდათ, ამჟამადაც
 ცოცხალია, რაც ადასტურებს სტრაბონის
 ცნობას ფასისის ხეობაში სელის მოყვანის
 შესახებ. სელი კი ჭოროხის სოფლებში მო-
 ჰყავდათ, რიონის სოფლებში ამჟამად მისი
 ხსენებაც კი არაა. მარადიდელებს ასევე ცოცხ-
 ალი ეკონომიკური კავშირი ჰქონდათ ზღვი-
 სპირეთთან, მაგალითად „კირნათ-მარადიდის მო-
 სახლეობა ჭოროხის ზღვასთან შესართავის
 მარცხენა სანაპიროს დაბლობში, გონიოში, სა-
 სიმინდე ყანებს იჯარით იღებდნენ“ (იქვე, გვ.
 62), ჩვენი თვალსაზრისით, ამჟამინდელი გო-
 ნიო არის პროკოფისა და სხვა ავტორების
 ქალაქი ფასისი, ჭოროხის მარცხენა სანაპიროზე,
 ანუ ფასისის მარცხნივ.

ო. დიდმანიძის მიერ შეკრებილი ეთ-
 ნოგრაფიული მონაცემებით ნავთმშენებლობა
 ჭოროხის ხეობაში ძველთაგანვე იყო დაწინ-

აურებული. ნავებს აგებდნენ სპეციალიზებულ
 ცენტრებში – ართვინში, ბორჩხას და ქვედა
 მარადიდში. მარადიდული ნავები სიდიდით და
 ტვირთამწეობით აღემატებოდა ბორჩხულს.

იმის გამო, რომ ჭოროხი არ არის ღრმა
 მდინარე და თანაც მისი სიღრმე მდინარის სხ-
 ვადასხვა ადგილას ცვალებადია, ამიტომ აგებდ-
 ნენ საგანგებოდ ამ მდინარეზე გამოსადეგ
 ბრტყელძირა ნავებს. ეს იყო რთული და უსა-
 ფრთხოების თვალსაზრისით საიმედო, ერთგვარი
 უნიკალური მცურავი საშუალება (იქვე, გვ. 74).

ნავების სიგრძე დამოკიდებული იყო წე-
 ლიწადის დროზე, კერძოდ, მდინარის ადიდებ-
 ის დროს გამოიყენებოდა 18-20 მეტრიანი სი-
 გრძის ნავები, ხოლო მდინარის მინიმალური
 დონის დროს 13-15 მეტრი სიგრძისა. მდინარემ
 ადიდება იცის 3-4 მეტრით. გადმოცემით დღე-
 ში მდინარეზე 25-30 ნავი დაცურავდა ინტენ-
 სიური ნაოსნობის დროს XVIII-XIX სს-ში.

მდინარის საპირისპირო მიმართულებით
 ნავებს მიაცურებდნენ ჭაპანით. გ. ყაზბეგის ცნო-
 ბით, ნავის საშუალო სიგრძე იყო 25 ნაბიჯი, სი-
 განე 3 ნაბიჯი. კავკასიის კალენდრის ცნობით
 ნავის სიგრძე იყო 50 ფუტი (1 ფუტი არის 30,5 სმ),
 სიგანე 4-5 ფუტი, ასეთი ნავით 6-8 ტონა ტვირთი
 გადაჰქონდათ. ართვინიდან ბათუმამდე ნავის ჩაყ-
 ვანას სჭირდებოდა 8-10 საათი, უკან ნავის ჭაპან-
 ით აყვანას - 4 დღე (იქვე, გვ. 76). ნავს ასევე
 კაიუკი ეწოდებოდა. მისი ზომა ოდნავ განსხ-
 ვავდებოდა - სიგრძე 15 მეტრამდე იყო, სიგანე კი
 150-180 სმ-მდე, გვერდის სიმაღლე 1,4 მ.

ნავის მესაჭეს რეიზი ერქვა, მენავეს - ტაიფი.
 ეს უკანასკნელნი უკანა გზაზე ნავს ნაპირი-
 დან, მხრით მიათრევდნენ. ნავის მართვას დიდი
 ოსტატობა ესაჭიროებოდა, უბედური შემთხვევე-
 ბი თითქმის არ ხდებოდა (იქვე, გვ. 84). სოფელ
 მარადიდში იყო რამდენიმე ნავთსაშენი, მათი
 რიცხვი 20-მდე აღწევდა.

თურქეთ-სსრკ-ს საზღვრის ჩაკეტვამ ჩაკლა
 ნაოსნობა. სოფელ მირვეთში ჭოროხზე ხიდის
 აგებამ ეს პროცესი დაასრულა XX ს. 50-70-იან
 წლებში.

საერთოდ, ჭოროხზე ნაოსნობა იწყებოდა ართვინიდან და გრძელდებოდა ბათუმამდე, სადაც XIX ს. დასასრულამდე არსებობდა ჭოროხის ნაგების ნავთსაყუდელი. უგზობის გამო მდინარე იყო ჭოროხის ხეობის მთავარი არტერია, პირველ რიგში სავაჭრო, ეს იყო ერთადერთი სამიმოსვლა გზა. 1903 წელს დასრულდა ჭოროხისპირა კლდეებში გზატკეცილის გაყვანა, იქამდე მის ფუნქციას მდინარე ასრულებდა. ჟან მურიეს ცნობით ართვინიდან ჭოროხის შესართავამდე დაახლოებით 75 ვერსია (1 ვერსი არის 1 კმ და 67 მეტრი ანუ 500 საუენი ანუ 1500 არშინი), სხვა მონაცემებით კი ართვინიდან ჭოროხის შესართავამდე 60 ვერსია (იქვე, გვ. 91). დამკვირვებელი წერდა, რომ მენავეები იცნობდნენ ჭოროხის ყველა წყალქვეშა ქვას, ყველა მორეკს, ამიტომ ნაგები ოსტატურად დაჰყავდათ და მათთვის ნაოსნობა არავითარ საშიშროებას არ წარმოადგენდა. არიან დახელოვნებულნი. ნავი იტევდა 300 ფუთს (1 ფუთი არის 16,4 კგ). როცა ჭოროხი აღიდებული იყო, ართვინიდან კაპანდიბამდე 3-4 საათში ჩადიოდნენ (ესაა დაახლოებით 50 კმ). ნაგების უკან სვლა კაპანდიბადან იწყებოდა და უმეტესად ღამით ხორციელდებოდა. ამ დროს ნავში მხოლოდ რეიზი რჩებოდა, ტაიფები კი ნაპირიდან ნავს საბლით ეწეოდნენ. დ. ბაქრაძის ცნობით ჭოროხზე 200-მდე ნავი დაცურავდა. ნაგებით ბათუმში მიჰქონდათ შავშეთიდან პური, ლიგანის ხილეული. ვეიდენბაუმის ცნობით კი ართვინიდან ბათუმში ნაგებით გადაჰქონდათ ყარსისა და ჯავახეთის ხორბალი. უკან მიჰქონდათ უმეტესად მარილი და ნავთი. ჟან მურიეს ცნობით ჭოროხზე 300-მდე ნავი დაცურავდა (იქვე, გვ. 98). დინების მიმართულებით ნავს 5-7 ტონა ტვირთი გადაჰქონდა. კაპანდიბიდან ბათუმამდე მგზავრები ნავს ტოვებდნენ. ვეიდენბაუმის ცნობით, ეს მანძილი იყო 10 ვერსი. ტვირთები ართვინში შედიოდა ძირითადად არტანუჯიდან. თავის მხრივ კი არტანუჯში ტვირთები სხვადასხვა გზებიდან შემოდებოდა.

ართვინის ტვირთი ძირითადად ბათუმში ან გონიოში შედიოდა. საერთოდ გონიო - მარადიდის გზატკეცილი არსებობდა, რასაც ადასტურებს ს. მახოს ტერიტორიაზე შემონახული ქვის ხიდი (თაღოვანი). ხიდი იყო ასევე მდინარე „დიდელეზე“ ს. მირვეთისაკენ. შ. ვარშანიძის აზრით, ასეთი ხიდები VI-VII საუკუნეებშია აგებული (იქვე, გვ. 103). ამ ხმელეთის გზებზე მგზავრებისათვის არსებობდა „სასვენებები“. ეს ტერმინი „სასვენია“ ძალზე მნიშვნელოვანია, ადგილობრივი სახელწოდებაა და შეესაბამება პროკოფის ცნობას ლაზიკის გზებზე მგზავრთა შესახერებელ-შესასვენებელი ადგილების შესახებ. პროკოფი ახსენებს ასეთ დასასვენებლებს და მათ „ანაპავლას“ უწოდებს. ჭოროხზე ამ გზისათვის არსებობდა საბორნე გადასასვლელებიც. მათ შორის მარადიდთან და მირვეთთან.

ქვედა მარადიდი, რომელიც ჩვენ მიგვაჩნია პროკოფისეულ ქუთათისად, თავისი უქიმერიონის (ე.ი. მდინარისპირა ვაკე ადგილის) ციხით, წარმოადგენდა თავშეყრის, გაცვლა-გამოცვლის ხალხმრავალ ადგილს ჭოროხის ხეობაში“ (იქვე, გვ. 104). აქ ამოდიოდა გზა გონიოდან და აჭარისწყლიდან. XIX ს-ში ამ გზით „ბრიჩკით“, ე.ი. ოთხცხენშებმული ფურგონით, ერგეში ეზიდებოდნენ სპილენძის მადანს. კერძოდ, სპილენძის მადანი მოიპოვებოდა სოფლებში კვარცხანაში, მერისში, უჩამბაში, ძანსულიში და ხოდაში. აქედან მადანს ადრე ეზიდებოდნენ ნაგებით, შემდეგ უფრო ბრიჩკით ერგეს სპილენძსადნობ ქარხანაში. მას ქარხნის სახე მიუღია 1890 წელს (იქვე, გვ. 105). აქედანაც, ე.ი. სპილენძის მადნების სიმრავლიდანაც ჩანს, რომ ფასისი ჭოროხია (და არა რიონი, რომლის დაბლობში ქუთათისიდან ზღვამდე სპილენძის მადნები, შესაბამისად, ოქროც არ მოიპოვება). ადგილობრივი მკვლევარების დაკვირვებით მარადიდში ზღვიდან შედიოდა ორი გზა - ერთი იყო უძველესი თავის თაღოვანი ხიდებით, მეორე გზა ბათუმიდან (კერძოდ ძველი

ბათუმის თამარის ციხის მიდამოებიდან) შედიოდა ერგეში. შემდეგ აჭარისწყლის გამოვლით შედიოდა ჭოროხის ხეობაში. თავდაპირველად მიუყვებოდა ჭოროხის მარცხენა სანაპიროს ზედა მარადიდამდე, შემდეგ ისევ მარჯვენა ნაპირზე გადიოდა ართვინამდე. მარადიდში იყო სასტუმროები ანუ სასტუმრო ოდეები. ერთი ასეთი „მეიდან ოდა“ ყოფილა ქუთურეთის უბანში. ამ ტოპონიმის ძირი „ქუთ“ ძალზე მნიშვნელოვანია იმით, რომ პროკოფის „ქუთათისის“ ფუძეც არის იგივე „ქუთ“.

დ. ბაქრაძის ცნობით, მის დროს გზა გადიოდა აჭარისწყლიდან მარადიდამდე ჭოროხის მარჯვენა სანაპიროზეც. საერთოდ კი თანამედროვე სატრანსპორტო სახმელეთო გზები ჭოროხის ხეობაში გაკეთდა მხოლოდ XIX საუკუნეში. იქამდე კი კლდიანობის გამო ჭოროხისპირა გზები უფრო ბილიკებს მიაგავდა, თუმცა კი ხეობაში იყო ასეულობით ხიდი. გ. ყაზბეგის დაკვირვებით კლდიანობის გამო ბათუმიდან არტანუჯამდე 300 ქვის ხიდის აშენება იყო საჭირო და მის დროს შენდებოდა კიდევ ისინი. თუმცა კი შთამბეჭდავი იყო ძველი, ისტორიული ხიდების რაოდენობაც, მაგრამ ისინი ჩანს უკვე ვიწრო იყო ახალი ტრანსპორტისათვის. ისინი შეადგენდნენ ალბათ სტრაბონის ცნობილ 120 ხიდს. ამ ძველ ხიდებზე უფრო საპაღინიანი საქონელით გადაჰქონდათ ტვირთი, ანდა ფეხითმოსიარულეთათვის გამოიყენებოდა. ახლა კი უკვე ფურგონების გამოყენება დაიწყო. თუმცა, უნდა ითქვას, რომ ტვირთის გადაზიდვის ისტორიული საშუალება - ნაგები - უფრო იაფი უჯდებოდა მომხმარებელს, ამიტომაც მთელ XIX საუკუნეში უფრო ნაგები გამოიყენებოდა ტვირთზიდვისათვის ართვინიდან ბათუმამდე და უკან. პური ანუ ხორბალი ესაჭიროებოდა ბათუმში დაბანაკებულ როგორც რუსის ჯარს, ისე უფრო ადრე ოსმალოს ჯარს, ასევე უკვე ქალაქებად ქცეული ადგილების მოსახლეობას შვი ზღვის პირზე. პურის ნამდვილი ბეღლები კი იმდროისათვის

იყო ყარსი, ახალციხე და ახალქალაქი. ამ რეგიონში მოჰყავდათ ძალზე იაფი პური. ამ მაზრით ისარგებლეს რუსმა, ინგლისელმა და ფრანგმა სოფდაგრებმა. ისინი პურს ეზიდებოდნენ ყარს-ახალციხე-ახალქალაქიდან არტაანში, იქედან სახმელეთო გზით ართვინში, აქედან კი, ძირითადად ჭოროხის სამდინარო გზით, ბათუმისაკენ. მათთვის ეს ვაჭრობა ძალზე სარფიანი და მომგებიანი იყო. აღმოჩნდა, რომ სამდინარო გზით მთელი ამ სიმდიდრის გამოტანა ძნელდებოდა. ამიტომაც ჯერ ოსმალეთის იმპერიამ დაიწყო XIX ს-ის შუა წლებში ჭოროხის პირზე სახმელეთო გზის მშენებლობა, რაც შემდეგ გააგრძელა რუსეთის იმპერიამ, რომლის საზღვრებშიც აღმოჩნდა ჭოროხის ხეობა. გ. ყაზბეგი წერდა ამ გზის საჭიროების შესახებ - „ლივანის, შავშეთისა და ართვინის სიმდიდრე, ბათუმის გზის გარეშე, ვაჭრობისათვის მკვდარ კაპიტალად იქცა. ყარსი, ახალციხე და ახალქალაქი პურით მუქთად ამარაგებდა რუს, ინგლისელ და ფრანგ სოფდაგრებს. ეს გზა (ე. ი. ბათუმ-ართვინ-არტაან-ყარსი) სპარსეთსა და ევროპას შორის შესაძლოა სატრანზიტო მაგისტრალად გადაიქცეს. ამ გზაზე ბათუმიდან არტანუჯამდე საჭიროა 300 ქვის ხიდისა და გვირაბის აშენება“ (იქვე, გვ. 107).

გ. ყაზბეგის მიერ ჭოროხის გზის საჭიროებისათვის დასახელებული 300 ხიდი, ჩვენ გვაგონებს სტრაბონის მიერ ნახსენებ მდინარე ფასისის 120 ხიდს. რამ გამოიწვია ხიდების ასეთი კოლოსალური რაოდენობის დასახელება? საქმე ისაა, რომ რეალურად არსებული კლდიანობა მოითხოვდა ხიდებს ჭოროხის ხეობაში, ხოლო რიონზე, არა თუ I საუკუნეში, დღესაც კი, ხიდების რაოდენობა უმნიშვნელოა. ვფიქრობთ, ფოთიდან ქუთაისამდე რიონზე 10 ხიდიც არაა გადებული. გ. ყაზბეგის მიერ ნახსენები „სპარსეთის გზა“ ჩვენ ასევე გვაგონებს იმპერატორ ბასილი ბულგართმმუსვრელის სიტყვებს, მიმართულს საქართველოს მეფის გიორგი I-ისადმი: „ნუ მეღობები სპარსეთის

გზაზე“. ქართული პროვინცია ტაო ფლობდა მიწებს, რომელზეც რეალურად გადიოდა ბიზანტია-სპარსეთის დამაკავშირებელი გზები. ერთი უმთავრესი გზა ტრაპეზუნტიდან - თეოდოსიოპოლის (არზრუმის) გავლით მიემართებოდა ვანის ტბისაკენ (ე.ი. სპარსეთისაკენ), მეორე არანაკლები მნიშვნელობის გზა სწორედ ჭოროხის ხეობაზე გადიოდა და ართვინ-არტანუჯ-არტაანის გზით უკავშირდებოდა დვინ-სპარსეთს. ამ გზების გაკონტროლება სურდა ბიზანტიას, შემდეგ ოსმალეთს, ბოლოს კი, გ. ყაზბეგის დროს, რუსეთს. გ. ყაზბეგის დროს ბათუმ-ართვინ-არტანუჯ-არტაან-ყარსის გზის მშენებლობისათვის გაღებული კოლოსალური თანხები ემსახურებოდა იდეას, რომ ამ გზით შავიზღვისპირეთი სპარსეთს დაუკავშირდებოდა. ამ გზის კონტროლი იყო მიზეზი VI საუკუნეში ბიზანტია-სპარსეთის ომისა, რომლის საბოლოო მიზანი პეტრას ციხის დაუფლება ანუ გზის ბოლო წერტილის კონტროლი იყო. 1896 წელს დაიწყო ბათუმ-ართვინ-არდაგან-ყარსის მიმართულებით გზის მშენებლობა (1903 წელს გაიყვანეს ბათუმ-ართვინს შორის, იქვე, გვ. 108). ხმელეთის გზით გაყვანამდე, როგორც ითქვა, ეს გზა მაინც ფუნქციონირებდა ძირითადად სამდინარო სახით, და ასევე საჭაპანო ცხოველების და ფეხითმავლებისათვის კლდეებში გამოჭრილი სახმელეთო გზების სახით.

ო. დიდმანიძე და ს. გოგიტიძე სხვადასხვა წყაროს და ეთნოგრაფიულ მასალის ურთიერთშეჯერებით მივიდნენ დასკვნამდე, რომ „უძველესი დროიდან მოყოლებული მდინარე ჭოროხზე გაივლიდა აბრეშუმის საქარავნო გზა. ინდოეთიდან მომავალი ვაჭრები გამოივლიდნენ ჭოროხის აუზის უძველეს ქალაქებს: ბანას, ოლთისს, არტანუჯს, შემდეგ ართვინისა და მარადიდის გამოვლით ბათუმსა და გონიოშო გამოდიოდნენ, აქედან კი ტრაპიზონის გავლით ევროპის ქვეყნებს უკავშირდებოდნენ. ზოგჯერ ამავე გზით გაივლიდნენ შავ ზღვაში ევროპიდან შემოსული ვაჭრები“ (იქვე, გვ. 110).

ჭოროხის ხეობით ვაჭრობას თურმე ხელს უწყობდა მასში დიდი ქალაქებისა და მძლავრი მეტალურგიული კერების არსებობა (იქვე, გვ. 110). ქალაქებში იგულისხმება გონიო, ბათუმი (ბათუსი), ართვინი, არტანუჯი, ჭარნალის მეტალურგიული ცენტრი. ძველი კოლხური ბრინჯაოს ნივთები აღმოჩნდა ერგეში, მახოში, კირნათში და სხვაგან. ვაჭრობის განვითარებისათვის უმთავრესი იყო სამდინარო-სანაოსნო არტერიის არსებობა მდ. ჭოროხზე. იმპერიიდან მოვლენილი მოხელე არიანე აღნიშნავდა, რომ მდ. აკამფსისი იყო სანაოსნო. ასევე აკამფსისს სანაოსნოს უწოდებს პროკოფი კესარიელი (იქვე, გვ. 110). აკამფსისი იგივე ფასისია, ოღონდ ამ მდინარეს ადგილობრივი მოსახლეობა აკამფსისად იცნობდა, ბერძნები კი ფასისად. სიტყვა აკამფსისი ისევეა ნაწარმოები, როგორც სუფსა. „ფს“ - გამდინარე წყალს ერქვა. უძველეს ქართლში მოხერხებული ნავმისადგომები იყო მოწყობილი ართვინში, ნაღვრევში, ბორჩხაში, ხებაში, მარადიდში, მირვეთში, კაპანდიბში. ისინი ასევე აღებ-მიცემობის, ე.ი. სავაჭრო ცენტრებს წარმოადგენდნენ.

ჟან მურიეს ცნობით ბათუმიდან ლივანაში შედიოდა სხვადასხვა საქონელი, ინგლისიდან და შვეიცარიიდან შემოჰქონდათ ბამბის, ხოლო, დამასკოდან აბრეშუმის ქსოვილი, რუსეთიდან რკინეული, შალის ქსოვილები, დანარჩენი საქართველოდან (იქვე, გვ. 111).

გასაყიდად ბათუმში ჩაჰქონდათ წაბლის ყავარი (სახურავი), თიხის მილები, კეცები და სხვა, უმეტესად ბორჩხადან. უკან გაჰქონდათ ტანსაცმელი, ფეხსაცმელი, ნავთი, მარილი და სხვა.

ჰეროდოტეს (V ს.) ცნობით, კოლხური სელი საუკეთესო იყო, ქსენეფონტეს გადმოცემით „ჭოროხის ხეობის სამხრეთით მოსახლე ქართველურ ტომს მუცლამდე სელის აბჯარი ჰქონდათ“ (იქვე, გვ. 122). ის ასევე აღნიშნავს, რომ „სანადირო ბადეები კეთდება ფასისური (კოლხური) ან კართაგენული წმინდა სელისაგან“. სტრაბონის ცნობით კოლხეთში ბლო-

მად ამუშავებდნენ სელს და საექსპორტო საქონელს. მოსახლეობა ამზადებს ბევრ სელის ტილოს, საბაწრე მასალას. ამ ცნობებს ადგილზე, ჭოროხის ხეობის ეთნოგრაფიაზე დაკვირვებით, ადასტურებს ინგლისელი მკვლევარი ჯ. პალგრევი. მისი ცნობით ლივანის ხეობის სოფლებში ამზადებდნენ დიდი რაოდენობით სელის ქსოვილებს საუკეთესო ხარისხისას. ამ ცნობას ადასტურებს დ. ბაქრაძე. ადგილობრივი მოსახლეობა სელ-კანაფის ნართისაგან (კედი) ქსოვდნენ ტილოს, რომლისაგანაც იკერებოდა მამაკაცის და ქალის ჩასაცმელები - პერანგი, საცვლები, ჩუბუნი (მამაკაცის ზედა ჩასაცმელი), შარვალი, ფორკა (კაბა) და სხვა (იქვე, გვ. 123). სოფელ მარადიდს სახელი მიუღია სიტყვა „მერესაგან“ რაც მდინარისპირა ვაკეს ნიშნავს, (სადაც მდებარეობს ქვედა მარადიდი). როგორც აღინიშნა, იქვეა „ქუთურეთი“ – უბანი, „ქუთ“ ძირის მქონე ტერმინი. „ქუთურეთში“ „ქუთ“ ძირია „ურ“ და „ეთ“ კი სუფიქსები. „ქუთ“ ძირიანი ტოპონიმები საქართველოში სხვაგანაც გვხვდება, მაგალითად ჭოროხის ხეობაში – კვიტაურა, კვიტაური, კვიტამერე, კვიტიეთი და სხვა (იქვე, გვ. 132).

მდ. ჭოროხის სიგრძე 400 კილომეტრზე მეტია, მისი ხეობა მოიცავს სპერს, ტაოს, კლარჯეთს, ლივანასა და აჭარას, მოედინება 439 კმ-ის მანძილზე და ადლიასა და გონიოს შორის ზღვას უერთდება (იქვე, გვ. 134). ჭოროხი ბერძნულ-რომაულ წყაროებში მოიხსენიება სხვადასხვა სახელწოდებით – ფასისი, ჰარპასოსი, აფსაროსი, აკამფსისი, ფსარე და სხვა. ქართულ წყაროებში მას სპერისწყალი და ჭოროხი ეწოდება. ვახუშტის აზრით, სიტყვებს ჭოროხსა და ჭორომს ერთი ფუძე აქვთ - რაც ერთად შეკრებილ ანდა მრავალქვიანობას ან რიყიანობას უნდა აღნიშნავდეს. თ. სახოკია, ჯ. პალგრევი, ფრანსუა გამბა, ტომაშევი და სხვანი ამ სახელს უკავშირებენ - „ჭოროხის სწრაფ

დინებას“. თურქებს მისთვის „დელი“ ე.ი. გიჟი (ძალზე ჩქარი) მდინარე უწოდებიათ (იქვე, გვ. 135). ნ. მარის ვარაუდით, კოლხები ჭოროხის ხეობაში ცხოვრობდნენ და თავიანთი სახელი უწოდეს მდინარეს, რადგანაც კოლხებს ადგილობრივად „კოროხები“ ერქვათ (იქვე, გვ. 135). ე. გაბელიანისა და თ. მიბჩუანის თვალსაზრისით - „ტერმინი ჭოროხი სვანური წარმოშობისაა, იგი ერთ-ერთი ხეობის სახელად სვანეთშიც გვხვდება“ (იქვე, გვ. 136). ო. დიდმანიძის აზრით, საერთოდ, ჭოროხის ხეობაში სვანური ტომი ცხოვრობდა. ერთ-ერთ ტოპონიმს ასე განმარტავს - „ლესპარა - როგორც ჩანს იგი ჭოროხის ხეობის დასახლებული პუნქტის „სპერი“ და ამ მიდამოებში მოსახლე უძველესი ქართულ-სვანური ტომის სასპერის პროტოტიპია. მასში გამოიყოფა თავსართი „ლე“ და ფუძე „სპერ“-ი. ამგვარი ტოპონიმია (ლესპარა) სვანეთშიც დასტურდება“ (იქვე, გვ. 142).

აღსანიშნავია, რომ ტოპონიმი ონაგირა გვხვდება აჭარის ხეობაში, კერძოდ ს. მარადიდში.

ასევე, ონაგირა – უნაგირა – არის ქედის სახელი ნოქალაქევიან. ამან უბიძგა ს. ყაუხჩიშვილს ეფიქრა, რომ პროკოფი კესარიელის მიერ ნახსენები „ონაგურ“ – ონაგურების თურქულმა ტომმა, რომელიც ლაზიკაში მოქმედებდა, სახელი მისცა უნაგირას მთას. მაგრამ ეს ტოპონიმი აღმოჩნდა მარადიდშიც. ამ ტოპონიმის მიხედვით ს. ყაუხჩიშვილს ნოქალაქევი არქეოპოლისად მიანდა. ამ სვლაგეზით ჩვენც აღბათ შეგვიძლია არქეოპოლისი ვეპით მდ. ჭოროხის ზღვისპირეთში შესართავთან, რადგან, ეს სახელი ამ ხეობაშიც დადასტურდა. პროკოფისეულ მდ. რეონს, როგორც აღინიშნა ჩვენ ვაკუთვნებთ მდ. „ღრემშიღელეს“, „ღრემის ღელე“. მისი ძირია „ღრემი“- ჩანს აქედან „ღრეონი“ (სუფიქსები ომი-უმი-ემი და ონი - იდენტურია). ღრემშიღელეს ერთვის მდ. ჩილდირ-იღელე ქუთურეთის უბანში (იქვე, გვ. 156).

ჭოროხის ხეობა რ. მაღაყმაძის მიხედვით

ფასისის ოქრო, იბერიის გზა, ხიდეზი, ნაოსნობა, სელი და კანაფი

სტრაბონის, პროკოფი კესარიელის, სხვა ძველ ავტორთა მოსაზრებანი ფასისის ხეობასთან დაკავშირებით გაცილებით უფრო ეთანადება ჭოროხის ხეობას, ვიდრე რიონისას.

მაგალითად, რიონის ხეობაში, ზღვის სანაპიროდან ვიდრე თითქმის რაჭამდე, ჩვენთვის უცნობია ოქროს რაიმე საბადო, მაშინ, როცა ფასისზე, ძველი ავტორების ცნობით, ოქროს მოიპოვებდნენ, ასევე ოქროს ქვიშრობები სხვადასხვა ადგილზე არსებობს მდ. ჭოროხის ხეობაში, ოქროსა და სპილენძის მდიდარი საბადოები შესართავიდან არც თუ შორს, რამდენიმე ათეულ კილომეტრზე მდებარეობს. რ. მაღაყმაძე წერს - „ხეობა მდიდარია წიაღისეულით, აქ გვხვდება სხვადასხვა სახის მადნეული, ვერცხლი, თუთია, ოქროს ქვიშრობები (სოფელ ცხიასთან და ასევე ბერთას წყლის სანაპიროზე). რეგიონი განსაკუთრებით გამოირჩევა სპილენძის მადნების სიუხვით, რომელმაც საფუძველი ჩაუყარა ჭოროხის აუზში სპილენძ-ბრინჯაოსა და რკინის მეტალურგიული წარმოების ჩასახვა-განვითარებას“ (რ. მაღაყმაძე, ლიგანის ხეობა, 2008, გვ. 29).

ლიგანის ხეობა (ე.ი. ტერიტორია ერგედან - ართვინამდე) ამჟამადაც სამთამადნოწარმოების ძლიერი კერაა (იქვე, გვ. 159).

მურღულის ხეობაში (თურქეთი), სოფელ ძანსულში, განლაგებულია სპილენძის სადნობი ქარხანა, (აღსანიშნავია, რომ აქ საკმაოდ ხშირია „აგრ“, „ერეკ“ ძირის სახელები, მაგალითად ძანსულის ერთერთი უბანია „აგარი“, მურღულის ხეობის ერთერთი სოფელია – „ერეგუნა“ (იქვე, გვ. 130). მურღულის ხეობაში არსებობს მთა სახელწოდებით „ეგრისუ“ (იქვე, გვ. 101), ამასთანავე ისიცაა აღსანიშნავი, რომ აქვე მახლობლად ამჟამადაც არსებობს სოფე-

ლი სახელწოდებით „ქართლა“ (იქვე, გვ. 107). მურღულის ხეობის (ძანსულის) სპილენძის მდიდარი საბადო „მოელ კავკასიაში იპყრობდა ყურადღებას“, ამასთანავე სპილენძის საბადოები არსებობდა ლიგანის ხეობაში, მათ შორის ართვინის ზემოთ ხოდის, აგრეთვე სოფელ კვარცხანას საბადოები. XIX ს. ბოლოს მოპოვებული მადანი ჭოროხის ნაგებით (სამდინარო გზით) ჩაჰქონდათ ერგეში მდებარე სპილენძის სადნობ ქარხანაში. მაღევე აგებული იქნა ასევე ჭოროხის სანაპიროებზე სახმელეთო გზები. შემდეგ ქარხნები მოპოვების ადგილებზეც აიგო. 1910 წლისათვის ძანსულში აღნობდნენ 1200 ფუთ სპილენძის ზოდს. საბოლოოდ ისინი რუსეთის პუტილოვის ქარხანაში ჩაჰქონდათ (იქვე, გვ. 44), კვარტაანში 1000 მუშა შრომობდა.

I მსოფლიო ომის დროს რუსეთსა და ოსმალეთს შორის ბრძოლის ობიექტად იქცა ართვინის სპილენძით მდიდარი რაიონები (იქვე, გვ. 48), 1914 წელს სპილენძის სადნობ ქარხანას (ჭინკათხე-ძანსულში) 500 თურქი მებრძოლი მიადგა. ერთხანს თურქებმა ხელში ჩაიგდეს სპილენძის წარმოება და ბათუმ-ართვინ-არტაან-ყარსის დამაკავშირებელი საერთაშორისო გზა (იქვე, გვ. 48). საბოლოოდ 1915 წელს რუსებმა ქართვინი უკან დაიბრუნეს. შემდეგში ეს ქარხნები თურქეთის ხელში აღმოჩნდა. 1972 წლისათვის ძანსულის სპილენძის ქარხანა თვეში ამუშავებდა 280 ტონა მადანს (იქვე, გვ. 54).

ართვინი ზღვიდან სულ რამდენიმე ათეულ კილომეტრშია, მისი სპილენძით მდიდარი საბადოები მიუთითებს, თუ ისტორიული ფასისი რატომ იზიდავდა უცხოელ დამპყრობლებს, რომელნიც მადნისა და საერთაშორისო გზების ხელში ჩასაგდებად იბრძოდნენ.

იაზონის ეპოქაში სპილენძისწლიქებიანი ხარის ამბავს მოგვაგონებს ლიგანის ხეობაში

დღესაც არსებული გადმოცემა „წყლის ხარების“ შესახებ. „გადმოცემის მიხედვით ხარი ხშირად წყლიდან ამოდიოდა, შინაურ ბულებს ეჭიდებოდა, ძროხებს ანაყოფიერებდა და ისევე ტბაში ბრუნდებოდა“ (იქვე, გვ. 138).

სპილენძის მადნიდან, როგორც ცნობილია, ოქროს მცირე რაოდენობასაც მოიპოვებდნენ. ამიტომაც შესაძლებელია, რომ ჭოროხის ანუ ფასისის ხეობაში სპილენძთან ერთად ოქროც მოიპოვებოდა, რაზედაც მიუთითებს სტრაბონი. არქეოლოგიური მასალით ჭოროხის აუზში ჩაყარა საფუძველი სპილენძ-ბრინჯაოსა და რკინის მეტალურგიას (იქვე, გვ. 106).

რუსეთსა და ოსმალეთ-თურქეთს შორის განსაკუთრებით სადავო ყოფილა საერთაშორისო გზა, რომელიც, როგორც ითქვა ბათუმს აკავშირებდა ყარსთან და შესაბამისად აღმოსავლეთის ქვეყნებთან, ესაა ართვინ-არტანის გზა. ამ გზის უძველესობის შესახებ მიუთითებს ძველი ქვისთაღიანი ხიდების საოცარი სიმრავლე - „ისინი ძირითადად განლაგებულია ხატილას, მურდულის, ჩხალას, ბედლეგანის, დევსქელის, ქლასქურის, ჭოროხის მდინარეებზე და მათზე გამავალ სამიმოსველოსაქარავენო გზებზე. ამგვარი ხიდებითაა მოფენილი აჭარისწყლისა და მაჭახელას ხეობები. ლიგანის ხეობაში 18 ძველი ქვისთაღიანი ხილია დაფიქსირებული. მათი ნაწილი დანგრეულია, ნაწილიც კარგადაა შემონახული. ამათგან აღსანიშნავია ბანაქნას, სანათისის, ტაიხროს, მერეს (მდინარე ოთონგოს წყალი), ხატილას, გევლის, მურდულის, დუზქოის, ქლასკურის, ქვემო ქლასკურის, ბედლეგანის, მირვეთის, ართვინის ხიდი 1893 წელს აუფეთქებიათ რუსებს... ქვისთაღიანი ხიდების მშენებლობის ტექნიკა ერთნაირია, აგებულია თლილი და რიყის ქვებით, ისინი ძირითადად განკუთვნილი იყო ქვეითი და ცხენოსანი მგზავრებისათვის. ქვისთაღიანი ხიდების ასეთი სიმრავლე განაპირობა ხეობის სავაჭრო-ეკონომიკურმა და სტრატე-

გიულმა მნიშვნელობამ. ხიდები ერთმანეთთან აკავშირებდა როგორც შიდა, ისე გარე სამყაროსთან დამაკავშირებელ გზებს. სოფელ მირვეთთან დღემდე შემორჩენილია ჭოროხის მარცხენა სანაპიროზე გამავალი სავაჭრო-საქარავენო გზის ნაშთები“ (იქვე, გვ. 125).

სოფელ მირვეთთან დღემდე შემორჩენილი ჭოროხის მარცხენა სანაპიროზე გამავალი საქარავენო გზის ნაშთების არსებობა ჩვენ გვახსენებს პროკოფი კესარიელის ცნობას, რომ VI საუკუნეში სპარსი სარდალი სწორედ ფასისის მარცხენა სანაპიროს გზით მივიდა პეტრასში, ეს გზა დღემდეა შემორჩენილი!

არტეფაქტები აშკარად მიუთითებს ჭოროხის ხეობაში საერთაშორისო გზის არსებობის შესახებ, რასაც წყაროებიც ადასტურებენ. სპარსეთ-პეტრას დამაკავშირებელი გზა ჭოროხის ხეობაში გადიოდა და არა სურამის უღელტეხილზე.

რ. მაღაყმაძის კვლევით, ლიგანის ხეობა, სავაჭრო-ეკონომიკური და კულტურული განვითარების თვალსაზრისით, საქართველოს ერთ-ერთ დაწინაურებულ რეგიონს წარმოადგენდა (იქვე, გვ. 125).

სტრაბონის მიერ ნახსენები ფასისის 120 ხიდის ნაშთები დღესაც არსებობს, ისინი ჭოროხის ხეობაშია.

ჭოროხის ხეობის ძველ მკვლევართა მიერ დასტურდება სტრაბონის ცნობა, რომ ეს მდინარე (ჭოროხი ანუ ფასისი) ნამდვილად იყო სანაოსნო რამდენიმე ათეული კილომეტრის მანძილზე.

ახალი მკვლევარნიც იმავეს ადასტურებენ - „ლიგანის ხეობა წარმოადგენდა ერთ-ერთ ძირითად სამდინარო ცენტრს საქართველოში, ნაოსნობა ხორციელდებოდა მდინარე ჭოროხის მეშვეობით, ჭოროხი იყო ისტორიული ტაოკლარჯეთის შავიზღვისპირეთთან დამაკავშირებელი უმოკლესი სამდინარო გზა. მდ. ჭოროხი ნაოსნობისათვის თითქმის წელიწადის ყველა დროს გამოიყენებოდა, გარდა გაზაფხულისა,

როცა ღინების სიჩქარე და წყლის დონე მატ-
ულობდა. ამ დროს ჭოროხის სიღრმე 15-20
ფუტს აღემატებოდა, სიგანე 10-12 საუენს. ნაოს-
ნობა და ნავთმშენებლობა ლიგანის ხეობის
სოფლების მოსახლეობის შემოსავლის მთა-
ვარ წყაროს შეადგენდა. ნავთმშენებლობის ცენ-
ტრები იყვნენ ბორჩხა, მარადიდი და ხება. ამ-
ათგან მაინც ქვედა მარადიდი გამოირჩეოდა.
ცნობების მიხედვით XIX ს. ბოლოსათვის მარ-
ადიდიში 14 ნავსაშენი სახელოსნო ყოფილა.
ნავეები გრძელი და ბრტყელძირიანი კეთდებო-
და. სამგზავრო ნავეების სიგრძე 2-5 საუენს აღ-
წევდა, თუმცა არსებობდა უფრო დიდებიც. ნაოს-
ნობა ართვინის ხიდიდან ბათუმამდე შეუფერ-
ხებლად გრძელდებოდა. ღელვის დროს ნავე-
ბი სოფელ კაპანდითან ჩერდებოდნენ. წყალუხ-
ვობის დროს ართვინიდან ბათუმამდე ნავი მან-
ძილს ფარავდა 5-6 საათში, წყალმცირობის
დროს 8-15 საათში. მდინარის საპირისპირო მი-
მართულებით ნავი მანძილს ბათუმიდან ართ-
ვინამდე 2-3 დღეში ფარავდა. სხვა შემთხვევაში
კი 4-5 დღე სჭირდებოდა, ზამთრის პერიოდსა
და უამინდობაში კი 6-7, ხშირად 8 დღე“ (რ.
მაღაყმაძე, ლიგანის ხეობა, 2008, გვ. 116).

უან მურიეს, ნ. წერეთლის, გ. ყაზბეგის, დ.
ბაქრაძისა და სხვათა მონაცემებით XIX ს. შუა
პერიოდში ჭოროხზე 80 ნავი დაცურავდა. სხვა
მონაცემით - 200, რომელთაც 300-მდე მენავე
ემსახურებოდა და მათი რიცხვი XIX ს. ბო-
ლოსათვის კიდევ უფრო იზრდებოდა. არსე-
ბობდა მენავეთა ამხანაგობები, რომელნიც
კონკურენციას უწევდნენ ერთმანეთს. ტვირ-
თის გადაზიდვა ამ პერიოდისათვის გაძვირდა
- მენავე 1 ბათმან ტვირთზე 5 კაპიკს იღებდა,
მაგრამ მდინარის საპირისპიროდ კი 5-6 შაურს
ახდევინებდნენ (იქვე, გვ. 117). ჭოროხზე ნაოს-
ნობა შეწყდა 1921 წლის შემდეგ სსრკ-თურქე-
თის საზღვრის გადაკეტვის გამო. მენავეობის
ინტენსივობაზე იმოქმედა ასევე, 1899 წელს, ბა-
თუმ-ართვინ-არგაან-ყარსის მიმართულებით
გზის ამოქმედებამ.

ვფიქრობთ სპარსეთ-პეტრას დამაკავშირე-
ბელი, ანუ სპარსელი შაჰებისა და სარდლების
ჯარების და მათი პროვიანტის გადაადგილებ-
ის გზის ძიებისათვის საინტერესოა რ. მაღაყ-
მაძის დასკვნა ჭოროხის ხეობის საერთაშორისო
გზის შესახებ: „მდინარე ჭოროხზე ნაოსნობამ
უდიდესი როლი შეასრულა ისტორიული ტაო-
კლარჯეთისა და შავიზღვისპირეთის პროვინ-
ციების დაკავშირების, ვაჭრობისა და აღებ-მიცე-
მობის განვითარებაში. ეს იყო ერთ-ერთი მთა-
ვარი სანაოსნო გზა, რომლის საშუალებითაც
ყარსის, არტაანის, შავშეთ-იმერხევის და ართვი-
ნის სოფლებიდან ჩამოჰქონდათ გასაყიდად ადგ-
ილობრივი წარმოების სამრეწველო და სოფ-
ლის მეურნეობის ნაწარმი, რაც დიდი მო-
წონებით სარგებლობდა უცხოურ ბაზარზე“
(იქვე, გვ. 118).

მით უმეტეს, რომ ამ მშვენიერ სამდინარო-
სავაჭრო გზას გვერდით მიუყვებოდა სახმელე-
თო გზა, რომელიც ერგე-ლიგან-ართვინს აკავ-
შირებდა არტაან-ყარსთან. რატომ დაგვიჭირდა
ჩვენ მრავალი ნარკვევი მიგვეძღვნა მტკიცეობი-
სათვის იმისა, რომ ჭოროხზე ნამდვილად არ-
სებობდა სანაოსნო გზა? საქმე ისაა, რომ XX ს.
ქართველი ისტორიკოსების უმეტესობა საერ-
თოდ იგნორირებას უკეთებს მის არსებობას.
ვთქვათ ისეთი უდიდესი მკვლევარი ქართული
არქეოლოგიისა და კოლხეთმცოდნეობისა,
როგორცაა ოთარ ლორთქიფანიძე, პირდაპირ
დაბეჯითებით წერდა: ჭოროხი არ იყო სან-
აოსნო მდინარე, რადგან „ჭოროხი მიუწვდომე-
ლი იყო ზღვიდან ნავის შესაცურებლად“
(ო.ლორთქიფანიძე, არგონავტიკა და ძველი
კოლხეთი, 1986, გვ.46), ამიტომაც ის არ შეიძლე-
ბაო იყოს ფასისი.

პროკოფი კესარიელი მრავალგზის აღნიშ-
ნავს, რომ ლაზიკა არის კლდოვანი, ნაკლებმო-
სავლიანი ქვეყანა, მიწამცირე, მხოლოდ ერთი
მისი რეგიონი მოხორისია ნაყოფიერი. ასევე,
თითქმის ამავე სიტყვებით აფასებენ ვახუშტი

და ივანე ჯავახიშვილი ტაო-კლარჯეთ-ერგეს შავშეთ-კლარჯეთთან, და საერთოდ აღნიშნულ რეგიონთან დაკავშირებით ივ. ჯავახიშვილი წერდა - „ასეთ რთულ გეოგრაფიულ პირობებში ადამიანს ხელი უნდა აეღო ისეთ სამეურნეო დარგებზე, როგორცაა მემტილეობა ანდა რაიმე ელონა, რომ ბუნებრივი პირობების წყალობით შექმნილი დაბრკოლება გადაელახა და დაეძლია, რასაც ქართველმა კაცმა მიაღწია დაქანებულ ფერდობებზე ხელოვნური ნიადაგის შექმნით, ქვა-ყორისაგან პატარ-პატარა მანძილის ამოშენებით. ბაღ-ვენახებისათვის ამნაირად ხარისხებრ მოვაკებული ადგილი კეთდებოდა“ (ივ. ჯავახიშვილი, თხზულებანი, ტ. V, 1986, გვ. 147).

პროკოფის ლაზიკის კლდეთა და ივ. ჯავახიშვილის კლარჯეთის „დაქანებულ ფერდობთა“ აღწერა მსგავსია. ასეთ კლდოვან ნიადაგს ესაჭიროებოდა საგანგებოდ დამზადებული იარაღები, ასეთები ყოფილან - „წვერა თოხი, ჩაფა ანუ ვიწრო თოხი, საფხეკი (საჩერკნავი) თოხი, სპეციალური ცულ-ნაჯახები და სხვა (რ. მაღაყმაძე, იქვე, გვ. 77).

ვახუშტის დახასიათებით ლივანის ხეობაში მიწის სიმცირე საგრძნობი ყოფილა, რაც იწვევდა მეურნეობის ამა თუ იმ დარგის შევიწროებას (იქვე, გვ. 83). მიუხედავად ამისა ლივანის ხეობაში მოჰყავდათ შესანიშნავი ხილი, მათ შორის ზეთისხილიც. მაგრამ ერგე - თავისი ნაყოფიერებით ნამდვილად წააგავს პროკოფის მიერ დახასიათებულ მოხორისს. აქ არის შესანიშნავი მიწაც და კლიმატიც.

ერგე-ლივანის აღწერილობა დღესაც კი მსგავსია სტრაბონის მიერ აღწერილი კოლხეთისა. კერძოდ, სტრაბონის ცნობით კოლხეთში მოჰყავდათ კარგი სელი ქსოვილებისათვის. „დ. ბაქრაძის დახასიათებით ლივანაში მოჰყავდათ საუკეთესო სელი, რომელიც ლივანური სელის სახელწოდებით იყო ცნობილი“ (იქვე, გვ. 110). ჯ. პალგრევის ცნობითაც სელის ქსო-

ვილები დიდი რაოდენობით მზადდებოდა ქლივანაში (ართვინი). სელისა და კანაფის ნართისაგან, რომელსაც კედი (აქედან ოქრომკედი) ეწოდებოდა, ქსოვდნენ მამაკაცისა და ქალის ჩაცმულობას, ტილოს, ჯვალოს ტომრებს, თოკებსა და სხვა ნაწარმს (იქვე, გვ. 111).

სტრაბონის აღწერილობას სხვა მხრივაც ეთანადება ლივან-კლარჯეთის მხარე. კერძოდ, სტრაბონის აღწერით ისტორიული მესხეთი სამ ნაწილად იყო გაყოფილი იბერიელებს, ლაზებსა და არმენიელებს შორის. ამჟამინდელი ენობრივი ვითარება ჭოროხის ხეობაში გვაფიქრებინებს, რომ მესხეთის ის ნაწილი, რომელიც იყო ლაზების ხელქვეით, იყო ჭოროხის მარჯვენა სანაპირო, თავისი ქალაქ არტანუჯით, ვიდრე არსიანის ქედამდე, ანუ ის ტერიტორია, რომელსაც ახლა კლარჯეთს ეუწოდებთ. კერძოდ, ენობრივი თვალსაზრისით, ამჟამინდელ ლივანში ჭოროხის მარცხენა სანაპირო დასახლებულია ლაზურენოვანი ხალხით, ხოლო მარჯვენა სანაპირო მესხურ (ქართულ) ენოვანი.

მკვლევარი წერს - „ქართული ენის გავრცელების დღევანდელი მდგომარეობა ლივანის საზღვარგარეთულ ნაწილში, კერძოდ, ბორჩხის, მურღულისა და ართვინის რაიონებში, შემდეგ სურათს გვაძლევს: მდინარე ჭოროხის მარცხენა სანაპიროზე მდებარე ჩხალისა და ბელღევანის ხეობების ადგილობრივ მცხოვრებთა რიცხვს ძირითადად ლაზურ ენაზე მოლაპარაკენი შეადგენენ (თუმცა, მათმა გარკვეულმა ნაწილმა იცის ქართული ენაც), ხოლო მდ. ჭოროხის მარჯვენა სანაპიროზე (ქ. ბორჩხა, დევსქელი, ქლასქური, ზემო მარადილი) მცხოვრებთა შორის ყველაზე კარგადაა დაცული ქართული ენა. ისინი ოჯახებში უმთავრესად ქართულ ენაზე ლაპარაკობენ“ (იქვე, გვ. 52).

სტრაბონის დროს მესხეთი (ჩვენი აზრით, სამცხე, შავშეთი, არტაანი, კოლა, ტაო და კლარჯეთი) სამ ნაწილად იყო გაყოფილი. როგორც

აღვნიშნეთ, იბერიაში შედიოდა სამცხე, შავშეთი, არტაან-კოლა, არმენიაში ტაო-ბასიანი, ხოლო ლაზიკაში კი კლარჯეთი ან შეიძლება შავშეთიც. ამ შემთხვევაში კლარჯეთია – მესხეთის ის მესამედი, რომელიც კოლხეთის ხელში იყო, ანუ ეს იყო ჭოროხის მარჯვენა სანაპიროს ქვეყანა თავისი მთავარი ცენტრით არტანუჯით ვიდრე არსიანის ქედამდე: ის ყოფილა მესხების (ანუ მესხური ტომით დასახლებული) მხარე სტრაბონის დროს, ხოლო ლაზური ტომით დასახლებული იქნებოდა ვრცელი ტერიტორია ზღვისპირეთიდან ვიდრე ჭოროხის მარცხენა სანაპირომდე. ე.ი. ჭოროხის მარცხენა სანაპიროდან - ზღვისპირეთის ჩათვლით ითვლებოდა ლაზების ქვეყანად, რომელთა ხელშიც იმჟამად ყოფილა ასევე კლარჯეთიც. ორივენი კი ბიზანტიის მიერ იყვნენ მიტაცებულნი.

ასე, რომ არა იმერეთი იყო მესხებით დასახლებული, როგორც წარმოუდგენია თანამედროვე საბჭოურ ისტორიოგრაფიას, არამედ ლიგანის ხეობის ახლოს მდებარე კლარჯეთი. აქ გამავალი საერთაშორისო გზის შესახებ წერს რ. მაღაყმაძე - „ლიგანის ხეობა მდებარეობს მდ. ჭოროხის ქვემო დინებაში. აქ გადიოდა სახმელეთო და სამდინარო გზები, რომლითაც ანტიკურ ხანაში და უფრო ადრე ისტორიულ, შავშეთ-ტაო-კლარჯეთის მხარეები შავიზღვისპირა რაიონებს უკავშირდებოდა“ (იქვე, გვ. 20), ამ გზით უვლია ანდრია მოციქულს - „აჭარისა და ნიგალის გავლით კლარჯეთსა და არტაან-კოლაში გადავიდა. „ანდრია შევიდა ქვეყანასა ქართლისასა, ნიგლას, კლარჯეთსა და არტაან კოლას, სადა დაყო ჟამი მრავალი“ (ქ.ც. I, 1955, გვ. 38).

ემსაქმდებიან ჭოროხზე, 2009 წლის 27 ივლისს

ჩვენი მიზანი იყო ჭოროხისა და აჭარისწყლის შესართავის ნახვა. ჭოროხს, ჩვენი აზრით, პროკოფის ეპოქაში ერქვა ფასისი, ხოლო აჭარისწყალს დოკონისი. ამ მდინარეების შესართავში ყოფილა სამკუთხედის მსგავსი კუნძული ძველ პუნქტ ნესოსთან. ამ კუნძულზე რომაელთა (ბიზანტიელთა) და სპარსელები ჯარები იბრძოდნენ, რომელსაც აღწერენ პროკოფის ეპოქის მწერლები. ჩვენი მიზანი იყო გვეხილა ეს კუნძული თუ ნახევარკუნძული და დაახლოებით გაგვეზომა ის, რათა შეგვედარებინა ძველ ცნობებთან. ამ ადგილს მოხვედრა შეიძლება, ხელვაჩაურის რაიონის გავლით. რაიონი არის ვაკე, უხემოსავლიანი, კარგად გაშენებული, ეს უნდა იყოს ცნობილი მოხირისი თუ მოხურისი და არა ქუთაისის სანახები. მართლაც ფუძე სიტყვისა შენარჩუნებულია სიტყვაში-„ხელვაჩაური“ -მისი ფუძეა

„ხელვაჩი“ან „ხელვა-ხელო- ხელო“ თუ გავითვალისწინებთ, რომ „ელ“ ხშირად გადადის „ურ“-ში, მაშინ „ხელო“-დან შეიძლება მივიღოთ „ხურუ“. - წინსართის „მა“ და „ბოლოსართის „სი“-ს დართვით ალბათ მივიღებთ მუხურ-ისს. ამჟამადაც ამ რეგიონში ფიქსირდება ტოპონიმები – „მახო“, „მახოს ხიდი“, „მახვილაური“, „მახინჯაური“ და სხვა. მათი ფუძეა – „მახო-მახვი“, აქედან ეტიმოლოგიურად სიტყვა „მოხირისის“ ფუძესთან „მოხ“-თან დაკავშირება (მოხ-ირ-ისი).

აღსანიშნავია, რომ კუთხე „ერგე“ ახლაც არსებობს ხელვაჩაურის რაიონში, ის აქ ჰქვია ამჟამინდელ სოფელს, რომელიც ყველაზე ახლოსაა ჭოროხ-აჭარისწყლის შესართავთან. ამ მდინარეთა შესართავში ნამდვილად არსებობს ქვმისაგან და რიყისაგან შექმნილი სამკუთხედის ფორმის ნახევარკუნძული. მისი საერთო

ფართობი საკმარისი იქნებოდა პატარა რაზმების განლაგებისათვის, მაგრამ უფრო მთავარია ის, რომ კუნძულიდან შესაძლებელი იყო ორი სტრატეგიული გზის გაკონტოლება – ერთი ამჟამადაც მიუყვება მდ. აჭარისწყალს, მეორე კი ჭოროხს. კუნძულიდან შეიძლება მთელი მთიანი აჭარისა და ლიგან-კლარჯეთის ხეობათა სრული კონტროლი, გზათა ჩაკეტვან განხსნა. აღსანიშნავია, რომ ამ ადგილას XIX ს.-შიც იდგა რუსის ჯარი.

კუნძულზე ჯარის განლაგება მიდამოს კლდიანობით უნდა ყოფილიყო გამოწვეული. ამ შესართავის ირგვლივ მთების ფერდებზე ჩანს პატარა დასახლებები და თითო-ოროლა სახლები. მივემართებით ამ სოფლებისაკენ, რათა მათი სახელები გავიგოთ. გვინტერესებს დარჩა თუ არა ამ ადგილებში სადმე ტოპონიმი „ნესოსი“, რომელსაც ახსენებს პროკოფი. ასეთი არ იცინან, არის სოფლები ჩხუტენეთი და სხვა. ნესოსს ყველაზე უფრო უახლოვდება ტოპონიმი „ნესტორი“, რომელიც აქ ერთ-ერთ ადგილს ჰქვია. მივემართებით ამავე გზით სოფელ მარადიდისაკენ, რათა ჩავიწეროთ ჭოროხის მენავეთა შესახებ შემორჩენილი ცნობები. მართლაც, მარადიდთან ახლო სოფელში ჩავიწერეთ თემურ ხასანის ძე ჯიხადის (ძიხოდლის) ნაამბობი, რომ მამამისი, რომელიც 1970 წელს გარდაიცვალა, ახალგაზრდობის წლებში თვითონ მართავდა ჭოროხზე სატვირთო ნავს, იგი ყოფილა „რეიზი“ ანუ კაპიტანი სატვირთო ნავისა. ის ასე საქმიანობდა - მას დაიქირავებდა ხოლმე რომელიმე ვაჭარი, რომელსაც უნდოდა ტვირთის გადატანა ბორჩხადან ბათუმში, ეს „რეიზი“ ანუ კაპიტანი გაამზადებდა თავის ნავს, თვითონ თავის მხრივ დაიქირავებდა 2-3 თანაშემწე - მენავეს, ბორჩხაში ნავზე დადებდნენ ტვირთს (ძირითადად ეს იყო ზეთისხილი, ჩირი, კრამიტი) და მდინარით გაუყვებოდნენ გზას ბათუმისაკენ. ბათუმთან ახლოს ძირითადად კაპანდიბში ან სხვა ადგი-

ლას, ტვირთს გადმოცლიდნენ. ამ გზის გაგლას ბორჩხადან ბათუმისკენ ნავით ჭირდებოდა თითქმის 12 საათი. უკან ასევე ნავით ბრუნდებოდნენ, ახლა უკვე ნავი უკან თოკებით უნდა წაეთრიათ წყალზე სრიალით, ამიტომაც ჭირდებოდათ მეტი ხალხი, ამ ხასანის სიტყვით ნავის უკან თრევას ჭირდებოდა 10-15 კაცი. ამ თემურ ხასანის ძე ჯიხადის (ჯიხოდლის) გამოკითხვის შემდეგ, ჩვენ გვითხრეს რომ აქვე, ამავე სოფელ მარადიდში ჯერ კიდევ ცოცხალია ნავის მთრეველი კაცი (ე.ი. ვისაც ნავი უკან მიყავდა), მართლაც გავემართეთ მის სანახავად. სოფლის ვიწრო გზებით, ჭოროხის ნაპირთან ერთ-ერთ სახლთან გვითხრეს, რომ სახლის პატრონმა ჭოროხში იპოვნა დიდი ზომის ღუზა, დაახლოებით 1 მეტრი სიმაღლის, ხელით გაკეთებული (გამოჭედილი რკინა), წონით დაახლოებით 70-80 კგ. ამ ახალგაზრდა კაცმა გვითხრა, რომ ღუზა ერთი თვის წინ მიუყიდნია ბათუმის ერთ-ერთი მუხეუმისათვის. ღუზის ზომებით ნავიც დიდი ზომისა უნდა ყოფილიყო. ამის შემდეგ ჩვენ მიგვიყვანეს „ნავის მთრეველის“ ეზოში. გამოგვიყვანეს მოხუცი ბრგე კაცი, რომელიც მოგვიყვა იგივეს, ოღონდ არ დაადასტურა ბოლო ცნობა, რომ ნავის უკან ბორჩხაში წასათრევად 10-15 კაცი იყო საჭირო. მისმა ცოლმა განაცხადა - მოხუცდა და ბევრი რაიმე აღარ ახსოვსო. იქვე თქვეს, რომ ნავის უკან მთრეველს ერქვა ასეთი სახელი - „მუშა“ ანდა „მძლოლი“. უფრო ადრე ხასანმა გვითხრა, რომ ნავის უკან თრევა მძიმე საქმე იყო, ამიტომაც არსებობდა ნავის მუშების დასასვენებელი საგანგებო პუნქტები მდ. ჭოროხზე, კერძოდ ნავის მთრეველები კაპანდილიან ბორჩხას გზაზე ისვენებდნენ: 1) თანამედროვე სოფელ აჭარისწყალთან (სადაც აჭარისწყალი უერთდება ჭოროხს); 2) სოფელ მინვეთთან; 3) მარადიდთან; 4) ხეობასთან; 5) იყო უკვე ბორჩხა. ალბათ დასვენების ქვეშ იგულისხმება ღამის გათევება. უკანა გზაზე

ნავი განსაკუთრებით მსუბუქად იტვირთებოდა, ძირითადად ნავით და მარილით, ასევე ქსოვილებით. თვითონ მარადიდში იყო საქსოვები და აქვე იკერებოდა დამზადებული ტანსაცმელი. ბორჩხა-კაპანდობის გზას მარადიდელები ემსახურებოდნენ ძირითადად. კაპანდობში ნაგები დგებოდა იქ, სადაც არის ე.წ. „მახოს ხიდი“. აქედან ბორჩხამდე ნავის უკან თრევას 2-3 დღე უნდოდა. ნავის რეიზი ანუ კაპიტანი „იდგაკიხოზე“. აქვე მარადიდში ამზადებდნენ ნაგებს, ერთ-ერთის სახელი გვაჩვენებს, ის ყოფილა ვინმე ჩერქეზიშვილი. მახოს ხიდი არის „ერგეს ქვემოთ“. ერთ დღეში, ამ მოქმელის თქმით ჭოროსზე სულ 4 ნავი მოძრაობდა (მაგრამ ალბათ ადრე მეტი იყო). ჭოროსის სატვირთო სანაოსნო გზა დაიკეტა 1926 წელს მთავრობის განკარგულებით. ამის შემდეგ მენავეებს და ტვირთის გადამტანებს უწოდებდნენ „კონ-

ტრაპანდისტებს“ და ისჯებოდნენ. ამიტომ ეს საქმე და ხელობა გაქრა.

ბორჩხადან – აჭარისწყლის შესართავამდე ქვეყანას ერქვა – ლივანა, აჭარისწყლის ქვემოთ – ერგე. ბორჩხაში საქონელი შედიოდა ართვინის ბაზრობიდან. ართვინში იმართებოდა ბაზრობა, სადაც, როგორც ითქვა, ვაჭრები ყიდულობდნენ საქონელს, რომელიც ბორჩხაში გადაჰქონდათ, ბორჩხადან კი უკვე მარადიდელი მენავეები აგრძელებდნენ ტვირთზიდვას მახოს ხიდამდე. მოხუცი მარადიდელის სიტყვით, ნავს უკან მიათრევდა არა 10-15 კაცი, არამედ 3-4 მუშა „ჯოხებით“. საფიქრებელია, მას სურდა ეთქვა, რომ ეს 3-4 კაცი მდინარის დინების მიყოლისას იყო ნავზე.

როგორც აღინიშნა, „მახო“ უნდა იყოს ის მხარე, რომელსაც წყაროებში მოხირისი ერქვა (ხელვაჩაურ-ხულოს რეგიონი).

ბორანი („კორომი“) მდ. რიონზე

ბორანი იყო ხიდის მაგიერი დამაკავშირებელი საშუალება ორ სანაპიროს შორის. მაგალითად, სოფ. ბაშსა და ვანს ერთმანეთთან აკავშირებდა ბორანი. თვითმხილველის მონათხრობი: „ომის შემდეგ XX ს. 50-60-იან წლებში ბაბუაჩემი დატვირთავდა ურემს და კვირობით (კვირა დღეს) სავაჭროდ გაჰქონდა პროდუქტი ვანის ბაზარზე ბაშიდან ბორანის (იქ „კორომს“ ეძახდნენ) საშუალებით.

ბორანი დიდი ტივია, ბაშის ბორანი იქნებოდა დაახლოებით სიგრძით 5-7 მეტრი, სიგანით ოდნავ ნაკლები. მასზე ეტეოდა რამდენიმე ურემი თავისი ხარებით და ასევე ცხენები და 10-მდე ადამიანი. ბორანი გადაადგილდება ნაპირებზე გაბმული მაგარი თოკით, ბაგირით. ამ ბაგირს იკავებენ ძელები. მებორნე დიდი

ნიჩბის საშუალებით ბორანს ხელს უწყობდა რომ გადაადგილებულიყო ერთი ნაპირიდან მეორეზე. ბორანი იყო ოთხკუთხედი, ბაგირს ბორანი ეხებოდა გრძელი ბოძის საშუალებით.

ბაშსა და ვანს შუა დაახლოებით 4 კილომეტრია მდინარე რიონის კალაპოტის სიგანე. ამ ოთხ კილომეტრიან მანძილზე მოედინება სამი ნაკადი (განშტოება) მდინარე რიონისა. ამ სამი განშტოებიდან სოფ. ბაშთან ახლოს მოედინებოდა „პატარა რიონი“, პატარა რიონის შემდეგ იყო „ჭალა“, ჭალის შემდეგ მოედინებოდა რიონის I შენაკადი – „შუა ანუ დიდი რიონი“ – აქ იყო ბორანი.

ბორანის ცენტრში დამაგრებული იყო სქელი ბოძი დაახლოებით ორ მეტრიანი, რომელიც მისრიალებდა ბაგირზე სასურველი მიმ-

როულებით. ბაგირი (თოკი) ამ ძელზე თამაშობდა – ძელზე ადიოდა და ჩადიოდა. როგორც ითქვა ბორანზე მისასვლელად ჯერ ხარ-ურეში გადალახავდა პატარა რიონს (ანუ ერთ-ერთ შენაკადს სოფ. ბაშთან ახლოს).

ბაშიდან წამსვლელი ჯერ პატარა რიონის გაივლიდა, შევიდოდა ე.წ. „ჭალაში“, ჭალა იქნებოდა დაახლოებით 300-500 მეტრი, მას გაივლიდა და დატვირთული ურემი მიაღებოდა ხის ფიცარნაგს დიდი რიონის სანაპიროზე. ამ ფიცარნაგს მოადგებოდა ბორანი, ამის შემდეგ ფიცარნაგის საშუალებით ხალხი და ხარ-ურემი შედიოდა ბორანზე. ბორანი გაივლიდა ე.წ. „დიდ რიონს“, მისი სიგანე იქნებოდა 40-60 მეტრი. მისი გადაცურვის შემდეგ ბორანი მიაღებოდა მეორე სანაპიროს. იქედან იწყებოდა მდინარის რიყე. ამ რიყეს იქით იყო კიდევ ერთი „რიონი“ და ამის სანაპიროზე იყო ვანი და სხვა სოფლები. იქვე იყო რიონის მეორე მხარეს სოფელი ჭყვიში, ქალაქი ვანი და სხვა სოფლები.

ხალხი ბორანის საშუალებით ბაშიდან ვანში საკმაოდ ჩქარა მოძრაობდა. მაგალითად, ერთ

დღეში ბაშელ ადამიანს ადვილად შეეძლო ბაშიდან ვანში მისვლა, საქმის მოთავება და უკან დაბრუნება. ამას დასჭირდებოდა ალბათ ნახევარი დღე.

დაახლოებით ერთი ნაპირიდან მეორე ნაპირზე გადასვლას 1,5-2 საათი დასჭირდებოდა.

სოფლები ბაში, იანეთი, ფარცხანაყანები, საყულია და სხვა სოფლები სამტრედიის აქეთ ამ ბორნით უკავშირდებოდა ვანის სოფლებს. მთავარი ბაზარი იყო ვანში და ამიტომ ამ ბაზრობაზე კვირადღეს ბორნით მიმოდებოდა ხალხი."

მთხრობელი თამაზ ნაცვლიშვილი.

28.07.08

ქ. წყალტუბო

ე.ი. ბაშსა და ვანს შუა რიონი სამ ტოტად იყო გაყოფილი. ერთი ტოტი სოფელ ბაშთან უფრო პატარა იყო, მეორე - შუა - მდინარის მთავარი ძარღვი იყო, მესამე კი ვანთან „იქეთა რიონი“ იყო ბაშელებისთვის. შუა ტოტზე გადებული იყო ბორანი. ვანი და ბაში ერთმანეთს ამ გზით უკავშირდებოდა.

პალიასტომის ტბის ლეგენდა

აფხაზეთის კათალიკოსს ზაქარია ქვარიაანს დაუდასტურებია რუსეთის ელჩებისათვის 1651 წელს, რომ ძველ წიგნებში მოთხრობილი ყოფილა თუ როგორ ჩაიძირა ციხე-ქალაქი პალიასტომის ტბის ადგილზე და როგორი სასწაულთქმედებით ინება პალიასტომის ყოვლადწმიდა ღვთისმშობლის ხატმა გადასვენება ახალ ადგილას. ამ ამბავს ჰყვებოდა ხატის მცველი პატივცემული მღვდელ-მონაზონი, რომლის საგვარეულო მოვალეობა საუკუნეთა მანძილზე ყოფილა ამ წმიდა ხატის თანხლება და მსახურება. ისინი პალიასტომიდან გადმო-

ჰყოლიან ქუთაისში ხატს. 1651 წელს რუსეთის ელჩებმა იველიევმა და ტოლოჩანოვმა მოილოცეს ბაგრატის ტაძარი. იველიევი წერს აქ დაცულ პალიასტომის ღვთისმშობლის ხატის შესახებ. „ამ ხატის შესახებ საკრებულო საყდრის ხუცესმა, მღვდელ-მონაზონმა გაბრიელმა და მისმა შვილებმა სენნიამ და სიმონმა გვიამბეს: წინათ ეს ხატი გურიაში იმყოფებოდა და ციხე-ქალაქ პალიასტომის საკრებულო ტაძარში იდგა. საყდრის მთავარ ხუცესმა სილიბისტრომ იმ ხატის შთავონებით ჩვენება იხილა (სილიბისტრო გაბრიელ ხუცეს-მონაზო-

ნის შორეული წინაპარი იყო), თითქოს სიზმარში მას ღვთისმშობელმა უთხრა, შესულიყო საკრებულო ტაძარში, მისი ყოვლადწმიდა ხატი აელო და ციხე ქალაქ პალიასტომიდან გამოეტანა, რადგან ციხე-ქალაქს წყალში ჩაძირვა მოეღოსო. მთავარ-ხუცესმა სიზმარს არ დაუჯერა ამის შემდეგ ღვთისმშობელი მთავარ-ხუცესს ორჯერ გამოეცხადა და იგივე აუწყა, რომ ციხე-ქალაქი ჩაიძირება და ხატი გამოიტანეო. მთავარ-ხუცესმა არც ამჯერად დაიჯერა და არც სხვას გააგებინა ამის შესახებ რამეო. ეს მთავარ-ხუცესი ციხე ქალაქის გარეთ ცხოვრობდა სხვა საყდრის მახლობლად. ღვთისნება აღსრულდა ამ ციხე-ქალაქზე და იგი ხალხითურთ ჩაიძირა, ხოლო ყოვლად წმიდა ღვთისმშობლის ხატი ღვთის ბრძანებით ამ წარღვნისგან დაცულ იქნა – თავისთავად, უხილავად, ღვთის განგებით ციხე ქალაქიდან ჰაერზე მოდიოდა - და როცა მათმა ამ წინაპარმა მთავარ-ხუცესმა ასეთი საოცარი და ენით გამოუთქმელი სასწაული იხილა, დაეცა სასწაულებრივი ხატის წინაშე და ცრემლით იწყო ვედრება მოწყალების მისაღებად და ცოდვების მისატევებად და როცა მიუახლოვდა, ყოვლად წმიდა ღვთისმშობლის ხატი ჰაერიდან დაიძრა და მის ხელებში მიესვენა. კვლავ გამოეცხადა ღვთისმშობელი მთავარ-ხუცესს და მისი გამოსახულების ქუთაისის ციხე-ქალაქში გადასვენება უბრძანა. მართლაც ამ მთავარ-ხუცესმა ხატი ქუთაისში მიასვენა და საკრებულო ტაძარში მოათავსა. იმ დროიდან მოყოლებული აქამდე, იმ ყოვლადწმიდა ღვთისმშობლის მახლობლად, მუდამ ცხოვრობს სილიბისტროს მოღვმა. ყოვლად წმიდა ღვთისმშობლის ეს ხატი ქუთაისის ციხე ქალაქში გიორგი მეფის დროს არისო მიტანილი. დავით მეფის შვილიშვილის დროსო“ ჩანს იგულისხმება მეფე გიორგი ბრწყინვალე.

ა. იველიევის 1650-1652 წლების იმერეთის სამეფოში ელჩობის საანგარიშო აღწერილობა. გამოცემული ი. ცინცაძის მიერ 1968 წ. გვ. 139.

როგორც ამ ამბიდან ჩანს, პალიასტომის ციხე ქალაქში ყოფილა მრავალი ეკლესია. ერთ-ერთი, შედარებით პატარა ეკლესიის წინ ცხოვრობდა თურმე მთავარი ანუ საკრებულოს ხუცესი სილიბისტრო. როგორც ჩანს სხვა ეკლესიებიდანაც გაუტანიათ წმიდა ხატები. მაგალითად, ხალხური გადმოცემებით ერთ-ერთმა დიაკვანმა პალიასტომის ეკლესიიდან მთავარანგელოზის ხატი გადაასვენა ჯუმათის მთაზე. ეს ამბავი ჩაუწერია 1891 წელს ვენატე ნინოშვილს: „ახლა რომ პალიასტომის ტბაა, იმ ადგილას თურმე ხმელეთი ყოფილა, ზედ ხალხი იდგა და ამ ხალხს პავლიას ტომს ეძახდნენ. ერთ დღეს ხმელეთმა ძირს დაიწია, ერთ ადგილას მიწა გაირღვა, უცბად წყალი ამოვარდა დედამიწიდან და მთელი სოფელი დაიფარა. იქაური ხალხიც და ყოველივე სულდგმული დაიხრჩო, ხოლო ერთმა დიაკვანმა მოასწრო, გაიტაცა მთავარანგელოზის ხატი, აიტანა ჯუმათის მთაზე და იქ ამ ხატს ეკლესია აუშენეს. ეს დიაკვანიც, გვარად დარჩია, დეკანოზად დააყენესო. ჯუმათის მთაზე ეკლესია-მონასტერი დღესაც არსებობს. ხალხი გვარად დარჩია დღესაც ცხოვრობს სოფელ ჯუმათში და ბევრი მათგანი სასულიერო წოდებისაა“.

პალიასტომის ტბის ამბავს გადმოგვცემს ვახუშტი ბატონიშვილი. იგი წერს... „ამას იტყვიან ნაქალაქეგსა და შემდგომად მოცულსა წყლისაგან“ (ქართ. ცხოვრება, მე-IV გვ. 790).

პალიასტომის ტბის გაჩენის ამბავი აღწერილია მე-17 საუკუნეში 1651 წელს, მე-18 საუკუნის 20-იან წლებში და მე-19 საუკუნის მეორე ნახევარში. პალიასტომის ეს ამბავი ჩაწერილი ყოფილა კიდევ უფრო ძველ წიგნებში. მაგალითად 1651 წელს აფხაზეთის პატრიარქმა ზაქარია ქვარიანმა განაცხადა, რომ ეს ამბავი ძველ წიგნებში ჭეშმარიტად ასე არის მოთხრობილი. (მ. ნიკოლეიშვილი, ქუთაისის და პალიასტომის ღვთისმშობლის ხატი, ქუთაისის მუზეუმის შრომები, კრებული მე-15. 2006 წელი). მაშასა-

დამე, ძველი ქართული ისტორიოგრაფის ამ ცნობებით პალიასტომის ტბა წარმოიშვა შუა საუკუნეებში და ის არ არის სტრაბონის მიერ აღწერილი ტბა ქალაქ ფასისის გვერდით. მე-19 საუკუნის რუსი და ევროპელი მოგზაურების ცნობით საკმაო სიდიდის ტბები იყო და ახლაც არის მდინარე ჭოროხის მარცხენა სანაპიროზე მის ზღვასთან შესართავის ახლოს, ამიტომაც საბჭოთა ეპოქის მეცნიერთა მტკიცება, რომ თითქოსდა სტრაბონი აღწერს პალიასტომის ტბის არსებობას ფოთის გვერდით უსაფუძვლოა.

დაბეჯითებით შეიძლება ითქვას, რომ პალიასტომის ფსკერის წყალქვეშა არქეოლოგიური შესწავლა ადასტურებს ხალხის მიერ შემონახული ამბის სიმართლეს. პალიასტომის ტბის გაჩენის შესახებ მონათხრობები დასტურდება საქართველოს სხვადასხვა კუთხეში. (იქვე გვ. 29). არქეოლოგების მიერ პალიასტომის ტბაში აღმოჩნდა შუა საუკუნის სოფლის ნაშთები და ეკლესიის კედლებიც კი. ამიტომაც გვაკვირვებს ჩვენი თანამედროვე მეცნიერის მსჯელობა, რომ თითქოსდა გულუბრყვილობა არის ზემოთ ხსენებულ ხატებთან პალიასტომის ტბის წარმოშობის დაკავშირება, რომ თითქოსდა ამ ხატის შემქმნელებს სურდათ ხატისათვის რაღაც განსაკუთრებული ძალა მიენიჭებინათ მისი დაკავშირებით უცნაურ ამბებთან და ლეგენდებთან. კერძოდ, მკვლევარის ფიქრით- „ხატს თავისთავად არავითარი ძალა არ აქვს, მაგრამ თუ რაიმე ამბავს შეუთხზავენ, ის ავტორიტეტული გახდებოდა“. თითქოსდა ასე მოიპოვა ავტორიტეტი პალიასტომის სახელის მინიჭებით ქუთაისის ბაგრატის ღვთისმშობლის ხატმა. ვფიქრობთ, პირიქით, საბჭოური ეპოქის მეცნიერთა აღნიშნული მოსაზრება არის სრულყოფილი კვლევისათვის თავის არიდება, რათა ნაკლები შრომით აკვირებული აზრები განამტკიცონ და უეჭველად მიიჩნიონ თვალსაზრისი, რომ ფოთში უთუოდ

მხოლოდ და მხოლოდ ბერძნული ფასისის სამიტროპოლიტო იყო, ყოველად დაუშვებლად მიაჩნიათ ძველი ეკლესიის იერარქებისა და ხალხის მიერ დაბეჯითებით გადმოცემული თვალსაზრისი, რომ ფოთთან ქართული ციხე-ქალაქი არსებობდა, რომელიც გაქრისტიანების შემდეგ დაიტბორა და წყალში ჩაიძირა. ხოლო მორწმუნე მრევლი არ მიატოვა პალიასტომის წმიდა ხატებმა - ყოველდღე წმიდა ღვთისმშობლისამ და მთავარანგელოზისამ.

ეს ძველი ამბები, როგორც ითქვა, ძველ წიგნებში ყოფილა ჩაწერილი, მაგრამ რამდენმა ქმნილებამ არ მოაღწია ჩვენამდე? პალიასტომის ხატის თავდაპირველ მოჭედილობაში იქნებოდა მინიშნება მის წმიდა ამბავზე, მაგრამ მეორედ მოჭედვის დროს ალბათ ადგილის სიმცირის გამო ოქრომქანდაკებელმა აღნიშნული ამბავი ვერ ამოტვიფრა ვიწრო არშიაზე. ამ ხატს ამჟამად მუზეუმის მუშაკები უწოდებენ არა „პალიასტომის ხატს“, არამედ „ქუთაისის ხატს“, ათარიღებენ XVI საუკუნით. მართლაც, ხატზეა წარწერა - „შენ ცათა მობაძავს დედა ქალაქისა ქუთაისისა ღვთისმშობელო აღიდე ორთავე შინა ცხოვრებასა... პირველ-მოჭედილი დაძველებულიყო და ჩვენ მეორე განვაახლეთ“ (ქუთაისის მუზეუმის შრომები, კრებული XIII, 2001, გვ. 34).

მაშასადამე, პალიასტომის ხატის ადრინდელი მოჭედილობა დაძველდა, ახლით მოჭედეს XVI ს-ში. ეს ხატი თავის სასწაულთმოქმედებების გამო ქუთაისის მფარველი სიამაყე იყო, რაც აისახა ახალ მოჭედილობაში.

ჩვენი დროის მკვლევარების თვალსაზრისით, პალიასტომის ხატის სასწაულქმედებითი ამბავი არის შეთხზული ლეგენდა. კერძოდ, თითქოსდა ხატს ასეთი სახელწოდება საგანგებოდ დაარქვეს, რათა ხალხს მის შესახებ შექმნოდა შეხედულება, თითქოსდა ის არის სასწაულთმოქმედი. ერთი სიტყვით, თითქოსდა თვითონ ხატს არავითარი ძალა არ ჰქონდა,

მისი შემქმნელები კი ცდილობდნენ ისეთი ლეგენდა მოეგონებინათ მისთვის, რომ ხალხს დაეჯერებინა მისი ძლიერება. მკვლევარი წერს: „ასეთი სახელწოდების შემქმნელებს აინტერესებდათ ხატისთვის განსაკუთრებული სიძლიერე, სასწაულთმოქმედების ძალა მიენიჭებინათ, რომ მას მეტი დარწმუნების ძალა ჰქონოდა. ცხადია, იმ დროისათვის სავსებით შესაძლებელი იყო ხალხს ასეთი ძალა დაენახა ხატში. პალიასტომის დაქცევისა და ხატის სასწაულებრივი გადარჩენის ამბავი, რომლის ნამდვილი მიზეზი მაშინ არავინ იცოდა, ცხადია, ყველაზე გამოსადეგი იყო ღვთისმშობლის ხსენებული ხატის საეკლესიო ცხოვრებაში ჩასაყენებლად... პალიასტომის ტბასთან დაკავშირებული თავგადასავალი შთამაგონებელ ძალას ანიჭებდა მორწმუნეთა აზრით მათ სალოცავ ხატს“ (მ. ნიკოლეიშვილი, ქუთაისისა და პალიასტომის ღვთისმშობლის ხატი“, ქუთაისის მუზეუმის შრომები, კრებული XV, 2006, გვ. 24).

როცა ასეთი წინასწარგანზრახული მოსაზრებით იხილავს მკვლევარი ხატის ისტორიასა და მის წარწერებს, ვფიქრობთ, შესაბამისად არასწორ დასკვნებსაც აკეთებს. ხატების სასწაულთქმედებათა შესახებ ალბათ უფრო მეტი პატივისცემის გამოხატვაა საჭირო. ივერიის (პორტაიტისას) ღვთისმშობლის ხატის სასწაულთქმედება საფუძვლად დაედო ივერიის მონასტერს და სასწაულთმოქმედი ხატები მრავლად იყო და არის ეკლესიაში.

ტბა ფასისის შესართავთან

პალიასტომის ტბა მიიჩნევა ერთ-ერთ დადასტურებად იმისა, რომ ფასისი იყო რიონი, რადგანაც ძველი ავტორების ცნობით, იქ, სადაც ფაზისი ერთვის ზღვას, იყო ტბა.

აღმოჩნდა, რომ ტბა ჭოროხის შესართავთანაც არსებობს და გეოლოგიური შეფასებით ძველ დროსაც არსებობდა. ამის შესახებ

წერს ცნობილი მკვლევარი და მეცნიერი ე. ვეიდენბაუმი.

„ბათუმი მდებარეობს უმნიშვნელო, მაგრამ შესანიშნავი უბის დასავლეთ მხარეს. უბესთან სიმაღლეები უკან იხევს ნაპირიდან, ქმნის ბრტყელ სანაპირო ზოლს, რომლის ნაწილიც ბათუმს უკავია... ბათუმის უბე წარმოქმნილია, ალბათ ჭოროხისა და დასავლეთის ქარების თანამოქმედების შედეგად. მეჩეხი, რომელიც უბეს ზღუდავს დასავლეთის მხრიდან და მთელ სივრცესაც ჭოროხსა და უბეს შორის, შედგება ნაყარისაგან ე.ი. შლამის, ქვიშისა და მდინარის კენჭებისაგან... აღმოსავლეთის ქარების დროს ჭოროხის დინება ზღვაში მიემართება აღმოსავლეთისაკენ და ეჯახება იმ მეჩეხს, რომელზედაც ვსაუბრობდით. აქ ტოვებს მის მიერ ჩამოხიდული მასალის ნაწილს, რომელიც იწვევს მეჩეხის დაგრძელებას... ჩამდინარე წყლებს არა აქვთ ზღვაში თავისუფალი ჩასადენი და გროვებიან ძირთან, სადაც ქმნიან დიდ ჭაობს. თავისუფალი ჩადინება შეუძლებელია ზღვიდან ზვირთცემის გამო, რაც ნაპირთან წარმოქმნის ერთგვარ მიწაყრილს. ქალაქის დასავლეთით მდინარე ჭოროხის დელტა დაფარულია ჭაობით და ჭაობიანი ტბებით, რომელიც გარშემო ბუჩქნარია. ამგვარად, ქალაქი სამი მხრიდან გარშემორტყმულია ჭაობებით (მხედველობაში არა გვაქვს ხელოვნური ჭაობები ბრინჯის ველის მოსარწყავად). ამჟამად, ჭაობის დაშრობის მიზნით, მიმდინარეობს ქალაქის შემოგარენის ნიველირება“ (ე. ვეიდენბაუმი, ართვინიდან ბათუმამდე, 2005, გვ. 41).

აღწერილიდან ჩანს, რომ ტბა ბუნებრივად იდგა ჭოროხის შესართავთან და იქ არა ერთი, არამედ ტბები და ჭაობებიც ბუნებრივი იყო.

პალიასტომის ტბა

ხალხური გადმოცემით, რომელიც ძალზე მტკიცედ იყო დაცული და გავრცელებული

დასავლეთ საქართველოში XIX და XX საუკუნეებშიც, პალიასტომის ტბა გაჩნდა საქართველოში ქრისტიანობის გავრცელების შემდეგ, როცა ხალხმა გაითავისა ქრიატიანული ადათ-წესებისა და საეკლესიო მოთხოვნები. „ამ გადმოცემის მიხედვით, პალიასტომის ტბა გაჩნდა ხარების დღესასწაულის დღეებში, ანუ გაზაფხულზე. კერძოდ, ამ ტბის ადგილას ყოფილა სოფელი თავისი ეკლესიით. ერთ-ერთ პატარძალს ხარება დღეს აუღია ხელსაქმე და აკენის წინ მუშაობდა. ამ დროს მისთვის შეუსენებიათ, რომ უქმე დღეს მუშაობა არ შეიძლება. მით უმეტეს, ხარება დღესო. მას უთქ-

ვამს: „ხარება და ხარხარება, ჩემს ქმარ-შვილსა გახარება“. ამის შემდეგ სოფელი დაძირულა წყალში ისე, რომ ჩანს აკვანი და ეკლესიაო. „ფოთში მიწა ჩავარდა“. ეს იყო შიშის მომგვრელი ამბავი, რომელსაც XX საუკუნის შუა წლებშიც კი ბებიები გვიყვებოდნენ შვილიშვილებს. „აქაც მიწა არ ჩაირღვესო“ – შეშინებულები იტყოდნენ ისინი. ასე რომ, პალიასტომის ტბის ამბავი ჯერ კიდევ ჩემს ბავშვობაში ახსოვდათ წინაპრებს. მაშასადამე, ეს ტბა გაჩნდა არა უხსოვარ დროს, არამედ მას შემდეგ, რაც ხალხში ქრისტიანული წესები ღრმად დაინერგა და ეკლესიები აშენდა.

მდ. თერმოდონტი და თემისკირა არიანეს მიხედვით

მდ. თერმოდონტს ხშირად ახსენებს II საუკუნის ცნობილი ავტორი ფლავიუს არიანე თავის თხზულებაში „პერიპლუსი, ანუ მოგზაურობა შავი ზღვის გარშემო“ (თბ., 1961). ეს ნაშრომი თარგმნა ნათელა კეჭაყმაძემ და გამოსცა 1961 წელს ს. ყაუხჩიშვილის რედაქტორობით. ის აღნიშნავს ამ მდინარის შესახებ – „თერმოდონტი – მდინარეა შავი ზღვის სამხრეთ სანაპიროზე, ახლანდელი Termesu, თერმოდონტთან ამჟამინდელი ცხოვრობდნენ“ (არიანე, პერიპლუსი, 1961, გვ. 108).

არიანეს ცნობით, III ს.-ში თერმოდონტის ხეობაში ხალიბები ბინადრობდნენ (იქვე, გვ. 80).

ჰეროდოტეს ცნობით თერმოდონტთან ცხოვრობდნენ კოლხები (ჰეროდოტე, ისტორია, II, გვ. 104). ამის შესახებ წერს ნ. კეჭაყმაძეც (დასახ. ნაშ. გვ. 10). მაშასადამე, კოლხების განსახლების ქვედა საზღვარი ტრაპიზონის ქვემო მხარე ყოფილა თერმოდონტთან. თერმოდონტი მდებარეობდა ტრაპიზონიდან დაახლოებით 350 კმ-ზე თანამედროვე სამსუნთან. ქსენოფონტეს დროს კოლხების სამკვიდრებელი აღარ ყოფილა ტრაპიზონის ქვემოთ.

სტრაბონის აზრით, კოლხები ტრაპიზონის აღმოსავლეთით იყვნენ (XII, 31,17), სტრაბონის დროინდელ კოლხეთის მეფეებს ძალა აღარ აქვთ. მათ ქვეყანა სკეპტუქიებად დაყვეს (XI, 2,18) – წერს ნ. კეჭაყმაძე (დასახ. ნაშ. გვ. 10).

მაშასადამე, კოლხების საცხოვრისი იყო არა დასავლეთი საქართველო, არამედ ტრაპეზუნტის მიმდებარე მხარეები.

არიანე წერს – „კოლხები ტრაპეზუნტის აღმოსავლეთით არიან, როგორც ქსენეფონტეც ამბობს“ (ნ. კეჭაყმაძის თარგმანი, არიანე, „მოგზაურობა შავი ზღვის გარშემო“ 1961, გვ. 10).

აღსანიშნავია, რომ ნ. კეჭაყმაძე სხვა ადგილას ოდნავი განსხვავებით თარგმნის არიანეს ამ წინადადებას, რომლის მიხედვითაც მაინც კოლხები ტრაპეზუნტთან ცხოვრობდნენ.

არიანე წერს – „შემდეგი ტომები, ტრაპეზუნტების მოსაზღვრენი, როგორც ქსენეფონტეც ამბობს, არიან კოლხები“ (იქვე, გვ. 42).

არიანეს გამოთვლით, მდ. თერმოდონტი მდებარეობდა ტრაპეზუნტის სამხრეთით, დაახლოებით 350 კმ მანძილზე. ის იყო იქამდე კოლხების ქვეყანა. არიანეს მიხედვით მის დროს

კოლხები ტრაპეზუნტის მეზობლად (მარჯვნივ) ცხოვრობდნენ.

ჰეროდოტეს ცნობით, მის წინა ხანებში, როგორც აღინიშნა, კოლხები სამხრეთით მდ. თერმოდონტამდე იყვნენ გავრცელებულნი. სვი-და ამბობს: „თერმოდონტი მდინარეა კოლხეთში“. ქსენეფონტის მიხედვით კი, (IV, 8,22-24) კოლხები ტრაპიზონთან ცხოვრობდნენ, ხოლო თერმოდონტთან ხალიბები. (არიანე, მოგზაურობა, 1961, გვ. 72).

„პტოლემესთან კოლხეთის მოსახლეობაში შემავალ ტომებში კოლხები არ მოიხსენიებიან“ (იქვე, გვ.72). “რიონის აუზის არეში კოლხების სახელის ხსენებაც კი აღარაა არიანეს და პტოლემეს დროს“ – წერს ივ. ჯავახიშვილი (ქართველი ერის ისტორიის შესავალი, I, თბ., 1950, გვ. 13). „კოლხები მოსხები არიან Hecat, ფრ, 185, 188, კოლხი მესხია, კორაქსია, კოლაა“ (იქვე, გვ. 73).

თემისკირა იყო ქალაქი და ქვეყანა თერმოდონტის (თერმე-სუ) პირდაპირ, ქალაქ ამისოსის მახლობლად, აქ კოლხებისაგან გადულიათ წინადაცვეთის ჩვეულება მათ მეზობელ ასურებს (სირიელებს) (ფლ. არიანე, მოგზაურობა შავი ზღვის გარშემო, კომენტარი, გვ. 80).

ივანე ჯავახიშვილი წერს – „წინათ კოლხებს თერმოდონტისა და მდ. პართენიონის სანახების მახლობლად უნდა ეცხოვრათ“ (ივ. ჯავახიშვილი, ქართ. ერის ისტ. შესავალი, I, 1950, გვ. 10). თერმოდონტის მიდამოებში ბერძენი და

რომაელი ავტორების ცნობით, კოლხების გარდა ხალიბებიც ცხოვრობდნენ (იქვე, გვ. 80).

ტრაპეზუნტი, ვითარცა სინოპელთა ახალშენი, დაარსებული იქნა „კოლხეთის ქვეყანაში“ (არიანე, დასახ. ნაშრ. გვ. 63).

ჰეროდოტეს აღნიშვნით, მდ. თერმოდონტზე ბერძნებმა დაამარცხეს ამორძალები. სტეფანე ბიზანტიელის ლექსიკონში ნათქვამია, რომ მდ. თერმოდონტზე ამორძალები ცხოვრობდნენ. სტრაბონის ცნობით, იქვე ცხოვრობდა ხალხი – გარგარეები, გარგარელები. სიტყვა გარგარი ეტიმოლოგიურად ახლოა „გუგარელთან“. თეოდორე სიცილიელის თხრობით, ამორძალების მეფეს მდ. თერმოდონტთან აუშენებია დიდი ქალაქი თემისკურუ. ამორძალები დაუმარცხებია ჰერაკლეს, მათი ნაშთები კი შემდგომში ტროას მხარეზე იბრძოდნენ (ს. ჭანტურიშვილი, ეთნოლოგია, გვ. 220-224).

მაშასადამე, თერმოდონტი და თემისკირა მდებარეობდნენ კოლხების ისტორიულ ქვეყანაში ქ. ტრაპიზონიდან დასავლეთით 350კმ მანძილზე, ზღვისპირას, თანამედროვე სამსუნთან, ძველ ამისოსთან ახლოს. იუსტინიანეს ეპოქაში შედიოდა ელენოპონტოს პროვინციაში, რომელიც შემდეგ I არმენიის დიოცეზში გააერთიანეს. ამიტომაც თერმოდონტი და თემისკირა ერთდროულად იყვნენ კოლხებისა და არმენიელების ქვეყანაში. როგორც თემისტიოსი ამბობს, აქ მდებარეობდა ფასისის რიტორიკული სკოლა, ე.წ. „ფასისის აკადემია“ და არა ფოთში.

ფასისი, თემისკირა და თერმოდონტი სტრაბონის მიხედვით

ერთი ცნობით ფასისის რიტორიკული სკოლა მდებარეობდა კოლხეთში მდ. თემისკირასთან და თერმოდონტთან ახლოს. მათი მდებარეობა ცნობილია სტრაბონის და სხვა ავტორების ცნობებით. სტრაბონის ცნობით, თემისკირას ანუ ამაზონების დაბლობი მოიცავდა პონტო-

სპირეთის ოლქს, რომელსაც რწყავდა მდინარეები თერმოდონტი და ირისი (სტრაბ. I, III, 6). ამ დაბლობის ერთი ნაწილი შავი ზღვის პირას იყო, ხოლო მეორე ნაწილი ემიჯნებოდა პონტოს მთებს (XII, III, 15). ეს იყო ტრაპეზუნტის სამხრეთით.

თავი III.

გზები და ხიდები ისტორიულ კოლხეთში მთავარი სავაჭრო არტერიები

1. „გზა კლარჯეთისა“

წმ. ანდრია პირველწოდებული ართვინ-არტაანის გზაზე (I ს.)

I საუკუნეში „ანდრიამ მოაქცივნა მეგრელნი და წარვიდა გზასა კლარჯეთისასა“ (ქართლის ცხოვრება, ტ. I, გვ. 38). ეს გზა აერთიანებდა ჭოროხს არტაანთან.

„ქართლის ცხოვრება“ წერს: ანდრია პირველწოდებული „შევიდა ქვეყანასა ქართლისასა, ნიგალას, კლარჯეთსა და არტაან-კოლას, სადა იგი დაყო ჟამი ფრიად მრავალნი“.

სად იყო ნიგალა? - ნიგალას ხეობა მდებარეობს ისტორიული საქართველოს სამხრეთ-დასავლეთ ნაწილში (ამჟამად თურქეთში). მოიცავს მდ. ჭოროხის შუა და ქვედა წელს. ვახუშტის ცნობით - „ჭოროხის მდინარის აღმოსავლეთის კიდეზეც არის ართვინი, ქალაქი მცირე, მოსახლენი არიან ვაჭარნი, და ამ ართვინის სანახებითურთ, ვიდრე ერგეს საზღვრამდე, ჭოროხის ხეობის იმიერი და ამიერი იწოდების ლივანის ხეობად“, სახელი ნიგალის ხევი ოსმალებმა შეცვალეს ლივანად (ე. ბერიძე, ქრისტიანული სალოცავები ნიგალის ხეობაში, ტბელობა, 2008, გვ. 322).

ნიგალის არეალი ჩრდილოეთიდან ისაზღვრება კარჩხალის მთათა სისტემით, რომელთა იქეთაც აჭარა და მაჭახელაა, აღმოსავლეთით - კლარჯეთი და არტანუჯია, სამხრეთით ტაო, ხოლო დასავლეთიდან ისაზღვრება ლაზეთის ქედით.

ნიგალის ქვეყანა ამჟამადაც ქართულენოვანია იმ თვალსაზრისით, რომ მისმა მკვიდრებმა თურქულთან ერთად მეტ-ნაკლებად იციან ეს ენა. ეს რეგიონი „ქართლის ქვეყნად“ იწოდება ქართლის ცხოვრებაში კლარჯეთთან და არტაან-კოლასთან ერთად.

მაშასადამე, ნიგალის ანუ ლივანის მთავარი ქალაქი ართვინია. აქედან წმიდა მოციქული ანდრია შესულა კლარჯეთში, რომლის მთავარი ქალაქი ამჟამადაც არის არტანუჯი, იქედან კი გადასულა არტაან-კოლაში. ყველა ამ რეგიონში დაყო, როგორც ითქვა „ჟამი ფრიად მრავალნი“.

მაშასადამე, წმიდა მოციქულს უვლია იმ გზით, რომელიც ათასი წლის შემდეგაც კონსტანტინე პორფიროგენეტის ეპოქაშიც მნიშვნელოვანი იყო და რომელმაც არტანუჯი დიდ სავაჭრო ცენტრად გადააქცია. ეს გზა, როგორც ითქვა, იწყებოდა ართვინში, შედიოდა არტანუჯში და გადადიოდა არტაანში. ართვინ-არტანუჯ-არტაანის გზა, მაშასადამე, I საუკუნეშიც ძალზე მნიშვნელოვანი იყო წმიდა ანდრიას ცხოვრების მთარგმნელთა ცნობით. ამ გზით, როგორც მრავალჯერ აღინიშნა V ს-ში უსარგებლია ვახტანგ გორგასალს და ჩვენი აზრით, ამ გზით შევიდა სპარსეთის მეფე ხოსრო ლაზიკის ციხე პეტრაში. მაშასადამე, მან გადალახა არა სურამის ქედი და დასავლეთ საქართველო, არამედ ისარგებლა იქამდე არსებული სპარსეთ-დვინყარს-არტაან-არტანუჯ-ართვინის გზით. ამ პუნ-

ქტებს, ცხადია VI საუკუნეში სხვა სახელები შეიძლებოდა ჰქონოდათ. სხვა ცნობით პეტრაში მიმავალ შაჰს გაუვლია თეოდოსიოპოლში, იქედან ის პირდაპირი გზით შევიდოდა არტაანში, აქედან კი არტანუჯის გავლით ართვინსა და პეტრაში. ესაა კოლხეთისა და იბერიის მაკავშირებელი სტრაბონის „4 დლიანი“ გზა ანუ გზა კლარჯეთისა.

ძრისტუს სამსჯავლთა და შერხთა შიცრის გზა (IV ს.)

„ქართლის ცხოვრებისა“ და „მოქცევა ქართლისას“ მიხედვით, წმიდა ნინოს ნებით მეფე მირიანმა ქართველთა გაქრისტიანება ახარა იმპერატორ კონსტანტინეს. მან თავის მხრივ საქართველოში გამოგზავნა სამღვდელთა ხალხის მოსანათლად, რომელთაც გამოატანა აგრეთვე დიდი თანხა ეკლესიათა ასაშენებლად. მას შემდეგ რაც დედოფალმა ელენემ 326 წელს იერუსალიმში აღმოაჩინა ცხოველმყოფელი ჯვარი, იმპერატორმა კონსტანტინემ მეორეჯერაც გამოაგზავნა საქართველოში სასულიეროთა ჯგუფი, რომელთაც იბერიის ქვეყანაში უნდა ჩაეტანათ წმიდა ნაწილები ცხოველმყოფელი ჯვრისა, კერძოდ კი ფერხთა ფიცარი და ის ლურსმნები, რომლებითაც მიამსჭვალეს ჯვარზე უფალი. აღნიშნული წყაროების თანახმად, ცნობილია ის გზა, რომლითაც ბიზანტიიდან – საქართველოში შემოასვენეს სიწმიდეები. კერძოდ მათ გამოიარეს ერუშეთსა, წუნდასა და მანგლისში (სადაც დაასვენეს ეს სიწმიდეები) და მივიდნენ იბერიის მეფესთან მცხეთაში.

სუფათი-ჭოროხ-ერუშეთი-წუნდა-მანგლისი-მცხეთის საერთაშორისო გზა აერთიანებდა ბიზანტიასა და საქართველოს – ამ გზის უდიდესი მნიშვნელობის, კერძოდ ამ გზის კვანძის – არტანუჯის (არზე-კლარჯეთის) შესახებ წერდა X ს. იმპერატორი კონსტანტინე პორფიროგენეტი. ქართული წყაროების ცნობით, ეს გზა

არსებობდა IV ს-შიც და ის აკავშირებდა ერთმანეთთან ბიზანტია საქართველოს. ეს, ანუ ერუშეთ-მანგლის-მცხეთის გზა, არსებობდა X-XI სს-შიც, მას ძალზე დიდი შემოსავალი მოჰქონდა. ამ გზას იცავდა კლდეკარის ციხეთრიალეთის ერისთავების ბაღვაშების ფინანსური სიძლიერე ამ გზასთან უნდა ყოფილიყო დაკავშირებული. საფიქრებელია, სწორედ ფინანსური სარგებლის, გზის ბაჟის მისაღებად გადმოსახლდნენ არგვეთიდან კლდეკარში ბაღვაშები (არგვეთში რომ ყოფილიყო ასეთი მნიშვნელობის საერთაშორისო გზა, ბაღვაშები შესაძლოა იქვე დარჩენილიყვნენ).

ვახტანგ გორგასლის „გზა კლარჯეთისა“ (V ს.)

ჩვენი მემკვიდრეები საკმაოდ ხშირად ხმარობენ სიტყვას – „გზა კლარჯეთისა“. მაგალითად, II ს-ში „ანდრიამ მოაქცივნა მეგრელნი და წარვიდა გზასა კლარჯეთისასა“ (ქ.ც., I, გვ. 38). V ს-ში – „წარმოვიდა ვახტანგ გზასა კლარჯეთისასა“ (ქ.ც., I, გვ. 177).

ვახტანგ გორგასალი თავისი ჯარით შეიჭრა საბერძნეთის (ბიზანტიის) მიწა-წყალზე, „მოადგა ლაშქარნი პონტოსა ქალაქსა დიდსა ზღვის კიდესა“ (ქ.ც., I, გვ. 160). ზღვისპირა დიდ ქალაქად ჩანს იგულისხმება ტრაპიზონი. კეისართან საზავო მოლაპარაკების შემდეგ, ვახტანგი უკან დაბრუნდა: „წარმოვიდა ვახტანგ გზასა კლარჯეთისასა და სპანი მისი განუტევენა გზასა სომხითისასა და ვითარ მოიწია თუხარისად მიხედნა და შეუყვარდა ციხე... იხილა კლდე შუა კლარჯეთისასა, რომელსა ერქვა არტანუჯი და მოუწოდა არტავაზს ძუძუმტესა მისსა და დაადგინა იგი ერისთავად და უბრძანა, რათა აავოს ციხე არტანუჯისა და უბრძანა რათა გამონახოს ხევა მას შინა ადგილი სამონასტრე და აღაშენოს ეკლესია და ქმნეს მონასტრად, ვითარ ეხილვნეს მონასტრნი სა-

ბერძნეთისანი და რქუა არტავაზს: „უკეთუ განძლიერდნენ სპარსნი ჩვენ ზედა, საყუდელი ჩუენი აქა ყოფად არს“, ხოლო არტავაზ ალაშენა ციხე არტანუჯისა და მონასტერი, რომელ არს ოპიზა და სამნი ეკლესიანი: დაბა მერისა, შინდობისა და ახიზისა და განაახლა ციხე ახიზისა და ქმნა იგი ქუაბად და ვითარ წარმოვიდა ვახტანგ და მოვიდა ქალაქად თვისად მცხეთად, იყო სიხარული დიდი და მადლისა მიცემა ღმრთისა, რამეთუ მოვიდა იგი მშვიდობით“ (ქ.ც. I, გვ. 177-178).

ამ აღწერიდან ჩანს გზა, რომლითაც ვახტანგ გორგასალი საბერძნეთიდან დაბრუნდა მცხეთაში. კერძოდ, ეს გზა გაივლიდა კლარჯეთს, არტანუჯს, არტაანს, ჯავახეთს და შედიოდა მცხეთაში, მას შემატანე უწოდებს „გზა კლარჯეთისა“. ამ გზას არტაანში უერთდებოდა „გზა სომხეთისა“ (ესაა არტაანი-კოლა-ტაო-ღვინის შემაერთებელი გზა. ამ „სომხეთის გზის“ მეორე ტოტი ტაოდან შედიოდა საბერძნეთში – ამ გზით დაბრუნდა უკან ვახტანგის სპა).

ნანა ხაზარადის კვლევის თანახმად „კლარჯეთის გზით“ ვახტანგ გორგასლამდე უსარგებელია პომპეუსისაგან დევნილ მითრიდატე პონტოელს. ისტორიკოსის ცნობით, პონტოს მთების გადაღახვის შემდეგ მითრიდატე ჩავიდა კოლხეთში აფსაროსთან (გონიოსთან). კერძოდ, მას ჯერ უსარგებელია „სომხეთის გზით“, შემდეგ კი „კლარჯეთის გზით“ ჩასულა ჭოროხის ხეობაში და მისულა აფსაროსთან.

ქალაქი არტანისა და ფარნავაზის კლარჯული გზა (ძვ. წ. III ს.)

პტოლემეაიოსის სიტყვით, იბერიაში მდებარეობდა ქალაქი „არტანისა“. ჩვენი მეცნიერების კვლევით, მისი ადგილმდებარეობა არაა დადგენილი. აქ საინტერესოა, რომ ჩვენი შემატანეები სწორედ ასე მოიხსენიებდნენ არტაანის ქალაქს, მას ეწოდება სახელი „ქალაქი არტანისა“,

ან „ნაქალაქევი არტანისა“. მაშასადამე, არტანისა თვით ქალაქის სახელია, თუმცა, ცხადია, იმავდროულად „არტაანის ქალაქსაც“ ნიშნავს.

„ჯავახოს ალაშენა ორნი ციხე-ქალაქნი: წუნდა და ქალაქი არტანისა, რომელსაც მაშინ ერქვა ქაჯთა ქალაქი, ხოლო აწ ჰქვია ჰური“ (ქ.ც. I, გვ. 10).

ფარნავაზ მეფემ, როცა ეგრისში შეკრიბა „მხედარნი ქართლისანი“, გაემართა აზონთან საბრძოლველად – „მიეგება ნაქალაქევესა თანა არტანისასა, რომელსა ერქვა მაშინ ქაჯთა ქალაქი, რომელ არს ჰური“ (ქ.ც. I, გვ. 23). აზონის დამარცხების შემდეგ ფარნავაზი შევიდა საბერძნეთში, იქიდან „მოვიდა კლარჯეთს და დაიპყრო კლარჯეთი და წარმოვიდა მცხეთად სიხარულითა დიდითა“ (იქვე, გვ. 23). საქმე ისაა, რომ აზონი იქამდე კლარჯეთში იყო გამაგრებული და მას ბერძენთა ჯარი ეხმარებოდა. აზონის საბოლოოდ დასამარცხებლად ფარნავაზმა კლარჯეთიც შემოიერთა და მცხეთაში დაბრუნდა, თითქოსდა ცხადი უნდა იყოს – იმ ერთადერთი გზით, რომელიც კლარჯეთს არტაანთან აერთებდა და ჯავახეთის გავლით მცხეთაში შედიოდა. ესაა ის გზა, რომელიც შემდგომ გამოიყენა ვახტანგ გორგასალმა, რომელზეც ააგო არტანუჯის ციხე-სიმაგრე.

კლარჯეთში მურვან მრუს ლაშქრობის გზა (VIII ს.)

დ. მუსხელიშვილის 2003 წელს გამოცემული „საქართველოს ისტორიის ატლასის“ მიხედვით, მურვან ყრუმ ურბნისის დალაშქვრის შემდეგ შორაპანში მისასვლელად აირჩია სამხრეთის გზა. ის შევიდა სამცხეში და სამცხიდან შორაპანში. ურბნისიდან გაჰყვა მტკვრის ხეობას და ოძრხე-დიმნას გზით შევიდა არგვეთში, დიმნას შემდეგ ის წავიდა აღმოსავლეთით შორაპან-სვირისკენ. რომ არსებულებოდა სურამ-შორაპანის პირდაპირი გზა, ის ასეთ ურთულეს

მანვერს არ გააკეთებდა. ჩანს, ეს გზა არც კი არსებობდა. ყოველ შემთხვევაში წყაროებში სურამ-შორაპნის გზა ნაკლებად ჩანს. ჩვენთვის მნიშვნელოვანი ამ შემთხვევაში ისაა, რომ მურვან ყრუმ არტაან-ჭოროხის ხეობის მაკავშირებელი გზა გაიარა, ე.ი. ეს გზა VIII საუკუნეშიც არსებობდა.

ბაგრატ IV-ის გზა ხუფათ-კლარჯეთისა (XI ს.)

ბაგრატ IV აფხაზეთში იბრძოდა ანაკოფიის ციხის ასაღებად. ამ დროს მასთან მივიდნენ „ტფილელნი ბერნი“ და ამცნეს, რომ გარდაიცვალა ტფილისის ამირა, ამიტომაც სასწრაფოდ უნდა ჩასულიყო თბილისში და ის შეერთებინა საქართველოსთვის – „უქადეს ქალაქი და უხმეს სასწრაფოდ“. მართლაც, მეფე სასწრაფოდ გაემართა თბილისისაკენ, მან გადაიარა არა ღიხი-სურამის მთა (ჩანს არ იყო შესაბამისი გზა ლაშქრისთვის), არამედ ქუთაისიდან ჩავიდა ხუფათში, შევიდა ჭოროხის ხეობაში და კლარჯეთის ტრადიციული გზით ჩავიდა თბილისში. მეფის გზა ასეთია: ანაკოფიიდან „ამოიარა და მოვიდა ქუთათისს და მოიყენა ქუთათისისა სამოქალაქოს ლაშქარი... მოიყენა ხუფათსა... ამოიარა მეფემან და მოვიდა ქართლს... წარემართა ტფილისად“ (ქ.ც. I, 299). ე.ი. ქუთაისი-ხუფათი-არტანუჯი-ჯავახეთი-თბილისის გზით გადაიყვანა ლაშქარი დასავლეთ საქართველოდან მტკვრის პირზე და დაამარცხა მტერი (ქ.ც. I, 338). ე.ი. მასაც „კლარჯეთის გზა“ გაუვლია.

არტანუჯის საქრთაშორისო გზა (X ს.)

კონსტანტინე პორფიროგენეტის (X ს. ბიზანტიის იმპერატორის) ცნობით „არტანუჯის ციხე ძალიან მტკიცეა და აქვს დიდი რაბატიც და დაბა-ქალაქიც, და იქ მოდის საქონელი ტრა-

პეზუნტისა, იბერიისა, აფხაზეთისა, არმენიისა და სირიის ყველა ქვეყნიდან და ამ საქონლიდან მას უამრავი ბაჟი შემოდის. არტანუჯის მიწა-წყალი – ესე იგი არზენი, დიდია და ნაყოფიერი და წარმოადგენს იბერიის, აფხაზეთისა და მესხთა ქვეყნის გასაღებს“ (გეორგიკა 2, ნაკვეთი II, გვ. 278-279).

მაშასადამე IX-X სს-ში არტანუჯი იღებდა საქონელს შავიზღვისპირეთიდან (ძირითადად ტრაპეზუნტი) და ეს საქონელი გადაჰქონდა არმენია, იბერიასა და სირიაში, და პირიქით არმენია, იბერია, სირიის საქონელი გაჰქონდა შავიზღვისპირეთის ქვეყნებში – ტრაპეზუნტსა და აფხაზეთში (დასავლეთ საქართველოში).

ცხადია, არა ქალაქი არტანუჯი, არამედ ის საერთაშორისო გზა, რომელზეც ეს ციხე-ქალაქი მდებარეობდა, აერთებდა ჭოროხის აუზის მეშვეობით ზღვისპირა ქვეყნებს, იბერიის ქალაქ არტაჰანთან. არტაან-ართვინის გზა ძველთაგანვე აერთებდა სომხეთსა და იბერიას შავიზღვისპირეთთან მდ. ჭოროხის მეშვეობით. მაგალითად სომხეთიდან (დვინიდან) შემოსული საქონელი, რომელიც ზღვის პორტთან უნდა მისულიყო, ართვინ-არდაგანის გზით გადაივიდა კანდრიდის უღელტეხილს არსიანის ქედზე და გადავიდოდა ჭოროხის ხეობაში, შევიდოდა ქ. არტანუჯში, აქედან ამავე გზით შევიდოდა ქ. ართვინში, ართვინიდან სახმელეთო ან სამდინარო გზით შევიდოდა ქ. პეტრაში ანდა შავიზღვისპირეთის ნავსადგურში. არტაჰან-ართვინის გზით გაჰქონდათ თბილისური საქონელი ზღვაზე, ანდა პირიქით, დასავლეთ საქართველოს საქონელს ჭოროხისა და ართვინ-არტანის გზით მიიტანდნენ თბილისში, დვინში თუ სხვა აღმოსავლეთის მხარეში. ეს გზა იყო ძველთაგანვე არსებული. ეს იქიდან ჩანს, რომ, მართალია, VIII ს-ში არტანუჯი და მისი მხარეები არაბებმა ააოხრეს, მაგრამ უკვე X ს-ში ამ გზას მაინც საერთაშორისო მნიშვნელობა ჰქონდა, კონსტანტინე პორფიროგენეტის ცნობით. ის

რომ არ ყოფილიყო ძველთაგანვე არსებული საერთაშორისო მნიშვნელობის მოსახერხებელი გზა – X ს-ში არ აღდგებოდა.

„არტანუჯი ტაო-კლარჯეთის სამთავროს პოლიტიკური ცენტრი გახდა. ეს ქალაქი VIII–IX საუკუნეთა მიჯნაზე უნდა წარმოშობილიყო (საქ. ისტ. ნარკვ. II, 1973. გვ. 347).

არტანუჯში ჯერ კიდევ ვახტანგ გორგასალს აუგია ციხე, მისი გეოგრაფიული მდებარეობის გამო.

„არტანუჯის დაწინაურების მთავარი მომენტი მისი სტრატეგიული მდებარეობა უნდა ყოფილიყო (იქვე, გვ. 347), არტანუჯი მდებარეობდა მნიშვნელოვან სავაჭრო გზათა შესაყარზე. მასზე გადიოდა ტრასა, რომელიც თბილისს ბიზანტიის ქალაქებთან აკავშირებდა: სამშვილდე-ფარავანი-ახალქალაქი-არტაანი-არტანუჯი (იქვე, გვ. 80)

„არტანუჯის მეშვეობით უკავშირდებოდნენ სომხეთის ქალაქები შავი ზღვის აღმოსავლეთ სანაპიროსა და დასავლეთ საქართველოს“ (წ. *Ī āi āi äyŕ ,Ī ō ðāñ āēāē āi ōñ āāð Àð āi èè*, გვ. 233-234).

ე.ი სომხეთი შავი ზღვისპირეთის სავაჭრო პუნქტებს უკავშირდებოდა არტანუჯ-ართვინ-შავი ზღვის მეშვეობით. ართვინიდან შეიძლება სავაჭრო ასევე სამდინარო გზით (ჭოროხის მეშვეობით) შავი ზღვის სანაპიროებამდე ტვირთის მიტანა, როგორც ტრაპიზონის, ასევე დასავლეთ საქართველოს მიმართულებით.

არტანუჯის აყვავებას X ს. შუა წლებისათვის ამ გზამ შეუწყო ხელი. ის იქცა საქართველოს ერთ-ერთ უმნიშვნელოვანეს ქალაქად. ამიტომ როცა ეს ქალაქი მისმა ერთ-ერთმა ბაგრატიონმა მეპატრონემ ბიზანტიელებს გადასცა და არტანუჯის ციხეზე ბიზანტიელთა დროშა აღიმართა, ბაგრატიონების ყველა განშტოების მეთაურებმა ბიზანტიელებს განუცხადეს, რომ თუ არ დათმობდნენ და არ დაცლიდნენ არტანუჯს, ყველანი გადავიდოდნენ არაბების მხარეს და ერთიანი ძალით იბრძოდნენ არტანუჯის გასათავისუფლებლად.

კონსტანტინე პორფიროგენეტის თქმით, არტანუჯში შედიოდა ტრაპეზუნტის, იბერიის, აფხაზეთის, არმენიისა და სირიის საქონელი. არტანუჯის ქვეყანას, მისივე თქმით, „არზენი“ ერქვა, ეტიმოლოგიურად არზენი იგივე აღზენა ანუ „აღზ“-ის ქვეყანაა. „აღზ“ იგივე „ლაზ“-ია, ლაზივი – ლაზიკაა.

**ბაღვაშები მცხეთა-კლარჯეთის
 გზის (XII ს.) თრიალეთის
 მონაკვეთზე**

კლარჯეთის გზა (არტანუჯის გზა) იმით იყო მნიშვნელოვანი, რომ იგი აერთებდა შავი ზღვისპირეთისა და ბიზანტიის სავაჭრო ცენტრებს. კონსტანტინე პორფიროგენეტის სიტყვით, იბერიასთან, არმენიასთან და სირიასთან. პეტრადან, ხუფათიდან ან შემდეგდროინდელ გონიოდან, ეს გზა გაუყვებოდა ჭოროხს, შევიდოდა არტანუჯში, იქიდან არსიანის ქედის გავლით არტაანში. არტაანი იყო გზაჯვარედინი, ჩრდილოეთით გზა მიემართებოდა იბერიისკენ, სამხრეთით და აღმოსავლეთით კი – სომხეთისაკენ, სირიისკენ და მცირე აზიის პუნქტებისაკენ. ჩვენთვის საინტერესო ჩრდილოეთის გზა არტაანიდან შედიოდა ჯავახეთში და თრიალეთში. აქაც, დაახლოებით კლდეკარის ციხესიმაგრესთან, გზა კვლავ ორად იყოფოდა, ერთი ატენის ხეობის ჩავლით ჩადიოდა შიდა ქართლში, მეორე კი მანგლისის ხეობის გავლით უერთდებოდა თბილის-ქვემოქართლ-სომხეთ-რანსა და მოვაკანს. შეიძლება ითქვას, რომ სამხრეთ კავკასიის და ჩრდილო სპარსეთის სავაჭრო-საერთაშორისო გზა გადიოდა კლდეკარზე და იქიდან კი კლარჯეთის გზით უერთდებოდა შავი ზღვისპირა პორტებს.

გზის ასეთი დიდი მნიშვნელობის გამო კლდეკარის ციხე-სიმაგრე დაიჭირა ბაღვაშების ცნობილმა საგვარეულომ X საუკუნის ბოლოს, კონსტანტინე პორფიროგენეტის ეპოქა-

ში. მან, როგორც ითქვა, აღწერა ამ გზაზე მდებარე არტანუჯის ციხე-სიმაგრის სავაჭრო მნიშვნელობა.

მემატიანე წერს – „იყო მას ჟამსა ერისთავად კლდეკართა რატი და ჰქონდა ციხე ატენისა – თრიალეთი, მანგლის ხევი და სკვირეთი“ (ქ.ც. I, გვ. 276).

თრიალეთიდან შიდა ქართლში ჩამავალ გზაზე მდინარეების გადაკვეთისას აგებული იქნა მრავალი თაღოვანი ხიდი, ასე რომ, არტანუჯის თაღოვანი ხიდი და ატენთან მდებარე მდინარეების თაღოვანი ხიდები ერთი გზის შემადგენელი ტექნიკური საშუალებებია.

კლარჯეთ – თრიალეთისა და სამცხის ლაშქარი (კახეთ-ჰერეთ-თბილისის შემოერთებამდე) – ქვეყნის სახელის მიხედვით იწოდებოდა „ზემო ლაშქრად“ (ანუ ზემო ქვეყნის ლაშქრად). სხვა იყო ქვემო ქვეყნის ანუ დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) ლაშქარი. კახეთის ქორეპისკოპოს დავითთან ბრძოლისას ტაოში მყოფმა ბაგრატ III აფხაზთა და ქართველთა მეფემ და კურაპალატმა „აწვია სპათა აფხაზეთისა და ქართლისათა, თვით წარემართა ზემოთ ლაშქრითა, გაიარა თრიალეთი, გავლო ხიდი მცხეთისა და მიერთნეს თანა აფხაზნი და ქართველნი, დადგა თიანეთს“ (ქ.ც. I, გვ. 279).

აქედან ჩანს, რომ ამ ლაშქარმა გაიარა არტაან-ჯავახეთ-თრიალეთის აღწერილი გზით და კლდეკარიდან (წალკიდან) ატენის ხეობის გზით მცხეთაში შევიდა.

ხოსრო კლარჯეთის გზაზე (VI ს.)

ჩვენ დავადგინეთ, რომ სპარსული ჯარი ჯერ შაჰ ხოსროს, ხოლო შემდგომ მისი მხედართმთავრების მეთაურობით ლაზიკასა და ქ. პეტრაში ჩადიოდნენ თანამედროვე არტაანიდან არსიანის ქედის გადამკვეთი გზით. ამჟამადაც ყარსიდან წამოსული გზა, რომელიც არტაანში შედის, უერთდება ართვინს და

ჭოროხის სანაპიროზე გამავალ იმ გზას, რომელიც მგზავრს მიიყვანდა ქ. პეტრასთან. ძველდროს ქ. არტაანსა და ქ. დვინს აერთებდა მნიშვნელოვანი გზა, ასე რომ, დვინი ქ. პეტრას აღნიშნული გზით უერთდებოდა. დვინი – პერსარმენიის ის ქალაქი იყო, რომლის სანახებშიც ისვენებდა ლაზიკის ომების შემდეგ დაქანცული სპარსული ჯარი.

ქ. დვინიდან ანუ პერსარმენიიდან პეტრასკენ მიმავალი ჯარი ჯერ, როგორც ითქვა, გაივლიდა არტაანს (ეს იყო იბერიის მიწა-წყალი), აქედან კი არსიანის ქედის გავლით შედიოდა კლარჯეთში, რომელსაც ბერძნული წყაროები ლაზიკას უწოდებდნენ. ამ ქვეყნის (ანუ ლაზიკა-კლარჯეთის) მთავარი მდინარის ფასისის ანუ ჭოროხის სანაპიროზე გადიოდა საერთაშორისო გზა, რომელიც შავი ზღვის სანაპირომდე მიდიოდა (ქ. პეტრასთან, მის გვერდით მდებარე ქ. ფასისთან, შემდეგ ქ. არქეოპოლისთან და ა.შ.).

არტაანსა და ართვინს ამჟამად აერთიანებს ორი გზა. ერთი გზა შავშეთის გავლით უერთდება ართვინს, მეორე არტაანიდან გამოსული გზა კი არტანუჯის გავლით უერთდება ართვინს. რომელი გზით იმგზავრა ხოსრომ? მან გაიარა ალბათ პროკოფის მიერ დასახელებული იბერიის ციხეები სკანდა და სარაპანა. სკანდის ციხე – არსიანის ქედზე მდებარე ქინძოტამალის ციხე უნდა იყოს (იქვეა სოფელი კანდრიდი და ქინძის ციხე), ხოლო სარაპანა უნდა იყოს შავშეთთან მდებარე „არპალის“ ციხე, რომელსაც ასევე ჰქვია „ქვათეთრისი“. ამ ორ ციხეს სავლელე გზა ამჟამადაც აერთიანებთ. იხ. საქართველოს „ზოგად-გეოგრაფიული“ რუკა, 1998.

სპარსეთის შაჰმა ხოსრომ თავისი ლაშქრით, (შემდეგ კი მისმა მხედართმთავრებმა) გაიარა ლაზიკა პერსარმენიიდან პეტრამდე და პირიქით. ამ ლაშქრობებს აღწერს პროკოფი. ეს გზა, ჩვენი აზრით, გასაღებს წარმოადგენს ლაზიკისა და მდ. ფასისის მდებარეობის განსაზღვრისათვის.

პერსამენია ანუ ქ. დვინის სანახები წარმოადგენდა სპარსული ლაშქრის დასავანებელ და ძალების მოსაკრებ ადგილს ლაზიკისაკენ ლაშქრობისას. პროკოფი კესარიელის ცნობით პერსარმენიიდან დასვენებული სპარსული ლაშქარი შედიოდა ლაზიკაში, იღებდა მონაწილეობას პეტრასა და მისი მიმდებარე ადგილების ლაშქრობაში, ამის შემდეგ კი ეს ლაშქარი უკანვე ბრუნდებოდა დასასვენებლად და ძალების მოსაკრებად ქ. დვინის სანახებში. ამაზე პროკოფი წერს:

„მერმეროემ ლაზიკაში 5.000 კაცი დატოვა, ხოლო დანარჩენი 25.000 კაცით სომხეთში გადავიდა და დვინის ახლოს დაიბანაკა“. მერმეროემ პეტრადან „დანარჩენი ჯარით მივიდა პერსარმენიაში და დაისვენა დვინის მახლობელ სოფლებში“ (გეორგიკა, II. გვ.115).

XX ს-ის ისტორიკოსთა ამაჟამად საყოველთაოდ მიღებული აზრით პეტრასაკენ მიმავალი ლაშქარი გაივლიდა ქ. თბილისს, შემდეგ სურამის ქედის გადალახვით შედიოდა ყვირილას ხეობაში, გადავიდოდა მდ. რიონის ვაკეზე, შემდეგ კი გაივლიდა თანამედროვე გურიასა და აჭარას და შევიდოდა პეტრას სიმაგრეში. ასეთი გზა არ ეთანხმება პროკოფის აღწერას, რადგანაც პროკოფის ცნობით პეტრას ბრძოლებში დაღლილი ლაშქარი ძალების მოსაკრებად მიდიოდა ქ. დვინში ანუ პერსარმენიაში, თუ კი პეტრადან უკან მიმავალი ლაშქარი გაივლიდა ასეთ უგრძელეს გზას: – მთელ დასავლეთ საქართველოს, შემდეგ კი თითქმის მთელ აღმოსავლეთ საქართველოს, შემდეგ სომხეთს და მივიდოდა დვინში, ეს ლაშქარი სრულიად ძალა გამოცლილი იქნებოდა. სამხედრო თვალსაზრისით ასეთი გზის გავლა დასასვენებლად არაეფექტურია და შეუძლებელიც არის. მაშასადამე ხოსროს და მისი სარდლის მერმეროეს მიერ გავლილი გზა დვინიდან პეტრამდე უფრო მოკლე უნდა ყოფილიყო. ამასთანავე ჩვენ ვიცით, რომ ეს გზა

გაივლიდა იბერიის ერთ ნაწილს, გადალახავდა ძალზე მაღალი ქედის უღელტეხილს და ჩავიდოდა ფასისის ხეობაში. იქ სადაც ფასისი წყალმცირეა. აქ ჯარი ფეხით გადავიდოდა მდინარეზე და გაუყვებოდა პეტრასაკენ მიმავალ გზას, ისე, რომ მდ. ფასისი მარჯვენა მხარეს ჰქონოდათ. ამასთანავე ამ გზაზე ისინი არ გაივლიდნენ არც ერთ ლაზურ სოფელს. მართლაც არსებობდა ისეთი გზა, რომელიც დვინიდან შედიოდა პეტრაში იბერიის გავლით. ეს იყო – დვინი-არტაანი-არტანუჯი-ართვინი-პეტრას გზა, რომელიც გადადის არსიანის ქედის ერთ მაღალ უღელტეხილზე. ეს არის უძველესი გზა, ამასთანავე უმოკლესი და ადვილად სავალი პეტრადან – დვინამდე.

ართვინ-არტაანის (არდაგანის) შემაერთებული ეს გზა არსებობს ამაჟამად და არსებობდა წინა ისტორიულ ხანაშიც.

დვინიდან (პერსარმენიიდან) გამავალი გზა თავდაპირველად შედიოდა იბერიაში (ანუ არტაანში), აქედან კი გადიოდა ლაზიკაში ანუ კლარჯეთში ლიგანასა და ერგეში, ე.ი. ფასისის ანუ ჭოროხის ხეობაში, კერძოდ კი კლარჯეთის ქალაქ ართვინში. ართვინის მახლობელი ფონის გადალახვის შემდეგ, ლაშქარი გადიოდა მდ. ჭოროხის მარცხენა სანაპიროზე (მაშასადამე მათ მარჯვნივ მიედინებოდა მდინარე ფასისი ანუ ჭოროხი – პროკოფის თქმით) და უმოკლესი გზით მდინარის გაყოლებით პირდაპირ შედიოდნენ პეტრაში. ერთადერთი მათი დაბრკოლება ამ გზაზე იყო არსიანის ქედის უღელტეხილი. ესაა თითქმის 3.000 მეტრი სიმაღლის უღელტეხილი. ამ უღელტეხილის გეოგრაფია ჩვენ გვეხმარება განვსაზღვროთ თუ სად იყო სკანდას ციხე სიმაგრე.

პეტრაში სალაშქროდ წამოსუღმა სპარსულმა ჯარებმა საგანგებო სამუშაო შეასრულეს, რათა გაესწორებინათ იბერიიდან კოლხიდაში მიმავალი გზა. სპარსეთის მეფემ აღნიშნა ამ გზის უვარგისობის შესახებ, მაგრამ ის დაარწ-

მუნეს, რომ ხეებს მოჭრიდნენ და ნაპრალებს ამოავსებდნენ. მართლაც, ამ გზით გამოიარა სპარსეთის ცხენოსანმა ჯარმა და მებრძოლმა სპილოებმა. პროკოფი წერს: „იბერიიდან კოლხეთში მიმავალი გზა ყველგან დაქანებული ნაპრალებით და ძნელ სავალი გზებითაა დასერილი, დაფარულია უღრანი ტყეებით, ისე, რომ მსუბუქად დატვირთულ კაცსაც გაუჭირდებოდა სიარული, ახლა ისე გაესწორებინათ, რომ არა თუ მათმა ცხენოსანმა ჯარმა გაიარა იქ დაუბრკოლებლად, არამედ სპილოებიც გაატარეს, რამდენიც სურდათ და ისე ილაშქრეს“ (იქვე, გეორგიკა, II, გვ. 182).

ამ გზის ქვეშ, როგორც ითქვა, უნდა იგულისხმებოდეს არტაანიდან ანუ იბერიიდან ლაზიკაში ანუ ჭოროხის ხეობაში შემავალი არც თუ გრძელი გზა, რომელიც იქამდეც არსებობდა, და საჭიროების შემხვევაში მისი გასწორებაც იყო შესაძლებელი. მართლაც, პროკოფის აღწერიდან ჩანს, რომ ხოსროს ჯარი ისე შევიდა ლაზიკაში, რომ მათ ფასისი მარჯვენა მხარეს დარჩათ. ამ ადგილას პროკოფი მდ. ფასისში მდინარე ჭოროხს გულისხმობს და იქვე ასახელებს მეორე მდინარეს – რეონს. პროკოფი წერს: „მდინარე ფასისის იქეთა მხარეს ლაზებს პეტრას გარდა სხვა დასახლებული ადგილი არ მოეპოვებოდათ. ის გავიდა და დაიჭირა იბერიიდან კოლხეთში გადასასვლელი ადგილები, სადაც ფასისზე გადასვლა ფონით შეიძლებოდა. ეს მდინარე, ასევე მეორე მდინარეც ფეხით გადალახა, სახელად რეონი (არც ეს არის სანაოსნო) და ფასისის მარჯვენა მხარეზე რომ აღმოჩნდა, წაიყვანა ჯარი ერთი ქალაქის – არქეოპოლისის წინააღმდეგ, რომელიც არის მთავარი ქალაქი ლაზიკის ქვეყანაში“ (გვ. 182). ჩანს, რეონი VI ს.-ში ერქვა ასევე ჭოროხის შესართავ მდინარესაც.

**ლაზიკაში მიმავალი სპარსელთა გზის მარშრუტი
ბ. გრიგოლიას მიხედვით**

ბერძენ-რომაელი ავტორების ცნობების გაანალიზების შემდეგ, ჩვენთვის ცხადი გახდა, რომ VI საუკუნეში სპარსელებმა პეტრასაკენ ილაშქრეს არტაან-არტანუჯ-ართვინის გზით. ეს ჩვენთვის იყო ახალი აზრი და არ ეთანადებოდა ოფიციალურ ისტორიოგრაფიაში დამკვიდრებულ თვალსაზრისს, მაგრამ აღმოჩნდა, რომ იგივე თვალსაზრისისაა ბატონი გურამ გრიგოლია, რომლის ნაშრომსაც გავეცანით 2009 წელს.

ოფიციალური ისტორიოგრაფიის თვალსაზრისით პეტრასაკენ ლაშქრობის მარშრუტი შემდეგი იყო - აღმოსავლეთი საქართველო, ლიხის ქედი, დასავლეთი საქართველო, პეტრა. გ. გრიგოლიას აზრით კი სპარსთა ჯარი ჭოროხის ხეობის გავლით შევიდა პეტრაში. ის წერს - „რათა უფრო იოლი გახდეს ამ გზის მიმართულების გარკვევა, პროკოფი კესარიელი დეტალურად აღწერს გზაზე დამხვედრ მდინარეებს, მოგვითხრობს მათ ფიზიკურ თვისებებზე, მიმართულებაზე, საიდან იღებენ ისინი სათავეს, სად არის მათი შესართავი, რომელ ქვეყნებსა თუ ტომების დასახლებათა მახლობლად მიედინებიან და სხვა. ყოველივე ეს ფასდაუდებელ ინფორმაციას იძლევა ლაზიკის სამეფოსა და ქალაქ პეტრას ლოკალიზაციისათვის“ (გ. გრიგოლია, ეგრის-ლაზიკის სამეფოს საისტორიო გეოგრაფიის პრობლემები, 1994, გვ. 29). შემდეგ მკვლევარი განაგრძობს - „ხოფა უმოკლესი გზით უკავშირდება ჭოროხის ხეობას ბორჩხასთან. ჭოროხის ზემო წელისაკენ მიმავალი გზა ართვინთან იყოფა ორად, ერთი ჭოროხის გაყოლებით მიემართება ყარსი, არდაგანი და სომხეთისაკენ, ხოლო მეორე იმერხევით, შავშეთის ყვირილას ხეობით და არსიანის უღელტეხილით გადადის ფოცხოვის ხეობაში, საიდანაც ახალციხე-ახალქალაქი, წალ-

კამანგლისის გზით ჩადის თბილისში. საფიქრებელია, რომ სწორედ ამ გზით წაიყვანეს ლაზებმა მეფე ხოსრო ანუ შირვანი პეტრას წინააღმდეგ, კერძოდ, როგორც პროკოფის ცნობიდან ვგებულობთ, სპარსელებმა გადალახეს ბოასი (ჩვენი გაგებით ჭოროხის ზემო წელი - წერს გ. გრიგოლია) და „ისე მივიდნენ პეტრაში რომ ფასისი მარჯვნივ ჰქონდათ“ (იქვე, გვ. 64). გ. გრიგოლია თვლის, რომ ის მდინარე ფასისი, რომელიც სპარსელებმა ამ დროს გადალახეს არის მდ. ჭოროხი, ხოლო პეტრა კი ერქვა ხოფას (ძველ ხუფათს). გ. გრიგოლიას აზრით ხოფადან ჭოროხისაკენ და აქედან იბერიისაკენ, არმენიისა და პერსარმენიისაკენ მიმავალი გზა ძველთაგანვე არსებობდა (იქვე, გვ. 65). ამ გზაზე ზამთრითაც კი მოძრაობა არ წყდებოდა - „გზა ხუფათიდან და იბერიიდან ჭოროხისაკენ იმდენად ყოფილა გაკვალული, რომ ზამთრის პერიოდშიც კი არ ფერხდებოდა მასზე ხალხთა დიდი მასების მოძრაობა“ (იქვე, გვ. 65).

გ. გრიგოლიას მოსაზრებას ისიც ადასტურებს, რომ სპარსთა ლაშქრის მოსასვენებელი მთავარი ბანაკი მდებარეობდა პერსარმენიაში - დვინში. აქედან მიემართებოდნენ ისინი პეტრასა და ლაზიკაში, იქედან კი უკან ბრუნდებოდნენ მოსასვენებლად - პროკოფი კესარიელის ცნობით. დვინიდან კი პირდაპირი გზა არსებობდა ჭოროხამდე და შესაბამისად პეტრამდე. ამასთანავე, პროკოფის ცნობით ერთ-ერთი ლაშქრობისას - „სპარსელები მათ წინამძღოლ ლაზებთან ერთად სწრაფად გაჩნდნენ პეტრაში“ (გეორგიკა II, გვ. 100-102).

თუ კი ლაშქარი გაივლიდა თბილისს, ლიხის ქედს, მთელ დასავლეთ საქართველოს და შემდეგ მოვიდოდა პეტრაში (სადაც ბათუმთან) ცხადია ის „სწრაფად ვერ გაჩნდებოდა პეტრაში“ - დიდი გზის გამო. მაშინ ლაშქარს მთელი დასავლეთი საქართველო უნდა გაეფლო, რასაც მოსახლეობა და მოწინააღმდეგე ადვილად შეიტყოდა და „სწრაფ

მარშს“ თავისი მნიშვნელობა დაეკარგებოდა. ასეთი სისწრაფე კი არტაან-ართვინის შემადგენლებელ, თანაც გაკვალულ გზაზე შესაძლებელი იყო. ამიტომაც გ. გრიგოლიას მოსაზრება მისაღებია. ის წერს - „ბოას-ფასისი რომ ნამდვილად მდ. ჭოროხია და არა ყვირილა-რიონი, როგორც ეს ადრე იყო გაგებულნი, ამას კიდევ ერთხელ მოწმობს პროკოფი კესარიელის შრომის არაერთი ადგილი. ეს ეხება ლაზებისა და მისი მეზობელი ტომების განსახლებას, ლაზების ქალაქებისა და ციხეების დახასიათებას თუ სპარსეთის ჯარის სალაშქრო მარშრუტების აღწერილობას პეტრასთან დაკავშირებით“ (იქვე, გვ. 42). შემდეგ გ. გრიგოლიას მოჰყავს პროკოფის ცნობები ლაზიკის განსახლებასთან დაკავშირებით: - „პროკოფი კესარიელი შრომის იმ ნაწილში, სადაც საუბარია ხოსროს მიერ ქ. პეტრასა და შემდეგ რომაელთა (დაგისთეს ხელმძღვანელობით) და სპარსთა (მერმეროეს სარდლობით) ჯარების ახალი კონცენტრაციის შესახებ, იძლევა ცნობებს მდინარე ბოასის, ლაზთა დასახლებული ადგილების (მათი ქალაქებისა და ციხე-ქალაქების) შესახებ: „...ბოასი, ამიერიდან ფასისად წოდებული, განაგრძობს მდინარებას ნაოსნობისათვის გამოსადეგი ვიდრე ევქსინად წოდებულ ზღვამდე, სადაც მისი შესართავია, და მის ორივე მხრით ლაზიკე არის. მაგრამ მარჯვნივ მთელი ის ქვეყანა დიდ მანძილზე, ვიდრე იბერიის საზღვრებამდე, დასახლებულია ადგილობრივი მცხოვრებლებით, ლაზთა სოფლები ხომ აქ ყველა მდებარეობს მდინარის აქეთა ნაპირას და ქალაქებიც მათ ძველთაგანვე აქ აუშენებიათ, მათ შორის არის არქეოპოლისი ძალიან გამაგრებული, სევასტოპოლიც არის აქ და პიტუინტის სიმაგრეც, ხოლო სკანდა და სარაპანი-იბერიის საზღვრებისაკენ, ყველაზე შესანიშნავი ქალაქები კი მაინც არის აქ როდოპოლისი და მოხირისი. მდინარის მარცხნივ, ისეთ მანძილზე, რომელსაც ერთ დღეში გაივლის მსუბუქად დატვირთული კაცი,

ლაზიკის საზღვრებია, ხოლო ეს მხარე მოსახლეობას მოკლებული ჩანს, ამ მხარის მეზობლად რომაელები ცხოვრობენ, რომელთაც პონტოელები ეწოდებოდათ, ლაზიკის მიწა-წყალზე იმ ადგილას, სადაც ადამიანებს არასოდეს არ უცხოვრიათ, იუსტინიანე მეფემ ჩემს დროს ქალაქი პეტრა გააშენა“- წერს პროკოფი კესარიელი. გ. გრიგოლია განაგრძობს - მდ. ფასისის ნაპირებზე ლაზების დისპროპორციული განსახლების ასეთივე სურათს იძლევა პროკოფის შრომის სხვა ადგილიც, სადაც საუბარია ევქსინის პონტოსპირა ხალხებსა და მათ მეზობლებზე: „...ზოგიერთები ამბობენ (გულისხმობენ ესქილეს, ჰეროდოტეს), რომ აქ ფასისი ორად ჰყოფს ხმელეთს. ჩამომდინარე წყლის მარცხნივ არის აზია, ხოლო მარჯვნივ ევროპად იწოდება. ევროპის ნაწილშია ლაზთა ყველა საბინადრო ადგილი, ხოლო მეორე ნაწილში მოხსენიების ღირსი არც რაიმე ქალაქი აქვთ ლაზებს, არც სიმაგრე და არც დაბა, გარდა იმისა, რომ რომაელებმა იქ პეტრა ააშენეს წინათ“, როგორც ვხედავთ, პროკოფის შრომის აქ მოყვანილი ორივე ადგილი შინაარსობრივად ერთგვაროვანია და ძალზე საინტერესო, მრავალფეროვან ინფორმაციას იძლევა ლაზიკის ისტორიისა და განსაკუთრებით, ისტორიული გეოგრაფიისათვის. აქ საუბარია ლაზიკის სამხრეთ საზღვარზე, ციხე-ქალაქთა გვარობაზე, მათ განლაგებაზე, მოსახლეობის განსახლებაზე და სხვ. მაგრამ, სამწუხაროდ, როგორც ფიქრობენ, სწორედ შრომის ეს ნაწილია ე.წ. „შეცდომებითა“ და ურთიერთსაწინააღმდეგო დებულებებით სავსე, რაც პროკოფისადმი და საერთოდ, ბერძენ მწერალთა ცნობებისადმი სკეპტიკურად განაწყოებს მკვლევართა დიდ ნაწილს. აკად. ს. ყაუხჩიშვილის აზრით, „ეს ცნობები ბევრგან არეულია, ერთიმეორეს არ ეთანხმება, ან ჩვენს თანამედროვე საისტორიო მწერლობაში შემოღობული არაა“. აკად. ნ. ბერძენიშვილი მისთვის

დამახასიათებელი მთელი სიღრმე-სიგანით იხილავს ადრებიზანტიური ხანის ლაზიკის ისტორიის საკითხებს და საერთოდ, ნდობას უცხადებს პროკოფის ცნობებს საქართველოს რომ ეხება, მაგრამ საკამათო ადგილების შესახებ შენიშნავს, რომ, როგორც „ჩანს (პროკოფი) შტაბში წარმოდგენილ მოხსენების საფუძველზე ადგენს თავის მოთხრობას და ერთიმეორეში ურევს ცნობებს...“ და იქვე მიგვითითებს, რომ მეტი სიფრთხილით მოგვეკიდოთ ბერძენ მწერალთა ცნობებს. ჩვენთვის განსაკუთრებული მნიშვნელობა აქვს დ. მუსხელიშვილის, როგორც ისტორიული გეოგრაფიის წამყანი სპეციალისტის, შეხედულებას პროკოფი კესარიელის ცნობების რაობა-ღირებულების შესახებ, მით უფრო, რომ იგი საგანგებოდ ჩერდება მოყვანილი ცნობების საჩოთირო ადგილებზე და მას შემდეგ, რაც ნდობას უცხადებს პროკოფი კესარიელს, როგორც კომპეტენტურ ისტორიკოსს, იქვე დასძენს, რომ „რიონის მარცხენა ნაპირის სრული დაუსახლებლობის შესახებ მისი აზრი შეცდომა უნდა იყოს“-ო, რასაც ფაქტიური მასალით ადასტურებს. თუმცა იქვე დასძენს, რომ „პროკოფი კესარიელის ზემოხსენებულ ჩვენებებზე დამყარებული წარმოდგენა მარცხენა რიონისპირეთის დაუსახლებლობის შესახებ ადრებიზანტიურ ხანაში, ფაქტიურად, შესაძლებელია ამ ჩვენებათა არასწორი ინტერპრეტაციის შედეგი იყოს“-ო, რაშიც შეუძლებელია არ დავეთანხმოთ პატივცემულ ავტორს - წერს გ. გრიგოლია და განაგრძობს: როგორც უკვე ითქვა, ჩვენი აზრით, მთავარი შეცდომა ის არის, რომ პროკოფისეული ბოას-ფასისი არასწორადაა გაიგივებული რიონ-ყვირილასთან. პროკოფის ცნობით, ფასისის მარჯვენა ნაპირზე „მთელი ის ქვეყანა დიდ მანძილზე ვიდრე იბერიის საზღვრებამდე დასახლებულია ადგილობრივი მცხოვრებლებით“, თუკი ფასისი რიონია, როგორც ეს ამჟამად არის მიღებული, სრულიად გაუგებარ-

ია, რა უნდა რიონის მარჯვნივ იბერიის საზღვრებს; როგორც ანტიკური, ისე ბიზანტიური და მომდევნო ხალხებისათვის ასეთი საზღვრების ძიება რიონის მარჯვენა ნაპირზე უაზრობაა. რა მიმართულებითაც არ უნდა წავიდეთ, რამდენიც არ უნდა ვიაროთ, რიონის მარჯვენა სანაპიროზე, ვერც ერთ წერტილში იბერიის საზღვრებს ვერ მივაღებთ, მით უფრო, ვიცით, რომ პროკოფისავე არაერთგზისი ჩვენებით ასეთი სასაზღვრო ხაზი, ხსენებული დროისათვის, სკანდა-შორაპანთან გადის. ეს პირდაპირ არის მითითებული პროკოფის ცნობის იმ ნაწილში, სადაც საუბარია ფასისის მარჯვენა ნაპირას გაშენებულ ქალაქებზე და ციხეებზე: „მათ შორის არის არქეოპოლისი, ძალიან გამაგრებული, სევასტოპოლიც არის აქ და პიტიუნტის სიმაგრეც, ხოლო სკანდა და სარაპანი - იბერიის საზღვრებისაკენ, ყველაზე შესანიშნავი ქალაქები კი მაინც აქ როდოპოლისი და მოხირისია“. როგორც ცნობილია, როდოპოლისი თანამედროვე ვარციხეა რიონისა და ყვირილა-ხანისწყლის შესართავთან, მოხირის კი დაბლაგომთან ვარაუდობენ. ე.ი. ორივე ეს ქალაქი რიონის მარცხენა სანაპიროზე მდებარეობს, რომ არაფერი ვთქვათ სკანდასა და შორაპანზე. პროკოფის ცნობის მიხედვით კი, ისინი მდ. ფასისის მარჯვენა სანაპიროზეა მითითებული. აქაც აშკარა შეუსაბამობაა ფასის-რიონის მიმართ. ჯერ კიდევ იუსტინიანეს ნოველების ავტორმაც იცის, რომ არქეოპოლისი და როდოპოლისი, უდიდესი და ძველი სიმაგრეებია“, ხოლო შემდეგ პროკოფი კესარიელი პირდაპირ მიუთითებს და ხაზს უსვამს, რომ “ყველაზე შესანიშნავი ქალაქები კი მაინც არის აქ როდოპოლისი და მოხირისი“. ყოველივე ეს იცის პროკოფიმ, უფრო სწორად, მისმა ინფორმატორმა, მაგრამ, თუ ეს ფასისი რიონია, მაშინ შეცდომას უშვებს, როცა მათ მდინარის მარჯვენა ნაპირის ქალაქებად მიიჩნევს, რაც ნაკლებად სარწმუნოა. აქაც ისეთივე დასკვნა უნდა

გაკეთდეს, როგორც ლაზიკა-იბერიის საზღვრებთან დაკავშირებით მივიღეთ: კერძოდ, ამ ეტაპზე პროკოფის ფასისი რიონი არ არის – წერს გ. გრიგოლია. ის აგრძელებს - საკითხით დაინტერესებულ მკვლევარებს განსაკუთრებით აღელვებთ პროკოფის ცნობის ის ადგილი, სადაც საუბარია მდ. ფასისის მარცხენა სანაპიროზე, რომელიც „მოსახლეობას მოკლებული ჩანს და ამ ნაწილში არც რაიმე ქალაქი აქვთ ლაზებს, არც სიმაგრე და არც დაბა მოხსენიების ღირსი“. თუ პროკოფისეული ფასისი თანამედროვე რიონია, საქმე ეხება იმერეთის დიდ ნაწილს, მთელ გურიასა და აჭარას, ე.ი. ისტორიული კოლხეთის საუკეთესო ნაწილს, სადაც, როგორც უკანასკნელი დროის არქეოლოგიური ძიების შედეგები მოწმობენ, აღმოცენდნენ ადრეანტიკური და ელინისტური ხანის ქალაქური ცენტრები: ვანი, დაბლა გომი, ფასისი, ფიჭვნარი და აფსაროსი“ (გ. გრიგოლია, “ეგრის-ლაზიკის სამეფოს საისტორიო პრობლემები“, 1994, გვ. 32).

გ. გრიგოლიას ამ ვრცელი ამონარიდიდან ჩანს, რომ ის ამ შემთხვევაში არ ეთანხმება გავრცელებულ თვალსაზრისს, რომ ვარციხე არის როდოპოლისი, რადგანაც, პროკოფის ცნობით როდოპოლისი მდებარეობდა ფასისის მარჯვენა სანაპიროზე (ისევე, როგორც სკანდა და სარაპანი, ხოლო ვარციხე რიონის მარჯვენა სანაპიროზე არ მდებარეობს, მაშასადამე როდოპოლისიც სხვაგანაა საძებნი, ალბათ ჭოროხის ხეობაში). შორაპანზეც იგივე ითქმის. პროკოფის სარაპანა ფასისის მარჯვნივ მდებარეობდა, რაც შეეხება ზესტაფონის შორაპანს, ის რიონის შენაკად ყვირილას მარჯვნივაც კი არ მდებარეობს, არამედ ძირულას მარჯვნივ.

გ. გრიგოლია დაასკვნის - „ერთი სიტყვით პროკოფის ყველა ცნობა, რაც გაუგებარი და ურთიერთსაწინააღმდეგოა რიონ-ფასისთან კავშირში, სავსებით ნათელი და ლოგიკურია ფასის-ჭოროხთან მიმართებაში“ (იქვე, გვ. 53).

ხოლო სპარსეთ-პეტრას გზასთან დაკავშირებით წერს - „პროკოფი კესარიელი პეტრას ყოველთვის მდ. ფასისთან კავშირში იხსენიებს და მისი ნიშანდობლივი ლოკალიზაცია მხოლოდ და მხოლოდ ფასისთან მიმართებაში არის შესაძლებელი...“ (იქვე, გვ. 55). მდ. ფასისი კი ჭოროხია, სპარსელთა ომები მის ხეობაში იმართებოდა. აქ გადიოდა ის მნიშვნელოვანი გზა, რომელიც პეტრას დვინთან აკავშირებდა.

სპარსეთის შაჰი კლარჯეთის გზაზე

მეფე ხოსრო რამდენჯერმე გაემართა ლაზიკაში პეტრას ციხე-სიმაგრის ასაღებად, ასევე სპარსეთიდან პეტრასაკენ რამდენჯერმე გაემგზავრა სპარსთა ჯარები სხვა მთავარსარდლების მეთაურობით. პროკოფი კესარიელი აღწერს მათ გზას, როგორც ერთი, ისე მეორე მიმართულებით, მაგალითად სპარსთა ჯარებმა პეტრასთან ცხარე შებრძოლების შემდეგ უკან დაიხიეს და დაბრუნდნენ თავიანთ დასასვენებელ ქვეყანაში (ბანაკებში), სადაც საერთოდ ისინი იზამთრებდნენ, აღიდგენდნენ ძალებს და უკანვე, პეტრასთან ბრუნდებოდნენ. ასეთი ადგილი ყოფილა პერსარმენიაში ქ. დვინი და მათ გარშემო სოფლები, რომელთაც ჩამოთვლის კიდევ პროკოფი. საერთოდ ის წერს სპარსთა გზის შესახებ, კერძოდ ისინი სპარსეთიდან ჯერ შედიოდნენ პერსარმენიაში, შემდეგ კი იბერიის რაღაც ნაკვეთის გავლის შემდეგ – ლაზიკაში.

შებრძოლებები პეტრასთან იყო პირველხარისხოვანი საქმე სპარსთა მეფისათვის, ამიტომაც ის ბრძოლისუნარიანობის შენარჩუნების მიზნით სპარსეთიდან პეტრასაკენ ყველაზე მოკლე და ამავე დროს უხიფათო გზით წაიყვანდა თავის ჯარებს, ეს ბუნებრივია, ჯარი დასვენებული უნდა ყოფილიყო. და ამავე დროს ახლოს მომარაგების წყაროსთან, ე.ი. პერსარ-

მენიასთან და ასევე იბერიასთან, რომელიც სპარსთა მიერ იყო დაპყრობილი. მაშასადამე ხოსრომ თავისი ჯარები დვინიდან პეტრასკენ წაიყვანა ყველაზე მოკლე გზით. რომელია ეს გზა? თუ ძველ რუკებს დავხედავთ, შევამჩნევთ, რომ დვინი-პეტრას შემაერთებელ ყველაზე მოკლე გზებს უნდა გაეგლოთ ქართლის პროვინციები კოლა-არტაანი, კლარჯეთი, ჭოროხის ხეობა, შემდეგდროინდელი ართვინი და ჭოროხის გაყოლებით უშუალოდ მიადგებოდნენ პეტრას. ეს გზები, ამჟამად კი, ერთადერთი არიან ამ მხარეში. საქმე ისაა, რომ დვინ-კოლა-არტაანსა და კლარჯეთს შორის ზღვის დონიდან 2500-3000 მეტრზე აღმართულია ქედი არსიანი. ამჟამად, არსიანის ქედზე გადის ორი მთავარი გზა – რომელიც ქ. არტაანს აერთებს ქ. არტანუჯთან (კლარჯეთში) და ქ. ართვინთან (ჭოროხზე), ერთი უფრო ჩრდილოეთითაა, მეორე სამხრეთით.

ვფიქრობთ, რომ ხოსრომ ისარგებლა არტაან – არტანუჯის დაკავშირებული გზით, რადგანაც ეს უფრო მოკლეა პირველთან შედარებით, თანაც უფრო ნაკლები დაბრკოლებებია მასზე.

ქ. არტაანი და არტაანის პროვინცია უშუალოდ ემეზობლება ერუშეთს და სამცხის პროვინციებს (ე.ი. იყო ისტორიული იბერია) და ის მართლაც ძვეს პერსარმენიასა (ანის-დვინის ქვეყანას) და კლარჯეთ-ლაზიკას შორის.

არტაან-არტანუჯ-ართვინის შემაერთებელი გზა, როგორც ვთქვით, გაივლიდა არსიანის ქედს, რომლის უღელტეხილი მდებარეობს ზღვის დონიდან 2687 მ. სიმაღლეზე. მის ახლოს ახლაც მდებარეობს სოფელი „კანდრიდი“. ეს სიტყვა „კანდრ“ ძალზე გვაგონებს პროკოფი კესარიელის მიერ აღწერილ ცნობას, რომ იბერიასა და ლაზიკას შორის მდებარეობდა „სკანდას“ ციხე (კანდ – სკანდ). აღსანიშნავია, რომ არსიანის ამ უღელტეხილთან ახლო ძველი ციხე-სიმაგრეა, რომელსაც, ამჟამად, „ქინძის ციხე“ ეწოდება. ჩვენი აზრით ფუძე „ქინძ“ და

„სკანდ“ ასევე ეტიმოლოგიურად ახლოა ერთმანეთთან (კინდ(d) – სკანდ). პროკოფის აღწერიდან ვიცით, რომ სკანდას ციხის ახლომახლო არ მოდიოდა მოსავალი, იყო ძალზე მთიანი იმდენად, რომ აქ ვენახი არ ხარობდა და ღვინოც არ ჰქონდათ. ცნობილია, რომ საბჭოთა ეპოქის ისტორიკოსები პროკოფის მიერ აღწერილ სკანდას ციხედ მიიჩნევდნენ თერჯოლის რაიონში ამჟამადაც არსებულ „სკანდეს“. საკუთარი თვალთ გვინახავს, რომ თერჯოლის სკანდე მდებარეობს სამიწათმოქმედო უბანში, რადგან მოდის ყოველგვარი სახის მოსავალი და ცხადია ხარობს ვენახიც, ხოლო არსიანის ქედზე 2600 მეტრზე მდებარე ქინძოტამალის ანუ „ქინძის ციხე“ ნამდვილად იდენტურია პროკოფის მიერ აღწერილი უმოსავლო და პირქუშ რეგიონთან. როგორც ჩანს აქვე იყო მეორე ციხეც – სარაპანა. თ. ხუციშვილის მიერ გამოცემული „ტაო-კლარჯეთის ხუროთმოძღვრული ძეგლების“ რუკის მიხედვით აღნიშნულ არტაან-არტანუჯის შემადგენლობებელ გზაზე მდებარეობდა არპალი, რომელიც ჩვენი აზრით ეტიმოლოგიურად წააგავს სარაპან-შორაპანს. საერთოდ, ქართველებით დასახლებულ ქვეყნებში ტოპონიმები ხშირად მეორდებოდა. მაგალითად, აღნიშნულ რუკაზე, თურქეთში პარხალთან ახლოსაა ქალაქი „წითელი წყარო“ (შდრ. საქართველოს „წითელწყარო“) ციხე „მუხურგული“ (სპერსა და კავკასიელების ციხის შუა, ჭოროხზე). „მუხურგული“ ეტიმოლოგიურად ძალზე ახლოა პროკოფის მიერ მრავალგზის აღნიშნულ „მუხურისთან“. აქვეა „ორჯოხის მთა“, რომელიც გვაგონებს „ორჯონი“-ს. აქედან „ორჯონიკი“ (ორჯონელი) – ორჯონიკიტა საგვარეულოს ადგილი. აქვეა „ვანის ხევი“ (შდრ. ვანი), „დახუგეთი“ (შდრ. „ზუგდიდი“) და სხვა უამრავი. იმის გამო, რომ პროკოფი კესარიელის მიერ ნახსენები „სკანდა“ და თანამედროვე თერჯოლის რაიონში მდებარე „სკანდე“ ეტიმოლოგიურად იდენ-

ტურია, არ იძლევა მათი იგივეობის საფუძველს. „სკანდა“ უამრავი შეიძლებოდა ყოფილიყო საქართველოს ყველა კუთხეში. (შდრ. სტრაბონის „სკანდისის მთები“). ასევე უნდა ყოფილიყო მრავალი „სარაპანა“ (შორაპანი). მე ვფიქრობ თანამედროვე „სარფი“ და „სარაპანა“ ეტიმოლოგიურად ახლოა ერთმანეთთან, აღსანიშნავია, რომ თანამედროვე ოზურგეთსაც XV ს-ში (და უფრო ადრე) შორაპანი ერქვა. ამიტომაც, იმის გამო, რომ ზესტაფონთან გვაქვს პუნქტი „შორაპანი“ არ არის საფუძველი მისი „სარაპანად“ გამოცხადებისა. ასეთი სარაპანა – როგორც ვთქვით – მრავალი უნდა ყოფილიყო.

მაშასადამე ჩვენი აზრით, სპარსული ჯარი პეტრაში ჩავიდა არა თბილისის, ლიხის ქედისა და მთელი დასავლეთ საქართველოს გავლით (ამ გზით ჯარი ძალზე დაიქანცებოდა და ბრძოლისუნარიანობას დაკარგავდა), არამედ სპარსეთ-პეტრას დამაკავშირებელი უმოკლესი გზით, რომელიც როგორც პროკოფი ხშირად აღნიშნავს: გაივლიდა პერსარმენიას (დვინის ქვეყანას), შემდეგ იბერიას (ჩვენი აზრით ეს იყო კოლა-არტაანი) და მდ. ჭოროხის გაყოლებით სწრაფად შევიდნენ პეტრას რეგიონში.

თვალხილული ფაქტია, რომ შეუძლებელია პროკოფი კესარიელის მიერ აღწერილი ლაზიკა იყოს დასავლეთ საქართველო მთლიანად, რადგანაც პროკოფი მუდამ ხაზგასმით მიუთითებს, რომ „ლაზიკა“ არის კლდოვანი რეგიონი, სადაც არის მაღალი მთები, მოედინება ჩქარი მდინარეები. მაგალითად იმდენად ჩქარი ფასისი, რომ ზღვის წყალსაც კი არ ერევა შესართავში. იმდენად კლდოვანია ლაზიკა, რომ ზღვა მის კლდეებს ეხეთქება და ეს კლდეები უშუალოდ ზღვას გადაჰყურებს. მრავალჯერ აღწერს ამას პროკოფი და იმეორებს ყველა თხზულებაში. მაგალითად ის წერს, რომ სკანდასა და სარაპანის ციხეებთან არ მოდის მოსავალი, არის მაღალი მთები, არ ხარობს ვე-

ნახი. თერჯოლის სკანდა ზღვის დონიდან სულ რაღაც 100-200 მეტრზე მდებარეობს და როგორც ითქვამს ამ რეგიონში უხვი და ყოველი სახის მოსავალი მოდის. სარაპანაც მსგავსადვე უმოსავლო კლდეებში მდებარეობს, ზესტაფონის შორაპანი კი ზღვის დონიდან 170 მეტრზეა და უხვმოსავლიანია. საერთოდ, როგორ შეიძლება ითქვას დასავლეთ საქართველოზე, რომ ის საშინელი ცამდე აწვდილი კლდეების ქვეყანაა მაშინ, როცა დასავლეთ საქართველოს ვრცლად გაშლილი ვაკე ზღვის დონიდან სულ რამდენიმე მეტრია და ვრცლად გაშლილი უზარმაზარი დაბლობია! ეს არაა პროკოფის „ლაზიკა“! მაგრამ, საკმარისია ფასისად მივიჩნიოთ მდ. ჭოროხი, უმაღლვე მივხვდებით თუ რომელ ქვეყანას უწოდებს პროკოფი ლაზიკას. ცხადია ესაა ტრაპიზონის სანახები და ამის შემდეგ ქვეყანა, რომელსაც ქართული წყაროები უწოდებენ „ზღვისპირი ბოლო კლარჯეთისა“ და საერთოდ კლარჯეთი თანამედროვე აჭარა-გურიასთან ერთად. კლარჯეთ-ლაზიკის მთებია არსიანის თითქმის 3000 მეტრი სიმაღლის ქედი, კარჩხალის 3000 მეტრზე უფრო მაღალი მასიური მთები, პონტოს ასევე 3000 მეტრზე მაღალი ქედი, მისი შტო ორჯოხი, ასეთივე სიმაღლის მთების მასივი, საერთოდ ესაა ჭოროხის ხეობა, თავისი კლდეებით და მაღალი მთებით, ესაა უვრცელესი რეგიონი, რომლის ფართობი მეტია მდ. რიონის აუზზე. აი, აქ კი უნდა ვეძიოთ ჩვენი სკანდა, სარაპანისი, არქეოპოლისი, მუსურისი, როდოპოლისი, ფასისი და სხვა ქალაქები. აქ არქეოლოგებს დიდი აღმოჩენები ელით.

პროკოფის „ლაზიკა“ იყო ძირითადად „კლარჯეთის ქვეყანა“. შესაძლოა, ლაზთა მეფეების შემდეგდროინდელი მემკვიდრეები იყვნენ „კლარჯთა ხელმწიფეები“ ლეგიტიმური თვალსაზრისით, აქედან იყო VI ს-ში გუარამ კურაპალატი, შემდეგ ქართლის ხელმწიფე ბაგრატიონები თავიანთ წარმოშობასაც აღნიშ-

ნულ (ლაზიკის) რეგიონს, კერძოდ, სპერს უკავშირებენ, თავიანთ საგვარეულოში გამოყოფდნენ „კლარჯ“, „არტანუჯელ“ და სხვა მეფე-ხელმწიფეებს. შესაძლოა „კლარჯი ხელმწიფეების“ შტო თავის ლეგიტიმურ უფლებამოსილებას უკავშირებდა ლაზთა მეფეებს (მაგ. VI ს-ში ასეთები იყვნენ წათე, გუბაზი, და სხვები). თუმცა მათ ძირითადი ლეგიტიმურობის საყრდენად მიიჩნდათ ფარნავაზიან – ხოსროანთა მემკვიდრეობა (ვახტანგ გორგასალის ქალიშვილი შეირთო გუარამ ბაგრატიონმა). შეიძლება ვივარაუდოთ, რომ წათე, გუბაზი და სხვა ლაზი მეფეები გვართ ბაგრატიონები ანდა მათი მონათესავენი იყვნენ.

კლარჯეთის ბზა სკანდადან სარაპანამდე

ქინძის ციხე, როგორც მრავალჯერ აღინიშნა, მდებარეობს არსიანის ქედზე, არტაან-არტანუჯის შემაერთებელი გზის მარჯვენა მხარეს (გზიდან 3-4 კმ-თაა დაშორებული), სოფელ ქინძოტამაღთან ახლოს (ქინძოტამაღს თურქულად „ბაგდუქენ“ ჰქვია). იქვე (ქინძოტამაღიდან სამხრეთით 4-5 კმ-ში) მდებარეობს მსგავსი სახელის მქონე სოფელი – კანდრიდი (თურქულადაც ეს სახელი — „კანდრიტი“ ჰქვია, იქვეა ეკლესიის ნანგრევი). ჩვენი თვალსაზრისით, როგორც აღინიშნა, ერთი და იგივე ეტიმოლოგიის სამი პუნქტის ერთმანეთთან თითქმის მიჯრით არსებობა (ქინძის ციხე, ქინძოტამაღი, კანდრიდი) მიუთითებს, რომ არსიანის ქედის ამ მონაკვეთზე „კანდ“, „ქინდ“ (ქინძ) ფუძის მქონე რაღაც მნიშვნელოვანი პუნქტი არსებობდა. ესაა, ჩვენი აზრით „სკანდა“ – სახელგანთქმული ლაზური ციხე იბერიის საზღვართან. მისი ნაშთია სახელები – კანდრიტი, ქინძოტამაღი და ქინძი (იხ. დიმიტრი დუნდუას 2007 წ. რუკა „შავშეთი“ და თ. ხუციშვილის 2004 წ. რუკა ტაო-კლარჯეთი).

როგორც ვიცით, სკანდას ციხესთან ახლოს მდებარეობდა მეორე ლაზური ციხე, ასევე იბერიის საზღვართან – სარაპანა. ჩვენი აზრით, ამ სახელის თანამედროვე სახეცვლილებაა „არფალი“, რომელიც მდებარეობს შავშეთში ახლოს არტაანთან, ანუ ძველ ისტორიულ იბერიის მხარესთან ახლოს. არფალის მეორე სახელია ზენდაბა, ქალაქ შავშეთიდან რამდენიმე კილომეტრითაა დაშორებული. ამჟამინდელი ქინძის ციხე და არფალი ერთმანეთს უკავშირდებიან ადგილობრივი მნიშვნელობის გზით, როგორც აღინიშნა. არფალიდან გზა ჯერ მიდის სოფელ ხანთუშეთში (ესაა თურქული ჰანლი), ხანთუშეთიდან კი ორი ასევე ადგილობრივი მნიშვნელობის გზა მიემართება არსიანის ქედისაკენ. ერთ-ერთი, სამხრეთით არსებული, გაივლის მდინარეთა (ნაკადულთა) სათავეებს და აღის არსიანის ქედზე ქინძის ციხესთან ახლოს. ჩვენი აზრით, შესაძლოა ამ გზით, ანუ სკანდა (ქინძის ციხე) სარაპანა (არფალის) გზით გაიარა პეტრაში მიმავალმა სპარსეთის შაჰმა ხოსრომ. მართლაც, ეს გზა შედის შავშეთში, საიდანაც ართვინ-ბორჩხას გზით, ანუ ჭოროხის ხეობის გზით შედიოდნენ პეტრაში, თუმცა, შესაძლოა ხოსრო არტანუჯის გზითაც შევიდა პეტრაში.

როგორც ითქვა, ჩვენი გამოკვლევით სკანდა არის თანამედროვე არსიანის ქედზე (ისტორიული არტაანის პროვინციაში) კლარჯეთისკენ (არტანუჯისკენ) მიმავალ გზაზე სოფელ „კანდრიდთან“ მდებარე ერთ-ერთი ძველი ციხესიმაგრე. სოფ. „კანდრიდის“ სახელწოდება აღნიშნულია „ტაო-კლარჯეთის ხუროთმოძღვრული ძეგლების“ რუკაზე, რომელიც 2004 წელს დაიბეჭდა თ. ხუციშვილის, კ. შენგელიას, შ. მაჭავარიანისა და ვ. სილოგავას მიერ. სოფ. კანდრიდთან არსიანის ქედზევე არის სოფ. ქინძოტამალი და ციხე-სიმაგრე „ქინძის ციხე“. ეტიმოლოგიურად „კანდრიდი“, „ქინძოტამალი და „ქინძის ციხე“ ძალზე ახლოა „სკანდასთან“ (კანდრიდ – სკანდა). სოფ. ქინძოტამალსა და ქინძის ციხეს შორის გადის

გზა, რომელიც აერთებს არტაანს არტანუჯთან. ეს გზა ლონგოთხევის ახლოს არტანუჯისწყლის ხეობაში გადის.

არსებობს მეორე გზაც, რომელიც სხვა ხეობაში გადის და ასევე აერთებს არტაანს ართვინთან. ეს გზა გაივლის შავშეთს, აქ ქალაქ შავშეთის ახლოს არის სოფელი „არფალი“, შეუძლებელია არ აღინიშნოს, რომ არფალი ეტიმოლოგიურად ძალზე ახლოა „სარაპანასთან“ (სარაპან-არფალ). ჩვენ ვიცით, რომ გზა, რომელიც აერთებდა იბერიას ლაზიკასთან, გადიოდა ციხე-სიმაგრეებზე სკანდასა და სარაპანზე (სოფელ არფალთან მდებარეობს ძველი ციხე-სიმაგრე „ქვათეთრისი“).

სოფელი კანდრიდი და სოფელი არფალი ერთმანეთს უერთდებოდნენ ძველადაც. ამას მიანიშნებს ის, რომ 1998 წ. დაბეჭდილი საქართველოს „ზოგადგეოგრაფიული რუკის“ მიხედვით (რედაქტორი მ. რაზმაძე) ეს სოფლები ერთმანეთს ამჟამადაც უერთდება ე.წ. „საველე გზით“ ანუ ძალზე უბრალო, უხარისხო გზით, კერძოდ, არტანუჯ-არტაანის შემაერთებელ გზაზე, იქ, სადაც არის 2657 მ სიმაღლის უღელტეხილი. ერთ-ერთი გვერდითი გზა მიემართება ჩრდილოეთისკენ, რომელსაც დაახლოებით 6-7 კმ-ში დასავლეთიდან უერთდება აღნიშნული საველე გზა, რომელიც 25-28 კმ-ის შემდეგ შედის არფალში. ჩანს, ამ გზით შედიოდნენ იბერიიდან ლაზიკაში სპარსელები.

სკანდა-კანდრიდი კლარჯეთის გზაზე

(მთა „კანდლი“, სოფელი „ქინძოტამალი“, ნამონასტრალი „კანდრიდი“, ციხე „ქინძი“ – ერთად თავმოყრილნი – ისტორიულ „სკანდას“ რეგიონში)

თანამედროვე არტანუჯი არტაანს უერთდება საავტომობილო გზით, რომლის შუა მონაკვეთს, არსიანის ქედის გადაკვეთის ადგილს, წარმოადგენს უღელტეხილი იაღნიზჩამ

ზღვის დონიდან 2657 მეტრ სიმაღლეზე. თვითონ გზა არტანუჯიდან უღელტეხილამდე ფაქტიურად გადის უზარმაზარი ქედის ძირში, რომლის მწვერვალის სიმაღლე არის 3068 მეტრი ზღვის დონიდან. ამავე უღელტეხილს არტანუჯიდან უერთდება ასევე ყამირი სასოფლო გზა, რომელზეც ამჟამადაც მდებარეობს სოფელი „ლონგოთხევი“. აღნიშნულ უღელტეხილს სხვადასხვა რუკებზე ეწოდება „კანდრიდი“, „ქინძოტამალი“, იქვე ახლოსაა მწვერვალი „კანდილის“ სახელწოდებით.

კანდრიდი, ქინძ (კანდ) იძლევა საფუძველს ვიფიქროთ, რომ ბერძენი მწერლების მიერ ნახსენები ციხე-სიმაგრე „სკანდა“, რომელიც ისე მალა და მიუდგომელ ადგილას მდებარეობდა უნაყოფო რეგიონში, რომ მასზე მხოლოდ ზურგით აჰქონდათ სურსათი, არის არა იმერეთის „სკანდე“, არამედ არსიანის ქედის აღნიშნული უღელტეხილის გზაზე მდებარე „კანდრიდი“. არტანუჯ-არდაგანის საავტომობილო გზაზე მდებარე არსიანის ქედის უღელტეხილ „იალნიზჩამ“-ის მახლობლად, როგორც აღინიშნა, არსიანისავე ქედზე მდებარეობს ერთ-ერთი 2412 მ სიმაღლის მთა (მწვერვალი) სახელწოდებით „კანდილი“ (გზიდან 20-30კმ დაშორებით), ხოლო თვით გზაზე მდებარეობს სოფელი „კარადჯასუ“. ეტიმოლოგიურად იმითაა საინტერესო ეს სახელები, რომ ისინი ახლოა პროკოფის მიერ ნახსენებ „სკანდასთან“ – „სკანდა“, „კანდილი“ (ფუძეა სკანდ-კანდ), ამავე ფუძეთა წრეს უახლოვდება „კარად“ (კარადჯასუ), ამიტომ საფიქრებელია, რომ „სკანდას“ ცნობილი ციხე-სიმაგრე სწორედ თანამედროვე არტანუჯ-არდაგანის გზაზე მდებარეობდა. მით უმეტეს, რომ ეს გზა კონსტანტინე პორფიროგენეტის ცნობით, XI-შიც საერთაშორისო მნიშვნელობისა იყო და ის შავ ზღვასთან აკავშირებდა არა მხოლოდ იბერიას, არამედ არმენიასაც. არტანუჯში, კონსტანტინე პორფიროგენეტის ცნობით, ამ გზით სირიის საქონელიც კი შედიოდა. არტანუჯიდან ჭოროხის გზით ამ საქონელს ადვილად ჩაი-

ტანდნენ შავი ზღვით ბიზანტიაში. ამ აზრს ამტკიცებს ისიც, რომ ამ უღელტეხილის სიახლოვეს ასევე მდებარეობს ციხე „ქინძი“ და სოფელი „ქინძოტამალი“, აქვეა ნამონასტრალი „კანდრიდი“; ე.ი. გვაქვს მთა „კანდილი“, სოფელი „ქინძოტამალი“, ციხე „ქინძი“ ყველა სიტყვა – „კანდ-ქინდ“ ფუძით, ეტიმოლოგიურად ახლო სიტყვა „სკანდას“ ფუძესთან.

პირველი საეპისკოპოსოები კლარჯეთ-მცხეთის გზის პირზე

ბიზანტია-იბერიის დამაკავშირებელ გონიო-ართვინ-არტანუჯ-მცხეთის საერთაშორისო გზის პირას შედარებით განვითარებული იყო ადგილობრივი ეკონომიკა, წარმოქმნილა ქალაქური ტიპის დასახლებები. ამით უნდა იყოს გამოწვეული ის, რომ IV-IX საუკუნეთა ქართული საეპისკოპოსოების ერთი ნაწილი ამ გზის პირას იყო განლაგებული. საეკლესიო წესების თანახმად ეპისკოპოსი ქალაქში იჯდა, მას კათედრა ქალაქში უნდა ჰქონოდა. ჩანს, აღნიშნული გზის პირის ქალაქური ტიპის დასახლება იძლეოდა საშუალებას საეპისკოპოსო კათედრების დაარსებისა, კერძოდ, ამ გზის პირზეა შემდეგი საეპისკოპოსოები: –

1. ახიზისა;
2. ანჩისა;
3. ერუშეთისა;
4. წყაროსთავისა;
5. კუმურდოსი;
6. წუნდის;
7. მანგლისისა;
8. წალკისა;

საერთოდ საფიქრებელია, რომ ძველქართული საეპისკოპოსოები განლაგებულნი იყვნენ არა მარტო ადმინისტრაციულ (საერისთავო) ცენტრებში, არამედ მნიშვნელოვანი გზების პირასაც. აღსანიშნავია, რომ არც ერთი საეპისკოპოსო არ იყო ქუთაისიდან ურბნისამდე. აქ საერთაშორისო გზის არსებობა კი ამ ვაკუუმს შეავსებდა.

ლაზიკა-იბერია-პერსარმენიის მაკავშირებელი მოკლე გზა

ე. ვეიდენბაუმი და ბ. ყაზბეგის
აღწერა – საერთაშორისო გზისა

VI საუკუნეში ბიზანტიისა და სპარსეთის იმპერიები ერთმანეთს დაუნდობლად ებრძოდნენ კავკასიაში კუთხისათვის, რომელსაც ლაზიკა ეწოდებოდა. პროკოფი კესარიელისა და სხვათა აღწერით ის იყო ზღვისპირას მდებარე კლდოვანი ქვეყანა, ძირითადად ნაკლებ მოსავლიანი, მაგრამ ლაზიკა ყურადღებას იქცევდა თავისი სამხედრო-სტატეგიული მდებარეობით, მასზე გადიოდა სპარსეთ-ევროპის დამაკავშირებელი გზა. მისი ხელში ჩაგდება კი ორივე მხარე იყო დაინტერესებული.

ითქმის 1500 წლის შემდგომ რუსეთის იმპერიაც დაინტერესდა ამ გზით მე-19 საუკუნის 70-იან წლებში. იმუამად ოსმალეთის იმპერიის შემადგენლობაში შემაგავალ ლაზიკა-აჭარა-შავშეთში რუსეთის იმპერიამ სამხედრო დაზვერვის მიზნით შეაგზავნა ოფიცერი გიორგი ყაზბეგი, რომელმაც აღწერა კიდეც ე.წ. „თურქეთის საქართველო“ და წიგნის სახით გამოსცა 1875 წელს. გ. ყაზბეგმა თავისი ძირითადი ყურადღება მიაპყრო ძველთაგანვე არსებულ ბათუმ-ართვინ-არდაგანის გზას, რომელსაც იმუამად ოსმალეთის იმპერია აწესრიგებდა. აღნიშნული გზა ბათუმიდან ართვინამდე მიუყვებოდა მდინარე ჭოროხს, ართვინიდან არდაგანს უერთდებოდა არსიანის ქედზე გადამავალი უღელტეხილით. არდაგანიდან ანუ არტაანიდან ეს გზა უერთდებოდა ყარსს, არზრუმსა და ახალციხეს. როგორც გიორგი ყაზბეგი, ასევე მის შემდგომ ლაზიკაში რუსეთიდან გაგზავნილი მეცნიერი ე. ვეიდენბაუმი თავიანთ მთავრობას არწმუნებდნენ, რომ აღნიშნულ ბათუმ-არდაგანის გზას გააჩნდა უდიდესი საერთაშორისო მნიშვნელობა, რადგანაც ის სპარსეთს ევროპასთან აერთებდა უმოკლესი გზით.

გ. ყაზბეგი პირდაპირ წერდა, რომ გაფართოების შემდგომ შესაძლოა „ეს გზა სპარსეთსა და ევროპას შორის სატრანზიტო მაგისტრალად გადაიქცეს“ (გ. ყაზბეგი, 3 თვე თურქეთის საქართველოში, 1995 წ. გვ. 108). ის ამ გზასთან დაკავშირებით წერს, რომ ბათუმ-არტაან-ყარსის გზატკეცილის სამუშაოების შესასრულებლად ჯერ კიდევ ოსმალეთის იმპერიამ შექმნა კომისია, რომელმაც პრაქტიკულად უცვლელად დატოვა საუკუნეების წინათ არსებული მარშრუტი. ეს იყო „ერთადერთი ხაზი მდინარე ჭოროხზე არტანუჯისაკენ, შემდეგ ყარსისაკენ ან არტაანის გავლით, არტანუჯჩაის გავლით, ან კიდევ თავსკერისა და გიოლის გავლით... სამუშაო დაიწყო ერთდროულად ბათუმსა და არტანუჯში... ვხედავდით ახალმა გზამ როგორ გამოაცოცხლა ეს მხარე. ცხენები უწყვეტად მიემართებოდნენ ართვინისაკენ, მათ ყარსის პური გადაჰქონდათ. პური აქ ცხენებით გადმოაქვთ ართვინის ნავმისადგომთან, აქედან კი ჭოროხით ბათუმში ჩააქვთ (იქვე გვ. 104-106).

როგორც გ. ყაზბეგი, ისე ე. ვეიდენბაუმი თავიანთ ნაშრომებში გამოხატავდნენ იმ ინტერესს, რომელიც რუსეთის იმპერიას გააჩნდა აჭარა-ლაზისტანში. კერძოდ, ყაზბეგი პირდაპირ წერდა: „ამ ინტერესს აძლიერებს ჭოროხის აუზის ისტორიული მნიშვნელობა წარსულში და რაც მთავარია ის როლი, რომელიც მას შეუძლია შეასრულოს მომავალში“ (გ. ყაზბეგი, 3 თვე თურქეთის საქართველოში, გვ. 29).

თუ რა ისტორიული მნიშვნელობა ჰქონდა ჭოროხის აუზს წარსულში, ამის შესახებ გ. ყაზბეგის აზრით ევროპელებმა იცოდნენ სტრაბონისა და არიანეს მონათხრობის მიხედვით, ხოლო სამომავლოდ გზის შესაძლებლობათა შესახებ თვითვე წერდა (იქვე გვ. 29). ესაა, ცხადია, ჭოროხზე გადამავალი საერთაშორისო მნიშვნელობის გზა, რომლის ხელში ჩაგდება იყო რუსეთის იმპერია

გააკონტროლებდა ერზრუმის, ყარსისა და მიმდებარე რეგიონების ეკონომიკას.

მართალია, ყაზბეგის დროს ეს რეგიონი ოსმალეთის ხელში იყო და აღნიშნულ გზასაც ოსმალეთი ადადგენდა, მაგრამ გ. ყაზბეგი ძალზე იყო დაინტერესებული ამ გზის მდგომარეობით და თავის ნაშრომში აღწერს კიდევ ამ გზის სხვადასხვა მონაკვეთებს. მაგ. ერთ ადგილას წერს: „საჭიროა ბათუმიდან არტანუჯამდე აშენდეს სამასი ქვის ხიდი და გვირაბი“ (იქვე, გვ. 108). როგორც ყაზბეგი, ასევე ვეიდენბაუმი გაცემებით აღწერენ ჭოროხსა და მის შენაკადებზე გადებულ უამრავ ძველ ხიდსა და მათ ნანგრევებს. ძველი ქვის თაღოვანი ხიდების და მათი ნაშთების რაოდენობა მართლაც შთაბეჭდავი იყო. ვეიდენბაუმი აღნიშნავდა კიდევ რომ ხიდების ეს რაოდენობა, ასევე კლდეებზე გაყვანილი ძველი გზატკეცილების ნაშთები მიუთითებენ ჭოროხის აუზში გამავალი გზის საერთაშორისო მნიშვნელობის შესახებ და წერს კიდევაც, რომ არა მხოლოდ ჭოროხის მარჯვენა სანაპიროზე გადიოდა დიდი მნიშვნელობის გზა, არამედ მარცხენაზეც და წერს: „მურღულის წყლისა და ხატილა-სუს ხიდების ნარჩენებით თუ ვიმსჯელებთ, უნდა ვივარაუდოთ, რომ ძველად ჭოროხის მარცხენა ნაპირზე არსებობდა გზა და მასზე საკმაოდ გაცხოველებული ვაჭრობა უნდა ყოფილიყო, თუკი საჭირო გამხდარა ორი ხიდის აშენება მარცხენა ნაპირზე, ართვინისა და მურღულის-წყალს შორის. ერთ ადგილას, შეიმჩნეოდა კედლის ნარჩენები, რომლებსაც ეყრდნობდა გზა კედლის ციკაბო ფერდობზე. ხიდებისა და კედლის აშენების თარიღი, სამწუხაროდ, უცნობია, მაგრამ თუ იმის მიხედვით ვიმსჯელებთ, რომ ყველა ხიდი კონსტრუქციით ართვინის ხიდის მსგავსია (ეს უკანასკნელი აშენებულია დიდი ხნის წინათ), უნდა ვივარაუდოთ, რომ ეს საგზაო ნაგებობები ძალიან ძველია და იმ დროს უნდა მიეკუთვნებოდეს, როდესაც ჭოროხის აუზში წყსრივი და

სიმშვიდე იყო, აქედან გამომდინარე - თურქეთის ბატონობამდე“ (ვეგენი ვეიდენბაუმი, ბათუმიდან ართვინამდე 2005, გვ. 76).

ხიდების კოლოსალური რაოდენობა მდინარე ჭოროხსა და მის შენაკადებზე ცხადია მოგვაგონებს სტრაბონის ცნობას, რომ მდინარე ფასისზე იბერიისაკენ მიმავალ გზაზე 120 ხიდი იყო გადებული. ჩვენ შეგვიძლია თამამად ვთქვათ, რომ ამ ქვის თაღოვანი ხიდების ნაშთების დიდი ნაწილი ჯერ კიდევ შემორჩენილი იყო მე-19 საუკუნეში ყაზბეგისა და ვეიდენბაუმის დროს და მათი გარკვეული რაოდენობა დღემდე არსებობს. მართლაც, ეს გზა ადიოდა ალბათ ძველი პეტრადან ანუ ისტორიული ბათუმის რეგიონიდან ჭოროხის გავლით არტაანში. არტაანი, შემდეგდროინდელი არდაგანი, მუდამუამ არამხოლოდ ქართული, არამედ სომხური წყაროების მიხედვითაც კი იბერიაში შედიოდა, ანუ იბერიის ერთ-ერთ ძირითად ნაწილს წარმოადგენდა. თუკი ჭოროხის ხეობა მიიჩნეოდა ლაზიკად, მაშინ ცხადია ლაზიკიდან იბერიაში (არტაანში) შემავალი ისტორიული გზა სწორედ ისაა, რომელსაც ყაზბეგი და ვეიდენბაუმი აღწერდნენ და, რომელსაც ოსმალეთის მთავრობა დიდი დანახარჯებით აფართოებდა, რათა ხელი შეეწყო ვეროპასპარსეთის დამაკავშირებელი აღნიშნული გზის მიმდებარე რეგიონების ეკონომიკის გამოცოცხლებისათვის. მართლაც ყაზბეგის აღწერით ამ გზით უკვე სარგებლობდნენ „რუსი, ინგლისელი და ფრანგი სოფლაგრები“ (გ. ყაზბეგი. დასახელებული ნაშრომი, გვ. 108).

გ. ყაზბეგი წერს - „ართვინის ვაჭრობის გამოცოცხლების ერთადერთი საშუალება ჭოროხის სამდინარო გზაა. მიმდინარე წელს ამ გზამ განსაკუთრებული მნიშვნელობა შეიძინა. მეორე წელია, რაც ინგლისელი ვაჭრების კომპანიამ დაიწყო ყარსისა და შავშეთის პურის შესყიდვა და ბათუმში ტვირთის ჭოროხის გზით გაგზავნა. ართვინამდე პურის დიდი ნაწილი

ქურთებს გადმოაქვთ ჯორებითა და ცხენებით და შემდეგ კი ნავებით მიაცურებენ. მიმდინარე 1874 წელს ერთი კამპანიის აგენტმა ართვინიდან 44 ათასი ფუთი ხორბალი გაგზავნა. ყარსიდან ბათუმამდე ერთი ფუთი ხორბლის ჩატანა მის ფასთან ერთად ერთი მანეთი ჯდება“ (იქვე, გვ. 115).

ვეიდენბაუმიც აღნიშნავს ბათუმ-არდაგანის გზით უცხოელების მიერ გაჩაღებული ვაჭრობის შესახებ. ამ გზასთან დაკავშირებით ის წერს: „ბათუმი მთებზე გადამავალი საპალნე გზით დაკავშირებულია ქალაქ არდაჰანთან. გზის სიგრძე 191 ვერსს შეადგენს. იგი თავდაპირველად ჭოროხის მარჯვენა ნაპირს მიუყვება მდინარე იმერხევის შესართავამდე, შემდეგ მდინარე არტანუჯ-ჩაის ხეობით ადის იალანუსჩამის უღელტეხილზე (8442 ფუტი ზღვის დონიდან) - ესაა ქედი, რომელიც ერთმანეთისაგან ჰყოფს მტკვრისა და ჭოროხის აუზებს. იალანუსჩამის უღელტეხილიდან გზა არდაჰანისაკენ მიემართება.

ამ გზაზე ყურადღების ღირსია შემდეგი დასახლებული პუნქტები:

ართვინი, თურქთა ბატონობის პერიოდში მას ლიგანეს უწოდებდნენ. ესაა მდინარე ჭოროხის მარცხენა ნაპირზე გაშენებული პატარა ქალაქი, ბათუმიდან 80 ვერსში. აქ არის ართვინის ოკრუგის უფროსის რეზიდენცია... ბათუმსა და ართვინს შორის კავშირი უპირატესად მდინარე ჭოროხზე მოცურავე კაიუკების (ბრტყელძირა ნავების) მეშვეობით მყარდება. არტანუჯი მდებარეობს არტანუჯ-ჩაის (ჭოროხის შენაკადი) მარცხენა ნაპირზე. ამჟამად უმნიშვნელო სოფელია... არდაჰანი საპალნე გზებით დაკავშირებულია ბათუმსა და ყარსთან. არდაჰანის სამხრეთ-დასავლეთით 99 ვერსში, მდებარეობს ოლთისი. ამ დასახლებულ პუნქტებს ერთმანეთთან საფოსტო გზა აკავშირებს, რომელიც გაივლის ზღვის დონიდან 7728 ფუტ სიმაღლეზე მდებარე პანკურეთის

უღელტეხილს (ეს უკანასკნელი ერთმანეთისაგან ყოფს ჭოროხისა და მტკვრის აუზებს) და კანლი-სუს ხეობით ეშვება ოლთუ-ჩაის ველზე. არდაჰან-ოლთისის გზაზე არაერთი ძველი ციხესიმაგრისა და ეკლესიის ნაშთია შემორჩენილი“ (ე. ვეიდენბაუმი. ბათუმიდან ართვინამდე 2005. გვ. 79-86).

ბათუმ-არდაგანის გზა სტრაბონისა და პროკოფის მიერ აღწერილი ფასის-იბერიის შემაერთებელი გზა რომ უნდა ყოფილიყო იქიდანაც ჩანს, რომ ამ გზის მონაკვეთებზე დასტურდება იმ ძველი სახელების არსებობა, რომლებთაც აღწერდნენ ეს ავტორები, მაგ. „მათ შორის შეუძლებელია ყურადღება არ მივაქციოთ, რომ ჭოროხის ერთ-ერთი მაღალი შენაკადის სახელი იყო ყვირილა“. გ. ყაზბეგი წერს: „მდინარე ყვირილამ სახელწოდება მიიღო ქართული სიტყვისაგან ყვირილი და შეესიტყვება მდინარის ხასიათს, ზემო წელში კი ხმაურით მიექანება ქვიან ფსკერზე, თანაც რეცხავს თიხოვანი ქანების ფენებს“ (გ. ყაზბეგი, დასახლებული ნაშრომი, გვ. 75).

ჩვენს მეცნიერთა აზრით, მდინარის ბერძნული სახელწოდება ბოასი ყვირილას თარგმანი უნდა ყოფილიყო. ეს ყვირილა შავშეთში იმერხევის შენაკადია. შესაძლოა ერთ დროს იმერხევსაც ყვირილა ერქვა. ეს მდინარე თავის მხრივ იმერხევის წყალი ბერთაწყელის შენაკადია, რომელიც ჭოროხს უერთდება ართვინთან, ართვინის მაღლა, ლიგანის პროვინციასთან. შესაძლოა ბერთაწყალი იგივე ლიგანის ხევია, მოხსენებული ქართულ წყაროებში. ჩვენთვის ეს იმითაა საინტერესო, რომ ლიგანი და გლაგვი ეტიმოლოგიურად ერთმანეთის მსგავსია. ფასისზე მდებარეობდა სანაოსნო ქალაქი სარაპანა 37500 ნაბიჯზე ზღვიდან, ჩვენი აზრით, ეს იყო ქალაქი ართვინი. როგორც ზემოთ აღინიშნა, ვეიდენბაუმის ცნობით არდაჰან-ბათუმის შემაერთებელ გზაზე უღელტეხილთან გზა კანლისუს ხეობით ეშვება ველზე. თანამედროვე

რუკების მიხედვით არტანუჯ-არტაანის შემადგურთებელ გზაზე, არსიანის უღელტეხილთან ამჟამადაც არსებობენ პუნქტები, კანდრიდი, ასევე სოფელი ქინძოტამალი და იქვე ქინძის ციხე. შეუძლებელია კანდრიდის, ქინძოტამალის, ქინძისციხის და ვეიდენბაუმის მიერ ნახსენები კანლი-სუს ფუძეებმა ეტიმოლოგიურად არმოგვაგონოს ძველი ავტორების მიერ ნახსენები სკანდა (სკანდა - ქინძოტამალი - კანდრიდი - ქინძის ციხე - კანლი-სუ). ყველა აღნიშნული სიტყვების საერთო ძირია კანდ. - ქინძ-კან. ორივე სიტყვაში საერთო ძირი, როგორც აღინიშნა, არის კანდა. ასე, რომ ჩვენ, სკანდა, სარაპანა და ყვირილა შეიძლება მოვძებნოთ საქართველოს სხვა რეგიონებშიც. ჩვენ შემთხვევაში ჭოროხის ხეობაში. თუმცა, იგივე მსგავსი სახელები ჩვენ გურიაშიც გვხვდება. მაგ. მდინარე ყვირილა სურების ხეობაში, იქვე ასკანა, ხოლო შორაპანი ოზურგეთს ერქვა მე-15-16 საუკუნეებში. პროკოფის მიერ აღწერილი ლაზიკა ჩვენ მხოლოდ ყაზბეგის, ვეიდენბაუმისა და სხვა მკვლევართა მიერ აღწერილ ლაზისტა-ლივან-არტანუჯს მოგვაგონებს, თავისი კლდიანობით და მასზე გამავალი საერთაშორისო-სავაჭრო გზის უამრავი ხიდებით.

ე. ვეიდენბაუმი, ისევე, როგორც გ. ყაზბეგი, ხაზგასმით აღნიშნავს ბათუმ-ართვინ-არტაან-ყარსის გზის დიდ საერთაშორისო სავაჭრო მნიშვნელობას. მაგ. აღნიშნავს, რომ ართვინის მოსახლეობა მისდევდა საგარეო ვაჭრობას. უცხოეთიდან შემოჰქონდათ საქონელი ბათუმის ნავსადგურში, იქიდან კი ნაგებით ჭოროხის გზით შეჰქონდათ ართვინში. შემდეგ კი არღანსა და ყარსში ეს საქონელი გადაჰქონდათ სატვირთო ცხენებითა და ჯორებით: „ართვინელი სომხები ძირითადად საგარეო ვაჭრობას მისდევენ, მათ მოჰქონდათ საზღვარგარეთიდან და კონსტანტინოპოლიდან სხვადასხვა სახის უცხოური საქონელი, ბათუმიდან ნაგებით გადა-

ჰქონდათ ართვინში და შემდეგ საპალნით - არღანში, ყარსში და სხვა ადგილებში“ (ე. ვეიდენბაუმი 2005. გვ. 68). კერძოდ ვეიდენბაუმის ცნობით ართვინელ ვაჭრებს ერთი მხრივ შეჰქონდათ არტაანსა და ყარსში უცხოური საქონელი, მაგრამ სამაგიეროდ იქედან „გამოჰქონდათ პური და მდინარე ჭოროხით აცურებდნენ ბათუმში“ (გვ. 69). ამ ფაქტის გამო საერთაშორისო ვაჭრობის გაუმჯობესების მიზნით ვეიდენბაუმი ურჩევდა მთავრობას გაეკეთებინა გზა თურქეთის გზატკეცილიდან ართვინის ხიდამდე, სადაც იყო მდინარე ჭოროხის ნავმისადგომი: „ეჭვიც კი არ მეპარება - წერდა ის, რომ ყარსიდან ბათუმამდე გზატკეცილის საბოლოო გაყვანის შემდეგაც საქონლის გადაზიდვა ნაგებით ჭოროხზე არათუ შეწყდება, პირიქით, გაიზრდება. აქედან გამომდინარე გზატკეცილიდან მდინარისაკენ დაღმართის გაყვანა მეტად მნიშვნელოვანი და აუცილებელია სავაჭრო მიმოსვლის გაზრდისათვის. რა კარგიც არ უნდა იყოს გზატკეცილი, ისეთი საქონლის მიწოდება, როგორცაა ხორბალი, ქერი და ა.შ. მოსახერხებელი იქნება ნაგებით, ვიდრე ოთხთვალათი. ამბობენ, რომ ყარსის ოლქს საკმაოდ მნიშვნელოვანი რაოდენობის პურის მოცემა შეუძლია. თუ უნდათ ამ პროდუქტის გატანა, გზა ართვინის ნავსადგურამდე აუცილებელია, რადგანაც ჭოროხით გადაზიდვა გაცილებით მომგებიანია დროისა და მიწოდების ღირებულების თვალსაზრისით“ (იქვე, გვ. 69).

ხორბლის გარდა ართვინიდან ბათუმში ჭოროხის სამდინარო გზით ნაგებით გადაჰქონდათ 30 ტონამდე ზეთის ხილი (იქვე, გვ. 70).

ჭოროხის საერთაშორისო გზა ართვინს არტაანთან აერთებდა X საუკუნეშიც, რამაც ააყვავა არტანუჯი. ეს გზა VI ს-ში ლაზიკას, ანუ ჭოროხის ხეობის ზღვისპირეთს, იბერიის (არტაანის) გავლით სპარსეთთან აერთებდა.

2. „გზა ქართლისა“

ბასიანის ომის შემდეგ უკანდახეულ ქართულ ჯარს იმპერატორი ბასილი ბულგართ-მმუსვრელი გაჰყვა ოლთისის გზით, რომელიც არტაანის გავლის შემდეგ შევიდა ჯავახეთში. ეს მარშრუტი საუკუნეთა მანძილზე უცვლელი იყო. ამ გზას ერქვა კიდევ თავისი სახელი – „ქართლის გზა“, გურჯი-ბოლაზის (ანუ ქართლის ყელის უღელტეხილის გავლის შემდეგ გზა შედიოდა ბასიანში, აქედან ტაოში) და არტაანის გავლით საქართველოს კუთხეებში.

იმავე გზას აღწერენ ოსმალეთის სახელმწიფო მოხელეები: 1520 წლის ოსმალურ „დოკუმენტში“ ფიქსირებულია ძირითადი სამარშრუტო გზა კარაამიდიდან ახალციხემდე... ბინგოლი (1000 ტბა) – ბასიანი – ავნიქის ციხის მარცხნივ – ჩომანის ხიდი... ტაო – შექერლი – მამირვანი – ოლთისი, ბანა (ფანაკი) – ყალნუს მთა – არტაანი – მგელციხე – თმოგვი – აწყური – ახალციხე“ (თურქული წყაროები სამცხე-საათაბაგოს ისტორიისთვის, 1983, გვ. 30).

მოკლედ, ეს გზა, ანუ „ძირითადი სამარშრუტო გზა“ ასეთია: ბასიანი – ტაო – ოლთისი – ბანა – არტაანი, მას დოკუმენტის მთარგმნელი ც. აბულაძე უწოდებს არზრუმ-ტაოს გზას, ანუ ესაა, მისი აზრით, „ჯუანშერთან მოხსენიებული „გზა ქართლისა“. ვახუშტის „საქართველოს ყელი“ არის იგივე გურჯი-ბოლაზი; მეორე გზა გადის არტაანიდან მარცხნივ არტანუჯის გავლით მდინარე ჭოროხის გაყოლებით აჭარისა და მურღულის ტერტორიამდე (იქვე, გვ. 32).

აღნიშნული მეორე არზრუმ-არტაანი-არტანუჯის გზით უნდა შესულიყო ხოსრო პეტრასში, ანუ თეოდოსიოპოლი-არტაანი-პეტრას გზით, რადგან ნ. აღონცის ცნობით, ხოსრომ პეტრასკენ ლაშქრობისას თეოდოსიოპოლისი გაიარა.

პროკოფი კესარიელის ცნობით, ლაზიკაში უხვად ბალახიც კი არ მოდიოდა და უბალახობის გამო ცხენები დაიხოცა, მაგრამ იქვე, არსიანის ქედის გადაღმა, „არტაანის დაბლობი“ უმშვენიერესი ადგილია საქართველოში. თმოგვის ციხემდე არის 300 სოფელი, მინდვრე-

ბი ბალახიანი, წყლიანი, სათიბი ვაკე ადგილებია“ (თურქული წყაროები, 1983, გვ. 55).

იმპერატორ ბასილი ბულგართმმუსვრელის გზა

საქართველოს მეფე გიორგი I-ის მეფობის მეშვიდე წელს „გამოვიდა ბასილი, მეფე ბერძენთა... გიორგი მეფე განვიდა სპითა დიდითა წინააღდგომად მისსა და დაიბანაკეს ორთავე ქვეყანასა ბასიანისასა... მოირიდა გიორგი მეფემან, მოვიდა და დაწვა ქალაქი ოლთისი და მუხით მოვიდა კოლას... იქმნა ბრძოლა დიდი სოფელსა, რომელსა ჰქვიან შირიმნი... მოუწია ლაშქარმან არტანს... წარვიდა გიორგი მეფე თრიალეთს, წარმოუდგა უკანა, ასწყვიდა ქვეყანა ჯავახეთისა და გარდავიდა თრიალეთს... შეიქცა ბასილი მეფე თრიალეთით, უკუმოიარა ჯავახეთი და არტანი... წარვიდა და დაიზამთრა ქვეყანასა ხალდიისასა, მახლობელად ქალაქსა ტრაპიზონთასა“ (ქ.ც., I, გვ. 285).

მაშასადამე, კეისრის გზა ასეთია:

ბასიანი-ოლთისი-კოლა-არტანი-ჯავახეთი-თრიალეთი, უკან მას გამოუვლია ჯავახეთი-არტანი-ხალდია-ტრაპიზონი.

კეისარმა გაიარა ცნობილი ძირითადი სამარშრუტო გზით, რომელსაც ჯუანშერი „ქართლის გზას“ უწოდებს – ბასიანი-ტაო-არტანი-ჯავახეთი, უკანა გზა კი ოდნავ განსხვავდება, ის უკან დაბრუნებისას ამავე გზით შესულა არტაანში, იქიდან კი შავშეთის გზით შევიდოდა „ხალდეაში“ – ჭანეთში.

ჰერაკლეს „ქართლის გზა“

„ქართლის ცხოვრების“ მიხედვით ჰერაკლეს მარშრუტი სპარსეთში ლაშქრობისას ასეთი იყო: ტრაპეზუნტი-ერუშეთი-მანგლისი-თბილისი და პირიქით, თბილისი-მანგლისი-ერუშეთი-ტრაპეზუნტი.

სპარსეთიდან კონსტანტინოპოლში ამ გზით გადაასვენეს ჯვარი და ასევე მისი ნაწილები – მანგლისსა და ერუშეთში დაცული.

3. იბერია - სპარსეთი - ბიზანტიის ბზაზე

ტაოს, არზრუმს, ბასიანსა და ქართველებით დასახლებულ ქვეყნებს ბიზანტიელთა ჯარები პირადად იმპერატორ ბასილ ბულგართმმუს-ვრელის მეთაურობით ებრძოდნენ. შემდგომში აქ იმპერატორები კონსტანტინე, რომანოსი და სხვები შემოიჭრნენ. ბიზანტიელები ებრძოდნენ საქართველოს სახელმწიფო მეთაურებს, მათ შორის ერთ-ერთი პირველი იყო გიორგი I - გაერთიანებული საქართველოს მეფე.

ბასილს, მემპტიანეთა ცნობით, მართალია ძალზე დიდი ჯარი ჰყავდა წამოყვანილი, მაგრამ ერჩია მოლაპარაკების გზით საკითხის გადაჭრა, კერძოდ, რა სურდა იმპერატორს? მისი სურვილი კარგად აქვს გადმოცემული მემპტიანეს - ბასილი ასე მიმართავს გიორგი I-ს: „ნუ გადამეღობები სპარსეთისაკენ მიმავალ გზაზე“. არისტაკეს ლასტივერტეცი ასე წერს ამის შესახებ - „ბასილმა ელჩები გააგზავნა გიორგისთან და ტკბილი სიტყვებით მიწერა, რომ „ის, რაც არ არის შენი სამამულო მემკვიდრეობა, დათმე და მშვიდობით იცხოვრე შენ წილში და ნუ გადამეღობები გზაზე, რომელიც სპარსეთისაკენ მიდისო“ (ა. ლასტივერტეცი, ისტორია, 1974, გვ. 51).

„ქართველთა სამეფოში“ აღმოჩნდა ის საერთაშორისო პირველხარისხოვანი გზა, რომელიც ტრაპეზუნტს აერთებდა სპარსეთთან არზრუმისა და ვანის ტბის სანახების გავლით. ამ გზაზე, ერთ-ერთი ყველაზე მნიშვნელოვანი ქალაქი ვალაშკერტი იყო, თავისი ქართული მოსახლეობით. მიმოწერიდან, ჩანს, რომ ბიზანტია აპირებდა სპარსეთისაკენ მიმავალი ტრაპეზუნტ-ვალაშკერტის გზის გაკონტროლებას თავისი სტრატეგიული მიზნების განსახორციელებლად, მაგრამ გზის დიდი ნაწილი გიორგი I-ის ხელში იყო, ამით ის „გზაზე ეღობებოდა“ სპარსეთისაკენ მოლაშქრე იმპერატორს.

საეპისკოპოსოები

ტრაპეზუნტ-თეოდოსიოპოლისის ანუ ტრაპიზონ - ერზრუმის ბზაზე

ბიზანტიის იმპერიის ჩრდილო-აღმოსავლეთ საზღვართან ახლოს მდებარეობდა მნიშვნელოვანი ეკონომიკური რეგიონი, რომლის განვითარებასაც იმპერატორები აქცევდნენ საგანგებო ყურადღებას. მაგალითად, იმპერატორი იუსტინიანე, რომელმაც აქ, პროკოფი კესარიელის ცნობით, მნიშვნელოვანი მშენებლობები აწარმოა. ეს რეგიონი მდებარეობდა ტრაპეზუნტის სამხრეთ-აღმოსავლეთით და მასზე გადიოდა იმპერიისთვის ძალზე მნიშვნელოვანი ტრაპეზუნტ-თეოდოსიოპოლისის ანუ ტრაპიზონ-ერზრუმის შემაერთებელი გზა. ეს გზა ამჟამადაც ერთ-ერთი ყველაზე მნიშვნელოვანია ჩრდილო-აღმოსავლეთ თურქეთში. მასზე მდებარეობს ქალაქი გუმუშხანე. ძველად ამ გზისპირა ეკონომიკურ რეგიონში არსებობდა მრავალი ქალაქი და, შესაბამისად, მრავალი საეპისკოპოსო – კონსტანტინოპოლის იურისდიქციის ქვეშ. სომხური დასახელებების მიხედვით, მათ ერქვათ – ლერიონი, შარიანი, გაილი, კერჩანისი, ხახი, ბიზანა, ხორძენე და სხვა. ამ გზასთან ახლოს იყო პაიპერტის (ბაიბერდის) და სხვა საეპისკოპოსოები. ერთ დროს ისინი ქმნიდნენ „ფასიანის სამიტროპოლიტოს“ (რადგანაც ფასიანი ერქვა ვრცელ ქვეყანას – ბაიბერდიდან და თეოდოსიოპოლისიდან ვიდრე თითქმის მანასკერტამდე და ხლათამდე (ანუ მდინარე ჭოროხის, ეფფრატისა და არაქსის სათავეების მომცველ მხარეს – ისინი ერთ რეგიონში მდებარე მათა სისტემიდან გამოედინებიან).

ამ გზაზე – თანამედროვე გიუმიშხანესთან ახლოს ძველად, აღონცის ცნობით, მდებარეობდა ზიგანას ცნობილი საეპისკოპოსო. იმავე ცნობით აქვე ყოფილა როდოპოლისის,

საისინისა და პეტრას საეპისკოპოსოები. რაც შეეხება ფასიანის სამიტროპოლიტოს ჩამოთვლილ საეპისკოპოსოებს, მათი ადგილმდებარეობა დადგენილი და მოცემულია რუკაზე „სომეხ-ქალკედონიტთა კათედრები“, რომელიც თან ერთვის სტატიას „სომეხი-ქალკედონიტები“ წიგნში „პრავოსლავნაია ენციკლოპედია, ტ. III, გვ. 328).

ნოტიციების ანუ კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს კათედრების ნუსხების მიხედვით ეს საეპისკოპოსოები მდებარეობდნენ „ლაზიკის ქვეყანაში“.

**ჰერაკლე კეისრის ბზა
(ი. მანანდიანის მარშრუტი)**

ჰერაკლე კეისრის მარშრუტი სპარსეთში ლაშქრობისას ი. მანანდიანის აზრით ასეთია: „სომხურ გეოგრაფიაში“ ჭანიკი (ე.ი. ჭანების, ანუ, რაც იგივეა, ლაზების ქვეყანა ტრაპეზუნტის ოლქში მდებარე), იყო ეგერია-კოლხიდის შემადგენელი ნაწილი, ამიტომაც ის „ეგერია-ლაზიკა“, საიდანაც ჰერაკლე შევიდა თბილისში, იყო არა დასავლეთ საქართველო, არამედ „ლაზების მიწა ტრაპეზუნტის ოლქში“ (დ. მუსხელიშვილი, საქართველო IV-VIII საუკუნეებში, 2003, გვ. 338).

ი. მანანდიანის აზრით, ჰერაკლეს მარშრუტი ასეთი იყო: ტრაპეზუნტი – ერზინგიანი – ბიზანა (ეფვრატზე) – კარინი – ვანანდი – შირაკი – თბილისი.

**ჰერაკლე კეისრის ბზა
(ვ. გოილაძის მარშრუტი)**

ვ. გოილაძის აზრით, ჰერაკლე კეისარი ტრაპეზუნტიდან თბილისში შევიდა ე.წ. „რანის გზით“, რომელიც ქართლს აკავშირებდა ბიზანტიასთან.

„627 წ. ზაფხულში ჰერაკლე ტრაპეზუნტიდან ზიგანის უღელტეხილით ჯერ სატალა-

ში, შემდეგ თეოდოსიოპოლში (კარნუ-ქალაქი) მოვიდოდა, იქიდან კი ძველი „დიდი სამეფო გზის“ შემადგენელი „რანის გზით“ ქართლში შემოვიდოდა“ (ვ. გოილაძე, აბრეშუმის დიდი სავაჭრო გზა, გვ. 61). მაშასადამე, მისი აზრითაც ეგერია არის ტრაპეზუნტის მხარე.

**ადმოსავლეთ-დასავლეთის
დამაკავშირებელი
სავაჭრო გზა**

სარაპანას, სკანდას, ფასისის და საერთოდ ლაზიკის ადგილმდებარეობის განსაზღვრისათვის მნიშვნელოვანია ძიება იმ სავაჭრო საერთაშორისო გზისა, რომელიც ერთმანეთთან აკავშირებდა აღმოსავლეთსა და დასავლეთს, ჩვენს შემთხვევაში ბიზანტიასა და სპარსეთს.

დადგენილია, რომ ბიზანტია-სპარსეთის დამაკავშირებელი ერთ-ერთი უმთავრესი გზა ტრაპეზუნტიდან თეოდოსიოპოლისის და დვინის გავლით უერთდებოდა ჯერ ვანის ტბის მიმდებარე ქალაქებს, შემდეგ კი სპარსეთს და მიმდებარე ქვეყნებს. ამ გზათა შორის არასოდეს მოიაზრება წყაროებში თანამედროვე ფოთი – სურამი – თბილისის გზა. შავ ზღვას თბილისი ძირითადად ორი - თრიალეთ-კლარჯეთისა და სომხეთ-ტრაპეზუნტის გზით უკავშირდებოდა. როგორც წესი აღმოსავლეთ-დასავლეთის გზა ტრაპეზუნტის რეგიონში იწყებოდა. მისი ერთ-ერთი შუალედური სავაჭრო ქალაქები იყო დვინი, ურჰა, ნახჭევანი, თავრიზი. სავაჭრო გარემოს ერთ-ერთი მნიშვნელოვანი პუნქტი იყო ედესა-ურჰა. სახელდობრ იგი წარმოადგენდა ქალაქ დვინის ხუთ მთავარ გზათაგან ორი გზის პუნქტს. ერთი გზა სამხრეთ-დასავლეთით დვინიდან ურჰაში, დამასკოში და იერუსალიმში მიემართებოდა, მეორე გზა დვინიდან სამხრეთ-აღმოსავლეთით ნახიჭევანში და თავრიზში, – წერს ა. ცაგარეიშვილი (არისტაკეს ლასტივერტეცი, ისტორია 1974, გვ. 167).

დვინი ერთმანეთთან აკავშირებდა არა მხოლოდ აღმოსავლეთ-დასავლეთს, არამედ საქართველოსა და ალბანეთსაც რთავდა საერთაშორისო აღებ-მიცემობის ქსელში. დვინიდან ერთი გზა არტაან-არტანუჯის გავლით ჭოროხის ხეობით ზღვას უკავშირდებოდა.

V-XI საუკუნეებში დვინი ჯერ სომხეთის დედაქალაქი იყო, შემდეგ კი უმსხვილესი ცენტრი. ძლიერების ხანაში მასში ასი ათასამდე მოსახლე ცხოვრობდა.

აღმოსავლეთის დასავლეთთან დამაკავშირებელი სავაჭრო გზის არანაკლები მნიშვნელობის ცენტრი იყო ქალაქი თეოდოსიოპოლი მაღალმთიანი სომხეთის კარინის გავარში. 387 წლიდან სომხეთის რომაულ ნაწილში მოექცა, განაახლა იმპერატორმა თეოდოსი მცირემ (408-450), იუსტინიანე კეისარმა ქალაქში ააგო თავდაცვითი ნაგებობები. XI საუკუნიდან ეწოდა ერზრუმი. თეოდოსიოპოლი სპარსეთ-ბიზანტიის შემდეგ არაბთა სახალიფოსა და ბიზანტიის საზღვარზე იყო.

აღსანიშნავია, რომ კარინის ანუ თეოდოსიოპოლის მიწა-წყალი თავდაპირველად ისტორიულ იბერიაში შედიოდა. ცნობილი მიტაცების შემდეგ, რაც იბერიას სომხეთმა უგრძელესი ტერიტორიები ჩამოაჭრა (ხორზენე, გოგარენა და პარიადრის კალთები) - კარინიც სომხეთის შემადგენლობაში მოექცა, მაგრამ ეს იმას არ ნიშნავს, რომ კარინის ოლქის (გავარის) მკვიდრი მოსახლეობა ე.ი. ქართველები სწრაფად ასიმილირდნენ სომხებად. IX-X საუკუნეების აღწერებიდან ჩანს, რომ თეოდოსიოპოლის და მისი გარშემო სოფლების მოსახლეობის უდიდესი ნაწილი ქართველები იყვნენ. როგორც ითქვა „კარინის გავარი თავისი მომიჯნავე ტერიტორიით დიდ სომხეთს პირველად შეუერთა არტაშეს I-მა (189-160)“ (იქვე, გვ. 164). კარინში (თეოდოსიოპოლში) გამავალ საერთაშორისო გზაზე მდებარეობდა ლაზიკის საეპისკოპოსოები - ზიგანასი, საისინისა და პაიპერტისა (ბაბერდისა). ბაბერდში (ბაიბურდი) შემავალი გზა ტრაპიზონიდან სპარსეთისკენ მიემართებოდა.

4. ვანი-ქუთაისის უმეოვლითი გზა

დასავლეთ საქართველოს ისეთი ორი უმთავრესი რეგიონი, როგორცაა სამეგრელო და გურია ამჟამადაც კი, ფაქტობრივად, ერთმანეთს უშუალოდ ვერ ემეზობლებიან. აქ იგულისხმება ის, რომ პირდაპირი გზა, ვთქვათ სენაკიდან ოზურგეთამდე წარსულში არასოდეს არსებულა, რადგანაც სამეგრელოსა და გურიას ერთმანეთისაგან ჰყოფს უზარმაზარი ჭაობი გაწოლილი რიონის ხეობაში. ძველად, ვთქვათ, ჭყონდიდიდან შემოქმედში მიმავალ ადამიანს ჯერ უნდა გაეგლო ქვემო იმერეთი, ანუ სამტრედია-ქუთაის-ვანის რეგიონი და შორი, შემოვლითი გზით უნდა მისულიყო გურიის ცენტრში. რაიონის უზარმაზარი ჭაობი დასავლეთ

საქართველოს ბუნებრივად ჰყოფდა ორ რეგიონად - ერთი იყო აფხაზეთისაკენ მიმართული ეგრის-იმერეთის მთისწინეთი, მეორე კი იყო აჭარისკენ მიმართული იმერეთ-გურიის მთისწინეთი.

უნდა ითქვას, რომ სამეგრელოსა და გურიას შორის განფენილმა უზარმაზარმა ჭაობმა ბოლო ორი საუკუნის მანძილზე სახე შეიცვალა, აქ გაიყვანეს არხები, ნაწილობრივ დააშრეს, გაიყვანეს გზა ფოთამდე და ბოლო წლებში ფოთი-გრიგოლეთის გზაც, მაგრამ, ამის მიუხედავად, მგზავრი მაინც იძულებულია, სენაკიდან - ოზურგეთში ანუ სამეგრელოდან - გურიაში იმერეთის გავლით იმოგზაუროს. ესაა

გეოგრაფიული გარემოს რეალობა, რომელსაც, ვფიქრობთ, თბილისელი ისტორიკოსები დიდ მნიშვნელობას არ ანიჭებენ და პროკოფისეულ ლაზიკას ერთიან მჭიდრო ეკონომიკურ რეგიონად წარმოადგენენ, რომელიც თითქოსდა მოიცავდა დასავლეთ საქართველოს. უნდა ითქვას, რომ ქართულ წყაროებს ეს გეოგრაფიული რეალობა უფრო აქვთ გათვალისწინებული, ამიტომაც ჩვენი წყაროების მიხედვით თანამედროვე იმერეთი - ყოველთვის ქართლის სამეფოს ნაწილადაა წარმოდგენილი. ასევე მისი ბუნებრივი გეოგრაფიული გაგრძელება, აფხაზეთ-სამეგრელოს მთისწინეთი, ქართლის სამეფოს ნაწილადაა წარმოდგენილი, ვიდრე მდინარე ეგრისწყლამდე ანდა მდინარე კლისურამდე.

ქართულ წყაროებში რიონის უზარმაზარ ჭაობებს ანგარიშს უწევდნენ, ამიტომაც იმერეთ-გურიის მთისწინეთი - აჭარისაკენ მიმართული ქართლის სამეფოს სხვა გეოეკონომიკურ ერთეულად მოიაზრება თავისი საერისთავოებით.

როგორც ვთქვით დასავლეთ საქართველოს გული რიონის დაბლობის დაჭაობების გამო არ შეიძლება წარმოვადგინოთ ეკონომიკურ ცენტრად. დასავლეთ საქართველოს დაბლობი, რომელსაც ამჟამად „კოლხეთის დაბლობს“ უწოდებენ არასოდეს იძლეოდა წინაპირობას იმისათვის, რომ იქ ქალაქები ანდა საქალაქო ცხოვრება წარმოქმნილიყო. ამ მიზეზის გამო აქ არ უნდა ვეძიოთ ქალაქები ფასისი და რო-

დოპოლისი და ასევე სხვა საქალაქო ცხოვრების ცენტრები.

ჩვენი მეცნიერების ნაწილი კი ისე წარმოადგენს საქმეს, თითქოსდა რიონის დაჭაობებული დაბლობი იყო ძველი კოლხეთის ცენტრი, მისი ეკონომიკური გული, რომელიც პერიფერიებსაც ასაზრდოებდა. სინამდვილეში დასავლეთ საქართველოს სამოქალაქო გული არასოდეს ყოფილა ტერიტორია სამტრედიიდან - ფოთამდე და უფრო აქით. „ანტიკური ხანის კოლხეთის ქალაქების“ მიმოხილვის დროს მკვლევარი ისე წარმოადგენს, თითქოსდა დასავლეთ საქართველოს ეს ნაწილი ბრინჯაოს კულტურის აყვავების ცენტრი იყო, სინამდვილეში კი, არქეოლოგთა მიერ ფაქტობრივად არაფერი არ იქნა მოპოვებული რიონის დაბლობში, მაშინ, როცა ცნობილი ე.წ. კოლხური მეტალურგიის მძლავრი კერები განლაგებულნი იყვნენ ჭოროხის ხეობაში (გ. გობეჯიშვილი, ო. ჯაფარიძე, გვიანბრინჯაოს ძეგლები, საქართველოს არქეოლოგია, 1969, გვ. 129).

ბრინჯაოს მეტალურგიული კერების არსებობა დასტურდება მთის რაჭაში და ლეჩხუმში (იქვე, გვ. 41) და არა რიონის დაბლობში. ასეთი კერების არსებობა ივარაუდება აფხაზეთშიც (იქვე, გვ. 142-146). ეს კერები, ერთმანეთისაგან ძალზე დაშორებულნი ერთ ეკონომიკურ რეგიონს - ქვეყანას არ ქმნიდნენ. ისინი უფრო იბერიის ნაწილები იყვნენ, ვანი და ქუთაისი რეალურად იდგნენ სავაჭრო გზაზე რიონის შესართავის დაჭაობების გამო.

5. ხიდები

„XI-XII საუკუნეების ქართული ხიდები (დონდალო, რკონი, ბესლეთი, არტანუჯი და ა.შ.) სატრანსპორტო სისტემის საკვანძო ელემენტებს წარმოადგენდნენ, ხიდების სავალი ნაწილის სიგანე 2-5 მეტრში მერყეობდა (ვ. ბერიძე, ძველი ქართული ხუროთმოძღვრება, თბ., 1974, გვ. 246).

ქართული ხიდებიდან ყველაზე განიერი ბესლეთის ხიდია, რომლის სავალი ნაწილის სიგანე 4,7 მეტრს შეადგენს, ყველაზე ვიწრო კი მდ. თეძამზე რკონის ხიდი, სავალი ნაწილის სიგანე 2,2 მეტრია.

„დავით აღმაშენებელმა ხიდნი აღაშენა მდინარეთა სასტიკთა ზედა“ (ქ.ც. I, 353).

ჭოროხის ხეობაში შესანიშნავი და მტკიცე ხიდი იყო აგებული (იღვა XIX ს-შიც) მდ. არტანუჯზე. ეს ძველი თაღოვანი ქართული ხიდი ასეც იწოდებოდა – „არტანუჯის ხიდი“. მისი ჩანახატი გააკეთა გრაფინია უვაროვამ. ხიდს XI-XII სს-ით ათარიღებენ.

შესანიშნავი ხიდი ამჟამად დგას მდ. დონდალოზე. „დონდალოს ხიდიც“ XI-XII სს-ით თარიღდება. არტანუჯის ხიდი, როგორც მისი ჩანახატიდან ჩანს, დონდალოს ხიდზე უფრო გრძელია. ჩანახატის მიხედვით მისი სიგრძე უნდა იყოს 20-30 მეტრი ან ცოტა მეტი. (ს. მარგიშვილი მითები და რეალობა აღმაშენებლის მეფობის შესახებ, 2006, გვ. 83).

ქართული ენციკლოპედია წერს: „სსრკ-ს ტერიტორიაზე პირველი ქვის ხიდები აშენდა საქართველოში, სომხეთსა და შუა აზიაში ძვ.წ. სხვადასხვა პერიოდში. სტრაბონის ცნობით, (I ს.), მდ. რიონზე 120 ხიდი ყოფილა. ჩვენამდე მოაღწია მხოლოდ XI-XII სს ქვის ხიდებმა (მაგ. ხიდი მდ. ბესლეთზე სოხუმთან, მდ. თეძამზე რკონთან, 2 ხიდი მდ. აჭარისწყალზე). ამ ხიდების ღირშესანიშნაობაა დამრეცი თაღებით შედარებით დიდი მალეების (13-20მ) გადახურვა

(ქსე, II-გვ. 479). მიუხედავად იმისა, რომ მდ. რიონზე არა გვაქვს ქვის ხიდების არცერთი ძველი ნაშთი, მაინც მიიჩნევა, რომ ძველად რიონზე 120 ხიდი იყო გადებული, რაც არქეოლოგიურად დაუსაბუთებელი მტკიცებაა.

ლაზიკის ქვის ხიდები ვეიდენბაუმის მიხედვით

პროკოფი კესარიელი სტრაბონის მსგავსად მიუთითებს ფასისის აუზში ხიდების სიმრავლის შესახებ. როგორ გახდა ხიდების აგება ფასისზე შესაძლებელი? როგორც ცნობილია ძნელია რიონის ვაკეზე ხიდების აგება. მიზეზი ისაა, რომ ჯერ ერთი რიონი ძალზე სწორად იკვლიდა კალაპოტს, ამასთანავე ჭაობიანობის გამო გრუნტის ნაცვლად ხრეშის და ტორფის ათეულმეტრიანი ფენებია დალაგებული ნიადაგის ქვეშ. რა თქმა უნდა საგანგებო ტექნიკის გარეშე რიონზე ხიდების აგება შეუძლებელი იყო. ძველი ხიდების არც ერთი ნაშთი არაა ნაპოვნი რიონის ვაკეზე, რადგანაც ისინი უბრალოდ არ არსებობდნენ.

რაც შეეხება ჭოროხის ხეობას, აქ მდინარეებს, თითქმის ზღვამდე, აქვთ მაღალი კალაპოტები, კლდეთა შუა მიედინებიან, კლდეებზე კი აღვილია ხიდის ბურჯების აგება. ვეიდენბაუმი წერს - „ჭოროხი მიედინება ისეთ ვიწროებში, რომ თავის გარშემო არ ტოვებს საკმაოდ ადგილს დასახლებისათვის. მისი ნაპირები ციცაბოა, ფლატეებიანი და არახელსაყრელია კულტურების მოსაყვანად“ (ვ. ვეიდენბაუმი, ბათუმიდან ართვინამდე, გვ. 63).

ყოველ შემთხვევაში, ხიდების აგება ჭოროხზე გაცილებით უფრო შესაძლებელია, ვიდრე რიონის ვაკეზე. მართლაც, ვეიდენბაუმი უამრავი ძველი ხიდის ნაშთი ნახა და აღწერა - მაგალითად, ჭოროხ-აჭარისწყლის

შესართავთან (იქვე, გვ. 48). მაჭახლისწყალზე (იქვე, გვ. 49), მარადიდთან და ხებასთან (გვ. 50), დევის წყლის შენაკადზე, ართვინის მახლობლად, რომელზეც წერს - „გავედით ერთთაღიან ქვის ხიდზე, რომელიც რიყის ქვით იყო მოკირწყლული, ხიდი ვიწროა, ალბათ, გაანგარიშებულია მხოლოდ ფეხით მოსიარულეთა და ცხენოსნებისათვის“ (ე. ვეიდენბაუმი, ბათუმიდან ართვინამდე, გვ. 60). ასევე ერთთაღიანი ქვის ხიდი ნახა, როგორც აღვნიშნეთ, სოფ. ხებასთან. ხიდის ნაშთი ნახა მურღულის წყლის ჭოროხთან შესართავთან - „მარცხენა ნაპირისაკენ გადარჩენილია ერთი თაღი და ქვის ორი ბურჯი“ (იქვე, გვ. 62). ახალი ხიდებიც ნახა მან - სოფ. ირსასთან - „აშენებული ქვის ხიდები, ციცაბო ადგილზე, სადაც გზა გარს უვლის კლდეებს“ (იქვე, გვ. 64). ართვინის სიახლოვეს „უნდა ჩავსულიყავით 2000 ფუტი სიმაღლიდან ჭოროხზე გადებულ ხიდამდე და იქედან ისევ უნდა ავსულიყავით 1500 ფუტ სიმაღლეზე“ (იქვე, გვ. 65, ფუტი უდრიდა 0,3048 მეტრს). თვითონ ართვინში იყო „ლამაზი ერთთაღიანი ხიდი“ (იქვე, გვ. 66). შესაძლოა სხვა იყო „ართვინის ხიდი“ - „იგი გადაჭიმულია

ჭოროხზე ერთი თაღით კლდიდან კლდეზე. აგებულია უხეშად ნათალი ქვებისგან და მოკირწყლულია ფილაქნებით. მისი სიგანე გაანგარიშებულია მხოლოდ ფეხით მოსიარულეთა და ცხენოსნებისათვის“ (იქვე, გვ. 71). ეს ხიდი, მისი აზრით, მრავალსაკუნოვანია.

ვეიდენბაუმმა ნახა ჭოროხის შენაკადებზე ერთმანეთთან ახლო მდებარე ქვის ხიდები, ანუ ერთმანეთთან ძალზე ახლოს მდგომი ქვის ხიდები, რამაც აფიქრებინა, რომ არა მხოლოდ ჭოროხის მარჯვენა, არამედ მარცხენა სანაპიროზეც არსებობდა გზები და მათზე „გაცხოვებულნი ვაჭრობა უნდა ყოფილიყო, თუკი საჭირო გამხდარა ორი ხიდის აშენება“ (იქვე, გვ. 75).

ერთი სიტყვით სტრაბონის მიერ აღწერილი, ფასისზე აგებული 120 ხიდის ნაშთი ჯერ კიდევ არსებობდა ვეიდენბაუმის დროს ჭოროხზე. ხოლო რიონზე – მის ვაკეზე, შეუძლებელი იყო და ვერც ააგებდნენ არათუ ქვის ხიდებს, არამედ ხის უბრალო ნაგებობებსაც კი, ერთი ნაპირიდან მეორეზე გადასასვლელად. ჭოროხის კლდიანი ნაპირები კი ამის საშუალებას იძლეოდა.

რედაქცია გეგმავს განაგრძოს თავების ბეჭდვა მიტროპოლიტ ანანია ჯაფარიძის ნაშრომიდან – „კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს საეპისკოპოსოები ლაზიკაში“.

ბამოსაცემი მასალის ბაზორმების წესი

სამეცნიერო საისტორიო ჟურნალი „სვეტიცხოველი“ არის რეფერირებადი პერიოდული გამოცემა, რომელიც გამოვა წელიწადში ოთხჯერ. ჟურნალის დანიშნულებაა საისტორიო და ასევე მეცნიერების სხვადასხვა დარგების (საქართველოს ეკლესიის ისტორიის, ეთნოლოგიის, კულტურული მემკვიდრეობის, ენათმეცნიერების, მართვის პრობლემების, რწმენისა და მეცნიერების ურთიერთმიმართების) განვითარების ხელშეწყობა, სწავლულთა მიერ მოპოვებული ახალი მიღწევებისა და უმნიშვნელოვანეს გამოკვლევათა მასალების საზოგადოებისათვის გაცნობა.

სტატიების მიღება შესაძლებელია ქართულ, ინგლისურ და რუსულ ენებზე, ნაშრომი გამოქვეყნდება ორიგინალის ენაზე.

სტატიის გამოქვეყნება უფასოა.

სამეცნიერო ნაშრომის გაფორმების წესი:

1. ნაშრომის სრულდება A4 ფორმატის ქაღალდის 1,5 ინტერვალით ნაბეჭდი ტექსტით (მინდვრები 2 სმ.), რუკების ნახაზების, გრაფიკების, ცხრილების და ლიტერატურის ჩამონათვალით;

2. სტატია შესრულებული უნდა იყოს DOC ფაილის სახით (MS -Word) ჩაწერილი ნებისმიერ მაგნიტურ მატარებელზე;

3. ქართული ტექსტისთვის გამოიყენეთ Acadnux შრიფტი, ზომა 11;

4. ინგლისური და რუსული ტექსტის შრიფტი კი უნდა იყოს: Times New Roman, ზომა 11;

5. სტატია უნდა შეიცავდეს შემდეგ ინფორმაციას: uak-ს (UDC); ავტორის/ავტორების სახელს, მამის სახელს, გვარს;

6. ფოტოების და სხვა გრაფიკული გამოსახულების კომპიუტერული ვარიანტი შესრულებული უნდა იყოს JPG ფორმატში;

7. სტატიის შინაარსსა და ხარისხზე პასუხისმგებელია ავტორი.

უფალმა წარუძარტოს ყოველი კეთილი საქმე უერნალ
„სვეტიცხოველის“ გამოცემის ერთგულ თანამდგომს,
სააქციო საზოგადოება,
კომპანია „მედინსერვის“ კოლექტივს